

Giới thiệu Mỗi Cái Thế Giới Tô Một Lần

Edit: Thiên Tình, Yến Từ

Thể loại: ngôn tình, xuyên không, hệ thống..

Mỗi người đều có được số phận của riêng mình mà Văn Anh định sẵn lại bị Chủ thần để ý tới lựa chọn cô trở thành "kẻ không may mắn". (∇ 丌 ∇)

Cho dù cô được cơ hội xuyên qua các thế giới nhưng ở thế giới nào cô cũng đều không gặp may mắn bị mọi người không ai yêu quý cô.

"Nghe nói cô bị bao nuôi?" Σ(丌)

"Chân đạp ba thuyền, a, lật thuyền rồi chứ gì." Σ(丌)

"Thân là thần thể, lại đi quyến rũ bệ hạ, nguoi đê tiện như thế ư?" ΣΣ(丌);

Văn Anh, xuất thân diễn viên, lộ ra nụ cười Bạch Liên hoa chuyên biệt -- (^ v ^)

Vậy thì thế nào? Cuối cùng các nguoi còn không phải đều sẽ trở thành "quần hạ chi thần" của tôi sao. (; ￣ ￣)

ta có kỹ xảo tẩy bạch đặc biệt

Cần biết trước khi ăn: Bài này chủ tô, tập hợp thiên lời máu chó, tẩy bạch, công lược, tu la tràng toàn thân.

Nội dung nhãn mác: Khoái xuyên

Vai chính: Văn Anh | vai phụ: | cái khác:

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tô Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Không gian

Edit: Thiên Tình

Trường quay Hoàn Cảnh, buổi trưa lúc nghỉ ngơi, ánh nắng nóng rực thiêu đốt mặt đất. Dụng cụ quay chụp ở trường quay đều đã ngừng hoạt động, công nhân viên lau mồ hôi, lười biếng tản ra tự hoạt động.

Diễn viên quần chúng Văn Anh nhận hộp cơm, thấy băng ghế xung quanh đều bị chiếm chỗ, dứt khoát tìm một gốc cây cạnh lá xum xuê, ngồi xổm xuống dưới bóng râm ăn cơm.

Cô tách dưa, lau sạch mặt gỗ trên hai que, trong lúc người khác đang xoi món cơm đơn sơ, cô bắt đầu ăn ngon lành.

Văn Anh xuất thân nông thôn, dựa vào thành tích học tập xuất sắc, một mạch thi đậu học viện điện ảnh, đáng tiếc mặc dù hàng năm cô đều lấy được học bổng, nhưng sau khi ra xã hội vẫn chưa có cơ hội tốt, chỉ có thể diễn mấy nhân vật bia đỡ đạn trong phim truyền hình, muốn hot thì còn cách xa mười vạn tám ngàn dặm.

Đây là một đoàn phim cổ trang, cô diễn vai một nha hoàn, chỉ phụ trách ngâm ngốc nghe đại tiểu thư nói chuyện, nhằm tôn vinh đối phương thông minh lanh lợi. Đương nhiên, vị đại tiểu thư mà cô "hầu hạ" cũng chỉ là nữ 4, cho nên cô chỉ quay hai cảnh, là có thể nhận hộp cơm rồi đi đoàn phim khác thử vận may.

Một nữ diễn viên trung niên cũng mang một cái ghế gấp ngồi cạnh cô, cô hô: "Trần tỷ."

Vị này diễn mẫu thân của đại tiểu thư, là dẫn đầu một nhóm người, nhân duyên rất tốt, nghe nói từ nhỏ đã có giấc mơ làm diễn viên. Chỉ tiếc tướng mạo không đủ đẹp.

"Ôi, Tiểu Văn, một người ở chỗ này ăn à, sao không tìm băng ghế nào ngồi.""

Văn Anh nở nụ cười: "Em còn định hỏi Trần tỷ đây, cái ghế gấp của chị thuận tiện thật, mua ở đâu vậy?"

"Hãy da, mua đại trên taobao thôi, em thích thì lát nữa chị chia link cho em""

Mặt ngoài thì Trần tỷ có vẻ không thèm để ý, Văn Anh vừa đáp, cô ấy lại hào hứng lên, lập tức mở máy hát tán gẫu chém gió với Văn Anh.

""Em biết không? Lúc trước nhân vật mà Tiểu La diễn bị đòi đó.""

Tiểu La?

Chính là vị đại tiểu thư mà cô phải ""hầu hạ"".

""Chưa nghe qua, sao đòi người đột nhiên như thế?""

Trần tỷ cười đến bí hiểm, ""Dùng chuyện chứ sao nữa, trước đó trong đoàn đồn ầm ầm cô ta với phó đạo diễn có một chân, bản thân cô ta không thừa nhận, ai ngờ cái vị trong nhà phó đạo diễn kia xông tới cửa, vừa ra tay liền phá tướng cô ta luôn. Sự việc không giấu được, mặt thì có vết, phim tự nhiên cũng quay không được.""

Văn Anh hít một hơi, khâm phục nói: ""Vẫn là Trần tỷ tin tức linh thông, chỉ không biết... muốn đòi thành ai?""

Trần tỷ còn chưa trả lời, diễn viên và phó đạo diễn bên kia đã hướng bên này hô một câu: ""Khởi công, đừng nói chuyện phiếm!"" Hẳn đứng không xa, lại không chịu đi thêm hai bước, thái độ rất thiếu kiên nhẫn.

""Xem thường ai vậy, đối với người nào đó thì ôn tồn hoà nhã, còn chúng ta không phải người chắc.""

Trần tỷ bữu môi, lôi kéo Văn Anh đi ném hộp cơm, chuẩn bị cho cảnh tiếp theo.

Vừa quay mới biết, nhân vật đại tiểu thư quả nhiên đòi người.

Đối phương đã hóa trang xong, ngũ quan không tệ, tư thái yếu điệu, mặc áo xanh váy đỏ, khoác lên lụa trắng, búi tóc, dung mạo tươi đẹp, khí chất cũng thích hợp.

Chỉ là lúc Văn Anh nhìn thấy cô ta, bước chân khẽ dừng, nhìn thấy người quen.

Đối phương vốn đang tranh chấp với thợ trang điểm, chê mà đỏ kết hợp với xanh lá quá tầm thường, dư quang nhìn thấy bên này có người đến, nghiêng đầu nhìn lại, cười lên cổ quái: ""Ồ, đây không phải là đại danh nhân Văn Anh của trường của chúng ta sao.""

Văn Anh cũng chào hỏi cô ta một chút, ""Đã lâu không gặp.""

Cô còn nhớ, đây là Chu Hâm Vận lớp bên, nghe nói gia cảnh rất tốt. Trước mắt xem ra, chí ít tài nguyên ở giới giải trí không kém.

""Đúng nha, sau khi tốt nghiệp liền chưa gặp lại. Nghe nói trong đoàn phim, cô diễn vai nha hoàn của tôi, đã diễn quá mấy cảnh với ai kia, tôi mới vừa vào, còn phải nhờ cô chiếu cố nhiều hơn nhé.""

Lời này quá châm chích, Văn Anh nhấp môi không nói gì, chỉ cười cười.

Nụ cười của Chu Hâm Vận càng rõ hơn, phát tay một cái nói với thợ trang điểm: ""Thôi quên đi, không làm lỡ thời gian của mọi người nữa, cứ như vậy đi.""

Đạo diễn đang ngồi trên ghế uống trà, thấy bên này rốt cục nói xong, vung tay lên, bắt đầu!

Cảnh này là đại tiểu thư muốn nửa đêm ra ngoài, ước hẹn với người yêu. Nha hoàn luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời, lần đầu tiên lấy tư thái không thỏa hiệp ngăn cản đại tiểu thư, thể hiện lòng trung thành của mình. Phân đoạn không nhiều, nhưng ít ra không lại một chiều nữa, Văn Anh tốn không ít thời gian để suy xét.

Nhưng khi vừa quay phim, cô liền biết vị đồng môn ngày xưa này không định để yên cho mình.

Đối phương dùng biểu cảm và cảm xúc khoa trương để giành sự chú ý của máy quay, đồng thời, đứng ở phía trên càng là kẹt chết động tác của cô, cho dù không nhìn ống kính, cô cũng biết ghi hình vào nhất định chỉ còn dư lại nửa khuôn mặt thậm chí ít hơn. Loại cảnh quay thế này, lúc chế tác hậu kỳ đương nhiên sẽ bị cắt đi.

Máy quay, vị trí đứng, biểu cảm, mấy cái này không phải cô không phản kích được, cô còn có thể làm tốt hơn.

Nhưng là ——

""Cut! Cô nha hoàn kia, cô làm gì vậy? Không biết vị trí của mình ở nơi nào sao, làm lại!""

Văn Anh cúi mặt đi về chỗ cũ, nhịn xuống cảm xúc không chịu khổng chế vừa nãy.

Cô biết ngay sẽ như vậy. Không nhắc tới thiết lập nhân vật, Chu Hâm Vận ít ra cũng là nữ 4, mà sự tồn tại của một tiểu nha hoàn bên người cô ta, không chút ảnh hưởng tới kịch bản, có quay được cô hay không đều không có gì khác biệt.

Cho nên dù cô có thể chặn Chu Hâm Vận đến cả góc áo cũng không lộ mấy may, người quay phim và đạo diễn chắc chắn cũng sẽ không cho cô cơ hội.

Đứng đúng vị trí, cô ngẩng đầu nhìn cô gái diễn phối hợp với mình, đôi phương coi bỏ biểu cảm nổi giận đùng đùng trong phân cảnh, nở nụ cười với cô, đặc biệt xán lạn.

"Không nghĩ tới thần đại học Y khi xưa sẽ lưu lạc tới nỗi phải diễn vai nha hoàn, nếu như Tịch học trưởng biết, không biết sẽ đau lòng đến cỡ nào đây."

Văn Anh suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới vị Tịch học trưởng kia là ai, hẳn từng nhiệt liệt theo đuổi mình.

Cô bỗng nhiên hỏi: "Tại sao không diễn nghiêm túc?"

Chu Hâm Vận kinh ngạc, "Cái gì?"

"Nhân vật của cô sau về linh động lại có khí chất dịu dàng do được giáo dục lễ nghi quanh năm, nếu như biểu hiện quá mức xúc động, sẽ gây bất lợi trong việc đáp nặn nhân vật, cô không biết sao?"

Đối phương vừa nãy vì đoạt diễn, biểu hiện cảm xúc rất kịch liệt.

Chu Hâm Vận nghe mà khịt mũi con thỏ: "Cô cho rằng cô là ai? Diễn như thế nào tốt nhất, chính tôi tự biết." Dù sao cũng chỉ là một nhân vật nữ 4 mà thôi, sỡ dĩ cô nhận nhân vật này, bắt quá là muốn chế nhạo Văn Anh. Nhân vật như thế nào, không sao cả.

Văn Anh hơi cúi đầu, nở nụ cười.

Bắt quá là vì một người đàn ông.

Nhưng cũng chính một người chỉ biết vây quanh đàn ông này, lại đánh bại mình dễ như trở bàn tay.

Không cam lòng, cô không chịu thừa nhận mình thua, nếu không phải thiết lập của nhân vật, nếu không phải tầm quan trọng của nhân vật, thậm chí là, nếu không phải chỗ dựa lớn mạnh của đối phương..

Cô đột nhiên sâu sắc hiểu được sự chênh lệch và bất đắc dĩ giữa mình và đám bạn học, thành tích dù tốt thì sao chứ, tập trung suy nghĩ nhiều hơn nữa thì sao chứ, phân chia gia cảnh, giống như rãnh trời, thứ mà cô điên cuồng muốn có được, đối với các cô nàng kia chẳng qua dễ như ăn cháo, còn một mực xem thường, điều này khiến cô cực kỳ, cực kỳ không cam lòng!

Cô chưa bao giờ có cảm xúc mãnh liệt như vậy ——

Muốn nổi tiếng!

Văn Anh phát hiện mình đi tới một nơi kỳ quái, bức tường ánh sáng trong suốt, dữ liệu điện tử di chuyển, mỗi lần cô đạp một bước, thì có nhưng con số lập trình từ dưới chân cấp tốc nhảy lên. Nơi cách cô mười mét, còn có một dòng sông dữ liệu, uốn lượn mà xuống, không ngừng chảy vào chi nhánh, rót vào nền đất không nhìn thấy.

Là đang mơ?

"Hoan nghênh đi tới không gian, tôi là người dẫn đường của ngài, z942121." Âm thanh máy móc vang lên.

"Không gian?"

"Không gian, nằm ở chỗ giao hội của đông đảo tiểu thiên thể giới, là không gian mà Chủ thần cư ngụ. Chủ thần chương quản tiểu thiên thể giới..."

Văn Anh: "Nói điềm chính!"

"Cô muốn thành danh không?"

Vốn dĩ phải là người dẫn đường máy móc truyền bá tư tưởng, đột nhiên hỏi một câu trần ngập sức mê hoặc, trong nháy mắt khiến tâm trạng bức bối của Văn Anh như bị ấn phím tạm dừng. Trên người cô còn đang mặc đồ hóa trang giá rẻ kém chất lượng, tay từ ống tay áo rộng lớn duỗi ra, gãi gãi khoe miệng.

Hừm, cái này đúng là muốn.

"Thế giới của cô cũng nằm trong phạm vi chương quản của Chủ thần, Chủ thần có thể thay đổi vận mệnh của cô, chỉ cần cô hoàn thành nhiệm vụ."

"... Nhiệm vụ?"

Âm thanh máy móc phẳng phất lòng được cô sẽ không từ chối, cơ hồ nói ngay sau khi tiếng nói của cô vừa dứt: "Trở thành thần sử. Thần không có nhiều tâm trí mà quan tâm từng cái thế giới, cho nên tuyển triệu các thần sử, các thần sử cần phải xuyên vào tiểu thiên thể giới, không ngừng thu hoạch tín ngưỡng lực —— cũng chính là tầm mắt và sự yêu mến của mọi người, kính hiến cho Chủ thần."

Văn Anh tò về cái này quá mức thâm ảo.

"Nhưng cô cũng không phải là thần sử đơn giản." Có lẽ là nghe thấy được nội tâm của cô chế giễu, z942121 từ sông dữ liệu đứng lên, dữ liệu xoay quanh cấu thành thân thể hần, hóa thành thực chất, mái tóc màu bạch kim, thiếu niên có làn da trắng trong gần như bệnh trạng, và đôi mắt màu ngọc lục bảo lạnh lẽo.

Văn Anh bỗng dừng đỏ mặt.

Phạm quy! Tổ hợp này hoàn toàn chính là loại hình mà cô thích!

Cái này là trộm từ đầu óc của cô lấy ra!

z942121 vẫn còn tiếp tục, "Trên thực tế, số lượng thần sử nguyên bản đã đủ, nhưng vẫn sẽ có thần sử bị một thế giới nào đó mê hoặc, do đó sa đọa, ngưng lại ở cái thế giới kia. Bởi vậy việc cô cần làm, là đoạt lại tín ngưỡng lực từ trong tay những người này."

Cô không hiểu tín ngưỡng lực là cái gì, nhưng nghe lên, có vẻ giống cô và diễn viên khác khi diễn với nhau, cần cướp giật nhau sự chú ý của khán giả.

Văn Anh ra vẻ suy nghĩ, nín nín tóc, "Đơn giản mà nói, là khiến người khác thích tôi đúng không?"

"Không sai, yêu quý ở đây, cũng không thể đơn giản định nghĩa là tình yêu nam nữ. Cũng như cô là một diễn viên, như vậy khán giả thích cô, cũng có thể trở thành tín ngưỡng lực."

"Sau khi hoàn thành nhiệm vụ của một thế giới, cô có thể thu được một cơ hội nhận thưởng. Những phần thưởng này đến từ các thế giới song song, căn cứ đẳng cấp cô hoàn thành mà lựa chọn, trong tương lai có tỷ lệ nhất định có thể mang về thế giới cô đang sống." z942121 lần nữa ném ra mê hoặc.

"Nghe có vẻ rất tốt." Cô nhún vai, "Cơ hội sửa vận mạng, đi nhiều thời không trải nghiệm cuộc sống khác, cùng với phần thưởng thần bí, tất cả đều là thứ tôi muốn. Cái này sẽ không phải là bởi vì tôi quá muốn nổi tiếng, sinh ra một giấc mộng đầy chứ?"

"Có phải mộng hay không, thử một chút chẳng phải sẽ biết sao."

Đôi mắt xanh lạnh lẽo của z942121 lóe lên: "Ở đây có một bản vẽ phân bố tín ngưỡng lực, cô có thể kiểm tra bản vẽ này để phán đoán nhiệm vụ đã hoàn thành hay chưa."

Như cũ là giữa không trung, mấy chuỗi dữ liệu hội tụ thành một tấm bản vẽ lập loè tia sáng.

"Bản vẽ này đại biểu cho thế giới thứ nhất mà cô phải đi. Mỗi một cái điểm sáng phía trên đại biểu cho một người. Phía dưới hai bên trái phải có hai cái đồ án, bên trái là hoa anh đào, đại biểu cho cô, bên phải là hoa tường vi, đại biểu cho thần sử sa đọa. Khi điểm sáng tập hợp trên đồ án hoa anh đào vượt qua cô ta, có nghĩa là cô hoàn thành nhiệm vụ, bất cứ lúc nào cũng có thể trở về."

Văn Anh cẩn thận nhìn bản vẽ, phát ra nghi vấn: "Tôi phát hiện có điểm sáng mạnh, có điểm sáng yếu, là tại sao?"

"Điểm sáng mạnh yếu đại biểu tiềm lực của bản thân bọn họ, càng sáng thì tín ngưỡng lực càng nhiều, càng đáng giá cô quan tâm."

Rất trực quan, cũng rất khó mà tin nổi.

Văn Anh hít một hơi: "Một vấn đề cuối cùng, tôi phải đi bằng cách nào?"

Đến tận bây giờ, z942121 mới lộ ra nụ cười đầu tiên, lại bởi vì lạnh băng, nên có vẻ cổ quái.

"Cô chỉ cần —— nhắm mắt lại."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (1)

Edit: Thiên Tinh

Gian phòng tối tăm, rèm cửa kéo quá kín, ngay cả con ruồi cũng không bay vào được. Trong phòng không bật đèn, nguồn sáng duy nhất là một cái máy tính bảng, phát ra ánh sáng trắng.

Ngón tay sơn móng màu đỏ thắm của cô gái ấn vào màn hình rồi kéo lên trên.

Dưới weibo mới nhất của nữ ngôi sao Văn Anh, một hồi gió tanh mưa máu.

"Thật đáng sợ, tôi từ 15 tuổi đã bắt đầu thích cô, bây giờ nghĩ lại đã cảm thấy mắc ói!"

"Rúng động: Nữ minh tinh nổi tiếng giới giải trí Văn Anh cuốn vào sóng gió scandal —— phía đầu tư, nhà sản xuất phim, đạo diễn một đường ngủ một đường hot! Theo dõi weibo số xxx, tức khắc download lượng lớn bức ảnh, nắm bắt tin tức mới nhất!"

"Anh Anh đừng buồn, Anh Đào vĩnh viễn tin tưởng chị! Ủng hộ chị!"

"Thật không ngờ, Chu Bùi vừa xinh đẹp lại chuyên nghiệp hơn Văn Anh, thế mà làm đóng thế lâu như vậy?"

"#người đóng thế nghịch tập minh tinh nổi tiếng # kỹ thuật diễn của Chu Bùi trong《Cung Hoa Hồng》không tệ, nháy mắt hạ gục Văn Anh."

Trong bình luận chỉ có hai đề tài, một cái là bị phơi bày dựa vào ngủ mà thượng vị, một cái khác là bị diễn viên đóng thế của chính mình nghịch tập.

Tất cả đều là tin tức tiêu cực.

Rà soát cả buổi, Văn Anh ôm máy tính bâng trờ mình, máy tính suýt nữa đập vào mặt. Cô thở dài một hơi.

Thế giới này bối cảnh lớn là ở giới giải trí, thân phận của thần sừ sa đoạ chính là Chu Bùi. Chu Bùi gia cảnh nghèo khó, muốn kiếm tiền, một lần vô tình, bị đoàn đội của nguyên chủ phát hiện vóc dáng của mình xấp xỉ với nguyên chủ, tướng mạo càng phần giống tới 50% 60%, liền mời Chu Bùi làm diễn viên thế thân cho nguyên chủ.

Sau đó, thần sừ liền xuyên vào người Chu Bùi, thần sừ đại nhân đương nhiên không cam lòng làm một kẻ đóng thế, thừa dịp nguyên chủ bị cuốn vào bê bối, đang cãi vã với công ty, bèn cướp đi tài nguyên của Văn Anh, quay chụp bộ phim cung đấu《Cung Hoa Hồng》, nhờ vào nhân vật Lê Phi một đêm thành danh.

Theo quỹ tích phát triển vốn có của thế giới, sau đó Chu Bùi sẽ mở ra con đường thiên hậu, leo lên đỉnh cao, cùng ảnh đế Lô Trạch soạn ra một đoạn giai thoại. Mà nguyên chủ Văn Anh, cho đôi phương vô số ngáng chân, trái lại càng đẩy Chu Bùi đến vị trí cao hơn, chính mình thì rơi vào sóng gió dư luận, cuối cùng trở thành diễn viên đóng thế của Chu Bùi.

Thật vất vả xuyên vào người một ngôi sao nổi tiếng, còn chưa đã nghiền đã bị chửi đến máu chó đầy đầu, Văn Anh rất phiền muộn.

Nguyên chủ để lại cho cô cục diện không như ý muốn, trên mạng đầy áp hình ảnh Văn Anh và người khác đi thuê phòng, ảnh chụp bắt mắt nhất là Văn Anh mất say lơ đãng ứng đối, dựa vào lồng ngực của một người đàn ông, lộ ra nụ cười quyến rũ. Bởi vì máy ảnh chụp từ trên xuống, nên không chụp được mặt người đàn ông, nhưng nghe nói là lão tổng của công ty truyền hình nào đó.

Z942121 chọt xuất hiện ở giữa không trung. "Tin tức tiếp thu được chưa?"

"Tiếp thu xong rồi." Văn Anh giống như bị chết máy, "Rất máu chó a..."

Cô không ngừng tiếp thu ký ức, còn đem người mà nguyên chủ từng tiếp xúc đối chiếu với bản vẽ nguồn sáng, phát hiện mấy cái sáng nhất kia, đều là người cô từng đắc tội, hoặc là căm ghét cô. Thực sự là rất đáng mừng.

"Ở thế giới này, tranh đoạt số lượng fan là được?" Cô ôm hi vọng cuối cùng hỏi.

"Tôi đến chính là muốn nói cho cô biết. Tín ngưỡng lực không đơn thuần chỉ là tình yêu nam nữ, nhưng, tình yêu nam nữ đúng là tín ngưỡng lực thuần túy nhất, nhiệt liệt, mù quáng, truy đuổi, không cái nào là không tiếp cận tín ngưỡng bản thân." Z942121 bình tĩnh cường điệu, "Có thể cô hơn cô ta mấy chục triệu fan, nhưng cô ta chỉ cần khiến điểm sáng nhất kia yêu mình, cô ta liền thắng."

Văn Anh hiểu.

Nói đơn giản chính là, tiếng tăm cần! Fan cần! Nam thần cũng cần!

Kỳ thực những thế giới này đối với một diễn viên thuộc trường phái trải nghiệm như cô mà nói, là nơi rèn luyện tốt nhất. Cô có thể nhập vai vào bất cứ thân phận nào, đi trải nghiệm nhân sinh của họ. Mà ái tình cũng là một phần của nhân sinh, cô cũng không bài xích.

"Tích ——"

Tiếng chuông giống nhau cảnh báo vang lên, dọa Văn Anh nhảy dựng, cô tìm ra cái điện thoại di động ở đầu giường, bấm tiếp nhận.

"Hoa tỷ?"

"Đừng giả chết ở trên giường, mau mau bò dậy!"

"Ồi chào..."

"Có một tin tức nói cho em biết, buổi thử vai 《 Vũ Tiên Ca 》 trước đó, nhân vật trong kịch bản đã bị Chu Bùi lấy đi, chết tiệt, đây chính là cơ hội diễn chung với Lô Trạch!" Có thể nghe ra trái tim chảy máu đối phương đang chảy máu, "Bộ《 Tâm Khiêu Hồi Úc 》 này cũng không tệ, chị liên lạc với bên kia rồi, tuy rằng thanh danh hiện tại của em không tốt, có điều bọn họ cũng không có ý đối người, em diễn thật tốt cho chị có nghe không? Tranh thủ khiến cho đạo diễn vừa lòng, không nghĩ đến chuyện đối người! Đứng rồi, ngày mai có thăm đồ của một tạp chí cần phải đi, buổi tối chị sẽ mang thợ trang điểm đến chỗ em." Người đại diện Hoa tỷ nói chuyện với tốc độ như súng máy "cộc cộc cộc " bắn phá Văn Anh.

Lô Trạch, là một trong những điểm sáng sáng nhất trong bản vẽ.

Văn Anh nghe đến hoa mắt chóng mặt, từ trên giường ngồi dậy, có chút không thể chịu đựng gian phòng âm u như thế này, chuẩn bị đi kéo rèm cửa.

"Không được kéo rèm!" Đối diện truyền đến mệnh lệnh hung tợn của Hoa tỷ.

Thật cứ như mọc ra thiên lý nhân ấy.

Văn Anh lầu bầu: "Ban ngày bật đèn, quá lãng phí điện rồi."

"Tổ tông ơi, nếu như em bị chụp đến khuôn mặt sưng phù, bọng mắt rũ xuống cái gì, chị còn phải dùng tiền giúp em bãi bình, em đoán xem cái nào đắt hơn?"

"Được được được, tất cả đều nghe chị."

"Lạch cạch!" Văn Anh ấn mở công tắc đèn.

Căn phòng thoáng chốc sáng trưng. Trên vách tường đối diện công tắc treo một tấm gương to, Văn Anh quay người lại, đã bị khí trắng tỏa từ trong ra ngoài của thân thể này chinh phục.

Chiều cao 1m68, dù mặc áo ngủ vẫn có thể thấy được vóc người là lướt hấp dẫn, mái tóc gọn sóng quynh rũ mà tận mạn đến eo, làn da căng mịn bóng loáng, một mặt là vì mới 25 tuổi, mặt khác có thể thấy về phương diện dưỡng da tốn không ít công sức. Đôi môi hồng và cặp mắt to tuy thu hút, nhưng nổi bật nhất lại là hàng lông mày dày đậm kia, trong cái mị điểm lại tăng thêm phần sắc bén, gọi lên ham muốn chinh phục của người khác.

Nhưng có lẽ vì chuyện lần này đã tạo dả kích ở mức độ nhất định, người trong gương có phần tiều tụy, dù cho như thế, khi Văn Anh thử bày ra bộ dáng viên mất ứng đồ, cô gái nguyên bản đang điểm quang bức người kia, bởi vì độ tương phản, trở nên vô cùng rung động lòng người.

Văn Anh tham lam nhìn tới nhìn lui, hoàn toàn say mê khuôn mặt xinh đẹp hiện nay của mình.

Trong hiện thực cô đương nhiên cũng đẹp, nhưng lại không được ông trời ưu ái như thân thể này. Huống chi khi một người trở thành đại minh tinh, khí trắng toàn thân đều sẽ trở nên bất đồng. Cô nhìn chính mình trong gương, thật giống như thấy đại minh tinh mà bản thân ở hiện thực từng thấy tận mắt, dù dung mạo còn thua kém cô, lại phảng phất một ngọn đèn sáng rực, khiến tất cả mọi người đều phải ngắm nhìn.

Đại khái đây chính là khí trắng của một minh tinh, là khác biệt lớn nhất giữa minh tinh và người bình thường.

Bởi vì từ nhỏ sống ở nông thôn, tính cách nguyên bản của Văn Anh hơi giống con trai, tùy tính mà lại dẻo dai. Nhưng nguyên chủ lại là thành thực quynh nữ, vô cùng nữ tính.

Cũng may, cô là một diễn viên.

Cô tự nhủ một tiếng "Action", thuận theo sự chi phối của ký ức, dần dần nhập vai.

"Quao, Hứa Gia Vân, tôi rất thích diễn xuất của cô ấy trong《 Hoan Hi Oan Gia 》! Ôi trời, Lưu Tuệ Lâm, nữ thần! Nữ thần nhìn bên này!"

"Bịch"

Tiểu phóng viên đang kích động không thôi bị tiền bối đột nhiên vỗ đầu, "Tiểu tử, cậu tới để theo đuổi ngôi sao hay chụp ảnh? Thật là chưa trải sự đời, trước đây anh còn chụp qua ảnh hậu quốc tế, Lưu Tuệ Lâm thì nữ thần cái gì, so với Văn Anh đang bị scandal quần thân gần đây còn không bằng nữa là."

Tiểu phóng viên rụt lại, muốn biện bạch thay cho nữ thần nhưng lại không dám, đành phải yếu ớt hỏi: "Văn Anh, cũng sẽ tới sao?"

"Không chỉ là Văn Anh sẽ tới thôi đâu." Tiền bối cười bí hiểm, "Đây mới là màn kịch quan trọng của hôm nay, cậu chờ xem đi."

Tiểu phóng viên thấy trong lúc nói chuyện, nữ thần của mình đã không còn bóng dáng, không khỏi cúi đầu.

Đột nhiên, đèn flash sáng rực lên, tiếng răng rắc không dứt bên tai, tiểu phóng viên theo bản năng giơ lên camera.

Trong màn ảnh, Văn Anh mặc lễ phục ngọc trai trắng đi trên thảm đỏ, thiết kế lộ vai hơi chút gợi cảm, viền ren khiến bộ váy vừa nhẹ nhàng vừa mộng ảo, nhìn từ xa giống như những cụm bọt sóng trắng xóa đập vào chân. Cô trông rất sức sống, hoàn toàn không tiều tụy giống như mọi người suy đoán, nghe thấy các fan cao giọng hoan hô, cô khẽ mở môi đỏ, lộ ra hàm răng trắng đều, lúc phát tay cười khê, hào quang bắn ra bốn phía.

Trong lúc đó còn có thể nghe được một vài tiếng mắng khó nghe của anti-fan, cô lại điềm tĩnh tự nhiên.

Tiểu phóng viên sững sờ nhìn chằm chằm màn ảnh, quên cả việc bấm máy.

Chính mắt nhìn thấy mới phát hiện, phong thái của Lưu Tuệ Lâm xác thật không sánh bằng Văn Anh.

"Tự nhiên dờ ra làm gì!" Hần lại bị vỗ đầu, "Mau nhìn bên kia, Chu Bùi! Mọi nó, không nghĩ tới cô này dám đi cùng Văn Anh, gan to thật! Hôm nay có đầu đề rồi, chụp nhanh lên!"

Các phóng viên đều giống nhau, khi thấy Chu Bùi bước xuống từ xe, hưng phấn như muốn ăn cả micro chúc mừng!

Tin tức lớn!

Nguyên chủ vs thể thân tại thảm đỏ! Đến tột cùng hươu chết về tay ai!?

Trên thảm đỏ, Văn Anh thấy các phóng viên như ăn thuốc kích thích thì nường mảy, sau đó nghe thấy fan hô to "Chu Bùi", đại khái đã biết ai tới.

Hoa tỷ không nói với cô rằng Chu Bùi sẽ tới, có lẽ chính cô ấy cũng không biết, hoặc là vì ổn định cảm xúc của mình. Nhưng vô luận là lý do nào, cô cũng không nghĩ tới, Chu Bùi thế mà sẽ chọn ngay thời điểm này mà đi chung với mình.

"Văn lão sư." Chu Bùi đi nhanh vài bước liền đuổi kịp, sóng vai đứng chung với Văn Anh, mỉm cười với phóng viên và fan.

Văn lão sư, là từ kính ngữ dành cho Văn Anh lúc cô ta còn làm đồng thế.

"Văn lão sư còn giận à?" Chu Bùi thân mật nói khẽ, "Tài nguyên là do em nỗ lực tranh thủ được, nhưng nếu Văn lão sư có bản lĩnh, em muốn đoạt cũng không đoạt được. Người có tài mới chiếm được, ngài thấy đúng không?"

Văn Anh chưa kịp đáp lại.

Ngay lúc mọi người cảm xúc tăng vọt đến mức tình hình có chút mất khống chế, có người phá tan vòng bảo vệ, đột nhiên ném trứng gà vào Văn Anh.

"Văn Anh bán mình tôm lợm! Văn Anh cút khỏi giới giải trí!"

Mọi người ồ lên!

Cánh tay Văn Anh dính lông trứng nhóp nhủ, còn có một ít vẩy bắn lên quần áo, cô cau mày. Cách đó không xa tiểu phóng viên ngây ngốc đưa qua một tờ khăn giấy, "Cái kia, lau, lau một chút đi..."

Cô tiếp nhận, hướng hần cười, "Cảm ơn."

Tiểu phóng viên theo bản năng nâng camera bấm máy.

Phía bên kia, người gây sự đã bị bắt, nhưng còn đang giằng giụa, miệng thốt ra những lời ác độc dơ bẩn.

Nụ cười trên mặt Văn Anh nháy mắt không còn, sắc mặt chợt lạnh xuống, trong nháy mắt khí tràng toàn bộ bật lên. Cô giẫm đôi giày cao gót 10 cm, một bước, hai bước, đi đến vị trí dài phân cách, từ trên cao nhìn xuống.

"Ai thuê anh tới?"

"Không ai thuê tao cả! Phi, đồ kỹ nữ ai cũng có thể làm chồng, tao muốn mắng thì mắng, thế nào, mày có bản lĩnh thì mắng lại đi!"

"Đầu tiên, nội dung mà truyền thông đưa tin vẫn chưa được chứng thực, hoàn toàn không có tính chân thật. Thứ hai --" Văn Anh nhìn hần, ánh mắt lạnh lẽo chán ghét tựa như đang nhìn một con bò sát, "Luật pháp quốc gia quy định 18 tuổi là trưởng thành, hiện tại tôi 25 tuổi, đến mẹ tôi còn không quản tôi ngủ với ai, anh nghĩ mình là ai?"

Mãi đến khi Văn Anh cất bước rời đi, tiểu phóng viên bỗng nhiên phát hiện mình vừa rồi hô hấp cứng lại, quên cả bấm máy.

"Tiền bối, anh có chụp được không?" Hần quay đầu dò hỏi phóng viên tiền bối.

Đối phương thờ một hơi, loay hoay camera trong tay, lầm bầm: "Tự nhiên khí phách như vậy làm gì, mọi nó, quên điều chỉnh tiêu điểm rồi."

*

Trên mạng lại có một trận khẩu chiến, # Văn Anh bị ném trứng gà trên thảm đỏ # đứng đầu hot search, được phát nhiều nhất chính là đoạn video cô đáp trả người gây sự kia.

"[doge] làm sao bây giờ cư nhiên tui cảm thấy Văn Anh hơi bị soái? Nói thật, nếu cô ấy không làm giao dịch sắc tiền, ngủ với ai xác thật quan không được a!"

"Ha ha ha, cmt ở trên thật ngây thơ, cô ta mà không bị quy tắc ngầm thì tui phát sóng trực tiếp ăn tuyền!"

"Muốn ăn thì ăn nhanh lên! Cmt trên chắc chắn là fan Chu Bùi, trên thăm dò bị Anh của tui cướp sạch danh tiếng, giờ đi ra tìm cảm giác tồn tại à?!"

"Chà chà, vừa mở miệng chính là ngu này ngu nọ, một chút hàm dưỡng của minh tinh cũng không có."

"A a a tui cũng đột nhiên cảm thấy Văn Anh soái kinh hồn! Giới giải trí thật thật giả giả ai mà biết được, nhưng chỉ nhìn khí tràng của cô ấy thôi, cứ như là tổng công khí phách ngất trời á!"

Văn Anh lại rà soát weibo hai lần, đây sở thích mới của cô, cuộc sống bây giờ hoàn toàn đối lập trước kia, cô hiện tại giống như là một đêm thành danh, dù làm cái gì đều sẽ tạo phản ứng, cho nên đối với đánh giá của fan và anti-fan đều rất có hứng thú.

"Đừng xem nữa, ảnh hưởng tâm tình." Máy tính bảng trong tay bị lấy mất, Hoa tỷ đọc giao diện mà cô đang xem. Bình luận tốt hơn tưởng tượng. Hoa tỷ nhìn cô một cái, "Chuyện thăm dò lần trước em tự chủ trương chị không tính với em, hiện tại chỉ cần tập trung diễn cho tốt, biết chưa?"

"Yes, sir!" Văn Anh lười biếng đá lông nheo, đeo lên kính râm

Xe van lái đến chỗ cần đến, cô xuống xe, phía trước chính là phim trường của《 Tâm Khiêu Hồi Ưc 》.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (2)

Edit: Thiên Tinh

Quay phim vào hai mùa đông hạ chắc chắn là chuyện rất thống khổ. Diễn viên chính còn đỡ, bên người có tiểu trợ lý đi theo hầu hạ, các nhân viên công tác như dựng lều, dàn dựng bối cảnh, hay là quay phim, hóa trang đều là mồ hôi ướt đầm, oán giận liên tục.

Lúc này, hành động phát nước ô mai cho mọi người của Văn Anh, có vẻ rất tâm lý.

Cô gọi điện thoại hẹn kỹ thời gian, bảo chủ quán đưa đến trường quay, sau đó là trợ lý gửi từng chén đồ uống cho mỗi người, còn nói thêm một câu: "Cực khổ rồi, đây là nước Văn Anh tỷ mời mọi người."

Dùng tiền mua lòng người, Văn Anh làm rất quen tay.

Những lời đàm tiếu có thể lơ đãng nghe thấy lúc trước quả nhiên mất tăm, đây chính là đạo lý cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn.

"Văn Anh tỷ." Tiểu trợ lý chạy tới, "Bên chỗ đạo diễn, chị xem có cần tự mình đưa qua không? Như vậy có vẻ thành ý hơn." Cô bé này mới ra xã hội, khuôn mặt tròn trĩnh bị phơi nắng đến đỏ bừng, lại không oán giận, đúng là tuổi trẻ đầy sức sống.

Văn Anh đưa tay che cho cô bé một hồi, cười nói: "Em đưa đi, chị phải tị hiềm, đạo diễn khẳng định sẽ hiểu."

Tiểu trợ lý bị hành động săn sóc của cô làm cảm động, lập tức tràn đầy nhiệt tình!

Lúc mới nhận việc, có tiền bồi nói Văn Anh rất khó hầu hạ, làm cô thấp thòm thật lâu, không ngờ lại dễ ở chung như vậy!

Cô trong trẻo đáp "Dạ" một tiếng, liền vọt chạy.

"Náo nhiệt vậy?" Từ xa truyền đến một giọng nói hào hứng cảm thán. Một người đàn ông mặc quần áo thoải mái, đầu đội mũ lưỡi trai, vừa cười vừa tháo kính râm, "Nước ô mai! Sao mọi người biết tôi thích thứ này, cho thêm một chén đi!"

"Phương Tinh!"

Mấy fan ẩn trong trường quay lập tức nhận ra thần tượng, kích động không thể tin được.

Văn Anh nghiêng đầu xem, Phương Tinh, nam chính của bộ phim này. Nghe nói trong nhà rất có bối cảnh, là một phú nhị đại, ngày khai máy ngại nắng quá gắt nên không tới, đạo diễn cũng không miễn cưỡng. Vì hôm nay có suất diễn nên đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Người này, cô đem tên hắc đối chiếu với bản vẽ thì phát hiện, độ sáng thế mà lại không phân cao thấp với Lô Trạch.

Chờ Phương Tinh đến gần, một cô gái hâm mộ hắc hiển dâng nước ô mai chưa kịp mở nắp của mình, muốn nói chuyện với thần tượng, lại bởi vì quá

hưng phấn mà đầu óc trống rỗng, bật thốt lên: "Là Văn Anh tỷ mời mọi người uống đó, rất ngon!"

"Văn Anh tỷ?" Phương Tinh vẻ mặt biến đổi, hơi chút nghiêng ngả cười, "Ngon à, em uống rồi?"

Cô gái như muốn cắn lưỡi tự sát, "A cái kia, cái chén này sạch sẽ, em chưa uống."

Phương Tinh cười xua tay, "Em uống đi."

"Là ghét bỏ em sao?"

Hắn cười vui vẻ, "Đừng nghĩ nhiều —— Anh ghét bỏ cũng không phải là em."

Văn Anh ngồi không xa, nghe vậy như mảy may.

Nghĩa là ghét bỏ cô?

Lúc trước cô cho rằng đây là người duy nhất chưa tiếp xúc với nguyên chủ, phải cố gắng nắm bắt, không nghĩ tới cô còn chưa kịp ra trận đã xong đời, cô tự mang quang sáng khiến người khác chán ghét, hy vọng duy nhất cũng sụp đổ.

Nhìn cử chỉ ban đầu vẫn tươi cười, vừa nghe thấy là cô đưa liền tránh không kịp kia cho thấy, có vẻ như anh chàng diễn vai nam chính ghét cô không lý do thì phải.

Sau khi bắt đầu diễn chung, Văn Anh chân thật cảm nhận được anh nam chính này quả nhiên rất ghét cô.

《 Tâm Khiêu Hồi Ước 》 là một bộ thanh xuân vườn trường. Cũng như những bộ phim về thanh xuân khác, nó đều nói về thời kỳ trưởng thành của các thiếu niên thiếu nữ ngây ngô, từ yêu thầm đến tỏ tình, từ tỏ tình đến nắm tay, nội dung chính nghìn bài một điệu, toàn bộ cốt truyện đều triển khai xoay quanh hai từ "rung động".

Đơn giản mà nói, chỉ cần hai diễn viên chính tạo phản ứng hóa học mãnh liệt, bộ phim này liền thành công một nửa.

Hiện tại vấn đề là ở chỗ, phản ứng của hai người quá "mãnh liệt". Vai nam chính không chút che dấu sự chán ghét của mình với vai nữ chính.

Phân diễn phối hợp như sau: Nam chính Tiểu Trạm dạy nữ chính La Ngữ Vi chơi bóng rổ. Tiểu Trạm là lớp phó thể dục rất được hoan nghênh, La Ngữ Vi lại là lớp trưởng quy củ cứng nhắc, trước đó hai người có một phân cảnh xung đột bởi vì chuyện vở bài tập, còn phân cảnh này là bởi vì có tứ chi tiếp xúc, hai người chột nảy sinh hảo cảm với nhau.

Mà tình huống lúc này là, "Tiểu Trạm" ném bóng rổ về phía "La Ngữ Vi", ngữ khí mất kiên nhẫn đến kẻ điếc đều có thể nghe ra: "Cô có biết chơi bóng hay không?"

Văn Anh không nói gì, cô mới là người thật sự rất muốn hô to một tiếng, "Anh rốt cuộc có biết diễn hay không!"

"Đạo diễn ——" cô gọi.

"Một lời không hợp liền tìm đạo diễn?" Phương Tinh cuốn tay áo tới cánh tay, vừa đùa nghịch quả bóng, vừa cười nhạo cô, "Thật biết cách nhõng nhẽo."

Thực sự là không thể nhịn được nữa.

"Này." Văn Anh đi đến trước mặt hắn.

"Thế nào?"

"Nhìn anh lâu lắm rồi nhé!"

Cô đưa tay vỗ quả bóng qua phía bên cạnh, lúc đối phương chưa kịp phản ứng liền chạy lên vị trí này bật, không chế bóng, nhảy lấy đà, ném!

"Bang" một cái, vào giữa rổ.

Cô khiêu khích như mảy may: "Anh rốt cuộc —— có biết dạy người khác chơi bóng hay không?"

Bởi vì nhân vật La Ngữ Vi thuộc loại hình thanh lệ nhã nhặn, chuyên gia trang điểm làm rất nhiều thay đổi để giảm bớt nét sắc bén trên mặt Văn Anh. Khi cô diễn cũng đem khí thế của nguyên chủ thu lại, cho đến giờ phút này mới đột nhiên thả ra, khiến Phương Tinh nhìn đến sửng sốt.

Phương Tinh từ trong sự bất ngờ lấy lại tinh thần, ngại biện nói: "Chúng ta đang đóng phim, cũng không phải thật sự chơi bóng!"

Văn Anh kinh ngạc: "Anh cũng biết chúng ta đang đóng phim sao?"

Quần chúng vây xem không nhịn được bật cười.

Mợ nó! Trúng kế rồi!

Phuong Tinh buồn bực không thôi.

"Dù là đóng phim, anh diễn như vậy cũng chỉ tới mức diễn viên hạng ba thôi." Văn Anh lạnh lùng nói, "Bị ảnh hưởng từ lời đồn đãi thị phi, không tôn trọng nữ diễn viên, làm chậm tiến độ quay phim. Hay anh về nhà xem phim anh hùng đi nhé, đại thiếu gia? Vừa có thể thể hiện lòng chính nghĩa của anh lại vừa sáng khoái!"

Phuong Tinh cả buổi cũng không đáp trả được một chữ, cuối cùng nói: "Làm lại! Lần này tôi diễn đảm bảo được chưa?"

Văn Anh: "Được, đại thiếu gia anh nói gì cũng được."

Phuong Tinh: "..."

Thẳng đến khi bắt đầu nghiêm túc đóng phim, Phuong Tinh mới chân chính hiểu được ý nghĩa của câu nói "anh diễn như vậy cũng chỉ tới mức diễn viên hạng ba".

Hắn không phải loại tự dưng nhảy vào đóng phim, trước đây đã từng diễn vai chính, vai phụ cho vài bộ phim thần tượng, nhân khí trên mạng rất cao. Lần này là lần đầu tiên hắn được nhận vai bằng chính thực lực của mình, cho nên mặc dù chỉ là một bộ phim nhỏ, hắn cũng bằng lòng.

Nhưng dù vậy, hiện tại đầu hắn ngừng hoạt động, không nhúc nhích mà nhìn Văn Anh ——

"Cậu, dạy tôi chơi bóng?" Cô gái ngẩng đầu, trong đôi mắt đen nhánh phản chiếu hình dáng của hắn, giống như là hăng châu báu Cartier mà mẹ hắn thích nhất, lấp lánh ánh sáng.

"Ai muốn cậu dạy chứ, tôi tự biết chơi." Cô mắt tự nhiên nói.

Nhưng hắn biết cô đang nói dối, bởi vì những chấm nhỏ trong mắt cô còn đang lấp lóe, tay cô khăn trương mà níu chặt góc áo.

Cô cứng cỏi, cứng cỏi đến nỗi bị người ta cười nhạo là "Trước thời kỳ mãn kinh" "Cái loa của giáo viên", nhưng cô cũng rất yếu ớt, yếu ớt đến nỗi nếu hắn từ chối, đôi mắt đẹp kia nhất định sẽ đong đầy nước mắt, nhưng cô ấy nhất định sẽ nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, lấy dáng vẻ cứng rắn đưa lưng về phía hắn.

Phuong Tinh không biết tại sao mình sẽ nghĩ vậy, tựa hồ mỗi một động tác, mỗi một biểu cảm của cô đều đang nói cho hắn biết, cô chính là người như thế.

"Cậu muốn học hay không!" Lời thoại của Tiểu Trầm buột miệng thốt ra, tính cách của nhân vật này có phần giống hắn, hắn suy diễn ra cũng không mất nhiều công sức. Tuy rằng nói như vậy, khi nhìn thấy cô giờ bóng lên chuẩn bị ném rổ, hắn vẫn đi tới sửa đúng, trong miệng cười nhạo: "Động tác quá xấu, đi ra ngoài đừng nói là người của thành phố X, sẽ làm bọn tôi mất mặt đấy."

Hắn đứng phía sau cô, hormone nam thời kỳ trưởng thành bao quanh cô, khiến cô có chút sốt sáng mà quay đầu qua bên cạnh, lại suýt chút nữa hôn trúng cánh tay rắn chắc của hắn.

Tiểu Trầm cũng không biết cô như thế nào, nhưng bị bầu không khí ảnh hưởng, đột nhiên cũng trở nên sốt sáng.

Mãi đến khi hắn sửa đúng động tác cầm bóng của cô, đầu ngón tay hai người khẽ chạm trong nháy mắt, cô phản ứng rất lớn từ ngực hắn thoát ra, quay người lại, có chút không thể tưởng tượng khăn trương nhìn hắn.

"Lốp trứng?" Hắn chẳng hiểu ra làm sao, lại bị cô dọa sợ. Nhưng lỗi tại hắn nhìn không được đồ lên. "Làm sao vậy?"

"Không có gì!" Cô hoảng loạn lắc đầu, "Chúng ta, chúng ta làm lại lần nữa!"

Những lời này không có nghĩa khác, nhưng hắn phảng phất thấy được sắc thái tươi đẹp từ người cô, bị ánh mắt của cô cuốn hút. "Thành thực" "Thành thực ——" tiếng tim đập cứ như tiếng bóng rổ nện xuống nền đất, âm thanh vang dội, mặt hắn đỏ bừng, nhỏ giọng nói "Ừ."

Hắn cúi đầu lấy vật áo lau mồ hôi, tránh đi ánh mắt của cô.

"Good!"

Đạo diễn cầm đầu vỗ tay, chờ tới khi Phuong Tinh đi ra còn vỗ vai hắn, "Thể hiện không tệ."

Phuong Tinh ứng phó bừa một câu, trông có vẻ phiền muộn.

Cạnh chiếc ghế nằm cách đó không xa, tiểu trợ lý đang đưa nước và lau mồ hôi cho Văn Anh, hưng phấn như một chú cún con vây quanh cô: "Văn Anh tỷ thật là lợi hại! Còn có Phuong Tinh, em xem hai người diễn với nhau mà tim cũng đập thành thực!"

Văn Anh cười, "Kỳ thực có bí quyết."

Bí quyết? Phương Tinh vĩnh tai lên.

"Bí quyết chính là —— cần thừa dịp tuổi trẻ trải qua vài mối tình là được." Cô hướng trợ lý nháy mắt, mặt tiểu trợ lý lập tức đỏ lên.

Phương Tinh: "... " Thừa dịp trợ lý chạy đi mất, hấn làm bộ đi đến bên cạnh Văn Anh, vừa uống nước, vừa hỏi, "Thật sự có bí quyết à?"

Văn Anh kinh ngạc: "Đại thiếu gia không sợ tôi quấy lấy anh không bỏ sao?"

Phương Tinh ngưng ngưng gãi đầu, "Chuyện lần trước tôi rất xin lỗi. Đầu tiên tôi muốn nói rõ, tôi cũng không phải là loại người tin vào mấy tờ báo lá cải kia! Là anh trai tôi, anh ấy cũng có một công ty giải trí, nói rằng lúc trước cô bị từng lão tổng của Hoa Anh bao nuôi, bởi vì là tin nội bộ nên tôi mới tin. Giờ nhìn thấy kỹ thuật diễn của cô tốt như vậy, tôi cũng biết là giả."

Văn Anh nhìn hấn cười.

Nhìn một hồi, hấn đột nhiên cả kinh, phun ra một ngụm nước, "Mợ nó, không phải chứ?!"

Văn Anh vừa cười vừa sờ tóc hấn, "Trước kia chị có một người bạn trai, cũng ngây thơ giống cậu vậy. Giữ bí mật giúp tôi, đừng nói ra ngoài nha."

Người này kỳ thực không quá đáng ghét. Vì ác cảm liền không muốn cùng diễn chung, bị thuyết phục liền nhanh chóng khai anh trai ra. Suy nghĩ thẳng thắn, còn rất đáng yêu.

"Chỉ cái gì chứ, cô chỉ lớn hơn tôi có ba tháng!" Hấn bực bội gãi đầu, không thể chấp nhận, "Tại sao, với kỹ năng của cô, không cần làm như vậy cũng có thể nổi tiếng mà."

Trước đây có người nói với hấn, một diễn viên thiên phú, có thể khiến người khác trong lúc diễn yêu mình. Hấn khịt mũi coi thường, giả chính là giả, sao có thể thật sự động lòng?

Mãi đến khi hấn diễn, cảm nhận được nhịp tim đập không thể khống chế, không biết là của Tiểu Trạh hay là của chính hấn.

"Ồ độ tuổi của cậu, chắc vẫn thích chơi game phải không? Ví dụ thế này, nếu giới giải trí là một phó bản, vậy người có bối cảnh là chọn chế độ dễ, người có tài nguyên là chế độ bình thường, mà loại người không có gì cả như chúng tôi, chính là chế độ địa ngục." Văn Anh nhìn đường chỉ tay, giống như là đang nhìn hướng đi của vận mệnh, "Kỹ thuật diễn là cái gì? Không thể thể hiện giá trị của chính mình thì không có ai cho cậu cơ hội biểu hiện. Ở độ tuổi của tôi mà có thể nổi tiếng giống tôi, không phải cực kỳ may mắn, thì phải thực tàn nhẫn, tàn nhẫn với người khác, càng tàn nhẫn với chính mình. Tôi không có thời gian đi đánh cuộc vào vận mệnh, nhưng tôi nghĩ ——"

Cô híh mắt cười xán lạn, "Tôi bất chấp mọi thứ hơn bọn họ."

Phương Tinh ngơ ngác nhìn.

Loại luận điệu này rõ ràng không phù hợp với tam quan! Cô gái này thật đúng là đáng ghét như hấn nghĩ lúc đầu!

Nhưng là... Mẹ kiếp, càng khiến hấn rung động làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (3)

Edit: Thiên Tinh

Trong phòng thay quần áo của trường quay 《Vũ Tiên Ca》, nam diễn viên chính Lô Trạch đang nổi giận đùng đùng. Hấn vút thanh kiếm đạo cụ xuống mặt đất, từ chối người đại diện sắp xếp chương trình truyền hình thực tế cho mình.

Người đại diện bắt đắ dĩ nhậ thanh kiếm lên, "Hiện tại show thực tế đang rất hot, thái độ của cậu đắ tội không ít người. Cậu đôi góc độ mà nghĩ xem, 《Hãy để chúng ta yêu nhau một tuần》 đã là mùa thứ 2, cậu xem ba cp ở mùa 1, có cặp nào là không hot? Bây giờ cậu cần có độ phổ biến toàn quốc và fan, show thực tế là thích hợp nhất."

Kỳ thực Lô Trạch đã được xem là nam ngôi sao thuận buồm xuôi gió nhất trong giới nghệ sĩ hiện nay, vừa xuất đạo liền được đóng vai thời thiếu niên của nam chính, đạt được giải người mới xuất sắc nhất của Kim Dục. Sau đó liền được diễn trong bộ điện ảnh của đạo diễn danh tiếng, bộ phim đó được khen là bộ điện ảnh tình yêu thuần túy nhất trong lịch sử, hình tượng thiếu niên mặc sơ mi trắng của hấn ăn sâu vào lòng người, giúp hấn ôm về vô số giải. Về sau kịch bản phim đương nhiên là cuộn cuộn không ngừng đưa lên tay hấn.

Lần này trở lại quay phim truyền hình, một là kiếm tiền, hai là vì fan.

"A Trạch lại phát giận?" Chu Bùi ngửi khí thân mật từ ngoài đi vào, thấy dưới đất bừa bộn, cười nói, "Lúc này là vì cái gì đây?"

"Mắc mớ gì đến cô." Lô Trạch khẩu khí không tốt, nhưng hắn không làm lơ Chu Bùi như đối với người khác, từ đó cho thấy mối quan hệ thân thiết.

Thừa dịp người đại diện giải thích cho Chu Bùi, hắn ngã vào ghế nằm soát Weibo, rà soát một hồi, tay hắn chậm lại, mày nhíu chặt. Trong lúc đó đại khái nghe thấy có người hỏi hắn, hắn phản xạ hỏi lại, "Cái gì?"

Người đại diện lặp lại: "Cái show thực tế kia, Chu lão sư cũng đi. Hai người kết bạn đi chung?"

Lẽ ra địa vị Chu Bùi trong giới không bằng Lô Trạch, bất quá chỉ là một tiểu minh tinh mới nổi. Người đại diện ngầm thừa nhận ý kết thân của Chu Bùi, là nhận định sau lưng Chu Bùi có chỗ dựa.

"... Vậy thì đi thôi."

Lô Trạch đáp, vừa định bấm quay lại trang trước, Chu Bùi lại bắt lấy tay hắn, xem nội dung trên màn hình điện thoại. "Quao, là Văn lão sư và Phương Tinh? Còn rất đẹp đôi."

Ngoài miệng thì cô tán thưởng, nhưng trong lòng lại không cho là vậy, Phương Tinh, Lô Trạch đều là mục tiêu hàng đầu của cô, nhưng so với Lô Trạch, Phương Tinh độ khó cao hơn một chút, thật không ngờ mấy thiếu gia nhà giàu kiểu này lại khó đá động như vậy, gặp người liền cười, nhưng đa phần đều chỉ là mặt ngoài. Không giống Lô Trạch, mặt ngoài tính tình không tốt, nhưng trong lòng lại khá dịu dàng.

Hơn nữa theo cô được biết, đối phương rất ghét nữ minh tinh dựa vào quy tắc ngầm thượng vị, vì vậy Văn Anh đối với cô không tạo được uy hiếp.

Lô Trạch không nhịn được tất màn hình, "Được rồi, cảnh tiếp theo sắp bắt đầu, đi đóng phim thôi".

"Ừ."

Chu Bùi tươi cười như hoa, nhân lúc đối phương không rõ ràng cự tuyệt, nắm chặt tay hắn, kéo hắn đứng dậy.

*

"Lô Trạch?"

Văn Anh và tiểu trợ lý đang đi trên hành lang khách sạn.

"Đúng vậy, em có một người bạn thân làm ở đoàn bên đó, xin chữ ký giúp em." Đôi mắt tiểu trợ lý long lanh, chia sẻ niềm vui sướng với Văn Anh, "Trời ạ, em vô cùng thích hình tượng của anh ấy trong 《 Hồng Đậu Chi Luyến 》, mỗi ngày làm xong việc nông nhàn tới cửa nhà Châu Châu khảy đàn, trên ống quần đều là bùn, trên mặt còn có mồ hôi, nhưng mà tươi cười lại rất thuần khiết! Xem tới khúc đó tự dưng em lại khóc, Văn Anh tỷ, thật sự có tình yêu như vậy sao?"

Văn Anh nhướn mày, "Platonic love, em cảm thấy thế nào?"

Nếu không phải nghe được hai chữ Lô Trạch, cô cũng sẽ không dừng lại nói chuyện phiếm với tiểu trợ lý. Trên thực tế, khi đáp ứng Z942121, cô liền cảm thấy chuyện lữ trình này không đơn thuần chỉ tồn tại yêu đương về mặt tinh thần, nam nữ trẻ tuổi hưởng thụ va chạm tinh thần đồng thời cũng hưởng thụ va chạm thể xác.

Cô thuộc trường phái trải nghiệm, đem mình hoàn toàn tập trung vào nhân vật, mỗi một mạch máu trên người bọn họ đều là thứ cần thiết để cô có thể diễn giải nhân vật.

Tiểu trợ lý lấy tay ôm mặt, "Dù không tin, chỉ cần nhìn mặt thôi cũng đã hưởng thụ rồi! Nếu bạn trai em có thể đẹp trai như Lô Trạch, em lập tức hiến thân ngay!"

Văn Anh cười rộ lên.

Có nên nói với cô bé này hay không đây, rằng Lô Trạch kỳ thực là bạn trai cũ của nguyên chủ?

Đây cũng là vấn đề vẫn luôn khiến cô khổ não. Nguyên chủ với Lô Trạch lại ở thời đại học yêu nhau ba năm! Nhưng sau đó vì muốn bò lên cao, nguyên chủ liền vứt bỏ vị bạn trai ảnh đế tương lai này, ôm đùi tổng tài Hoa Anh.

Cho nên tuy rằng cô và Lô Trạch có quá khứ thân mật, so với Chu Bùi phải bắt đầu từ con số 0 thì cơ hội càng cao hơn, nhưng... còn không bằng không có!

"Văn Anh tỷ!" Trợ lý của Phương Tinh mới vừa đóng cửa lại, vừa quay đầu thấy cô lập tức cười nói, "Thật tốt quá, Phương Tinh muốn tìm chị để bàn về cảnh quay ngày mai." Hắn ho nhẹ, mặt hơi ửng hồng. "Là cảnh hôn."

Đôi mắt tiểu trợ lý lại bắt đầu phát sáng.

Văn Anh đem giấy ký tên vỗ vào mặt cô, "Giữ ý tứ chút đi." Đi vào phòng Phương Tinh.

*

Phương Tinh đang ở trong phòng xem TV, lười nhác ngồi xếp bằng trên sàn nhà, một tay ấn điều khiển từ xa, một tay cầm quả táo, thỉnh thoảng cắn vài miếng.

Trên màn ảnh xuất hiện mặt Chu Bùi, Văn Anh còn tưởng rằng đó là chính mình.

"Nhân nhả như vậy?" Cô đi vào.

"Khụ khụ!" Phương Tinh ho sặc sụa, "Cô bước đi như thế nào mà không phát ra tiếng gì cả!"

"Ai bảo cậu xem quá chú tâm."

Hắn biện giải: "Tôi là đang nghiên cứu, mấy người trên mạng không phải nói kỹ thuật diễn của cô không bằng cô gái kia sao? Tôi đang xem bộ phim làm cô ta nổi tiếng, xì, kém xa cô!"

Nếu đánh giá, kỹ thuật diễn của Chu Bùi đúng thật là bình thường, có lẽ vị thần sử sa đọa này không phải xuất thân từ diễn viên. Nhưng theo quỹ đạo vốn có, nguyên chủ nhiều lần ném đá giấu tay, trái lại khiến cho Chu Bùi ở dưới áp lực mà rèn luyện ra kỹ thuật diễn, mới chậm rãi đạt được sự tin cậy và khẳng định của khán giả.

Mà bây giờ, Văn Anh cũng không định chen ép Chu Bùi, ngược lại muốn cô nàng xuôi chèo mát mái một thời gian.

"Thật à?" Cô ngồi quỳ trên tấm thảm trải sàn, ghé sát vào Phương Tinh.

Mặt hắn chợt ửng hồng, tầm mắt chéch đi, "Đương, đương nhiên là thật!"

"Không phải nói tìm tôi thảo luận cảnh hôn sắp tới sao?" Cô thông thả nháy mắt một cái, "Hiện tại bắt đầu chưa?"

Hôm nay cô không trang điểm, chỉ thoa son dưỡng Dior để bảo đảm độ ẩm, vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, lớp son hồng nhạt căng mọng, thoát nhìn ngon miệng lại mê người.

Mặt Phương Tinh trong nháy mắt đỏ bừng!

Văn Anh lại ngồi về chỗ cũ, "Không đùa nữa."

Cô cảm kích bản trên giường lên xem, cảnh tiếp theo là nụ hôn đầu của hai vai chính. Có một lần La Ngữ Vi thi không tốt, bị bạn học cười nhạo nên tâm trạng không vui, Tiểu Trạh biết được liền mang cô tới khu trò chơi. Hai người chơi cả buổi, đến lúc ra về, La Ngữ Vi nhìn trúng một con gấu bông trong máy gắp thú, nụ hôn đầu của hai người diễn ra ở đây.

"Anh nghĩ như thế nào?" Cô hỏi Phương Tinh.

Hắn điều chỉnh lại cảm xúc, "Tôi nghĩ là, lúc này tâm tình của cả hai đang phấn khích, cho nên Tiểu Trạh thấy La Ngữ Vi không gắp được thú bông, cũng không nghĩ nhiều liền cầm tay La Ngữ Vi, rút ngắn khoảng cách. Khi hai người kẹp được thú bông đương nhiên vô cùng vui mừng, La Ngữ Vi quay đầu nói chuyện, không cần thận hôn Tiểu Trạh. Cô cảm thấy thế nào?"

"Hơi khác tưởng tượng của tôi." Văn Anh suy nghĩ một chút nói, "Trực tiếp thử một lần đi."

Phương Tinh gật đầu, đứng lên đi đến chỗ cái bàn gỗ gỗ, quay đầu lại cười nhẹ, hỏi, "Dùng cái này làm máy gắp?"

Văn Anh ở trong phòng tìm kiếm, phát hiện trên cái tủ đựng ấm nước có một chiếc gương, cô vẫy tay, "Lại đây."

Hắn không hề cốt khí bỏ rơi cái bàn mà mình vừa chọn, chạy tới.

Văn Anh nhắm mắt khoảng 3 giây, lúc mở mắt đã có điểm bắt đồng. Cô gái vườn trường chưa từng bị xã hội mài giũa, trong mắt còn chưa mất đi vẻ đơn thuần, cùng sự hiếu kỳ lẫn chờ mong đối với thế giới. Hai tay cô kê sát cửa kính, không chớp mắt nhìn chằm chằm chú gấu bông bên trong.

Ánh mắt của cô biến hóa khiến trong lòng Phương Tinh rung động một cái.

Mặc kệ xem bao nhiêu lần, hắn đều phải bá phục trước thiên phú và linh khí của cô.

"Thích cái nào thì gắp lấy, nhìn có ích lợi gì?" Hắn nói ra lời thoái của Tiểu Trạh.

Thế là Văn Anh thấp thỏm bỏ tiền xu vào máy, dàn máy sáng lên, cô điều khiển cái kẹp sắt đang rung rinh, ấn nút.

Bắt được!

Đồng tử của cô hơi co lại, vừa khấn trương lại vừa hưng phấn. Đáng tiếc khi nhắc lên, gấu bông lại rơi xuống.

Cô thử liên tục ba lần vẫn không thành công, mỗi một lần lại càng thêm nhụt chí.

"Mấy cái máy trong khu trò chơi này, sợ người ta gấp được nhiều sẽ lỗ vốn, nên cái kẹp nào cũng lỏng lẻo." Tiểu Trạm đi đến phía sau cô, lại bỏ vào hai đồng xu, ấn bàn tay muốn rời đi của cô trở lại cần điều khiển, "Cho nên không phải vấn đề của cậu, đừng sợ thất bại."

Cũng như đợt thi lần này, cô phát sốt, thân thể suy yếu, sao có thể phát huy ra trình độ ngày thường?

Nghe được một câu hai nghĩa của hấn, lòng La Ngữ Vi run lên. Tiểu Trạm luôn như vậy, bình thường hay chê cười cô, ghét bỏ cô, luôn chọc cô tức giận đến nỗi muốn đánh hấn, nhưng tới khi cô buồn bã khô sở, hấn lại như biến thành người khác, an ủi cô, che chở cô, tìm mọi cách làm cô vui vẻ trở lại.

Cậu ấy rốt cuộc là người như thế nào?

Cửa kính phản chiếu ảnh ngược của hấn, cô không bị khổng chế mà ngắm nhìn. Nam sinh từ sau lưng điều khiển hai tay cô, cơ hồ là nửa ôm cô, nhưng hấn không chịu ảnh hưởng, chỉ chuyên tâm nghiêm túc khổng chế kẹp sắt, muốn gấp bằng được chú gấu mà cô thích.

Bởi vì tầm mắt dừng lại quá lâu, hấn hình như đã nhận ra.

Phương Tinh lúc này, một nửa đầu óc đang diễn, nửa kia đang nghĩ: Thì ra đây là nguyên nhân cô chọn gương.

Mà một nửa kia, bởi vì cô gái không tự giác toát ra ánh mắt ý lại và hâm mộ, toàn thân hấn căng cứng, ngay cả cầm tay cô cũng siết chặt. Trong lòng hấn chỉ có một ý nghĩ: Gấp được nó, nhất định phải gấp được nó!

Gấu bông như ý nguyện mà rơi xuống lỗ.

Hấn huyết sáo chúc mừng, cô mới ngờ ngạc phản ứng lại, lỗ tai đỏ lên, nhanh chóng ngồi xổm xuống ôm gấu bông ra.

"Lốp trường?" Hấn đắc ý khoe công lao, nhưng chỉ thấy cô cúi đầu chơi gấu bông, cũng không thèm nhìn mình.

Hấn luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Không nên như vậy, sao cô lại phản ứng như vậy chứ? Hấn thành công, hấn giúp cô gấp được gấu bông, cô vui vẻ hơn, vậy cô hấn nên... nên cái gì?

Khi La Ngữ Vi xoay người, Tiểu Trạm ma xui quỷ khiến vậy cô vào giữa mình và cửa kính, sau đó cúi đầu hôn cô.

Cô hấn nên, cho hấn một phần thưởng.

La Ngữ Vi bị hôn đến mặt đỏ bừng, ôm gấu bông chân tay luống cuống. Hơi thở sạch sẽ dễ ngửi của nam sinh tràn vào chóp mũi, hấn mang đến cảm giác áp bách, làm cô muốn chạy trốn lại một bước cũng không thể di chuyển.

Lúc này, nếu là ở trường quay, đạo diễn hấn là đã hô "cut".

Nhưng khi Văn Anh muốn thoát vai diễn, chợt phát hiện người trước mắt không có ý định rời đi. Cô cảm giác hai cánh môi của hấn hơi tách ra, sau đó —— mạnh mẽ hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (4)

Edit: Thiên Tinh

"Um..." Bởi vì ngoài ý muốn, cô vùng vẫy một hồi.

Nụ hôn này hoàn toàn khác biệt với nụ hôn đơn thuần của tuổi mới lớn. Trần trực, dây dưa, tùy ý, đầu đầu cũng có cạm bẫy, đầu đầu cũng có mê hoặc. Hấn dùng một tay ấn sau gáy cô, không cho phép cô thoát đi, một tay khác trong lúc hôn môi cầm lấy tóc cô xoay vòng, có chút trêu đùa ám muội.

Nếu như nói lúc trước hấn thu lại khí thế như một chú cừu vô hại, bây giờ lại như một con sói trút bỏ lột cừu, trong nháy mắt bộc lộ bản tính.

Ngón tay Văn Anh không tự giác được níu chặt áo sơ mi của hấn. Cái áo nhăn lại.

Sao cô có thể quên mất bối cảnh giáo dục của hấn chứ, loại công tử nhà giàu được nuông chiều này, không chỉ có mỗi đơn thuần. Bản tính cướp đoạt đã

thâm nhập vào xương bọn họ. Không đạt mục đích thì không bỏ qua.

Rốt cục hần buông tha cô, lùi lại.

Văn Anh khẽ thờ, bàn tay giờ lên, một cái tát sắp vung xuống.

"Thích em, muốn em "

Hần cũng không ngó ngang, chỉ là vô cùng thẳng thắn mà nhìn cô, trong đôi mắt tán ra dục vọng trắng trợn.

Văn Anh khẽ run rẩy, nếu như trước đó là cô áp chế hần, như vậy thời khắc này, tình thế của hai người chắc chắn đã đảo ngược.

Cái tát này không có đánh ra, năm ngón tay cô nắm chặt, nhìn chăm chú hần, "Muốn tôi cái gì, muốn lên giường với tôi? Hay bao nuôi tôi?" Khóe miệng của cô gợi lên nụ cười tự giễu, "Được thôi, vừa vận hiện tại sự nghiệp của tôi đang rớt đáy, dựa hơi em trai lão tổng của Phương Ngu đợi thời cơ trở lại, rất hợp lý không phải sao?"

Phương Tinh ngẩn ra, "Không liên quan tới chuyện đó, tôi chỉ..."

"Chỉ cái gì?" Cô lạnh lùng hỏi, "Chỉ đơn thuần thích tôi? Đừng nói mấy lời buồn nôn đó!"

Cảm xúc "phải có bằng được" trong mắt hần sụp đổ, bất an gãi đầu.

Cô nhếch môi, son môi đại khái đã bị hần ăn mất, sắc môi không còn. Trong mắt cô nhấp nháy tia sáng, như là phản chiếu từ ánh đèn, hoặc như đang cố nén nước mắt.

Hần triệt để sững sốt.

Không phải chứ, sao hần lại bắt nạt cô thành như vậy?

Có lẽ cô nói không sai, đã biết quá khứ và ý tưởng của cô, tuy rằng hần không có ý này, nhưng lúc đối xử với cô lại có vẻ tùy tiện. Phương Tinh ảo não không thôi, thời khắc này, khí thế hùng hổ dọa người của hần hoàn toàn tiêu tan.

Văn Anh thờ phào nhẹ nhõm.

Nụ hôn này nằm ngoài dự liệu của cô. Xưa nay đàn ông có quyền có tiền đều là rất khó nắm lấy, cho dù bề ngoài đơn thuần như Phương Tinh cũng giống vậy. Cô không thể phá hoại tiến độ hiện tại của hai người, nhưng nếu như trực tiếp ở bên cạnh hần cũng gây bất lợi cho việc triển khai kế hoạch về sau, cách xử lý lúc này, cơ hồ hao hết tâm tư của cô.

Tiếng chuông như tiếng cảnh báo reo vang, Văn Anh ổn định lại tâm tình, bấm tiếp nhận.

"Hoa tỷ?"

Giọng của đối phương có chút hưng phấn, "Văn Anh, chị nhận được lời mời của 《Hãy để chúng ta yêu nhau một tuần》!"

"Hửm? Đó là một show thực tế phải không." Văn Anh nhớ lại một lát, "Có vẻ rất hot."

"Không sai, thiết lập của chương trình này là mời ba nam ba nữ, ngẫu nhiên tổ hợp thành CP, yêu nhau trong một tuần. Hết một tuần, sẽ dựa theo bỏ phiếu trên mạng mà trao đổi người. Tổ hợp khác nhau sẽ cạ sát ra những tia lửa khác nhau, rất hấp dẫn giới trẻ. Là chương trình gameshow trọng điểm của đài Phiên Gia!" Hoa tỷ ho nhẹ một tiếng, "Chị nói rõ với em trước, phía nhà đài hình như là nhắm đến vụ thể thao nghịch tập của em với Chu Bùi để làm mảnh khố câu kéo đó."

Văn Anh cười khê: "Không sao cả. Cô ta lấy đề tài này giã đáp em, giờ em mượn nó xoay người, có gì không thể?"

Hoa tỷ hơi kinh ngạc, sau đó cười: "Xem ra trạng thái của em không tệ, nói hay lắm, giới giải trí sợ nhất chính là không đề tài để nói, có cơ hội nhất định phải bắt lấy. Vậy chị liền đồng ý giúp em nhé."

"Cám ơn Hoa tỷ."

Cho dù ban tổ chức muốn lợi dụng đề tài này, nhưng đề tài trong giới giải trí nhiều vô kể, muốn chọn nó, chắc hẳn người đại diện đã phí không ít công sức.

Lời cảm ơn thật lòng thật dạ của cô khiến cho đối phương ấm áp, "Dùng rồi, còn một chuyện. Trước đó bên tuyên truyền của 《Tâm Khiêu Hồi Ước》 muốn tạo scandal của em và Phương Tinh, đối phương không đồng ý. Bây giờ nhìn lại, em đã giải quyết cậu ta xong rồi?" Ngừ điệu mang cười, có mấy phần trêu chọc.

Văn Anh nghe vậy cả kinh, sau đó khê trừng Phương Tinh bên cạnh một cái, làm đối phương không hiểu ra sao.

Hoa tỷ sẽ không thật sự có thiên lý nhãn đi?

"Tại sao nói như thế?" Cô hỏi, nghe thấy đôi phương đáp một câu: "Xem weibo."

Cúp điện thoại, cô lập tức đăng nhập tài khoản weibo. Vừa mới nhấn vào thanh tìm kiếm muốn tra hai chữ "Phương Tinh", chợt nhìn thấy đúng đầu mục tìm kiếm bên dưới, trong đó có một cái gọi là # chỉ có lớp trưởng được ôm eo tôi #.

Nhớ tới cách nam chính xưng hô với nữ chính trong bộ phim này, cô mang theo cảm giác vi diệu bấm vào.

Bài post vốn do một tài khoản cá nhân đăng lên, gồm bốn tấm hình, theo thứ tự là ảnh chụp Phương Tinh trong mỗi bộ phim truyền hình từng đóng, lái xe chở nữ chính hoặc nữ phụ băng qua phố lớn ngõ nhỏ, xe gắn máy, xe ô tô, xe đạp không thiếu gì cả. Chủ thớt để dòng caption: Tinh nhà tui lão tài xế chuyên nghiệp, một năm bốn mùa chở từng cô gái khác nhau.

Đại khái là dòng cap quá chuẩn, quần chúng phun cười xong đều sẽ thuận tay chia sẻ + bình luận, trong lúc nhất thời có hơn 10.000 lượt chia sẻ.

Sau đó, Phương Tinh cũng chia sẻ weibo này.

Phương Tinh V: Nhưng chỉ có lớp trưởng được ôm eo tôi [doge][doge] Tinh nhà tui lão tài xế chuyên nghiệp, một năm bốn mùa chở những cô gái khác nhau.

Nhìn chung trong những tấm hình, chỉ có tấm cuối cùng, hần cười xe đạp, Văn Anh ngồi nghiêng ở ghế sau, tay vòng quanh hông hần. Màu sắc bối cảnh tươi mát sạch sẽ, khiến hai người có vẻ thanh xuân sức sống mà tốt đẹp.

Rõ ràng chính là hình ảnh tuyên truyền của 《 Tâm Khiêu Hồi Úc 》 do đoàn phim tung ra.

Một hòn đá chắn động ngăn con sóng

Bình luận bên dưới kêu gào một mảnh, có fan bình luận "Đám cá mòi bịt bánh trắng trộn, eo là bộ phận nhạy cảm của Tinh nhà tui!" Còn có anti-fan của Văn Anh ầm ĩ "Ha ha nghe nói lai lịch sau lưng Phương Tinh rất lớn?" Cùng với fan CP "Ô ô ô trời ạ tui nghe thấy được mùi kích thích!"

Văn Anh xem xong, đem màn hình đến trước mặt Phương Tinh, như cười như không, "Có ý gì, không phải anh cho rằng thủ đoạn tạo scandal này quá kém sao?"

Phương Tinh giả ngu, "Hử, tôi có nói vậy à?"

Sau đó hần hi hi cười, đuôi lông mày tung bay, "Nếu như là với em thì-- cậu còn không được."

*

Ba tháng sau, 《 Tâm Khiêu Hồi Úc 》 đóng máy, đồng thời, 《 Vũ Tiên Ca 》 của Lô Trạch và Chu Bội cũng sắp phát sóng, thời gian chiếu của hai phim cực kỳ gần, cũng may thể loại bất đồng. Một bộ là vườn trường thanh xuân tình yêu trong sáng, một bộ là cổ trang huyền huyền tình yêu, đều thỏa mãn khán giả của hai loại hình này.

Vì cả hai phim đều được cải biên từ tiểu thuyết, khó tránh sẽ có sự so sánh với những phiên bản cũ.

Nhưng 《 Tâm Khiêu Hồi Úc 》 là một quyển tiểu thuyết có độ hot nằm ngoài dự đoán của chính tác giả, lại chỉ giới hạn trên mạng. Mà 《 Vũ Tiên Ca 》 lại là tác phẩm hàng đầu, hai phim truyền hình chuyển thể trước đó đều nổi đình nổi đám, bộ thứ nhất thậm chí trở thành một hiện tượng, vô cùng nổi tiếng, bởi vậy bộ phim này rất được xem trọng.

Vừa phát sóng, 《 Vũ Tiên Ca 》 quả nhiên rating cực cao.

Lô Trạch được rèn giữa kỹ năng diễn xuất từ màn ảnh lớn, nên sang màn ảnh nhỏ biểu hiện như cá gặp nước, dễ dàng đón tim khán giả. Hần đóng vai tiên quân, tạo hình này hoàn toàn phô bày hết nhan sắc của hần, đẹp trai anh tuấn, góc cạnh rõ ràng, vàng trán "mỹ nhân tiên" càng khiến fan gào thét.

Trước đó hần chưa từng diễn phim cổ trang, lần đầu tiếp xúc, lập tức được phong danh hiệu tứ đại mỹ nam cổ trang.

Đương nhiên, nhân khí của vai nữ chính Chu Bội cũng tăng lên một bậc, lượng fan tăng lên liên tục, loại bỏ tính không ổn định do một đêm thành danh mang đến, xem như là triệt để đứng vững gót chân ở giới giải trí.

Ngay trong thời điểm mấu chốt này, 《 Tâm Khiêu Hồi Úc 》 phát sóng.

Ngày phát sóng, Phương Tinh gọi vào số tư nhân của Văn Anh, mời ăn cơm. Văn Anh đang ở sân quay chụp quảng cáo, ồn ào không dứt, cô trốn đến bên cạnh nhận điện thoại, cười trừ chọc: "Còn chưa phát sóng đã ăn tiệc chúc mừng?"

Hần tiếp chuyện: "Làm gì có. Tôi đãi Hồng Môn Yến, có tôi không?"

Cô dứt khoát đáp ứng, hỏi thời gian địa chỉ, sau khi quay chụp kết thúc, thay trang phục hằng ngày, đi nhờ xe của Hoa tỷ đến chỗ cần đến.

Nơi Phương Tinh đặt bàn chính là một phòng ăn năm sao, ngăn cách tốt, tránh được khả năng bị fan phát hiện vây đuổi chặn đường.

Đã đóng vai trong sáng được ba tháng, nên hôm nay Văn Anh ăn mặc khá đường hoàng. Một chiếc váy đen dài bó sát người của hãng Chanel, áo cổ đứng in hoa mô phỏng kiểu dáng sườn xám, lộ ra cánh tay mượt mà. Tóc được búi lên, chỉ rơi rớt vài sợi, nổi bật lên khuôn mặt trắng loáng, môi tô màu son đỏ rực, lại làm cho cô tràn đầy cảm giác xâm lược.

Chưa đi tới chỗ ngồi, cô đã nhìn thấy Phương Tinh đang nói chuyện với một người, đưa lưng về phía nàng, cũng không biết là ai.

Người kia mặc âu phục hiệu Armani, cao to rắn rỏi, không như Phương Tinh lười nhác, toàn thân hằn mỗi một đường nét phảng phất đều thẳng tắp, vững chãi mạnh mẽ như ngọn núi lớn.

Người ta thường nói, đàn ông mặc Armani cũng như một bức tranh sơn dầu nổi bật, thường khiến người khác cảm giác được một sự nghiêm nghị thâm hậu. Lối này đặt trên người Trâu Vệ Đông, đúng là có vài phần thích hợp.

Đúng vậy, người này chính là Trâu Vệ Đông, tổng tài của Hoa Ảnh, kim chủ đại nhân của cô.

Cô đã xem qua bản vẽ nguồn sáng từ rất sớm, điểm sáng của hắn tuy rằng không bằng Lô Trạch và Phương Tinh, nhưng sáng hơn người bình thường ít nhất gấp mười lần. Đáng giá tiếp xúc.

Chờ Văn Anh đến gần, tự nhiên liền thấy rõ sườn mặt lạnh lẽo sắc bén của hắn. Cô ra vẻ bước chân hơi loạn, trừng Phương Tinh, giọng cao túi xách như muốn đánh hắn.

Còn thật sự định đái cô một bữa Hồng Môn Yến?!

Phương Tinh đã sớm nhìn thấy cô, còn vẫy tay nữa, Trâu Vệ Đông thấy cử động của hắn không khỏi quay người sang.

Văn Anh như không có chuyện gì xảy ra buông túi xách xuống, nghịch tóc, mỉm cười với hắn.

Trâu Vệ Đông như không quen biết cô, nhìn thêm vài lần.

"Lại đây, giới thiệu cho hai người." Phương Tinh dặt tay cô kéo đến bên người, tươi cười cởi mở, "Trâu tổng, cô ấy là bạn tốt của tôi, Văn Anh."

Trâu Vệ Đông gật đầu tỏ ý.

Hắn nhìn sang Văn Anh, giới thiệu, "Vị này, chính là đối tác của anh trai tôi, Trâu tổng Trâu Vệ Đông. Anh ấy vừa vận tình cò gặp tôi ở đây dùng cơm, nên đến chào hỏi."

"Trâu tổng." Văn Anh cũng ra vẻ không quen biết đáp lại.

Dù sao loại quan hệ giao dịch tiền tài này, từ trước đến giờ không thể nói ở những trường hợp chính thức. Giả vờ không quen biết là nhận thức chung giữa hai bên.

Trái lại Phương Tinh, không hiểu tình huống thế nào, còn vui vẻ giật dây bắc cầu làm giới thiệu cho bọn họ, Văn Anh không hiểu hắn đến cùng muốn làm gì.

"Mọi người đều biết địa vị của Hoa Ảnh trong giới giải trí, Trâu tổng quả thực lực hùng mạnh. Không nói cái khác, gần đây nhất anh ấy đầu tư quay 《Cung Hoa Hồng》 và 《Vũ Tiên Ca》 đều là tác phẩm đứng đầu, ở chuyện này liền kiếm được một đồng lớn." Trong nụ cười Phương Tinh chứa đầy thâm ý, "Nếu có cơ hội được Trâu tổng đề bạt, vậy thì thật không thể tốt hơn."

Hai bộ phim hắn nêu ví dụ đều là tác phẩm tiêu biểu của Chu Bùi, ám chỉ quá rõ ràng.

Văn Anh đã hiểu tin tức Phương Tinh muốn tiết lộ cho cô.

Kỳ thực những tin tức này cô đều biết, Trâu Vệ Đông từng nhận làm Chu Bùi là cô, rồi xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, hai người liền kết bạn -- đương nhiên, tất cả những thứ này bất quá là Chu Bùi cố gắng dàn dựng.

So sánh với cô, Chu Bùi bày ra dáng vẻ vô dục vô cầu, dùng thân phận bạn bè tiếp xúc đối phương, trái lại giành được hảo cảm của hắn. Những tài nguyên kia, hắn cam tâm tình nguyện cho, cứ như Bá Nhạc phát hiện một con thiên lý mã. Cho nên, hắn từng là kim chủ của Văn Anh, hiện tại lại là chỗ dựa của Chu Bùi.

Lông mày của cô giãn ra, cười đến ôn hòa, "Trâu tổng quả nhiên ra tay bất phạm."

Trâu Vệ Đông thấy thế cũng không có nói thêm, tựa hồ đây bất quá là một cuộc trò chuyện bình thường. Trên thực tế, người hợp tác với hắn là anh của Phương Tinh, hắn chịu tiến đến chào hỏi, cũng vì nể mặt đối phương mà thôi.

Gặp lại "Chú chim hoàng yến" trước đây từng nuôi, lại là ngoài ý muốn.

Sau khi tạm biệt, hắn đi tới hầm gara, dưới ánh đèn sáng rực, hắn ngồi vào buồng lái, xoa xoa ấn đường.

"Đỉnh" một tiếng, màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên, biểu thị có một tin nhắn.

Hắn mở mặt khóa ra xem.

"Xem ra Trâu tổng đang tìm một kẻ thế thân tôi nha, thế nào, là có sở thích sưu tập khuôn mặt này? Hay là đối với tôi nhớ mãi không quên?"

Tin nhắn đến từ "Chú chim hoàng yến" vừa mới gặp mặt. Hắn phì cười, vốn không định sẽ có liên lụy gì tới cô nữa, lại không nhận được phản hồi.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (5)

Edit: Thiên Tinh

Rating của 《 Tâm Khiêu Hồi Ưc 》 nằm ngoài dự đoán của mọi người, ngoại trừ ngày thứ nhất là 0.8, rating trên TV luôn duy trì ở mức trên 1, thành tích coi như không tệ. Khiến người ta kinh ngạc chính là lượt xem trên mạng, ngày đầu chỉ ngàn vạn, ngày kế đã vượt trăm triệu, tăng dần mỗi ngày. Lượt xem các đề tài weibo đạt sáu trăm ba mươi triệu, những tiêu đề liên quan đến tên phim, tên diễn viên chính, tên nhân vật... thay nhau nổi lên, chiếm top 10 hot search.

Trước lúc đó, weibo của Văn Anh cơ hồ bị anti-fan chiếm đóng, mỗi ngày đều có người comment chửi đổng, fan cuồng của tiểu thuyết thì vẫn luôn chống đối kịch liệt.

Phim vừa phát sóng, fan cũ, fan mới và fan CP của cô lập tức khai triển tự vệ phản kích, dùng chiến thuật biến người bao phủ hoàn toàn anti-fan. Thậm chí có một số anti-fan lập trường không kiên định, dưới sự tẩy não của cốt truyện, bắt đầu hoài nghi tính chân thực của mấy vụ tai tiếng kia.

Mà những người chống lại cô trước đó cũng bỗng nhiên phản chiến. Lúc đầu họ cho rằng tướng mạo của cô quá mức mỹ miều, không thể hóa thân vào nhân vật lớp trưởng đơn thuần thanh lệ được. Không ngờ diễn xuất, tạo hình và kỹ thuật diễn của cô lại khiến họ ngạc nhiên mừng rỡ.

Trong các đầu đề, hot nhất chính là phản ứng hóa học giữa hai nhân vật chính.

Một cốt truyện về học đường bình thường, dưới lối diễn xuất của hai người, lại làm mọi người nhớ lại thời đại thanh xuân của chính mình. Kinh điển nhất là phân đoạn "Bóng rổ điện giật" và "Nụ hôn đầu ở máy giặt thứ", khiến fan CP gào rú tỏ vẻ nổi hết cả da gà!

Đến khi Văn Anh chuẩn bị tham gia show thực tế, 《 Tâm Khiêu Hồi Ưc 》 không thể nghi ngờ đã là bộ phim vườn trường hot nhất hiện nay. Điều này cũng khiến nhà sản xuất 《 Hãy để chúng ta yêu nhau một tuần 》 ra quyết định mời cô tới tham gia như được ăn một viên thuốc an thần.

Ngày thứ nhất ghi hình, ban tổ chức phân sáu vị minh tinh đến những nơi khác nhau, trước đó không nói cho họ biết người hợp tác với mình là ai, nhằm chế tạo tình cảnh gặp gỡ.

Văn Anh bị nhân viên công tác dẫn tới một sở thú trong thành phố.

Cô đứng trước chỗ sư tử biển, người quay phim đã bắt đầu ghi hình, chỉ đưa cho cô một chiếc điện thoại, không có bất kỳ nhắc nhở.

Hơi dừng chân suy nghĩ, cô cười, mở điện thoại di động tìm danh bạ, quả nhiên, bên trong chỉ lưu một dãy số, ghi là X.

Người thần bí à?

Cô định ấn nút gọi, bỗng nhiên, màn hình biểu thị có cuộc gọi đến, người gọi chính là X.

"Alo, đang ở đâu?"

Cô bấm tiếp nhận, âm thanh trầm thấp từ tính của đối phương lập tức truyền vào tai, trong giọng nói còn có một chút thiếu kiên nhẫn, nhưng phần thiếu kiên nhẫn này, nếu không phải người hiểu biết hay gần gũi với hắn, tuyệt đối nghe không ra.

Văn Anh lập tức nghe ra, X lại chính là Lô Trạch.

Đúng là buồn ngủ có gối kê đầu, ban tổ chức đại khái là vì tạo chủ đề nên phân hai người họ cùng một chỗ.

Cô vừa muốn trả lời, trông mắt chuyển động, cố gắng dùng giọng nói điệu đà ngọt lịm trả lời: "Không biết nữa, nơi này thật kỳ lạ nha, toàn mấy con nhìn như hải sâm á, người ta nhìn đến nổi đói bụng luôn." Còn thêm chút giọng Đài Loan để đánh lừa.

Lô Trạch: "..."

Sư tử biển: "..."

Người đối diện đoán chừng đang nổi da gà, Văn Anh cười đến run người, nhưng không dám phát ra tiếng.

Thợ quay phim đứng bên cạnh cũng cười đến nổi tay run, nhưng mặt khác, lại nghe đến xương cốt rã rời, luôn mãi than thở nam khách quý đối diện thật có điểm phúc.

Lô Trạch rốt cục dưới sự "trợ giúp" của heo đồng đội, tìm tới một tiệm cơm có một cây kem trên nóc nhà, nơi này ký hiệu dễ thấy, là địa điểm gặp mặt sau công cuộc trao đổi vật và giữa họ.

Tiệm cơm chỉ ngồi một người, đưa lưng về phía hắn, thân hình yếu đuối. Lông mày hắn nháy một cái, đang cảm thấy bóng lưng này quen thuộc, cô liền chán đến chết ngiêng mặt.

Cô gái khẽ cắn ống hút, gương mặt trắng như gôm sứ, ánh mặt trời nhảy nhót trên mái tóc xoăn, càng nổi bật đôi môi đỏ kiêu mị của cô.

Hắn dừng bước.

Văn Anh lại từ dư quang nhìn thấy hắn, từ trên ghế đứng lên, khẽ mỉm cười.

Đây là lần đầu tiên cô gặp mặt Lô Trạch, đối phương chỉ lớn hơn cô một tuổi, 26 xuân xanh, đặt trong giới giải trí cũng là một viên tiểu thịt tươi, chỉ có điều do trao đổi mại dâm với những đạo diễn và diễn viên danh tiếng suốt nhiều năm, được họ đánh bóng, hắn như viên minh châu tỏa ánh sáng le lói, vô cùng khác biệt với những diễn viên hào nhoáng phù hoa trong giới, càng hoàn toàn trái ngược với kiểu công tử nhà giàu đóng phim cho biết như Phương Tinh.

Đáng tiếc, dù là người cởi mở thế nào đi nữa, đối với một cô bạn gái cũ xuất quỷ, thái độ chi sớ cũng sẽ không quá tốt.

Hắn không có lập tức yêu cầu ngừng ghi hình, nhưng không kém là bao, thái độ xa cách lạnh nhạt, lại như đôi tình nhân đang chiến tranh lạnh. Nhân viên công tác không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Cũng may, nam diễn viên không phối hợp, nữ diễn viên biểu hiện cũng không tệ lắm.

Văn Anh vẫn luôn làm sinh động bầu không khí, thậm chí gia tăng động tác thân mật.

Hắn uống nửa bình nước, cô không chút nghĩ ngợi cầm lấy, hơi ngửa đầu, cũng không đựng tới miệng bình, đổ nước vào trong miệng. Cảm giác ám muội kia, theo dòng nước trào ra, lập tức tràn đầy không khí.

Lô Trạch bình tĩnh liếc cô một cái, trong tiếng kinh ngạc xin lỗi của cô, ném bình nước khoáng vào thùng rác.

Sau đó, hắn cũng không tiến hành bất kỳ câu thông nào nữa, thậm chí nương động tác cho gấu trúc ăn, kéo khoảng cách với cô.

Chuyện này khiến cho đạo diễn đi theo vô cùng sốt ruột, chương trình về tình nhân lại làm như chương trình về kẻ thù, vậy đạt rating kiểu gì? Tổ hợp này biểu hiện quả thực nằm ngoài dự đoán của bọn họ, nếu thực sự không ổn, chỉ có thể đổi tổ hợp quay lại!

Lô Trạch là người danh tiếng, rất khó mời, nếu như hắn không thích người hợp tác với mình, bọn họ khẳng định không thể ngồi nhìn mà không để ý.

Văn Anh trong lòng hiểu rõ, nếu cứ tiếp tục tình trạng này quay hết một tập, cô sẽ không lại có thêm thời gian ở chung với hắn.

Lúc nhiệm vụ ở chỗ gấu trúc sắp kết thúc, vì Lô Trạch chăm sóc gấu trúc rất thành thạo, đến nỗi lúc chuẩn bị rời đi, gấu trúc Ny Ny lập tức ôm lấy đùi, như trở thành vật trang sức dính vào chân hắn. Hắn đi hai bước, thân thể mềm mại của Ny Ny cũng bị kéo theo.

Văn Anh sắp đi đến cửa, quay đầu thấy thế liền "xi" cười lên. Cô đi lùi, hai tay làm tư thế chụp ảnh.

Lô Trạch khẽ liếc cô, bỗng dưng, đồng tử chột co lại, "Cẩn thận --"

Hắn lên tiếng nhắc nhở đã muộn, phía sau là bậc thang hai tầng, Văn Anh không chú ý, chân giẫm khoảng không ngã ngồi xuống đất!

Tiểu Ny Ny được nhân viên công tác ôm đi, Lô Trạch lập tức chạy tới, nâng cô dậy.

"Thế nào?"

Cô nhú mày, vẻ mặt nhịn đau, "Chân hình như bị trật..."

"Để tôi bảo đạo diễn ngừng quay!"

Hắn vừa dứt lời đã bị cô ngăn trở, "Không được, không thể bởi vì tôi mà làm lỡ tiến độ của mọi người. Chúng ta là tình nhân mà, bằng không, anh cố gắng tôi?"

Lô Trạch chợt đứng lên, lại bị cô kéo lại tay.

"Anh chờ chút... A..." Cô vội vàng đứng dậy nắm lấy tay hắn, lại đau nhức một hồi.

Nếu có thể, Lô Trạch tình nguyện từ bỏ quay chương trình này, vậy sẽ không cần phải có bất kỳ liên hệ gì đến người phụ nữ này nữa. Nhưng chết tiệt là, hắn hiểu rõ mỗi một biểu cảm cử chỉ nhỏ bé của cô, hắn có thể nhìn ra cô đến tận cùng là đang đóng kịch, hay là thật sự bị thương.

Mà hôm nay toàn bộ hành trình, bọn họ đều trầm lặng, cơ hồ chưa nói hơn mấy câu, thiếu hụt tư liệu để cắt nối biên tập, ngay cả người quay phim cũng nóng nảy, ánh mắt sáng quắc theo dõi hắn.

Hắn cuối cùng thỏa hiệp, ngồi xồm xuống trước mặt cô.

Văn Anh nhếch môi, nụ cười xán lạn, từ từ trèo lên lưng hắn.

"Tôi đây là đang giúp anh --" Cô nhỏ giọng, hô hấp phả trên cổ khiến cả người hắn căng thẳng, "Nếu anh vẫn biểu hiện như vậy, sẽ không giữ được fan đâu nha."

Từ lúc bắt đầu quay chương trình, thái độ của cô rất nhẹ nhàng tự nhiên, đến mức cả hắn cũng không khỏi hoài nghi, phải chăng bọn họ chưa từng có đoạn hồi ức ngọt ngào mà thống khổ kia.

Mà bây giờ, cô đang nằm bên tai hắn, phảng phất kể ra bí mật, khẽ cười gọi: "Anh thấy sao, A Trạch?"

Trái tim Lô Trạch, đập mạnh một cái.

*

Sau khi chương trình phát sóng, mọi người há hốc mồm, tổ hợp của bọn họ ở trên mạng bị đánh giá đủ kiểu.

"Ban tổ chức điên rồi sao! Lô Trạch X Văn Anh, Phương Tinh X Chu Bối?? Đây là tổ hợp cái quỷ gì vậy! Hủy CP à! Tui không cần biết tui muốn oanh tạc ban tổ chức!!!"

"... Tui xem mà cả người không thoải mái, toàn bộ hành trình không nói mấy câu, bầu không khí gượng gạo kỳ cục, thật đáng sợ, mau đổi hợp tác đi."

"Tuyệt đối không nghĩ tới, wuli A Trạch dịu dàng đẹp trai lại có khía cạnh này, ảnh đối với cô diễn viên Văn Anh kia thật là lạnh nhạt. Vậy mới nói, tại sao phải sắp xếp A Trạch với một nữ diễn viên thanh danh không tốt này chứ!"

"Nữ khách quý cũng giỏi thật, cô ấy vẫn luôn điều tiết không khí, Lô Trạch tốt xấu gì cũng là đàn ông, không nói một lời thì tham gia chương trình tình nhân làm gì?"

"Cái đoạn Văn Anh giả giọng người Đài Loan mắc cười muốn chết, không biết kỹ thuật diễn thế nào, chứ làm diễn viên lồng tiếng thì cho điểm tối đa!"

"Nghe nói trước đây A Trạch từng làm công trong sở thú, thảo nào thành thạo như vậy, lúc Ny Ny ôm đùi không cho ảnh đi, tìm tui như muốn tan chảy!"

"Chỉ có một mình tui cảm thấy, sự ăn ý ngầm của bọn họ rất kỳ quái sao?"

Không cần biết ra sao, chỉ riêng chuyện ba đôi tổ hợp tạo thành hiệu ứng mạnh mẽ trên mạng, đã khiến ban tổ chức tò vò rất hài lòng với cách sắp đặt của mình.

Ban đầu Văn Anh không biết Phương Tinh cũng tham gia chương trình kỳ này, dù sao trong quỹ đạo cũ, hắn cũng không tham gia. Mãi đến Phương Tinh gọi điện thoại phản nản, nói không được phản chung với cô, đồng thời cô soát weibo mới biết.

Sở dĩ cô quyết định muốn tới, thứ nhất là hướng về Lô Trạch, thứ hai, đương nhiên là hướng về Chu Bối.

Trước mắt, Chu Bối dựa vào bộ phim hợp tác cùng Lô Trạch, nhân khí tăng vọt. Nếu như nói lúc trước là Chu Bối đập nguyên chủ thượng vị, bây giờ, Văn Anh cũng rất muốn cho cô ta nếm mùi tương tự.

Mà cơ hội này rất nhanh liền xuất hiện.

Sau khi ba đôi CP trải qua một khoảng thời gian chung đụng, được yêu cầu tụ tập lại một chỗ, cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ do ban tổ chức an bài.

Trừ hai cặp người yêu trên màn ảnh bị tách ra, còn có một tổ hợp của hai ca sĩ mới nổi.

Bọn họ được mời tới một quán cà phê gần một tuyến xe điện ngầm, quán cà phê hiển nhiên đã giải tán người không liên quan, chỉ chừa sáu vị minh tinh và đội ngũ nhân viên hậu trường.

Văn Anh đi vào quán cà phê, đầu tiên là tầm mắt va chạm với Chu Bối, đối phương nở một nụ cười ung dung của người chiến thắng, Văn Anh lấy kính râm xuống, thờ ơ lắc lư, tư thái còn cao ngạo hơn cả Chu Bối.

Hai người vừa gặp, lúc này tia lửa tung toé, những người khác đều khẽ nín thở, thợ quay phim nhanh chóng zoom gần khung hình.

Đạo diễn rất hài lòng hiệu quả như vậy, đưa ra gợi ý trên thẻ nhiệm vụ: Hai người tổ hợp, đóng vai hai nhân vật nào đó có mối quan hệ với nhau, khiến công chúng chú ý. Đội nào thu hút càng nhiều người, cuối cùng có thể giành được khen thưởng của phân đoạn đó.

Yêu cầu này nói đơn giản cũng không đơn giản, phạm vi đề tài quá rộng, liền xem trí tưởng tượng và phát huy của mỗi người.

Mà phân đoạn này nhằm vào ai, không cần nói cũng biết. Bộ đôi ca sĩ vốn không phải diễn viên, tham gia diễn xuất chỉ như thêm chút gia vị, nếu biểu hiện xuất sắc, cũng có thể tạo niềm vui bất ngờ. Mà Lô Trạch và Phuong Tinh là hai loại hình tách biệt rõ ràng, cho nên nhiệm vụ này, chuyên vì Văn Anh và Chu Bùi mà bố trí.

Ban tổ chức ban đầu mời Văn Anh đã nói rõ, yêu cầu lấy việc hai người ganh đua nhau để tạo đề tài, quả nhiên tận dụng mọi thời cơ, lấy ra dùng rất nhanh.

Văn Anh mới vừa vào cửa, Phuong Tinh liền nhe răng cười, vẫy vẫy tay, bị cô lườm một cái.

Trong thời gian thảo luận, hẳn rằng là chẳng kiêng nể gì chạy tới bên cạnh Văn Anh, Chu Bùi cũng đi theo hẳn đến chào hỏi.

"A Trạch, còn có Văn lão sư."

Lô Trạch đối đãi với Chu Bùi cũng không tệ, cả hai hàn huyên một lúc.

Chỉ có điều, lúc hẳn không nhận được dùng dư quang liếc nhìn Văn Anh và Phuong Tinh, hai người này thay vì nói là tán gẫu, chẳng bằng gọi là đùa giỡn thì đúng hơn, Phuong Tinh lúc nào cũng không nhận được trên ghẹo Văn Anh, nói cười một lát liền nắm lấy một lọn tóc của cô, bị cô quở trách, vỗ bốp tay ra.

Hắn lạnh nhạt thu hồi ánh mắt.

*

Thảo luận xong, tổ hợp ca sĩ thử nghiệm trước, tạo phản ứng thường thường, cũng may dưới bàn tay trang điểm của chuyên gia hoá trang, cho dù ở đường cái làm bộ một đôi tình nhân cãi nhau, cũng không bị nhận ra thân phận minh tinh. Thậm chí còn có không ít người quay clip truyền lên mạng, gọi bạn gọi bè đến xem trò hay.

Đến phiên đội thứ hai Chu Bùi và Phuong Tinh, tựa hồ xuất hiện chút trục trặc.

Văn Anh nghe được nội dung tranh cãi, Phuong Tinh hình như muốn diễn một ông chồng xuất quỷ, Chu Bùi thì là bà vợ nguyên phối đi tới công ty chồng quậy phá. Chu Bùi từ chối diễn kiểu nhân vật chưa ngoa đánh đá này.

Văn Anh cũng cảm thấy một lời khó nói hết, dùng ánh mắt hỏi dò Phuong Tinh: Sao anh lại muốn diễn tiết mục như vậy?

Phuong Tinh bụng búng bia giả, nhe răng làm mặt quỷ, khiến cô cười đau cả ruột.

Chờ đến khi Chu Bùi đầu tóc rối bù, hoá trang vô cùng nhếch nhác xuất hiện, hắn lén lút tiến đến bên tai cô nói: "Thế nào? Trang điểm thành như vậy, bây giờ dù em muốn biểu diễn kiểu nào, cũng có thể nháy mắt hạ gục cô ta mười con phố!"

Văn Anh không nhận được cười, chẳng qua cô càng muốn gõ tinh đầu óc của đại thiếu gia này, khiến hắn mau tỉnh ngộ!

Cô nghĩ sâu hơn Phuong Tinh, làm như vậy tuy có thể đè Chu Bùi xuống, nhưng về mặt dư luận lại khó chiếm ưu thế, e rằng nhân viên công tác ở đây đều sẽ đồng tình Chu Bùi, muốn vì cô ta đối kháng "cường quyền".

Lấy bối cảnh của Phuong Tinh, Chu Bùi và ban tổ chức đương nhiên không dám đắc tội, đại thiếu gia khăng khăng muốn vậy, bọn họ chỉ có thể làm theo.

Nhưng hiệu quả diễn xuất lại tốt bất ngờ, Chu Bùi dứt khoát không thêm đến xia đến hình tượng, đóng vai một người vợ có chồng ngoại tình rất có chiều sâu. Ở độ tuổi của Chu Bùi mà có thể hóa thân thành mẫu người như vậy, con đường diễn xuất tương lai tất nhiên càng rộng mở, làm cho đạo diễn không khỏi nhìn với con mắt khác.

Ngay cả nhân viên công tác cũng nhao nhao giơ ngón cái, có người nói đùa: "Chu lão sư diễn xuất thật khiến cho người ta đồng tình, làm tôi cũng muốn xông tới đánh Phuong lão sư!"

Chu Bùi vừa từ chuyên gia trang điểm tẩy trang, vừa khiêm tốn nói: "Không đâu, may nhờ có chủ kiến của Phuong Tinh." Nói xong, khoe mắt nàng Chu Bùi khẽ nhếch, xa xa mà nhìn Văn Anh, lại cười nói: "Tôi tin rằng, lát nữa Văn lão sư biểu hiện, nhất định càng tốt hơn tôi."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (6)

Edit: Thiên Tình

Dưới lòng đất, tại cửa của một trạm tàu điện ngầm, dòng người tấp nập, bỗng truyền đến tiếng tranh chấp huyền ảo.

Nhưng âm thanh này không có gì đặc biệt, chuyện lại không liên quan tới mình, đa số mọi người đều vội vã bước đi, chạy tới chỗ cần đến, ngay cả thời gian nhìn một cái cũng không có.

Chỉ có vài người vừa vịn đi ngang qua gần đó, chậm lại bước chân.

Chỉ thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi nhìn như là tình nhân đang tranh cãi, người phụ nữ thì trang điểm lòe loẹt, người đàn ông thì đáng vẻ côn đồ, tết bím tóc, miệng ngậm điều thuốc, trêu chọc kéo tay của cô gái kia không buông. Chỉ riêng từ bề ngoài đến xem, hai người xác thực xứng đôi.

Cô gái giãy ra không được, liền hung ác trừng mắt: "Đồ thần kinh! Mau buông tay, tôi không quen biết anh!" Nhưng do cách trang điểm của cô, trông người khác lại không khác gì liếc mắt đưa tình.

Thế là người đàn ông kia cười càng to hơn, giải thích với người chung quanh: "Đừng nhìn nữa, chưa từng thấy cái nhau sao?" Hắn dùng lực, ôm người vào lòng: "Bảo bối à, anh đã xin lỗi em rồi, em còn muốn thế nào?"

Cô gái cố gắng xin giúp đỡ từ người qua đường, nói rằng bọn họ không phải là tình nhân, nhưng người qua đường thấy thế, vội vã lắc đầu.

Đạo diễn và hai đội minh tinh ngồi ở bên trong, giờ khắc này, đang xem video trực tiếp phát tới.

Có nhân viên lên tiếng: "Ý tưởng của Văn lão sư rất hay, cô gái xinh đẹp gặp phải phần tử bất hợp pháp. Chẳng qua chọn địa điểm lại không ổn, ngay cửa tàu điện ngầm, tất cả mọi người đều đang gấp gáp, gã lưu manh vừa nhìn liền biết không dễ chọc, ai sẽ quản chuyện vô bổ này?"

"Đúng đó, đã xem một phút rồi, vẫn không thấy có thay đổi gì, tôi đã có mấy người dừng lại liếc vài cái rồi cũng đi."

Đạo diễn ra hiệu im lặng, trầm tư lắc lắc đầu: "Lựa chọn ý tưởng này thật đáng tiếc, lãng phí kỹ thuật diễn của hai người họ. Các cậu nhìn vị trí đứng, động tác, hướng mặt của họ, có phải xem rất rõ ràng hay không? Lúc Văn Anh trốn ra sau, nếu phạm vi lớn chút nữa sẽ ra khỏi khung hình, nhưng các cậu xem, cô ấy vẫn đứng trong màn ảnh, bởi vì động tác này, biểu cảm khuôn mặt sẽ dễ lọt vào ống kính hơn, biểu hiện vừa đúng."

"Ồi chào, chẳng trách! Lúc chúng tôi đi lắp máy quay, hai vị lão sư nặng nề muốn đi theo xem lắp ở đâu."

"Không phải chứ?" Có người kinh ngạc, "Lô ảnh để lợi hại như vậy thì không nói, cô Văn Anh kia, không phải nói kỹ thuật diễn ở trình độ bình thường sao?"

Có người cười nhạo: "Chỉ là biết vị trí đứng mà thôi, nhóm Chu lão sư không phải cũng có thể làm được sao?"

Hắn vừa nói thế, mọi người ngấm lại nhóm Chu Bùi cũng diễn rất tốt, đồng ý gật gù. Đạo diễn lại nghĩ, đội Chu Bùi cơ hồ không có vị trí cần thay đổi, yêu cầu đối với vị trí đứng thấp hơn nhiều, nhưng hắn tư tâm thiên hướng Chu Bùi, nên không có phản bác.

"Lần đầu tiên tình nhân PK, rõ ràng là so đấu kỹ thuật diễn, Lô ảnh để lại muốn thua!"

Ngay lúc nhân viên công tác tất tấc lấy làm lạ, Lô Trạch lại có cảm thụ hoàn toàn khác.

Trong ấn tượng của hắn, Văn Anh về mặt diễn xuất cũng không có thiên phú, cho nên rất sớm đã từ bỏ ý định nghiên cứu kỹ thuật diễn, một lòng muốn dùng cách bằng môn tà đạo trèo lên.

Nhưng người đứng trước mắt bây giờ, giống như thay đổi linh hồn, đột nhiên bạo phát ra khí tràng trước nay từng chưa có.

Văn Anh đang cố hết sức tránh thoát trời buộc. Cô cau mày, vô ý thức hạ thấp trọng tâm giữa ra sau, cố chống cự lực kéo của hắn. Mà một bàn tay khác của cô, nắm ngón tay siết chặt túi xách, cơ hồ muốn cào nát nó.

Đây đều là biểu hiện nên có khi phụ nữ gặp phải uy hiếp.

Hắn lại nhìn kỹ, sẽ phát hiện chân cô khẽ run, mồ hôi lạnh trên mặt như muốn hòa tan lớp son phấn.

Run ở đây không phải kiểu run rẩy kịch liệt, mà là lúc thân thể cảm thấy sợ hãi, bắp thịt co rút lại sinh ra phản ứng. Tầng mồ hôi trên mặt cũng không phải được phun lên, điểm này càng làm cho người ta tán dương.

Tình thái là thế, cô nắm giữ tiết tấu động thái vẫn xuất sắc. Hai người đã tranh chấp gần một phút đồng hồ, nhưng cũng như khán giả xem phim truyền hình, một tình tiết mà kéo lâu, dễ dàng khiến người ta sản sinh cảm giác nhàm chán.

Không chờ hấn nghĩ ra biện pháp, liền thấy cô giơ túi xách, đột nhiên đập vào hấn!

Ánh mắt Lô Trạch chợt sáng ngời, chấp nhận bị đập vài cái, sau đó giật lấy túi xách của cô, ném ra ngoài lan can.

Cử động này, lập tức khiến người khác chú ý.

Chỉ bằng vào hai cái này, hấn cũng đã vô ý thức dùng hết tinh thần để diễn với cô, chỉ cần không cẩn thận một chút, sẽ triệt để rơi vào tiết tấu của cô.

Bên ngoài màn ảnh, nhân viên công tác hơi ngoài ý muốn lắm lắm: "Kỳ quái, vừa nãy tôi vẫn luôn nhìn Văn Anh, quên mất Lô ảnh đế."

Đạo diễn cũng gật đầu: "Kỹ thuật diễn không tệ, có điều bị đề tài hạn chế, hai người dù sao cũng chỉ là diễn kịch, nếu đổi lại là tên lưu manh thật sự đã sớm cho một bạt tay rồi, sẽ tạo ra động tĩnh lớn. Nhưng Lô Trạch không thể cư xử quá mức với Văn Anh, tương tự, Văn Anh cũng không thể quá khác người, cục diện kháng định sẽ bị đơ, không dễ kết màn."

Hấn vừa dứt lời, đột nhiên, hình ảnh xuất hiện biến hóa lớn, ở trạm tàu điện ngầm, biển người ồ ạt trào ra như con lốc, cuốn về phía trung tâm.

"Chuyện gì vậy, xảy ra cái gì?"

Nhân viên công tác chỉ vào máy theo dõi, hít vào một hơi, nói không ra lời.

Ngay lúc này, cao trào của câu chuyện bắt đầu.

Lô Trạch và Văn Anh luôn âm thầm phân cao thấp, nhưng Văn Anh vẫn bắt được thời cơ thay đổi cục diện trước!

Cô gái xinh đẹp mất đi chiếc túi xách, thứ cô xem như "vũ khí", lại thêm sự thờ ơ của người qua đường, mắt thấy sắp bị kéo đến một nơi hẻo lánh, rốt cục òa khóc, cô trang điểm đậm nên bây giờ trên mặt nhìn không ra hình thù gì. Nhưng dù thế, vẫn trông vô cùng đáng thương.

Đúng lúc một đôi mẹ con đi ngang qua, thanh niên lòng sinh thương tiếc liền muốn tiến tới giúp đỡ, lại bị người mẹ ngăn cản: "Quản chuyện vợ vẫn làm gì! Loại phụ nữ đó vừa nhìn liền biết phẩm hạnh không đáng hoàng, cách xa cô ta một chút!"

Lời của bà mẹ như chạm đến dây thần kinh của cô gái xinh đẹp, cô từ từ tròn to hai mắt, nhìn thấy rõ sự lạnh lùng và khinh thường trong đôi mắt của bà mẹ.

Trong lúc họ nói chuyện, cũng đã cách rất gần.

Đột nhiên, Văn Anh dùng cái tay không bị trói buộc, giật lấy túi của bà mẹ, úp ngược xuống, đồ vật trong túi đều bị đổ ra!

Khăn giấy, gương, điện thoại di động, thoi son, nước hoa ngay thức khắc văng đầy đất!

Lọ nước hoa vỡ tan, mùi thơm nồng nặc bay xa.

"A, đồ của tôi ——" Bà mẹ lập tức la hét, nhào tới giằng co, "Cô bị điên à, cãi nhau với chồng thì cứ cãi đi, dám vứt túi xách của tôi!? Cô không được đi, ở lại đền tiền!"

Nhờ phen đại náo này, rốt cục làm người đi đường dừng bước, nhao nhao tò mò lo đầu quan sát.

Ngay lúc bà mẹ kia kêu gào bồi thường, Văn Anh với khuôn mặt nhếch nhác, cười gằn: "Bà tìm chồng tôi mà đòi ấy."

Lô Trạch trầm nghĩ mình đã thua một bậc, những vẫn diễn tròn vai lưu manh, xúi quẩy phun nước bọt: "Cmn ai là chồng cô?"

Một câu nói, đơn giản sáng tỏ, khiến quần chúng vây xem không rõ chân tướng chợt hiểu.

Quần chúng ồ lên, mọi người ào ào vọt tới bên này, vây quanh bọn họ, định bắt lấy gã côn đồ, quả trách bà mẹ kia truy cứu quá mức, còn có rất nhiều người giơ điện thoại quay chụp, cứ như thể những người hờ hững đi qua trước đó không phải bọn họ.

Đến nơi này, màn biểu diễn đã khiến nhân viên công tác bị kinh điển, tí mỉ nghĩ lại, rõ ràng là biểu diễn ngẫu hứng, lại như một câu chuyện hoàn chỉnh. Từ siết chặt đến buông lỏng, từ vô vị đến cao trào, một nắm một buông đều vừa đúng.

Đạo diễn cũng vỗ đùi cười to: "Đúng là nhân tài! Đáng tiếc tôi không phải đạo diễn phim, bằng không nhất định phải xin mời hai người này tới diễn!"

Bất kể là sự sáng tạo, kỹ thuật diễn, hay là quyết tâm dám mạo hiểm, Văn Anh không một khiếm khuyết, hấn nhìn Chu Bùi ngồi bên cạnh, trên mặt vẫn đang cười, đáng tiếc không cẩn thận kéo đứt móng tay dài đã bán đứng cô.

Hấn không khỏi hoài nghi cái nhìn lúc trước của mình, Chu Bùi có thể đi xa hơn Văn Anh sao?

*

Chương trình vừa phát sóng, cũng tiếp tục tạo nên tiếng vang lớn trên mạng.

"Ca của tui lợi hại quá! Người ta diễn tình nhân cãi nhau, bọn họ lại diễn phim phổ cập giáo dục?!"

"Không ngờ Trạch ca của tui lại diễn vai lưu manh! Nhưng rất đẹp trai a a a! Văn Anh là cô ngôi sao có biệt hiệu "Ngủ tỉnh" kia sao, tự dưng tui có chút hoài nghi độ chân thực, kỹ thuật diễn của người ta rõ ràng rất tốt mà?! Mỗi lần xuất hiện chung khung hình với Trạch ca, tui thế mà lại không nhận được nhìn cô ấy trước!"

"Mấy người tránh ra hết đi! Tôi phải dùng ba cấp độ bốn góc độ năm phương diện để phân tích nhân vật này của Văn Anh! Má ơi, chỉ một màn trình diễn ngẫu hứng thôi, tui lại cảm thấy cô đang viết kịch bản phân tích nhân vật!"

"Tui vừa phun một ngụm nước ra ngoài, thân là một fan qua đường của Chu Bùi, bày tỏ lòng khiếp sợ đối với nhân vật bác gái mà cô diễn! Tui làm fan là vì cô đẹp, chứ không phải già dặn thế này!"

"Nói thật, đều là hóa trang mất thẩm mỹ, Chu Bùi sau khi thoát vai diễn vẫn là một bà bác, Văn Anh sau khi thoát vai... Mấy người có thấy video theo dõi ở trạm tàu điện ngầm không, Văn Anh giải thích với công chúng là do yêu cầu của chương trình, sau đó tươi cười kí tên, má ơi, cứ như cô đang đi thăm dò vậy. Hèn chi Chu Bùi trước đây làm đóng thế cho người ta, từ kỹ thuật diễn đến khí chất, hoàn toàn thất bại!"

""Lúc cả đám người tràn tới thực sự làm tui sợ muốn chết, Trạch ca siêu ám áp, cánh tay luôn ở phía sau bảo vệ Văn Anh! Ahìhi, ngoài miệng nói không muốn thân thể lại rất thành thực, lần trước ở sở thú cũng vậy, biểu cảm thì lạnh lùng lắm, cơ mà người ta vừa té ngã còn không phải khẩn trương muốn chết sao!""

""Cám ơn mọi người, lại đi ra spam CP Trạch Anh lần thứ mười, màn hình đã bị tui liếm cho sáng lấp lánh!""

Kỳ này, bình luận cơ hồ đều nói về đội Trạch Anh, cho dù nhắc tới Chu Bùi, đa số là đem ra so sánh, Chu Bùi phảng phất lập tức từ trời cao rơi xuống, bị người ta so sánh thành cái gì cũng dở.

Dù sao Chu Bùi từng làm thế thân cho Văn Anh, nữ diễn viên bình thường có thể không bằng Văn Anh, mà Chu Bùi chỉ phải biểu hiện tốt hơn Văn Anh.

Lúc cắt nối biên tập, còn lồng thêm một đoạn phát biểu cá nhân của Văn Anh, là không gian trò chuyện chuyên ghi hình về những cảm tưởng của mình trong chương trình thực tế. Lúc này Văn Anh đã thay một bộ đồ đơn giản thoải mái, tóc được cột lên gọn gàng, như một chị gái nhà bên vậy, trao đổi tâm đắc với các cô gái ngồi trước màn hình, ví dụ như màn diễn trong video của cô, ở tình huống không còn cách nào khác, phá hoại vật phẩm của người khác dẫn tới tranh chấp. Dù sao so với an toàn của mình, tổn thất tài vụ đơn giản có thể thừa nhận.

Ở phần cuối, cô nói: "Con gái đi ra ngoài nhất định phải tự bảo vệ mình cho tốt. Tuy rằng trên xã hội, người biết quan tâm người khác vẫn chiếm đa số, nhưng mình không thể nào vĩnh viễn dựa vào sự giúp đỡ của người khác, chỉ có chính mình trở nên mạnh mẽ, mới có thể thoát khỏi khốn cảnh."

Lúc nói chuyện, cô lộ vẻ xúc động, vô cùng cảm khái, đến mức sau khi phát sóng, ngoại trừ những fan khóc lóc muốn sà vào lòng ngự ty, còn sản sinh không ít fan mẹ ruột, luôn nói muốn bảo vệ cô.

Họ nhất trí cho rằng, Văn Anh có cảm khái này, là bởi vì quãng thời gian trước bị trắng trợn truyền bá "điểm chiếu", mà cô dựa vào sức một người thoát ra. Họ chất vấn tính chân thực của ảnh chụp, nói rằng muốn vì Văn Anh tìm kiếm sự thật, lấy lại công đạo!

Cùng lúc đó, đoạn phim mà Văn Anh và Lô Trạch diễn, cũng được cắt riêng ra, phát tán rộng rãi trên mạng, trở thành một video phổ cập kiến thức phòng lang thú vị.

Số lượng fan của cả hai nhất thời tăng lên dữ dội, fan qua đường có thêm rất nhiều.

《Hãy để chúng ta yêu nhau một tuần》tên như ý nghĩa, một đôi tình nhân chỉ ở chung một tuần lễ, sau khi kết thúc, phải trao đổi hợp tác, để cọ sát ra những tia lửa bất đồng.

Lô Trạch và Văn Anh mới hợp tác xong, cho nên không nằm trong lựa chọn, sau cuộc bỏ phiếu trên mạng, hợp tác của cô biến thành Phương Tinh.

Vừa phát sóng, tổ hợp này lập tức bị người ta gọi là tổ hợp "rắc đường".

Tập một, hai người đều được sắp xếp phân cảnh gặp gỡ, trong một tiệm trò chơi điện tử, phân đến hai căn phòng khác nhau, dùng trò chơi mô phỏng đua xe VR tiến hành PK, từ trong trận đấu hiểu được tính cách của người hợp tác.

Hết một trận, Văn Anh đứng lên xoay người rời đi, làm thợ quay phim sững sờ tại chỗ, không biết xảy ra chuyện gì.

Hợp tác của cô từ phòng trò chơi sát vách đi ra, vừa thấy cô muốn chạy, sai bước đi tới, cầm cổ tay cô, ""Thua liền bỏ chạy?""

""Biết là anh mới chạy." Văn Anh xoay người, trừng hấn một cái, lại trừng máy quay, ""Không thể sáng tạo thêm một chút sao? Ai muốn chung đội với anh ta.""

Phương Tinh ngồi đại lên một chiếc xe gắn máy, kéo cô tới trước mặt, cười lộ ra hàm răng trắng: ""Ai nói chúng ta là một đội? Tôi thắng trận đấu, em chỉ là phần thưởng của tôi thôi.""

Vừa lên sóng liền phát kẹo, người quay phim cảm thấy ê quai hàm.

Khán giả trước màn hình cũng cảm thấy ngọt đến sâu răng, so với kiểu ám áp từ từ của CP Trạch Anh, đội này quả nhiên không hổ là từng đóng phim chung, thủ đoạn ngược cầu hạ bút thành văn!

Lại so sánh, Lô Trạch và Chu Bùi tuy rằng cũng từng đóng phim chung, nhưng hình thức ở chung không mặn không nhạt, khiến fan hâm mộ cảm thấy cực kỳ thất vọng.

Nhưng Văn Anh biết, bây giờ tuy tình thế nhìn như cô đạp Chu Bùi xuống, nhưng chỉ cần hậu trường của Chu Bùi vẫn còn, cô ta vẫn có thể thu được tài nguyên, thanh thế trước mắt cũng không tính là cái gì. Bản thân cô chính là ví dụ tốt nhất.

Mà việc cô muốn làm tiếp theo, chính là phá hủy hậu trường của Chu Bùi.

Chương trình truyền hình thực tế vẫn tiếp tục ghi hình, lần này, đạo diễn sắp đặt cô đi đến nhà Phương Tinh chuẩn bị bữa cơm trưa ấm cúng của hai người.

Mà khi cô đi chọn mua nguyên liệu, tại lối vào một siêu thị gần nhà Phương Tinh, gặp phải hậu trường kiên cố nhất của Chu Bùi —— Trâu Vệ Đông.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (7)

Edit: Thiên Tinh

Văn Anh lên tiếng chào hỏi với người quay phim, tạm dừng ghi hình, liền đi về phía Trâu Vệ Đông.

Trước tủ thực phẩm đông lạnh, Trâu Vệ Đông đang khom người cảm lấy ba gói sủi cảo đông lạnh bỏ vào xe đẩy, hôm nay hắn mặc áo sơ mi, không đeo caravat, ông tay áo xắn tới khuỷu tay, nhìn trẻ trung hơn rất nhiều, trông như người đàn ông của gia đình, dưới bối cảnh siêu thị càng tỏ ra hài hòa.

Văn Anh đi tới cạnh hắn: "Tại sao lại ăn thực phẩm đông lạnh, Lý tẩu đâu?"

Trong trí nhớ, Tổng tài đại nhân rất không thích khoe khoang lãng phí, không giống trong sách, sẽ một cú điện thoại liền gọi tới một phần ăn giá cả trên trời, trong một cửa hàng ngay cả muốn xếp hàng cũng khó xếp được. Chẳng qua lúc nguyên chủ còn ở bên cạnh hắn, hắn có mời bảo mẫu, nhưng vào những lúc bảo mẫu nghỉ phép sẽ mua một ít thức ăn nhanh đông lạnh dự trữ trong nhà.

"Nhà Lý tẩu gặp chút chuyện, về quê rồi." Hắn liếc mắt nhìn bên cạnh, thấy là cô, trả lời cũng tự nhiên. So với lần trước gương nanh múa vuốt ở khách sạn, trước mắt bầu không khí giữa hai người có vẻ gần gũi hơn.

Có thể là do dạo gần đây cô không ngừng tin nhắn cho hắn đã phát huy tác dụng.

Cô lật nhìn một gói sủi cảo trong đó, liếc nhìn hắn: "'Anh lại không xem kỹ thời hạn, túi này sắp hết hạn sử dụng rồi, mua về làm bã đậu ăn à?'"

Tổng tài đại nhân nhìn gói trong tay cô, khó được im lặng ngắn ra, không nghĩ tới chính mình sẽ mắc loại sai lầm cấp thấp này.

Văn Anh trả gói sủi cảo đó về, cũng lấy hai gói khác trong xe trả về.

"Đều có vấn đề?" Hắn khó hiểu.

"Không dinh dưỡng, nếu anh muốn ăn sủi cảo, tôi sẽ đưa anh một ít bỏ vào tủ lạnh. Khẳng định tốt hơn nhà xưởng làm."

Biểu cảm của Trâu Vệ Đông có hơi chút biến hóa, cô đã nhận ra, bầu không khí lập tức thay đổi.

Cô ngửa đầu quyền rũ cười: "Nghe nói có một vị đạo diễn nổi tiếng gần đây đang tuyển diễn viên, là bộ phim mà Trâu tổng bỏ tiền đầu tư. Thế nào, không cho phép tôi lấy lòng người đầu tư sao?"

Hắn nhú mày, giọng nói cũng trở nên lạnh nhạt, "Tùy cô."

*

Cuối cùng Văn Anh vẫn mua bột mì và nhân làm sủi cảo, đồng thời mang tới nhà Phương Tinh. Phương Tinh và Trâu Vệ Đông đều sống trong một tòa biệt thự nhỏ thuộc hoa viên Kim Đô, đây cũng là lý do tại sao bọn họ lại gặp nhau ở siêu thị phụ cận.

Trợ lý của Phương Tinh mở cửa cho cô, "Phương Tinh ca còn đang ở trường quay, bảo em tới đây mở cửa, chờ lát sẽ trở về."

Văn Anh giờ hai tay đang cầm nguyên liệu nấu ăn lên, lắc lắc: "Vừa lúc, tôi đi nấu cơm trước. Tiểu Ngô phải không, không cho phép cậu mách lẻo với anh ta, nếu không tôi kêu anh ta trừ lương cậu!"

"Bà chủ" uy hiếp quá đột nhiên, trợ lý gật đầu liên tục, tỏ vẻ mình sẽ không nói!

Phương Tinh vừa về nhà, biết rõ xung quanh đại khái đã đầy ắp máy ghi hình, vẫn cứ ngả nhoài lên sofa, mệt đến nỗi một đầu ngón tay cũng không muốn động. Chỉ lười nhác kêu to: "Tiểu Ngô, Anh Anh còn chưa tới sao?"

Hắn vừa dứt lời, chỗ phòng ăn chợt truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

Phương Tinh giật mình từ trên ghế sofa lông nhảy lên, chạy đến nhà bếp xem, Văn Anh đang che ngón trỏ, giống như bị thương.

Ngũ quan của cô vốn sắc bén tươi đẹp, giờ khắc này nhúu lại lông mày, trong mắt chứa hơi nước lờ mờ, khi cô liếc mắt nhìn sang, không kịp đề phòng, lòng hẫng lập tức sụp xuống hơn nửa.

Văn Anh từ đầu đã nghe được tiếng hắn vào nhà, muốn dọa hắn, còn định chờ đến khi hắn hết sốt ruột, mới cười trêu hắn một phen.

Ai ngờ hắn lại bước nhanh đi qua, lông mày nhúu chặt, trong nháy mắt đó khí thế bởi vì thận trọng căng thẳng mà ngưng tụ lại, trái lại dọa cô sững sờ, vừa không chú ý, ngón tay đã bị hắn ngậm lấy.

Ngơ ngác qua đi, Văn Anh cười khê một tiếng: "Này, anh ngốc à, ít ra cũng phải kiểm tra xem tôi có bị thương thật hay không chứ?"

Lúc này hắn mới hiểu ra, như bị điện giật buông ngón tay cô ra nhìn, quả nhiên là trơn láng như ban đầu.

Hắn ra vẻ tiêu sái mà buông tay: "Vậy thì thật là đáng tiếc."

Văn Anh lườm hắn, "Đi đi! Nhà bếp bây giờ là địa bàn của tôi, không cho anh vào đây nữa." Cô cầm xẻng com đuổi người. Hình tượng của cô luôn gọn gàng xinh đẹp, dáng vẻ mang tạp dề nội trợ cũng là hiếm thấy.

"Thật không có đạo lý..." Hắn vừa cãi vừa bị đẩy ra ngoài.

Cửa phòng vừa đóng, về mặt Phương Tinh lập tức thay đổi.

Máy thu hình lắp ở phòng ăn thành công quay được biểu hiện của Phương Tinh: Mặt hắn như có thể tự không chế, bỗng chốc đỏ lên, vỗ một cái tát trên trán mình, biểu cảm trên mặt rành rành viết hai chữ "'ngu ngốc'". Sau đó, hắn còn cảm thấy không đủ, đập đầu lên bàn ăn làm bằng cẩm thạch, thể hiện trọn vẹn hình tượng hối hận vì đã làm một việc ngốc nghếch.

Có fan thấy đoạn này đã bình luận: "Làm sao bây giờ, tui cảm thấy Tinh ngốc của chúng ta, hình như là thích Văn Anh thật đó, a a a muốn khóc quá. Nhưng về mặt động tâm của anh thật sự quá đáng yêu ha ha ha ha ha. Xin cho tui một tá Tinh ngốc như vậy đi!"

Lúc Văn Anh dọn món ăn lên, Phương Tinh đã khôi phục dáng vẻ tiêu sái đẹp trai, ra vẻ một nhà mỹ thực, bình luận từng món. Khi bắt đầu dùng bữa thật sự, hắn vừa ăn một miếng, trên mặt liền lộ biểu cảm "một lời khó nói hết".

Văn Anh cười rục rờ uy hiếp: "Anh thử phun ra xem?"

Hắn miễn cưỡng nuốt xuống, cô lại tự mình gấp thìa dứt tới bên miệng, "Mở miệng, a ——"

Phương Tinh: "..."

Dùng qua cơm trưa, hai người cùng nhau cười đùa quét dọn vệ sinh, rồi lại chơi trò chơi, từ Tam Quốc online, cờ tỷ phú, lại tới bài UNO, chơi đến khi thể hừng hực!

Sau khi kết thúc ghi hình, hắn thu dọn bộ bài, cô tới nhà bếp lấy một túi bột mì, chuẩn bị rời đi.

Hắn khoanh chân ngồi trên sàn nhà, ra vẻ tùy ý hỏi: "Trâu Vệ Đông cũng có một căn ở khu này, em có biết không?" Kỳ thực hắn càng muốn hỏi chính là, em từng đi qua chưa.

"Ừm."

Thái độ của cô quá thân thiện, một giây sau hắn liền chuyển tầm mắt, vừa vịn thấy túi bột mì, hắn hỏi: "Sao còn mua bột mì, dùng làm gì thế?"

Văn Anh cười đáp: "Cái này à, đem về nhà làm sủi cảo ăn."

*

Văn Anh mang mắt kính đeo khẩu trang, ghi chiếc mũ xuống, nhấn chuông cửa nhà Trâu Vệ Đông.

Lúc ở siêu thị tình cờ gặp Trâu Vệ Đông, cô liền biết việc kiến nghị với ban tổ chức làm "Bữa trưa kinh hi" đã không uống phí. Nguyên chủ còn là quá ngục, cái gì nên trả giá đều đã trả giá, thứ nên nhận được lại bị Chu Bùi dùng miệng lưỡi cướp mất.

Trâu Vệ Đông mở cửa bằng điều khiển từ xa, khi cô bước vào nhà, miệng hắn nhếch lên một tia trào phúng: "Sợ lộ mặt à?"

"Xem ở việc tôi đến làm đầu bếp cho anh, kính xin Trâu tổng nương tay cho." Văn Anh liếc mắt nở nụ cười với hắn, yểu điệu đi vào phòng bếp.

Trâu Vệ Đông dựa vào khung cửa nhìn cô.

Hắn luôn tự nhận là hiểu rõ cô gái này, có dã tâm, chịu hạ mình, chỉ là không đủ thông minh, cũng không có tính dẻo dai. Người như vậy một khi gặp đá kích từ đỉnh cao rốt cuộc sẽ tan xương nát thịt, tâm lý bắt đầu sụp đổ. Lúc hắn quyết định nâng Chu Bùi, từng nghĩ tới kết cục của cô —— Đại khái là cả ngày tự giam mình trong nhà, chờ mong người đại diện có thể giúp mình giải quyết vấn đề, hoặc quay về cầu xin hắn.

Không nghĩ tới hắn cũng có một ngày nhìn nhầm.

Hai ngày trước Chu Bùi từng bởi vì áp lực dư luận mà gọi cho hắn, tâm sự rằng: "Tôi chỉ muốn diễn tốt vai của mình, dù thua kém cô ấy, lẽ nào ngay cả tư cách nỗ lực cũng không có sao?"

Sau khi hắn hứa hẹn sẽ mau chóng giải quyết, bất giác chú ý tới hướng đi của chim hoàng yến nhỏ bé này.

Về mặt kỹ thuật diễn tiến bộ, hắn là người ngoài nghề nên không hiểu, chỉ riêng ở thái độ giao tiếp và cách dùng từ ngữ, cô đã có biến hóa rất lớn, năm đó hắn không biết bao phen phải trả nợ vì những "câu nói giạt gân" của cô. Chương trình truyền hình thực tế kia, đã khiến hắn nhìn cô với cặp mắt khác xưa.

Văn Anh bận rộn một hồi, thấy Tổng tài đại nhân đang ngẩn người, bèn lặng lẽ lên qua, dùng cái tay dính đầy bột mì quệt lên mặt hắn, sau đó xoay người bỏ chạy.

Chưa kịp chạy ra hai bước, đã bị người chặn ngang ôm lấy.

Eo của cô đặc biệt mềm mại, trước đây hắn không biết bao lần xoa nắn, cô lập tức cười mềm trong cánh tay hắn, cố đứng thẳng tránh thoát: "Tôi chỉ đùa thôi mà, sao anh lại nhỏ nhen như vậy!"

"Hửm?" Hơi thở cực nóng của hắn phun vào cổ cô, ngữ khí lộ ra nguy hiểm, "Cô đang đùa với ai?"

Cô đầu hàng: "Tôi sai rồi, tôi sai rồi, anh mau thả tôi ra, tôi sắp không còn sức lực đi nấu cơm cho anh rồi nè."

"Vậy khỏi làm." Cánh tay hắn nắm chặt, cúi đầu hôn lên cổ cô, chốc lát, thuần thục mút ra một dấu hôn. Men theo cổ chuyển hướng phía dưới, rơi xuống trên bả vai.

Cả người cô tê rần, móng tay túm lấy cánh tay hắn, thấp giọng gọi: "Trâu Vệ Đông!"

Tay hắn buông ra, mặc cho cô đứng không vững phải vịn vào kệ bếp, tự cởi cúc áo, ung dung thông thả nói: "Không phải cô muốn như vậy sao? Thử vai đứng không, tôi sẽ nhớ nhắc với Trịnh đạo."

Văn Anh xoay người, nhìn thấy động tác của hắn, nhắm mắt lại, trong nháy mắt toát ra một tia mềm yếu bị che giấu đi. Nhưng cô biết, đối phương nhất định thấy được.

"Nếu như là Chu Bùi, anh cũng đối xử như vậy?"

Động tác trên tay Trâu Vệ Đông dừng lại, ánh mắt lạnh xuống, "Đừng nhắc đến cô ấy, cô và cô ấy không giống nhau."

"Cô ấy và tôi không giống nhau?" Văn Anh giễu cợt nói, "Đúng vậy, cô ấy và tôi không giống, tôi phải bán mình mới có được cơ hội trèo lên trên, còn cô ấy cái gì cũng không cần làm, cũng đã có Trâu tổng lót đường cho!"

"Cô đang trách móc? Cô muốn lấy được lợi ích từ chỗ tôi, lại tự nguyện trả giá, tôi không có ép buộc cô." Lòng mảy mảy nhủ lại, "Chu Bùi cô ấy không muốn lấy cái gì từ tôi, lúc chúng tôi quen biết, cô ấy còn đang làm đóng thế cho cô, tròn một năm, cô ấy biết tôi là ai, tôi có thể mang đến cái gì, nhưng thái độ của Chu Bùi đối với tôi vẫn không thay đổi."

Trong giới giải trí, nữ minh tinh chỉ đơn thuần ôm giấc mộng, không chịu sa vào vũng bùn đã quá ít. Chính vì thế, khi hắn và Chu Bùi quen thân, mới không nhận được muốn giúp một tay.

Đương nhiên, hắn xác thực rất có hảo cảm với Chu Bùi. Hắn thường thức phụ nữ thông minh, bản thân Chu Bùi cũng rất có thủ đoạn, biết mình muốn gì, cũng biết ranh giới ở đâu.

"Nếu sớm biết chỉ cần nói chuyện với anh một năm trời, là có thể đạt được tất cả, tại sao tôi lại phải ngủ với anh." Văn Anh ngẩng đầu, lộ ra cái cổ trắng nõn, dấu hôn hắn vừa gieo phía trên như đang cười nhạo cô, cô cũng bật cười, "Anh nói đúng, cô ấy và tôi không giống nhau, tôi còn lâu mới thông minh được như cô ấy."

Hắn còn muốn phân bác, nhưng khi nhìn thấy vẻ khổ sở của cô, đột nhiên lại cảm thấy không đành lòng.

Đàn ông chính là như vậy, bọn họ thường thức phụ nữ thông minh có đầu óc, nhưng đối với phụ nữ có mấy phần ngây thơ như Văn Anh, lại sẽ động lòng trắc ẩn.

Văn Anh lộ vẻ ngây thơ trong phút chốc đó, thậm chí khiến hắn cảm thấy ngốc ngốc đáng yêu.

"Dù sao cô cũng đã theo tôi mấy năm, lần này mượn tên tuổi của cô để lảng xê, là tôi đã quá đà. Cô muốn có cơ hội thử vai diễn của Trịnh đạo, tôi sẽ tự đi nói với hắn, coi như bồi thường cho cô." Hắn dịu giọng xuống.

Văn Anh nghe vậy, bùm mặt từ kệ bếp trượt xuống.

"Tôi biết, tôi biết anh cũng giống bọn họ đều cười nhạo tôi. Rõ ràng là tôi tham đi đường tắt, muốn một bước lên trời, rõ ràng là tôi không biết giữ mình, chỉ biết dùng thân thể đánh đổi, lại ở đây oán giận người khác. Anh sẵn lòng giúp Chu Bùi vô điều kiện, anh muốn tốt với ai, đều là lựa chọn của anh, tôi lại là ai? Có tư cách gì can thiệp?"

Hắn cúi đầu nhìn, cô đang ngồi xổm cạnh chân của mình, dáng vẻ cuộn tròn đó khiến hắn rất muốn đưa tay sờ đầu cô.

"Nhưng mà, tôi lại cứ không cam lòng." Cô như đang khóc, lại như đang cười, "Lẽ nào tôi chưa từng khờ dại sao? Anh cho rằng khoảng thời gian tôi đi theo anh là giao dịch tiền bạc, nhưng —— Nói tôi không biết tự lượng sức cũng được, khi đó, tôi thật sự, thật sự coi anh là bạn trai tôi. Tôi quá đần vậy đó, tự lừa mình là chúng ta đang hẹn hò, tôi không có đi bán mình. Vì lừa gạt mình, tôi còn chia tay người bạn trai đã hẹn hò ba năm." Cô ha ha cười, "Tôi thật khờ, đã làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ gì nữa? Nếu lúc đó giấu giếm Lô Trạch, hiện tại tôi đã có một bạn trai ảnh đế rồi."

Lòng hắn mơ hồ có xúc động.

Cô cắn môi, qua loa lau đi nước mắt, sợi tóc dính trên mặt càng có vẻ đặc biệt chặt vật, "Sau đó tôi cũng biết mình quá ngây thơ rồi. Tôi đi đưa cơm cho anh, tiếp tân không cho tôi vào. Tôi gọi điện thoại cho anh, thư ký của anh bắt máy nói với tôi, không phải loại phụ nữ nào muốn gặp anh là gặp, khuyên tôi ngoan một chút, đừng có chuyện gì cũng làm phiền anh. Tôi liền hiểu ra."

Trâu Vệ Đông tưởng tượng tới cảnh tượng lúc đó, thở dài một hơi, ngồi xổm xuống ôm cô.

"Sao cô không nói với tôi." Tuy hắn không để ý cô, nhưng sẽ không khiến cô phải xem sắc mặt của người khác.

"Tôi phải cảm ơn người đó." Cô bị hắn ôm vào lòng ngực, không phản kháng cũng không thuận theo, "Sau đó tôi tỉnh ngộ, làm người phải nhìn rõ vị trí của mình, tôi gạt được chính mình, nhưng không gạt được người khác. Lô Trạch nghĩ tôi là đúng, tôi chính là một người phụ nữ buồn nôn hèn hạ, vì danh lợi mà không từ thủ đoạn."

"Anh Anh..."

Hắn dùng giọng nói trầm thấp gọi tên thân mật của cô, trước đây nếu không ở trên giường, hắn chưa bao giờ gọi cô như vậy.

Cô lắc đầu, muốn đứng lên, nói: "Hôm nay thật xin lỗi Trâu tổng, sùi cảo đại khái không thể làm rồi, còn bắt anh nghe tôi oán trách." Đứng dậy quá nhanh, ngồi lâu nên chân đã tê rần run run, cô vịn lấy kệ bếp.

Trâu Vệ Đông lại chột ôm lấy cô, trước khi cô định giãy dụa, hắn nói: "Đừng cậy mạnh, tôi không có ý gì khác." Hắn nhàn nhạt liếc cô một cái, đột nhiên nở nụ cười, "Trên mặt lấm lem bùn đất thế kia, tôi cũng không nuốt nổi đâu."

Lúc cô lau nước mắt, quệt đầy bột mì lên mặt, cũng không phải là lấm lem bùn đất.

Văn Anh ngơ ngác, sau đó vui người vào ngực hắn, rầu rĩ cắn bả vai hắn, "Không được cười!"

Trong nháy mắt, lòng hắn đột nhiên nhiều thêm một chút cảm xúc khó mà miêu tả được.

*

Văn Anh chinh đồn xong dung mạo, đi ra biệt thự, bây giờ mặt trời đã sắp lặn, ánh tà dương như máu.

Vừa mới đóng cửa sắt, cô nghiêng đầu, chột cứng đờ tại chỗ.

Bên bức tường trắng cạnh cửa, Phương Tinh đang nghiêng người tựa vào đó, đầu cúi thấp, ngón tay kẹp lấy điều thuốc. Nghe tiếng đóng cửa "kèo kẹt", hắn ngẩng đầu lên, tầm mắt chạm nhau, tàn thuốc cháy được nửa đoạn run lên, rơi vãi trong bụi cỏ.

"Em quả nhiên ở đây."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (8)

Edit: Thiên Tình

Văn Anh liếc mắt nhìn nhà Trâu Vệ Đông, lúc này mới đi tới chỗ hắn: "Sao anh lại ở đây..."

"Về nhà làm sùi cào, hửm?" Phương Tinh nhướn mày cười.

Lời nói dối bị vạch trần, Văn Anh cũng không quá để ý. Cô đi tới bên cạnh, nhìn thấy dưới chân hắn vút đầy tàn thuốc, lông mày khẽ nhíu, "Ít hút mấy điếu đi."

Phương Tinh nắm khuỷu tay cô kéo đến gần mình, nở nụ cười, "Em quản anh?"

"Ai dám quản đại thiếu gia." Cô liếc xéo hắn, "Anh không đến quán tôi, tôi đã cảm ơn trời đất rồi." Lời nói ám chỉ.

Ánh mắt hắn đột nhiên biến đổi, Văn Anh cho rằng lời nói của mình đã kích thích hắn. Nhưng hắn bỗng đưa bàn tay đến bên cô, cô vô ý thức tránh né, vẫn bị hắn bắt kịp, ngón tay vuốt nhẹ ở một nơi trên cổ.

Cô mới nhớ tới, Trâu Vệ Đông đã lưu lại dấu hôn ở đó.

"Em muốn cái gì?" Mắt hắn trở nên tối sầm, trong giọng nói lộ ra một tia bá đạo, "Trâu Vệ Đông không phải đã sớm không cần em nữa sao, sao phải bỏ gần cầu xa? Em muốn cái gì, anh giúp em."

"Phương Tinh!"

Lúc cô tức giận, bao giờ cũng gọi hắn như vậy, nhưng có đôi khi là thật sự tức giận, có đôi khi nửa vui nửa giận. Tiếng nói của cô không trong veo như thiếu nữ, nhưng lại có một loại ý nhị triền miên. Mái tóc xoăn hình như vừa được gội, ướt át mà tàn mạn, khiến khuôn mặt buồn bực của cô trở nên đậm đà đáng yêu.

Hắn hút thuốc một hơi thật mạnh, chưa nhả khói ra hết, liền cúi đầu hôn môi cô.

Văn Anh sao có thể đoán được hắn lại đột nhiên phát điên, nhất thời không kịp né, bị hôn phải. Khói từ miệng hắn truyền qua, cô không đề phòng, ho đến sặc sụa.

"Phương Tinh anh điên rồi à?" Cô rất khó chịu, đánh vào vai hắn muốn đẩy ra hắn.

"Em mới điên rồi." Hắn dờm dờm, hung hăng trừng mắt cô, mặc nàng ho khan đến đỏ cả mặt, "Trâu Vệ Đông chẳng qua chỉ là một lão nam nhân thích ăn chơi chè chén, anh cũng có tiền, anh cũng có tài nguyên, anh còn trẻ tuổi hơn hắn, sao em tình nguyện theo hắn cũng không theo anh?!"

Văn Anh bắt lấy cổ áo của mình, ho ra nước mắt. Hắn chỉ nhìn, như là bị người dội lên đầu gáo nước lạnh, bỗng nhiên nếm được chút cảm giác đau lòng.

Hắn tới gần, "'Anh Anh, anh...'"

Cô giờ tay lên, một cái tát chọt đánh vào mặt hắn.

""Bốp!""

Khu biệt thự luôn yên tĩnh, một tát này đánh cho lạnh lạnh vang dội, ở ven đường rất xa vang vọng.

Cô nhìn hắn, ánh mắt lạnh cực kỳ.

""Tại sao? Bởi vì hắn chưa bao giờ sẽ ép buộc tôi.""

*

Ban tổ chức《Hãy để chúng ta yêu nhau một tuần》tận dụng mọi thời cơ, giống trống khua chiêng sắp đặt hành trình tới Tam Á, Hải Nam. Kỳ này vẫn là cuộc thi đối kháng giữa ba đội CP, ban tổ chức thuê một căn biệt thự ven biển cho họ ở lại sinh hoạt, dưới bối cảnh cát vàng biển xanh làm nổi bật, bất kể là những hành động lãng mạn của các cặp đôi, hay cuộc đối đầu khốc liệt kích thích, đều có khả năng phát sinh. Là phân đoạn mà fan chờ mong đã lâu.

Ngoại trừ hai đội đang tạo cơn sốt trên mạng, còn có một đội, gồm có minh tinh Triệu Minh Húc, vốn là một ca sĩ, lại lấy hình tượng nam phụ ôn nhu được hoan nghênh rộng rãi, cùng với Đồng Hỷ, thành viên hát chính của nhóm nhạc đang hot Mimi mới ra mắt. Chỉ là đội này nhân khí hơi kém, độ quan tâm không bằng hai đội trước.

Nhưng lần này vừa đến Tam Á, mọi người rõ ràng cảm nhận được giữa Văn Anh và Phương Tinh không đúng lắm.

Nhiệm vụ cơm trưa là khiến bọn họ làm cơm chung, Văn Anh tay nghề tốt, nên cô làm bếp chính, những người khác giúp làm vài món, hoặc đi theo làm trợ thủ.

Nhìn Đồng Hủy luống cuống tay chân rửa rau, Triệu Minh Húc đứng ở cửa phòng bếp cảm khái, ""Không so sánh không biết...""

Đồng Hủy giờ cái muôi về phía hần.

Lô Trạch đang cắt lại một lần những phần rau Chu Bùi chưa cắt tốt, Chu Bùi ở bên cạnh nhỏ giọng xin lỗi, lấy lòng giúp hần xắn tay áo, bầu không khí có vẻ vô cùng tốt đẹp.

""Leng keng.""

Tiếng vang truyền đến, người trong phòng bếp đều giật mình, chuyển tầm mắt.

Hóa ra là Phương Tinh lỡ tay làm rớt nồi inox, hần nói tiếng ""xin lỗi"", mọi người liên tục nói không sao, liền trở về làm chuyện của mình.

Lô Trạch không tự chủ được đưa mắt nhìn bên kia.

Văn Anh đang xào rau, Phương Tinh ở bên cạnh hỗ trợ. Chỉ tiếc đại thiếu gia chưa từng xuống bếp, càng giúp càng loạn. Văn Anh không nói một lời thu dọn cho hần, không trách cứ hần, nhưng cũng không nói cho hần biết cách làm, bầu không khí rất đè nén.

Có mấy lần, Lô Trạch dường như có thể nhìn ra hần muốn nổi nóng, nhưng lại nhịn xuống.

Không biết tại sao, nhìn cách họ ở chung khiến hần hồi tưởng tới những ngày học đại học. Lúc học đại học năm ba, hần và Văn Anh sống chung, mỗi khi cô nấu ăn, hần đều ở cạnh bên hỗ trợ, lúc bắt đầu cũng như vậy, càng giúp càng loạn, cô giận đến nổi xông lên đánh người, hần liền thuận thế chặn ngang nâng cô lên, đánh chết không buông, cô vừa đấm hần vừa cười, dần dần lại không giận nữa.

Bởi vì nghĩ quá mức nhập tâm, hần không cẩn thận cắt tới đầu ngón tay, vẽ ra một vết máu.

Nghe thấy Chu Bùi kinh ngạc thốt lên, hần lắc đầu, ""Không có gì, tôi lên lầu dán băng keo.""

Chu Bùi dừng công việc, nói: ""Vây em lên chung với anh nhé."" Băng bó vết thương hiển nhiên cũng là một tình tiết đáng xem, cô sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Phòng bếp thiếu hai người, càng thêm trống trải an tĩnh.

Phương Tinh nhẫn nại đến một giới hạn, xả cổ áo, bỏ lại một câu: ""Tôi đi ra ngoài một chút."" Liền bỏ lại đồ vật xuống chạy mất.

Cặp còn lại hai mặt nhìn nhau, chỉ có Văn Anh vẫn xào món ăn, bảo Đồng Hủy ""Đưa cái đĩa", như là không nghe thấy.

Rốt cục làm xong, lúc ba người đồng thời bưng món ăn ra, Phương Tinh từ bên ngoài mở cửa đi vào.

""Tôi ở ngoài kia bắt về một con côn trùng, mọi người xem xem đây là chủng loại gì?"" Hần không chờ người khác từ chối, lập tức đưa đến trước mặt bọn họ!

Con côn trùng không biết tên này đang phe phẩy hai sợi râu.

Trong biệt thự bỗng vang lên tiếng rít của Đồng Hủy, cơ hồ muốn bật tung nóc nhà.

Phương Tinh cười đau bụng, "Này, lá gan của cô còn có thể nhỏ hơn nữa không ——"" Lời nói tuy là nói với Đồng Hủy, nhưng tầm mắt hần lại không tự giác nhìn Văn Anh.

Lại như hồi nhỏ, cậu nhóc nghịch ngợm vì muốn thu hút sự chú ý của con gái, mà kéo bím tóc cô ấy.

Hần phát hiện Văn Anh đứng bất động, cho rằng cô vẫn không muốn để ý mình, giận dữ tiếp tục đến gần cô.

Trong chớp mắt này, Văn Anh cơ hồ cảm nhận được sự sợ hãi, bản năng thân thể khiến sắc mặt cô trắng bệch. Phương Tinh đột nhiên cảm thấy có chút bất an, lại bước tới hai bước.

""Anh đang làm gì vậy!?"""

Lô Trạch vừa giận vừa sợ quát. Hần vừa vịn xuống lầu, nhìn thấy cảnh này liền bỏ lại Chu Bùi, vọt tới cạnh Văn Anh.

Hần chắn đi Phương Tinh, một tay từ phía sau bưng kín mắt Văn Anh, ""Đừng nhìn.""

"A Trạch..." Giọng Văn Anh khẽ run, gọi hần.

Lúc chương trình ghi hình, cô chưa từng gọi hần như vậy, đến nỗi tất cả mọi người cho rằng mình nghe lầm, nhưng một giây sau, phản ứng của anh để phảng phất gián tiếp nói cho họ biết không nghe lầm.

"Đừng sợ, anh bảo anh ta vứt thứ đó đi ngay." Lô Trạch phát hiện khi cô nghe được hai chữ "thứ đó" vẫn là không thể không chế run lên, tầm mắt hần nhìn về phía Phương Tinh rét lạnh như có thể đông chết người.

Nếu như đến giờ Phương Tinh còn không hiểu thì thật sự ngu hết thuốc chữa rồi, phía sau có một cửa sổ, hần lập tức ném côn trùng đi rất xa.

Văn Anh đã xoay người lại, bàn tay mà Lô Trạch dùng để che mắt cô cũng thuận thế thả xuống, bị cô níu chặt tay áo. Hai người cách rất gần, hô hấp có thể nghe thấy, nếu tiến lên một bước nữa là có thể đi tới ngực hần.

Lô Trạch rất muốn ôm cô, nhưng hần biết bọn họ đã vượt mức.

Trong biệt thự đâu đâu cũng có máy quay, những chuyện lúc trước còn có thể giải thích là "tình hữu nghị với người hợp tác cũ", nếu ôm cô, mọi thứ sẽ biến chất.

Một tay khác buông thả bên chân siết chặt, hần cảm thấy hơi bức bối, nổi cáu với Phương Tinh: "Anh có biết cô ấy sợ côn trùng không hả?!"

"Tôi không biết!" Phương Tinh nhìn phản ứng theo bản năng của Văn Anh, ánh mắt cũng lạnh xuống, "Tôi cũng muốn hỏi xem, làm sao Lô anh để lại biết."

"Anh không biết mà dám làm như thế. Quả nhiên vẫn là con nít, trò đùa dai không phân biệt trường hợp." Lô Trạch cười gằn.

Phương Tinh rất tức giận, mắt thấy siết chặt nắm đấm liền sắp tiến lên đánh người, Triệu Minh Húc vừa thấy bầu không khí không ổn, vội vàng can người lại, nhìn Phương Tinh: "Ít nói vài câu đi, tôi thấy Văn Anh hình như thật sự bị dọa sợ, anh điu cô ấy lên lầu trước đi."

Lô Trạch cay nghiệt nói: "Không cần, để tôi điu. Bảo anh ta rửa tay trước, còn chê cô ấy chưa đủ khó chịu sao?"

Phương Tinh sốt ruột bước về trước một bước, lại thấy Văn Anh trốn tránh rõ ràng như vậy, cắn răng, quay đầu liền đi phòng vệ sinh.

Văn Anh rũ mắt ở trong lòng thờ dài, cô đương nhiên không ghét Phương Tinh, chỉ có điều nếu để mặc đối phương hành động theo ý thích, muốn bá đạo liền bá đạo, muốn ép buộc liền ép buộc, tương lai sợ sẽ là Trâu Vệ Đông thứ hai.

Mà so sánh với chuyện lần trước, cô đứng lúc ý thức được gần đây cô và đối phương đã quá mức thân cận.

Trước khi chưa hoàn thành nhiệm vụ, bất luận quá thân thiết với ai, đều sẽ ảnh hưởng tiến độ với những người khác.

*

Gian phòng nào trong biệt thự cũng gắn máy thu hình, chỉ có phòng rửa tay là không.

Lô Trạch đỡ Văn Anh vào phòng, chỉ thấy cô cúi đầu xem đi xem lại khắp người, hần không khỏi hỏi: "Làm sao vậy?"

Cô căm ghét cau mày: "Em cảm thấy có côn trùng bò trên người..." Sau đó bắt đầu gãi cánh tay và cổ mình, đến nỗi cào ra những vết đỏ.

Hần lập tức bắt lấy tay cô, "Đừng gãi!"

Cô vẫn không nghe, hần chợt nhớ lại tính cách của cô, không tự chủ nổi: "Anh mở nước cho em nhé, có được không? Tắm là không sao."

Tại sao cô sợ côn trùng, nếu truy cứu thì chính là vì hần.

Lúc học đại học, Văn Anh vì hần muốn học làm bếp, bèn tham gia một lớp huấn luyện nấu ăn, có lẽ do thu phí quá rẻ, môi trường của lớp huấn luyện rất tệ. Ở nơi huấn luyện, trong khe đá dưới nền đất bò đầy con rết. Trước đó cô đã rất sợ côn trùng, nhưng vẫn là cố nén không thoải mái mà học, vừa về tới trường học liền phát sốt.

Lớp huấn luyện kia đương nhiên là không quay lại, nhưng suốt một tháng, cô vẫn sẽ gặp ác mộng côn trùng bò đầy người. Từ đó về sau, mỗi khi nhìn thấy côn trùng, phản ứng của cô đều sẽ kịch liệt hơn người khác gấp trăm lần.

Chuyện này cho tới nay chỉ có hần biết.

Cô bấu môi, "Được rồi."

Dáng vẻ không thể không thỏa hiệp với hần thế này, Lô Trạch cũng thường thấy, mặt mày hần nhu hòa xuống.

Phảng phất lại trở về thời đại học, khoảng thời gian cô gặp ác mộng, bọn họ thuê gian phòng ở ngoài, mỗi lần cô bừng tỉnh nói có côn trùng, hần đều sẽ ôm cô vào lòng, như bọc một lớp vỏ ngoài bảo vệ cho cô, cô sẽ từ từ bình tĩnh lại.

Nhưng ——

Lô Trạch mở nước xong đi ra ngoài, định thay Văn Anh lấy quần áo tắm rửa. Phương Tinh đã mở cửa đi vào.

""Cô ấy đâu?""

""Đang tắm.""

"Ồ."" Phương Tinh cười khẩy, ""Vây sao anh còn không đi ra?""

Lô Trạch vẫn ung dung nhìn hấn, đáp trả: ""Đang chuẩn bị ra ngoài, không nghĩ tới anh lại tiến đến, đi thôi.""

""Đi cái gì? Tôi là bạn trai cô ấy. Bạn gái bị hoảng sợ, tôi ở trong phòng với cô ấy rất bình thường thôi.""

""Bạn trai trong chương trình thực tế."" Lô Trạch cười nhẹ một tiếng.

Phương Tinh nghe ra sự trào phúng trong giọng nói của hấn, lại không phát giận ngay. Hấn tới gần đối phương, hạ giọng khiêu khích: ""Đúng vậy, bạn trai giả thì sao? Dù sao cũng đỡ hơn —— bạn trai cũ bị vứt bỏ.""

Khoảng thời gian lúc này, hấn không chỉ đi rửa tay mà thôi.

Lô Trạch chợt nhìn hấn.

Giữa hai người sóng ngầm phun trào, mưa gió kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (9)

Edit: Thiên Tinh

Ngày hôm sau, Văn Anh ngủ một giấc tỉnh lại, đã khôi phục tinh thần.

Cô mơ hồ biết hôm qua hai người họ đối chọi gay gắt trong phòng cô, nhưng đến khi cô ra cửa, một người cũng không thấy.

Nếu như nói khởi đầu là bản năng của nguyên chủ làm cô sợ hãi, sau đó lại là cô thuận thế tiếp xúc Lô Trạch.

Cô nhắm mắt hạ một chỉ thị, bản vẽ nguồn sáng bất thành linh xuất hiện trên không trung. Điểm sáng rực cháy thuộc về Lô Trạch, đã tới gần đồ án của cô.

Nếu vạch một đường ở giữa hoa anh đào và hoa tường vi, như vậy trước ngày hôm qua, hấn gần với hoa tường vi hơn.

Bởi vậy mới thấy, có một đoạn dĩ vãng với đối phương cũng không tính là chuyện xấu, tuy rằng kết thúc có chút hồng bét, nhưng chỉ cần đánh thức là ký ức ngọt ngào, vẫn đối với cô có lợi.

Hôm nay ghi hình được thực hiện ở bờ cát, Văn Anh rửa mặt, thay một bộ áo tắm màu đỏ, thắt lưng quần một tấm lụa mỏng cùng màu đi ra ngoài.

Cửa vừa mở ra đã gặp phải Đồng Hỷ.

Đồng Hỷ chỉ nhỏ hơn Văn Anh hai tuổi, tính cách biểu hiện ra lại như nhỏ hơn mười tuổi, theo phong cách thiếu nữ hoạt bát. Cô mặc áo tắm liền mảnh màu hồng nhạt, nhìn qua lại giảm đi hai tuổi.

""Quao."" Đồng Hỷ khoanh tay, hăm mộ nhìn Văn Anh, ""Đẹp quá! Em cũng muốn mặc bikini, nhưng luôn cảm thấy chín chắn quá, không thích hợp lắm.""

Lời nói mang thâm ý, Văn Anh tiếp chiêu, tươi cười sờ đầu Đồng Hỷ, vô cùng dịu dàng: ""Lại lớn thêm một chút là được rồi, nỗ lực lên nha.""

Cô vóc người cao gầy, cao hơn đối phương nửa cái đầu, làm động tác này càng là thoải mái tự nhiên. Triệt để biến người ta thành một đứa bé.

Đồng Hỷ lặng lẽ lộ biểu cảm ê răng.

Tính sai.

Lúc này, Chu Bùi cũng mở cửa đi ra. Cô cũng mặc bikini, đen tuyền, không có áo khoác che chắn, hiển lộ thân hình đẹp đẽ, cực kỳ gợi cảm.

Đồng Hỷ cảm giác rằng mình càng ê.

Chu Bùi nhìn Văn Anh, biểu hiện rất quan tâm: ""Không sao chứ? Ngày hôm qua phản ứng của cô thực sự là hù chết chúng tôi.""

""Cảm ơn, đã không sao.""

Đồng Hỷ theo sát hỏi: ""Chị và Lô ảnh để trước kia quen biết à?""

Văn Anh nói bằng quơ: ""Ừ, bọn tôi đều học ở trường điện ảnh X.""

""Cô không có chuyện gì là tốt rồi."" Chu Bùi nở nụ cười hỏi, ""Đúng rồi, hai người có nhìn thấy A Trạch không? Sáng nay anh ấy nướng bánh mì cho mọi người ăn, tôi trang điểm xong đi ra đã không thấy anh ấy đâu."" Thái độ thân mật như cũ, giống như không bởi vì chuyện hôm qua mà xuất hiện ảnh hưởng.

Văn Anh và cô ta liếc mắt nhìn nhau, nụ cười của đôi phương hoàn mỹ không tì vết.

Cô nhượng mày, đeo kính râm lên, bình tĩnh mà khê giương cằm, ""Không biết, tôi cũng vừa mở cửa, chắc đi ra bãi cát rồi."" Ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu ra một mảnh trắng loáng trên mặt cô, kính râm che khuất con mắt, càng lộ vẻ môi đỏ quyến rũ.

Chu Bùi ung dung thân nhiên, ""VẬY chúng ta cũng đi thôi."" Cũng đeo kính râm lên.

""Ừm.""

Đồng Hỷ nhìn nhìn, người đeo Dior, người mang Prada, nhìn lại kính mát có nắp sặc sỡ đáng yêu trong tay, tự dung cảm giác như mình bị ăn hiếp, là ảo giác sao?

*

Cả ba theo thợ quay phim đi đến bờ biển, người hợp tác của họ quả nhiên đã tới trước. Ba chàng trai đang chơi lướt ván, ngoại trừ Triệu Minh Húc là người mới, còn đang tập đứng trên ván trượt, hai người còn lại đã bắt đầu so tài quyết liệt.

Được ca nô kéo về phía trước, Lô Trạch và Phương Tinh đều nắm lấy tay cầm, một con gió biển thổi qua, y phục của họ bay phấp phật. Ván trượt nhấp nhô, phăng phật một giây sau người sẽ bị vồ vào biển rộng, nhưng sau đó lại vẫn rẽ nước cười giòn sảng tiếp.

Chẳng biết vì sao, khí tràng giữa hai người vô cùng căng thẳng, giằng co một quãng thời gian, không hện mà cùng tranh đấu gay gắt. Đạp sóng, nhảy sóng, nhào lộn, mỗi một động tác độ khó hơi cao đều được họ thực hiện, khiến cho người trên bờ nhiệt huyết sôi trào!

Trong màn ảnh quay được, ánh mắt hai người đều lộ vẻ kiên quyết, động tác vô cùng dẻo dai, hormone nam tính tràn đầy, cực kỳ đặc sắc!

Đồng Hỷ nhìn chằm chằm không chớp mắt, thỉnh thoảng giơ tay lên hoan hô gào thét, Chu Bùi cũng áp tay bên mép, cổ vũ cho Lô Trạch!

Ngay cả Triệu Minh Húc cũng ngừng tự ngược, nhìn thấy động tác ngoạn mục như vậy, không nhịn được huyýt sáo.

Chỉ có Văn Anh, chọn một cái ghế nằm mà ban tổ chức đã dựng sẵn, nằm ở chỗ ấy, khúc đôi chân dài tron bóng trắng nõn, tắm nắng, uống nước trái cây, khoan thai tự đắc.

Kết quả cuộc đấu là Lô Trạch thắng. Ở phút cuối, Phương Tinh muốn nương một con sóng lớn làm một cú bật bay lên không, lại không khống chế được cân bằng mà té xuống. Nhưng vẫn được mọi người trầm trồ khen ngợi!

Hắn vừa lên bờ còn chưa kịp thở một hơi, liền xuất hiện dưới dù che nắng của Văn Anh. Đưa lưng về phía ánh mặt trời, gương mặt đẹp trai trẻ trung của hắn giấu trong bóng tối, có vẻ khó đoán.

Văn Anh uống nước trái cây như thường, lông mày cũng không nhíu một chút.

""Tôi thua rồi."" Hắn cứng nhắc nói, hiển nhiên còn đang giận dỗi.

Cô bình tĩnh đón lấy tầm mắt của hắn, đột nhiên mở miệng: ""Anh lại đây.""

Đây là câu đầu tiên cô nói với hắn hôm nay.

""Hả?"" Hắn lập tức phản ứng.

Cô liếc gã cao to ngăn trở ánh mặt trời kia, nói: ""Ngồi xỏm xuống.""

Phương Tinh không rõ vì sao, vừa muốn làm hòa, vừa không muốn nghe theo lời cô, cảm thấy rất uất ức. Rõ ràng người bị cho ăn tát là hắn, bị cho "đội nón xanh" ngay trước mặt cũng là hắn, nhưng ——

Hắn ngồi xồm xuống, tội nghiệp như một chú chó phải cúi người vào chuồng. Ánh nắng chiếu vào, hết như bụi vàng rơi vãi trên tóc hắn, lấp lánh ánh sáng.

Văn Anh giờ tay sờ đầu hắn, "Ngoan, lần sau thắng lại."

Cảnh này sau khi phát sóng bị người hâm mộ xưng là "trung khuyến và nữ vương đại nhân", cảm giác moe của đôi CP này lập tức xuyên thủng trái tim bọn họ, khiến cho người ta muốn ngừng mà không được!

Phương Tinh vẫn không dám cử động, tuy bị cô vuốt ve như thú cưng khiến hắn có chút xiu khó chịu, nhưng hai người đã chiến tranh lạnh mấy ngày, lại thêm biểu hiện ngày hôm qua của Lô Trạch làm hắn tràn đầy nguy cơ, hắn đã nhịn không được. Hắn thăm dò: "Em còn giận không?"

"Nếu anh lần sau lại làm thế, chúng ta liền cắt đứt quan hệ."

Hắn chớp mắt, được nước làm tới, "Nhưng chúng ta đang yêu đương mà."

Cô quăng ra một ánh nhìn sát khí, "... Vậy chia tay."

Hắn nghiền ngẫm hai chữ "chia tay" một hồi, tâm tình chợt tốt đẹp. Hắn kéo cô dậy, "Đi thôi đi thôi, hồi này em không nhìn thấy dáng vẻ đẹp trai của bạn trai em, tôi biểu diễn một lần nữa cho em xem!"

Văn Anh chân trần đạp cát, một con sóng nhỏ khẽ ập tới, hạt cát dưới bàn chân nhanh chóng trôi đi, giống như rút lại. Cô thấy Phương Tinh hào hứng chạy đi chơi lướt sóng, một lát sau lại bị huấn luyện viên môn flyboarding rù rề, không khỏi khẽ mỉm cười.

Mà Lô Trạch rõ ràng thắng, lại không chút vui mừng.

Hắn từ chối lời đề nghị nhờ hắn dạy kỹ xảo trượt ván của Chu Bùi, ở cách đó không xa nhìn hành động giữa bọn họ, đáy mắt một mảnh âm trầm.

*

Đêm xuống chậm dứt ghi hình, tất cả máy quay phim đóng lại, cũng là cho mình tỉnh chút thời gian riêng tư.

Ven biển có nhiều muối, Văn Anh được Hoa tỷ căn dặn nên chuẩn bị đầy đủ nước muối, gel trị ngứa, còn mang theo không ít. Vì tránh bị nói lời dèm pha, cô lần lượt đưa cho mỗi người một phần, sau đó cầm phần cuối cùng đi tới phòng Lô Trạch.

Mới đi đến chỗ rẽ, chợt thấy Chu Bùi từ phòng Lô Trạch đi ra. Nhìn thấy Văn Anh, Chu Bùi lộ vẻ mặt kinh ngạc, sau đó nở nụ cười, trong nụ cười kia có chút nói không rõ.

Lúc Văn Anh sát vai đi qua, cô ta đột nhiên thấp giọng nói: "Lúc trước không biết, không ngờ cô và Vệ Đông lại là loại quan hệ đó?"

"Loại quan hệ nào?" Văn Anh dừng bước, hơi nhướn mày.

"Còn muốn tôi nói tí mĩ sao?" Chu Bùi kinh ngạc, lại lắc đầu, "A Trạch thật đáng thương, bạn gái rồi bỏ anh ấy lúc anh ấy hai bàn tay trắng, nếu đổi là tôi, nhất định sẽ không làm như vậy."

Văn Anh liếc mắt nhìn về hướng phòng Lô Trạch, cười khê: "Ý của cô là, đây đều là Lô Trạch nói cho cô biết?"

"Cô nói xem?"

Chu Bùi bỏ lại một đáp án lấp lửng.

"Chu lão sư." Văn Anh ghé sát vào Chu Bùi, lúc đối phương theo bản năng lùi về sau, mỉm cười nói: "Cho cô một lời khuyên, rảnh rồi đào góc tường người khác, không bằng xem lại sân sau của mình có cháy hay chưa nha."

"Có ý gì?"

"Kỳ lạ, cách buổi ghi hình lần trước đã qua lâu như vậy rồi, những lời nói bất lợi cho Chu lão sư ở trên mạng sao chưa thấy biến mất vậy nhỉ, sẽ không phải là đội ngũ PR của Chu lão sư đang lười biếng đây chứ?"

Sắc mặt Chu Bùi hơi cứng đờ, trong đầu toát ra một ý nghĩ, lại có mấy phần khó mà tin nổi.

Không thể nào, Trâu Vệ Đông đã sớm chán người phụ nữ này, nếu không cô cũng không có cơ hội xen vào!

Văn Anh lười quản Chu Bùi đang nghĩ gì, cất bước đi trước.

Cô sẽ không ngu ngốc, cho rằng Lô Trạch sẽ kể chuyện quá khứ đối với đàn ông mà nói khá là si nhục này cho người phụ nữ khác, Chu Bùi nói như

vậy, bắt quá là muốn chia rẽ ly gián mà thôi. Nhưng, lại như cô suy nghĩ từ đầu, đoạn chuyện cũ này không ai nhắc đến, hết thấy gió êm sóng lặng, hễ có người ở bên nhắc một câu, tương lai liền không tốt lắm.

Khoảng thời gian đối phương ở trong phòng Lô Trạch, nhất định đã đào xong cái hố, chờ cô nhảy vào.

Cửa phòng khép hờ, Văn Anh gõ cửa hai lần, không nghe thấy đáp lại, bèn tự ý mở cửa.

Lô Trạch đang ngồi trên ghế sofa bấm điều khiển từ xa, nhanh chóng chuyển kênh, màn hình TV phản chiếu lên mặt hắn, có vẻ không hề cảm xúc. Cả phòng đều rơi vào một sự dè dặt.

Văn Anh ho nhẹ, "Nơi này muỗi nhiều, tôi đưa anh nước đuổi muỗi, đặt trên tủ nhé?"

Lúc này Lô Trạch mới phát hiện cô đến. Hắn tắt TV, "Sao cô lại tới đây?"

"Tôi..."

Văn Anh còn chưa trả lời, hắn đã đứng lên, đi tới trước mặt cô. Mắt thấy vẻ mặt hắn không đúng lắm, cô theo bản năng lui về sau một bước. Phía sau là cửa, cánh tay hắn duỗi một cái, cửa "ầm" đóng lại, cô bị kẹp giữa hắn và cửa phòng.

"A Trạch?"

"Tìm tôi về như vậy?" Hắn cúi đầu nhìn cô, không còn vẻ dịu dàng, con mắt đen kịt làm người ta có chút sợ hãi, "Cô sẽ không cho rằng tôi giúp cô đuổi côn trùng, nghĩa là còn cảm tình với cô, là có thể quay lại à?"

Cô nghiêng đầu.

"Hừm? Anh Anh của tôi cho tới bây giờ cũng không phải loại người ngây thơ như thế." Ngón tay hắn xoa cổ cô, sau đó giơ cầm cô lên, "Muốn có được cái gì thì nhất định phải trả giá trước, là cô dạy tôi đúng không? Chiếu theo giá trị con người của tôi bây giờ, so với Trâu Vệ Đông thì thế nào đây, cô định —— ngủ với tôi mấy lần?"

Văn Anh đối mặt hắn, dễ dàng cảm giác được sự tức giận nằm dưới ngữ điệu ngả ngón đó.

Xem ra Chu Bùi đào hố chính là chỗ này. Cô ta và Trâu Vệ Đông có giao thiệp, lo lắng nhắc tới đối phương là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cô không biết, đây chỉ là mồi dẫn lừa, nguyên nhân kích thích hắn nhiều nhất, lại là cử động thân mật của cô và Phuong Tinh sáng nay. Sau khi cô gọi lên chuyện cũ của họ.

Lô Trạch thấy cô không nói lời nào, rũ mắt: "Không đồng ý thì rút nhanh đi! Đừng ở đây làm chướng mắt tôi."

"Anh cảm thấy mấy lần thì được?" Văn Anh chợt vòng tay lên cổ hắn, để sát vào, thân mật lại ngọt ngào, "Bằng số lần của tôi với Trâu Vệ Đông có được hay không?"

Môi cô nhẹ nhàng in lên cái cằm góc cạnh của hắn.

Lô Trạch đột nhiên vùng cô ra!

Động tác quá kịch liệt, trong nháy mắt cô bị va vào trên vách tường bên trái, đầu bị đụng không nhẹ.

Hắn thở mạnh, như gặp một con ác mộng, nhìn cô chằm chằm.

Nhưng cô rất lâu vẫn chưa hoàn hồn, có vẻ như va chạm rất mạnh.

Lô Trạch lập tức siết chặt nắm đấm, vốn không muốn quên, nhưng chờ đến hắn phát hiện, thân thể đã trước ý thức đỡ cô dậy, thậm chí lực đạo đều vô cùng mềm nhẹ.

Cử động theo bản năng này không thể nghi ngờ khiến hắn càng thêm khó bình tĩnh, hắn hỏi: "Cô đến cùng muốn thế nào?"

Văn Anh không lên tiếng, cô tựa trán vào vai hắn, trước khi hắn kịp né tránh, phun ra hai chữ.

"Chóng mặt."

Hắn lập tức bị đóng đinh tại chỗ.

Văn Anh nhẹ nhàng cười, trong tiếng cười là sự thân mật cung chiêu: "Tôi muốn thế nào, lẽ nào không phải Lô anh để muốn tôi thế nào sao? A Trạch —— Em cho rằng ở trong xã hội mớ mớ nhiều năm như vậy, anh hẳn đã trưởng thành rồi, không nghĩ tới vẫn ngây thơ như vậy."

Cảm giác cổ quái ủa vào đầu Lô Trạch, "Cô có ý gì?"

Chương 11: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (10)

Edit: Thiên Tinh

Văn Anh không thoải mái ho nhẹ một tiếng, chợt che giấu lại, vẫn là tư thái thành thực lời đòi làm người căm ghét đó.

"Tại sao anh vừa vào nghề liền nhận được kịch bản diễn vai chính thời trẻ? Tại sao lập tức nhận được lời mời của đạo diễn nổi tiếng? Sau khi anh thuận buồm xuôi gió, tất cả những kẻ muốn bôi nhọ anh đều sẽ nhanh chóng biến mất, anh thật sự cho rằng chính mình được trời ưu ái, vận may siêu quần?"

Hắn đỡ lấy vai cô, trong lòng mơ hồ xẹt qua cái gì, "Cô đến cùng muốn nói gì?"

"Em chỉ muốn nói, nên trưởng thành đi, A Trạch." Cô mon tron khuôn mặt hắn, đầu ngón tay xẹt qua tóc hắn, khóe miệng cô khẽ cười, có chút giễu cợt, lại như ôn nhu, "Anh đã đến vị trí rất cao rất cao, em đã trào không tới -- cũng không có năng lực bảo vệ anh nữa."

"Bảo vệ tôi?"

Lô Trạch đột nhiên từ trạng thái vừa nãy hoàn hồn, cười nhạt nói, "Cô lấy gì bảo vệ tôi? Lại bảo vệ tôi lúc nào? Tôi đi tới bước này, cô chỉ thấy được phần vinh quang của tôi, làm sao biết ở sau lưng tôi cố gắng bao nhiêu? Nếu muốn nói có người bảo vệ, thì đó cũng là đội ngũ của tôi chứ không phải cô!"

Cô cười: "Em đương nhiên biết anh rất nỗ lực."

Thái độ hiểu sâu biết rõ của cô, càng làm hắn cảm thấy tức giận.

"Thôi, cô đi đi." Hắn quay lưng không lại nhìn cô, "Nếu để cho kim chủ mới của cô nhìn thấy, lại gây phiền phức cho tôi nữa."

Trong giọng nói khinh thường của hắn, lại lơ đãng toát ra một chút ghen tuông, bị Văn Anh bắt được.

Đuôi lông mày của cô khẽ nhếch, "Anh đang nói Phương Tinh? Vậy thì anh trách oan anh ta rồi."

"Cái gì?"

"Thanh minh cho anh ta một chút, nếu em theo anh ta, thì chắc chắn là thật sự muốn yêu đương với anh ta, chứ không phải vì tiền." Cô khẽ cười lại châm thêm một ngòi nỏ, nhân lúc đối phương chưa nổi giận bèn chạy ra ngoài, từ cạnh cửa thò nửa người ra nói, "Thứ đưa cho anh đặt trên tủ, anh -- nghỉ ngơi cho tốt."

"Cùm cụp."

Cửa bị nhẹ nhàng đóng lại.

Lô Trạch tức giận một quyền nện lên vách tường.

Hắn tuy buồn bực thái độ ngả nón của cô, nhưng đoạn nói chuyện đó cũng để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc. Cô nói tới "được trời ưu ái, vận may siêu quần" đến tột cùng là có ý gì?

Rõ ràng đã nhận định đây là thủ đoạn lừa gạt của người phụ nữ kia, lại không nhìn được suy nghĩ, tại sao cô ấy sẽ nói như vậy.

*

《Hãy để chúng ta yêu nhau một tuần》kỳ này vừa phát sóng, bình luận trên mạng cơ hồ vỡ òa!

Phương Tinh Văn Anh ## Lô Trạch Văn Anh ## Văn Anh # mấy đề tài này đều lên hot search, trong thời gian ngắn, Văn Anh bao phủ bảng đề tài, cả tin tức kết hôn của người nổi tiếng cũng bị lép vế.

Cô và Phương Tinh còn chưa tính, hành động ngọt ngào cũng không phải ngày đầu tiên, lần này bởi vì khởi đầu là chiến tranh lạnh, nên hậu kỳ có vẻ đặc biệt ngọt. Thậm chí có người nghi ngờ là viết kịch bản, lập tức bị người bàn tán, nói rằng khẳng định có kịch bản, nhưng những đội khác cũng có kịch bản, thế sao không ngọt được như họ? Điều này chứng tỏ khí tràng của họ rất hợp nhau!

Đương nhiên, lời này vừa xuất hiện, lập tức đưa tới thuyên Trạch Anh mới thành lập bất mãn.

"Nếu nói khí trăng hợp, Lô Trạch của chúng ta cũng hợp mà! Tuyệt đối không nghĩ tới có một ngày tui lại bằng lòng gã ảnh đế nhà chúng ta, đáng về lúc ảnh đứng phía sau Văn Anh che mắt cổ lại. Tò! Khóc! Tuì!"

"Chắc giả bộ rồi, tui cũng đã gặp qua người sợ côn trùng, nào có khoa trương như vậy!"

"Thành thật mà nói, từ đầu tui cũng cảm thấy là giả bộ, cho nên mỗi một cảnh đều chụp lại phóng to ra xem, nếu biểu cảm sợ hãi là diễn, vậy nổi da gà cũng không thể muốn diễn là diễn đi [hình minh họa]"

"Tui chỉ muốn nói quá ngược hu hu hu. Tiến lên một bước, là có thể ôm ấp thế giới của anh. Nhưng thế giới của anh đã thuộc về người khác."

Không nghĩ tới CP nóng dần đều Trạch Anh sau khi kết thúc lại đi ra phát kẹo, các fan CP lệ nóng doanh tròng, spam vô số.

Nhưng mà, tuy rằng sau lần PK kỹ thuật diễn, quan điểm của nhiều người đối với Văn Anh đã tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn có một số fan Lô Trạch khó mà tiếp thu thân tượng lại tốt với nữ diễn viên không phải hợp tác của mình, đặc biệt là người đó lại mang tiếng xấu.

"Cầu không ràng buộc. A Trạch nhà tui trong sạch diễn kịch, không trêu chọc nổi loại phụ nữ ngu thượng vị này, ai mà biết bây giờ kim chủ của cô ta là ai. [mỉm cười][mỉm cười]"

"Nói thật, kỳ thực tui bội phục lắm. Wuli Anh Anh không hổ xuất thân chuyên nghiệp, công lực dụ dỗ không còn gì để nói, ngay cả Lô ảnh đế cũng gục ngã. Nhưng mà một lần câu hai anh, có nguy hiểm quá mức không? Cần thận giả bay trứng vỡ nha."

Chuyện này liền khiến nhiều người tức giận, đào ra những tin tức liên quan tới Văn Anh quy tắc ngầm thượng vị. Trong thời gian ngắn, tin tức tiêu cực mệnh mông cuốn cuộn.

"Vốn chỉ có vài người ầm ĩ thôi, không thể tạo thành xu thế, sau đó có người ở sau lưng đẩy một phen." Hoa tỷ nói chuyện điện thoại với Văn Anh.

Văn Anh cười hỏi: "Là Chu Bùi phải không?"

"Cái đó chị không biết, có điều cũng dễ đoán, người có hiềm khích với em không ít, nhưng vào lúc này, kẻ cực kỳ không muốn em bò lên chính là cô ta, thiếu ai cũng không thể thiếu cô ta."

"Cô ta thực sự là quan tâm chu đáo." Văn Anh ngâm cười, "Em vừa nghĩ không bắt được nhược điểm của cô ta, cô ta liền đưa tới cửa."

"Em nắm chắc mấy phần?"

Cô nói: "Vậy phải xem Trâu tổng có thương hương tiếc ngọc hay không"

Hoa tỷ hơi dừng, nhắc nhở cô: "Em nhất định phải nhớ, loại kim cương vương lão ngũ như bọn họ, lúc trẻ thì liếc mắt đưa tình với tiểu minh tinh, kết hôn vẫn dựa theo tiêu chuẩn hào môn đại tiểu thư, đừng sa vào."

Văn Anh thuận miệng đáp lại, sau đó cúp máy.

Cô đương nhiên sẽ không chọn kiểu đàn ông như Trâu Vệ Đông. Đối với kiểu người có lòng phòng bị cao, tuy thường thức phụ nữ có năng lực và thủ đoạn, nhưng làm sao sẽ không phòng bị?

Cô ở trước mặt hấn đóng vai ngây thơ ngu xuẩn, có thể nhanh chóng đạt được mục đích, nhưng cô không định diễn cả đời.

Hai chân cô đan chéo ngồi trên ghế sofa, nghiêng người lười biếng dựa vào tay vịn, quần quần dây điện thoại suy nghĩ một lát, sau đó, một lần nữa gọi điện thoại.

"Alô?" Đầu bên kia truyền đến giọng nam thành thực trầm thấp.

"Trâu tổng có phải hơi quá rồi không?! Lừa gạt dụ dỗ xong vẫn tiếp tục tìm người nhục mạ tôi, thú vị lắm sao? Chơi vui lắm sao?!"

Lời trách mắng đổ ập xuống, Trâu Vệ Đông có chút ngơ ngẩn.

Văn Anh điều chỉnh lại âm thanh, phát tiết lòng căm phẫn xong, mơ hồ lộ ra một tia khổ sở, "Tôi biết tôi không có tư cách chất vấn anh, nhưng lần trước anh nói sẽ không làm vậy nữa, anh luôn nói được làm được..."

"Anh Anh?" Hấn nghe được âm thanh của cô, an ủi nói: "Em đừng khóc, nói cho tôi biết xảy ra chuyện gì."

Cô khóc nức nở hô: "Ai khóc!"

"Được được được, em không có khóc." Hấn biết không thể đòi co với phụ nữ những vấn đề này, ngay thức khắc dùng đường dây riêng gọi một cú điện thoại đến bộ phận quan hệ công chúng, bảo người phụ trách tới một chuyến. Nghe đối phương báo cáo những việc liên quan tới giới giải trí lúc này, hấn đã hiểu tình huống đại khái.

"Lần trước anh là vì nâng Chu Bùi, nhưng lần này thì sao, vẫn là Chu Bùi?" Cô nhào lên tay vịn, làm bộ khóc lóc, "Dựa vào cái gì, nói tôi lên giường

với anh cũng thôi đi, là sự thực không có gì không thể thừa nhận. Nhưng mấy gã kia là ai chứ, dựa vào đâu nói tôi có một chân với mấy tên bụng bia, đầu hói, chảy mỡ kia! Con mắt tôi tệ vậy sao!"

Trâu Vệ Đông bắt thỉnh linh bị cô chọc cho cười lên, lập tức bị cô tức giận lên án, đành phải thu lại tiếng cười.

Hắn lần đầu tiên dỗ cô: "Được, biết rồi, tôi sẽ gọi người xử lý, sẽ không để cho em dính líu đến mấy tên bụng bia, đầu hói, chảy mỡ kia."

"Nói thật dễ nghe, việc này lẽ nào không phải anh làm?"

"Là tôi làm, em lại còn tìm đầu sỏ khóc lóc kẻ lẻ?" Hắn có vẻ tâm tình rất tốt, còn nói đùa, "Không sợ tôi nhân cơ hội chiếm tiện nghi của em?"

Đầu kia, cô thật lâu không nói gì, cuối cùng, truyền đến âm thanh chế giễu mà mát mẻ: "Quên đi, ai không biết Trâu tổng đã chán tôi chứ."

Tâm trạng của cô biến hóa quá lớn, đến mức tâm trạng của Trâu Vệ Đông bắt gặp cũng sa sút theo, âm thanh hơi khàn: "Ai nói, sao tôi không biết nhỉ?"

"Tôi tự mình hiểu lấy." Cô cười cười, đại khái đã hoàn toàn tỉnh táo lại, không còn hoạt bát âm ỉ như lúc này.

Lại thật lâu sau, trong điện thoại chỉ có thể nghe tiếng hít thở của hai người, phảng phất mang theo dòng điện chui vào lỗ tai hắn, lặng lẽ mà ám muội.

Hắn không muốn ra tiếng, cô lại tươi cười đánh vỡ: "Lúc này là tôi cần quấy... Kỳ thực, Vệ Đông, có thể vừa ra xã hội liền quen biết anh, em rất vui vẻ, anh dạy em rất nhiều. Em không hối hận."

Chờ hắn lại muốn nói gì, đối diện đã truyền đến tín hiệu "đỏ đỏ", cuộc gọi kết thúc.

Trâu Vệ Đông đỡ trán, trầm thấp cười rộ lên.

Trong lòng lại có một tia phiền muộn khó mà nói rõ, hắn tình nguyện cô tiếp tục quấy nhiễu. Mặc dù cô nói không hối hận, nhưng lại làm hắn cảm thấy, dù hiện tại hắn muốn quay đầu lại tìm cô, cô cũng sẽ không đồng ý.

Hắn điều chỉnh lại trạng thái, lập tức gọi người đi thăm dò kẻ giật dây sóng gió lần này, hắn khác Hoa tỷ, rất nhanh liền biết được là đội ngũ của Chu Bùi xông pha đi đâu, ánh mắt không khỏi sâu thẳm.

Có lẽ lúc trước, hắn đối với Chu Bùi có thương thức có hảo cảm, nhưng bây giờ lần nữa nhớ tới Văn Anh, phần hảo cảm đó dĩ nhiên biến mất không còn tăm hơi.

Hắn từng cho rằng Văn Anh lời đời lại có dã tâm, lòng dạ bất chính, nhưng giờ ngừng lại, ít ra cô ấy nghĩ gì làm nấy. Chu Bùi lại làm gì? Đội ngũ của cô ở sau lưng gọi nước bắn vào Văn Anh, mà cô cái gì cũng không cần làm, chỉ cần than phiền với mình vài câu, hắn liền vì cô san bằng tất cả.

Thoạt nhìn, cô đúng là nữ minh tinh hiếm thấy trong giới giải trí, chưa bao giờ dựa vào quy tắc ngầm.

Nhưng vừa bắt đầu cô đã được hắn hộ giá hộ tống, đầu cần vứt bỏ mọi thứ, được ăn cả ngã về không đến trước mặt cậu hắn như Văn Anh?

Trâu Vệ Đông cảm thấy có chút buồn cười, không nghĩ tới vấn đề đơn giản như vậy, tới bây giờ hắn mới nhận ra, ấn tượng chủ quan quả thật có thể che lấp rất nhiều chuyện.

Trong đầu hắn lướt qua rất nhiều hình ảnh, sau khi lấy lại bình tĩnh, bảo bộ phận tuyên truyền tuyên bố một tin tức. Đồng thời, gọi điện thoại cho đạo diễn Trương Khê Hòa.

Người này chính là đạo diễn đang tuyển vai mà lúc trước Văn Anh nhắc tới, đối phương từng ở nước ngoài tham gia làm phim bom tấn, cũng từng đạo diễn một hai bộ điện ảnh anime, có chút danh tiếng. Về nước chuẩn bị hai năm, định quay một bộ điện ảnh thể loại giả tưởng, người thật đóng vai, cũng có thêm nhân vật hư cấu, tình tiết câu chuyện đơn giản dễ hiểu, già trẻ đều thích.

Hai người là bạn học cũ, hắn rất xem trọng lối tư duy của đối phương, cũng là người đầu tư lớn nhất. Muốn một cơ hội thử vai, vô cùng dễ dàng.

Nhưng khi chấm dứt cuộc gọi, Trâu Vệ Đông gõ bàn suy tư.

Trương Khê Hòa vui vẻ đồng ý, nhưng sau đó tiết lộ cho hắn: "Còn có một người đầu tư khác đề cử Chu Bùi, lúc tôi chú ý cô ấy cũng từng nghe qua cái tên Văn Anh, hình tượng của hai người bọn họ rất gần phải không? Đương nhiên, nếu như kỹ thuật diễn tượng đương, tôi nhất định sẽ thiên hướng người cậu đề cử."

Chu Bùi cũng từng đề cập với hắn về chuyện thử vai, lúc đó hắn đã ưng thuận với Văn Anh, đương nhiên khước từ Chu Bùi. Không nghĩ tới cô ấy vẫn thông qua người khác đạt đến mục đích.

Hắn nhớ tới lần đó Văn Anh tự giễu.

"Nếu sớm biết chỉ cần nói chuyện với anh một năm trời, là có thể đạt được tất cả, tại sao tôi lại phải ngủ với anh."

"Anh nói đúng, cô ấy và tôi không giống nhau, tôi còn lâu mới thông minh được như cô ấy."

Thủ đoạn của người phụ nữ này, có lẽ còn lợi hại hơn hẳn tưởng tượng.

Hắn lần nữa liên hệ: "'Đi điều tra tháng ba năm ngoái, tại sao Chu Bội sẽ xuất hiện tại khách sạn Vạn Hào.'"

Chính là ở ngày ấy, hai người bởi vì một hiểu lầm mà quen biết, bây giờ nghĩ lại, bất giác có chút kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (11)

Edit: Thiên Tình

Chu Bội biết được kết quả thử vai, trong nháy mắt cảm thấy khó mà tin nổi, giống như thời gian đảo ngược, lúc cô lấy được nhân vật 《Vũ Tiên Ca》, có thể hợp tác với Lô Trạch, phản ứng của Văn Anh lúc đó cũng như vậy.

Lần này, danh sách được tuyển đổi thành Văn Anh.

Nhưng hai cái này tuyệt đối không thể đánh đồng, đều là diễn chung với Lô Trạch, nhưng 《Vũ Tiên Ca》 chỉ là một bộ phim truyền hình, mà 《Đô Thị Yêu Giới》do Trương Khê Hòa đạo diễn, trong tương lai không chỉ phá vỡ kỷ lục phòng vé duy trì 3 năm, còn mang về cúp lớn cúp nhỏ, là một bộ phim bội thu cả về doanh thu lẫn danh tiếng.

Cô là thần sù, đương nhiên biết hướng phát triển tương lai, cũng nhờ vào những tin tức này mà nghịch tập qua rất nhiều người. Không nghĩ tới sẽ gục ngã ở một thế giới hòa bình thế này!

Chu Bội từ thư ký của Trâu Vệ Đông biết được lịch trình của hắn, lái xe, đạp giày cao gót kéo mở một cửa phòng có thiết kế kiểu nhật.

"'Vệ Đông, kết quả thử vai có phải xảy ra vấn đề gì không? Em xem qua các nữ minh tinh có mặt lúc đó, hắn không có ai thích hợp hơn em...'" Cô đột nhiên dừng lại, gạt mình nhìn người ngồi đối diện Trâu Vệ Đông. "'A Trạch? Sao anh cũng ở đây.'"

Lô Trạch nhìn thấy Chu Bội cũng rất kinh ngạc, hắn và Trâu Vệ Đông có hợp tác thương mại, giao lưu là bình thường. Nhưng còn Chu Bội? Hắn chợt nhớ lúc ghi hình ở Hải Nam, khi Chu Bội trò chuyện với hắn quả thực có nhắc tới Trâu Vệ Đông.

Không biết hai người đến tột cùng có quan hệ gì?

Trâu Vệ Đông sầm mặt lại, "'Chúng tôi đang thảo luận, cô có việc?'"

Chu Bội ghen lời, "'Em chỉ...'" Lúc này cô mới phát hiện mình luống cuống tay chân, chưa nghe ngóng đã chạy thẳng đến đây. Cô hơi ổn định tâm thần, dư quang đảo qua Lô Trạch, hỏi Trâu Vệ Đông: "'Văn Anh từng tìm anh?'"

Trâu Vệ Đông không lên tiếng, Lô Trạch lại đổi sắc mặt.

Đánh bừa mà trúng, nếu Lô Trạch ở đây, cô vừa vặn mượn cơ hội cắt đứt đường lui của Văn Anh.

"'Em biết danh sách thử vai lần này, không có cô ấy. Nhưng kết quả lại thông báo, cô ấy lấy được nhân vật. Em hỏi thì Trương đạo nói là anh đề cử.'"
Chu Bội xoa trán, có vẻ hơi mệt mỏi, "'Vệ Đông, em biết xã hội này rất không công bằng, nhưng em cho rằng anh không như thế.'"

Trâu Vệ Đông thông thả để đĩa xuống, "'Cô không cam lòng?'"

"'Anh muốn ta cam lòng thế nào đây!'" Cô như không nhìn được bạo phát, lại toát ra chút đau khổ, "'Nếu bán rẻ thân thể là có thể giành được tất cả, vậy bọn em phải làm sao bây giờ? Bọn em nhọc nhằn khổ sở rèn luyện kỹ năng diễn xuất, chẳng lẽ là để nhường đường cho người như thế?'"

Trâu Vệ Đông chưa nói chuyện, Lô Trạch cũng đã tức giận, hắn dùng sức cơ hồ muốn làm đĩa gãy đôi.

Vẫn là như vậy, không quản bao nhiêu lần, không quản cô ấy bò cao đến đâu, mãi mãi vẫn muốn đi đường tắt đạt được mục đích.

Lô Trạch nói: "'Trâu tổng, chuyện này nếu tôi đã trùng hợp nhìn thấy, vậy không thể khoanh tay đứng nhìn. Chúng tôi đều là diễn viên, hiểu rõ khổ cực trong đó, đối với quy tắc ngầm thực sự không thể tán đồng.'"

"'Anh cũng cho rằng, Văn Anh dựa vào bán mình, thổi gió bên gối mới lấy được vai diễn?'"

Bị hỏi ngược lại, Lô Trạch trong nháy mắt chần chờ.

Nếu là trước chương trình truyền hình thực tế, hẳn có thể khẳng định cô ở sau lưng dùng thủ đoạn. Nhưng lần đó diễn chung, cô bùng nổ ra khí tràng đến cả hẳn cũng không nhận được sa vào. Chỉ bằng vào kỹ thuật diễn, cô không hẳn không có cơ hội cạnh tranh.

"Có phải hay không, Trâu tổng rõ ràng nhất, không phải sao? Cần gì khó xử A Trạch?" Chu Bùi ở trước mặt hẳn, cắt đứt lời nói của Trâu Vệ Đông.

Trong phòng chợt vang lên tiếng vỗ tay của Trâu Vệ Đông, trầm ổn mạnh mẽ, một cái, hai cái, ba cái.

"Chu tiểu thư quả thực am hiểu nghệ thuật ngôn ngữ, nhưng có một số việc nói rõ ràng vẫn tốt hơn." Hẳn nói chuyện thâm sâu, lại có chút buồn cười nói với Lô Trạch, "Có mấy lời tôi không nên nói, nhưng tôi thực sự cảm thấy không đáng thay cho cô ấy. Lô Trạch, trên thế giới này bất luận người nào cũng tư cách nói cô ấy, chỉ có cậu là không có."

"Lời này của Trâu tổng sai rồi, cô ấy hành xử không đoan chính, còn không cho phép người khác nói sao?"

Tuy nói như vậy, nhưng bất kể là cách xưng hô với mình hay về mặt của hẳn, cũng khiến Chu Bùi sinh ra dự cảm không ổn, không nhận được muốn dùng đề tài, "Nếu Trâu tổng đã dốc sức che chở cô ấy, tôi cũng không có gì để nói." Muốn kết thúc đề tài.

Lô Trạch lại đột nhiên nhớ tới lời Văn Anh từng nói, hô hấp chợt nhanh hơn, truy hỏi: "Trâu tổng muốn nói gì?"

"Cũng không có gì, nếu không phải lần này có cơ hội hợp tác với Lô ảnh đế, tôi cũng sắp quên mất." Trâu Vệ Đông ước chừng đang hồi ức, khóe mắt khẽ nhếch, toát ra ý cười, "Lúc cô ấy lần đầu tiên tới tìm tôi, còn là một sinh viên thì phải? Cố gắng trang điểm ra vẻ trưởng thành, xông vào phòng làm việc của tôi, bảo an cản cô ấy, cô ấy liên tục tiếng gọi, nói là muốn có cơ hội nổi tiếng, dùng chính mình làm trao đổi." Cũng may phòng làm việc của hẳn ở tầng cao nhất, không có người khác nghe thấy.

"Cuộc đời tôi chưa từng thấy có người tự tiến cử trắng trợn như thế, cảm thấy rất thú vị, nên đồng ý."

Trong lòng Lô Trạch nhói lên, cười cợt: "Loại chuyện đó nói cho chúng tôi làm gì."

"Không sao, đều là người trong giới, dù sao hiện giờ trên mạng cũng đầy áp tin đồn của bọn tôi, lại thêm chút tình tiết mà thôi." Hẳn cười nhẹ như mây gió, "Quãng thời gian cô ấy theo tôi, chưa bao giờ đòi châu báu trang sức, xe nhà cũng không cần, chỉ cần cơ hội diễn xuất. Nhưng kỹ thuật diễn của cô ấy bình thường, tương mạo lại có hạn chế, vẫn luôn không nóng không lạnh."

Lô Trạch đột nhiên đứng lên muốn đi, hẳn một chút cũng không muốn nghe đoạn chuyện cũ này.

"Sau đó cô ấy không cần kịch bản nhân vật nữ nữa, chuyên chọn nhân vật nam. Tôi hỏi, cô ấy nói có một người bạn tốt nghiệp, người đó rất có thiên phú, nhất định không thể bị mai một trong đám người bình thường được."

Hắn bỗng dừng xoay người, chăm chú nhìn Trâu Vệ Đông.

"Cô ấy quán lấy tôi rất lâu, cam đoan người bạn này nhất định sẽ nổi tiếng, chỉ thiếu một cơ hội, tôi mới chấp nhận, dùng cách thức cậu sẽ không phát hiện đưa kịch bản đến tay cậu. Thật buồn cười, cậu vẫn không biết là ai ở sau lưng giúp mình, nổi tiếng rồi cảm ơn tôi thế nào đây? Khoản mua bán này xem như tôi chịu thiệt rồi."

Trong phòng khách lặng im hồi lâu, Trâu Vệ Đông cũng không quản bọn họ có thể tiêu hóa hết hay không, thần nhiên gấp thức ăn.

Cá hồi ngon miệng, không ăn lãng phí.

Đầu óc Lô Trạch trống rỗng, một lúc sau chỉ hỏi: "Người bạn mà cô ấy nói... là tôi?"

"Cậu nói xem?" Trâu Vệ Đông không nhanh không chậm nói: "Cậu yên tâm, tôi không định thay cô ấy lấy lại công bằng. Dù sao không có mấy người đàn ông nào có thể chấp nhận mình thành công là dựa vào một người phụ nữ. Cho nên cậu tin tưởng hay không, tôi không có hứng thú truy hỏi."

"Không, tôi..."

Trong đầu Lô Trạch đột nhiên lóe qua một ký ức. Vào đại học năm ba, cô đã lặng lẽ ra ngoài trường nhận đóng phim, hứng thú bùng bùng cảm kịch bản đối đáp với hẳn, khi đó cô đã học thuộc rất nhiều lần, lại vẫn diễn không tốt bằng người lần đầu xem lời thoại là hẳn.

Cô không chút nhụt chí, chân trần nhảy lên ghế sofa, nâng mặt hẳn, thần thái sáng láng: "A Trạch của em là thiên tài, một ngày nào đó sẽ trở thành siêu sao!"

Hắn chợt thấy cuồng hống thất chặt, nói không ra lời.

*

Ngay khi Chu Bùi nhìn thấy vẻ mặt của Lô Trạch chợt thay đổi, mới rốt cục ý thức được hôm nay mình thật sự làm chuyện ngu xuẩn.

Lô Trạch thì không nói, Trâu Vệ Đông lại sẽ nói giúp Văn Anh, khiến cô không nghĩ tới. Tuy rằng chỉ trích Trâu Vệ Đông giúp Văn Anh gian lận, nhưng

cô hiểu rõ, đối phương luôn chỉ cung cấp cơ hội, không phụ trách kết quả.

Sau khi Lô Trạch rời đi, Trâu Vệ Đông cũng buông đũa, lấy giấy ăn lau khóe miệng.

Chuông điện thoại của Chu Bùi chợt vang, cô hoàn hồn tiếp nhận.

"Chu Bùi tỷ, chị thấy tin tức trên weibo chưa? Không ổn rồi, trên mạng đang loan truyền, tấm ảnh nóng bị tuôn ra của Văn Anh trên thực tế không phải bản thân cô ta, là hình của chị bị chụp lúc còn làm đóng thế!"

Chu Bùi cả kinh, "Nói xăng bậy à? Tôi với cô ta cũng không phải sinh đôi, nhìn kỹ sẽ thấy khác nhau, ai sẽ tin tưởng?!"

"Hóa trang xong cơ hồ có thể giống như đúc! Nói chung, hiện tại trên mạng đang tranh cãi, dư luận không không chế được, chị mau mau trở về đi!"

"Chờ đã, em đừng có gấp!" Cô che lại micro điện thoại, vẻ mặt sốt ruột, "Vệ Đông, em có chuyện muốn nhờ anh hỗ trợ, em..."

Lời còn chưa dứt, cô đột nhiên nhìn thấy thần sắc phảng phất đã biết hết thấy của đối phương.

Trong nháy mắt, cô chợt tỉnh ngộ, "Là anh làm?!"

Trâu Vệ Đông nở nụ cười, "Đúng vậy thì sao?"

Chu Bùi sắc mặt chợt biến, không thể tin tưởng, "Không thể nào, anh chưa bao giờ làm chuyện như vậy! Anh biết rõ trong tám hình kia là anh và Văn Anh, sao nhất định phải nói là em?!"

"Chu tiểu thư không phải cũng biết Văn Anh không tiếp xúc với những đạo diễn, nhà sản xuất kia sao, vẫn gọi nước bắn lên cô ấy đó thôi." Trâu Vệ Đông chậm rãi nói, "Huống hồ, Chu tiểu thư và tôi cũng không phải chưa từng có tám hình như vậy. Nếu Chu tiểu thư đã quên, tôi không ngại nhắc nhở, ngày 17 tháng 3, khách sạn Vạn Hào."

Ngày ấy, hần thấy Chu Bùi đứng ở cửa phòng hần, nhằm cô thành Văn Anh, từng có động tác ám muội. Đến khi ý thức được nhận lầm người, hần khá là lúng túng, mà cô thái độ hào phóng, dùng lời nói hóa giải lúng túng, do đó chiếm được hảo cảm của hần.

Sau đó cô nói mình ở sát vách, hần dĩ nhiên là tin, không cố ý đi kiểm tra.

Nhưng mấy ngày trước, hần kêu người tra xét mới phát hiện, ngày đó cô căn bản không có đặt phòng. Nói vậy, hôm ấy cô cố gắng ăn diện giống Văn Anh, làm hần hiểu lầm, mượn cơ hội tiếp cận hần.

Mà hần bởi vì hồ thẹn, chưa bao giờ hoài nghi.

"Anh, anh đã biết?" Khuôn mặt Chu Bùi cứng đờ, "Vệ Đông, anh nghe em giải thích..."

"Chu tiểu thư quá cao tay, Trâu mỡ thụ giáo."

Hần đứng dậy, "Còn lời giải thích của cô, không bằng giữ lại nói với cánh truyền thông đi."

Trong lúc mấu chốt này, Chu Bùi đương nhiên lấy sự nghiệp làm trọng, nhưng khi cô trở lại, lời đồn đã lan truyền rộng rãi, thậm chí nghiêm trọng hơn, đã có người đào ra chuyên gia trang điểm năm đó hoá trang cho cô giống Văn Anh.

Sau đó, trong đội ngũ của cô có người phản bội, bóc phốt cô ở sau lưng nói xấu Văn Anh.

*

Sau khi công bố kết quả thử vai, Văn Anh liền phát một cái weibo.

Phòng nghiệp vụ của Văn Anh nhân cơ hội tung ra hình ảnh đối chiếu, thanh minh rằng những tấm ảnh lưu truyền trên mạng lúc trước đều là "cắt câu lấy nghĩa", địa điểm chụp hình hoàn toàn là tiệc liên hoan công tác, không phải là Văn Anh và đạo diễn, nhà sản xuất lén lút gặp mặt.

Đồng thời, Văn Anh chia sẻ: Trước đó không đứng ra nói chuyện, một là muốn sưu tập chứng cứ trước, gia tăng độ tin cậy; hai là, thay vì cố gắng phản bác, tôi cho rằng đưa một tác phẩm tốt cho mọi người, mới là câu trả lời tốt nhất dành cho những người ủng hộ tôi.

Các fan từ ban đầu luôn yên lặng giữ vững lập trường, cảm động muốn khóc: "Tôi biết ngay Anh Anh không phải người như thế! Lần trước ở tàu điện ngầm nghe có người sĩ nhục chị, em liền xắn tay áo xông lên! Bây giờ muốn hỏi mấy người kia, mặt của mấy người có đau không?"

"Tôi đã xem mười lần 《 Tâm Khiêu Hồi Ưc 》! Quá xúc động, trước đây luôn thấy kỹ thuật diễn của đại mỹ nữ Anh nhà tui vẫn giậm chân tại chỗ, tiếc gì đâu á, trải qua lần chen ép này, lại nhìn thấy mỹ nữ Anh lột xác! Đột nhiên có chút cảm tạ các anti-fan [doge][doge] vô cùng chờ mong phim điện ảnh đầu tiên!"

"Anh Anh không cần phải mang tiếng thay Chu Bùi! Bọn tui biết hết rồi, người trong những bức hình kia kỳ thực là Chu Bùi! Thật đáng xấu hổ, lấy danh nghĩa của chị tiếp cận đạo diễn, còn tẩn lòi đồn chửi bới chị!"

Cái gì?

Văn Anh ngờ ngác, một ngày không soát weibo, cô đã bỏ lỡ tin gì?

Phương Tinh bởi vì ghi hình chung một chương trình gameshow nên đến quá giang xe bảo mẫu, lúc này, hấn sáp lại gần nhìn, vui vẻ: "Em chưa biết à? Bây giờ trên mạng đều đang nói em chịu oan thay Chu Bùi, không biết là ai làm, dù sao tôi cũng kêu người thổi lửa thêm. Hay thật đấy, lệch trọng tâm, nhưng hữu dụng. Gặp loại chuyện này, em tranh cãi hay giải thích cũng vô dụng, người ta vừa nhắc tới em vẫn nghĩ đến những bức hình kia, bán tín bán nghi. Phải quấy cho nước đục lên, khiến cho người ta đầu óc choáng váng, em mới dễ thoát thân."

Văn Anh đã hiểu, cô liếc xéo hấn, mím môi cười: "Tò mò là ai? Vậy để tôi nói tên..."

Mợ!

Không cần cô nói, nhìn vẻ mặt này của cô, Phương Tinh lập tức đoán được, dùng tay ra hiệu "tạm dừng", "Coi như tôi chưa hỏi."

Đang nói chuyện, xe bảo mẫu dừng lại, lại có một người đàn ông đeo mắt kính bịt khẩu trang lên xe.

Văn Anh dùng ánh mắt hỏi Hoa tỷ, Hoa tỷ làm động tác buông tay, kèm thêm khẩu hình: "Quá giang xe."

Đến khi cô phát hiện người đó là Lô Trạch, liền hiểu tại sao Hoa tỷ không từ chối đối phương muốn quá giang. Nhưng cô hơi khó hiểu, "Anh cũng đến ghi hình gameshow ở đài Phiên Gia? Em không thấy tên anh trong danh sách."

Phương Tinh lười biếng tựa bên người cô, nở nụ cười: "Em thật ngốc, Lô lão sư là ai, anh để tiếng tăm lừng lẫy, ban tổ chức sắp xếp thành nhân vật khách quý thần bí gì đó còn không phải dễ dàng sao?"

Văn Anh tròn mắt một cái, đẩy đầu hấn ra.

"Ừ thì anh thông minh."

Lô Trạch ngồi xuống xem cảnh vật ngoài cửa sổ, bất buộc chính mình không nhìn cử động thân mật của họ.

"Em ngủ một lát, đến nơi gọi em." Văn Anh nói với Hoa tỷ, Phương Tinh lại đưa tay thay cô điều chỉnh đồ bịt mắt, nói "ừ" một tiếng.

Đến chỗ cần đến, Phương Tinh đột nhiên phát hiện gọi Văn Anh không tỉnh, Hoa tỷ đã xuống xe trước, chờ bọn họ.

Lúc hấn định đẩy người, Lô Trạch chợt đi tới hàng trước, khuyên hấn, "Đừng lộn xộn, cô ấy ngủ không ngon lúc thức dậy sẽ cau có, anh đẩy cô ấy như thế cô ấy sẽ không vui đâu."

Phương Tinh sao chịu nghe hấn? Bất thành linh đẩy Văn Anh một cái, lập tức bị cô dùng sức vung ra, lơ mơ còn có thể nghe thấy cô lầm bầm: "Phiền quá, ngủ thêm một phút nữa."

Hấn bó tay.

Sau đó hấn thấy Lô Trạch ngồi xổm xuống, cũng không biết làm gì, Văn Anh đột nhiên co rụt lại, kế tiếp run lên như sợ ngựa.

Phương Tinh lúc này mới phát hiện, đối phương hình như gãi eo cô.

"Đừng phá mà!" Cô lườu bâu, không nén được nụ cười, "Em dậy ngay, A Trạch anh đừng nghịch ——"

Tên gọi thân mật cực kỳ quen thuộc này vừa thốt ra, hai người đều chấn động.

Ngay sau đó, Hoa tỷ từ cửa nhô đầu ra, giọng điện thoại hưng phấn nói: "Này cô gái, em đã làm gì vậy? Trâu tổng lại tuyên bố tin tức, thừa nhận em là từng là bạn gái của anh ta này."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thế thân nghịch tập nữ minh tinh nổi tiếng (12)

Edit: Thiên Tinh

Văn Anh lơ mơ tỉnh dậy, lấy bịt mắt ra, lại chắn chút ánh sáng, mơ hồ hỏi: "Cái gì?"

"Trâu Vệ Đông nói em "từng" là bạn gái của anh ta." Đại thiếu gia Phương Tinh ôm cánh tay lặp lại, nhấn mạnh chữ "từng", không quá thích thú nhưng mà, "Mặt anh ta thật dày, em hẹn hò với anh ta bao giờ, tôi đi gọi Hoa tỷ thanh minh cho em!"

Văn Anh chưa kịp lên tiếng, Lô Trạch đã kéo hẳn lại, lạnh nhạt nói: "Ít tạo thêm phiền phức đi. Anh ta tung tin tức như vậy là chuyện tốt, những bức hình kia sẽ thuộc phạm trù bạn trai bạn gái bình thường, sẽ không có người xì xào bàn tán."

Phương Tinh nhìn hẳn như thấy quỷ, nghiêng răng cười lạnh: "Anh đúng là rộng rãi..."

Văn Anh thấy thái độ của Lô Trạch, trong lòng hơi hiểu ra, đại khái là lần trước chôn phục bút đã có tác dụng. Lô Trạch đã biết những chuyện nguyên chủ từng làm vì hắn.

Lại nói, nguyên chủ đối với Lô Trạch đúng là có cảm tình, cô ấy cũng gia cảnh bình thường, nhưng không có thiên phú như cô, nên mới nghĩ lệch muốn đi đường tắt. Đối với Lô Trạch, cô ấy có yêu, cũng có hờn, lúc tình cảm của hai người mặn nồng nhất, ước hẹn tay nắm tay dốc sức làm nên sự nghiệp. Nhưng cô ấy lại tham đường tắt bỏ lại hắn, rốt cuộc không thể quay đầu. Điều duy nhất có thể làm, chính là lúc hắn gian khổ, đưa cơ hội tới tay hắn.

Lô Trạch trời sinh thích hợp nghiệp diễn, một khi bắt được cơ hội, hiển nhiên từng bước lên mây.

Văn Anh tự nhiên không biết, Lô Trạch còn chưa kịp điều tra, kim chủ đại nhân đã trở thành thần trợ công cho cô rồi.

Nhưng kim chủ đại nhân trợ công cũng không phải làm không, rất nhanh, cô nhận được tin nhắn đối phương gọi tới.

"Đừng quá để ý đến tin tức, em đã nói đoạn thời gian đó em coi tôi là bạn trai, cho nên tôi mới tuyên bố sự thực rằng chúng ta từng hẹn hò. Tôi chỉ hi vọng, tương lai sẽ có cơ hội theo đuổi em lần nữa."

Văn Anh ngẫm nghĩ, dưới ánh nhìn chăm chú gấp gáp của hai người kia, không hồi âm.

Ba người cùng tiến vào studio ghi hình, trước tiên trao đổi với MC, bắt đầu diễn tập.

Kỳ này cũng mời đôi Đồng Hỷ và Triệu Minh Húc, vốn định một đôi tuyên truyền phim truyền hình, một đôi tuyên truyền album mới, do từng cùng tham gia một show thực tế nên quay chung một tập, ai ngờ Lô Trạch sau khi từ chối lại tự mình gọi điện nói sẽ đến, thế là, trong sáu người đến năm, thiếu Chu Bùi không tới, ban tổ chức lại nghĩ gần đây Chu Bùi bị scandal quần thân, nên quyết định không mời.

Đến buổi chiều, khán giả biết được Lô Trạch cũng tới, gào thét cơ hồ hát tung nóc nhà.

MC cũng mặt mày hớn hở, mời mỗi người tự giới thiệu, đến phiên người nào, khán giả đều sẽ phối hợp vỗ tay hoan hô, không khí náo nhiệt cực kỳ.

Chương trình tổng cộng chơi ba vòng, vòng thứ nhất mỗi người biểu diễn một phân đoạn làm nóng sân khấu, Văn Anh nữ giả nam trang, còn dùng hình tượng áo sơ mi trắng kinh điển trong 《 Hồng Đậu Chi Luyến 》 của Lô Trạch, từ violon kéo ra giai điệu du dương, đối diện với nữ MC diễn chung, con mắt trong suốt, ánh nhìn yêu say đắm, thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn mỹ thiếu niên đối với tình yêu truy đuổi và thuần túy.

Máy quay zoom gần Lô Trạch, con mắt hắn có vẻ chấn động, như là không thể tin được cô sẽ đóng vai nhân vật của hắn đứng chỗ đến từng chi tiết nhỏ như vậy.

Không ai biết, cảm xúc nồng đậm lúc này của hắn, cơ hồ muốn tràn ra khỏi lồng ngực.

Hắn không khỏi trong đầu miêu tả, cô từng ở nhà lặp đi lặp lại nhìn bộ phim hắn đóng.

MC vỗ tay phát ra từ tận đáy lòng: "Văn Anh chắc xem phim này rất nhiều lần phải không? Tôi cơ hồ nhìn thấy dáng dấp nhân vật mà Lô Trạch hóa thân năm đó, rất giống!"

"Đúng vậy, rất thích phim của Lô ảnh đế, xem rất nhiều lần. Đặc biệt là đoạn này, cảm giác giống như thấy được chính mình còn thời trẻ." Văn Anh phảng phất hoài niệm, cười nói, "Khi đó tình cảm thuần túy nhất, dù không thể tiếp xúc với đối phương, chỉ cần biết rằng người đó tồn tại, đã cảm thấy rất ngọt ngào."

"Ồ? Có thể tóm tắt một chút người Văn Anh ái mộ thời niên thiếu là ai không?"

"Nói ra liền không thú vị." Nàng cười đá bóng về, "Vẫn nên cho mọi người lưu chút không gian tưởng tượng đi thôi."

Phương Tinh thờ ơ lạnh nhạt, mãi đến vòng thứ hai, bỗng nhiên trở nên nóng lòng muốn thử.

Vòng này là trò chơi đặc sản của đài Phiên Gia, "Ai là nằm vùng". Một người lấy được thẻ bài khác người còn lại, những người khác phải từ trong miêu tả, phát hiện ra kẻ "nằm vùng" có thể bài bắt đồng là ai.

Vòng thứ nhất nằm vùng là Phương Tinh, lúc miêu tả hắn cố làm ra một ít động tác mờ ám, quả nhiên, Văn Anh lập tức chỉ ra hắn, khi những người khác không rõ vì sao, truy hỏi nguyên nhân, cô đáp: "Lúc anh ấy nói dối, sẽ vô ý thức kéo cổ áo."

Mọi người nhao nhao ngờ vực: "Lúc này không nhìn thấy cậu ta làm động tác này."

"Anh ấy làm được một nửa liền ngừng, chắc là muốn che giấu thói quen của mình."

Phát lại cảnh quay chậm cảnh tượng vừa rồi, quả nhiên, Phương Tinh câu ngón tay đưa đến một nửa, lại lặng lẽ thả về.

Mọi người không hện mà đối với Văn Anh giờ ngón cái.

Phương Tinh giờ tay ra về bắt đắ dĩ đầu hàng: "Ai nha, thực sự là trốn không thoát pháp nhãn của trường lớp!"

Xung hô tràn ngập ám muội này vừa thốt ra, khán đài lúc này vang lên một trận rít gào, fan CP của hai người hồn vía bốc cháy!

Nhưng thời thế thay đổi.

Vòng thứ hai, nằm vùng giấu rất sâu, đào thải hết người này đến người khác, trước sau vẫn không bắt được.

Rất nhanh, trên sân khấu chỉ dư lại ba người, dần dần diễn biến thành Văn Anh và nữ MC tranh đua, Lô Trạch làm trọng tài. Nữ MC vỗ ngực bảo đảm mình không phải là nằm vùng, còn khoa trương làm nũng lầy lòng Lô Trạch, bảo hấn loại Văn Anh ra, chọc cho khán giả ôm bụng cười to.

Lô Trạch lại quay đầu hỏi Văn Anh, "Chơi đủ chưa?"

Văn Anh nghiêng đầu chớp mắt, tỏ vẻ vô tội.

Hắn nở nụ cười, nhìn như nghiêm túc suy nghĩ, loại nữ MC ra ngoài.

Trận này kết thúc, nữ MC kêu thăm thiết, quỳ ngã lên bàn, lật thẻ bài ra nhìn, quả nhiên, Văn Anh mới là nằm vùng!

Văn Anh ngậm cười, tinh thần phấn chấn, hiển nhiên chơi rất vui vẻ.

Điều này khiến người ta nhớ tới câu nói ngụ ý không rõ của Lô Trạch, nam MC không nhận được trêu chọc: "Lô ảnh đế là đảm nhận vai trò kị sĩ, vì nằm vùng hộ giá hộ tổng nha!"

Lô Trạch cười không nói, tầm mắt lơ đãng nghiêng qua bên cạnh, chạm phải ánh mắt của Phương Tinh, Phương Tinh nhe răng cười xán lạn mà khiêu khích, hắn thì cười mỉm ý vị sâu xa, hai người ánh lửa tung toé.

Hai người bọn họ ngơoi tới ta đi, nửa thật nửa giả tranh đấu gay gắt, khiến khán đài liên tục nhấc lên cao trào.

Cuối cùng là trò chơi sườn dốc, đang tiến hành đến khúc quan trọng, đạo cụ sườn núi làm bằng nệm êm, Văn Anh bò đến một nửa, mắt thấy sắp bị người phía sau kéo xuống, Lô Trạch và Phương Tinh lại đồng loạt đưa tay về phía cô.

Thú vị chính là, Phương Tinh còn là phe đối địch của cô.

Nữ MC hưng phấn thổi lửa: "Văn Anh và hai chàng đều từng đóng vai người yêu ở show thực tế, hiện tại đã đến trận chiến cuối cùng giữa hai đôi CP, thắng lợi đến tột cùng là CP Trạch Anh, hay CP "rắc đường" đây, mời mọi người mời mắt chờ mong!"

Văn Anh nhìn hai bàn tay trước mặt, cuối cùng một chân đạp lên người kéo chân cô, vừa vận mượn lực bò lên. Cô cười sung sướng, nhướn mày với MC vừa hô hào sôi nổi, xinh đẹp có hơn, khí phách vô cùng.

Mà hai người kia đều bắt đắ dĩ cười thu tay về, đứng hai bên người cô, như kị sĩ bảo vệ nữ vương.

Sau khi chương trình phát sóng, rating tăng vọt.

Trên mạng cũng ào ào nghị luận, khi Văn Anh đã triệt để rửa sạch những tin tức tiêu cực, nhân khí nghênh đón một tầm cao mới. Hành động dựa vào sức mình trèo lên đỉnh của cô ở phút cuối, lại thu nạp thêm một lượng fan lớn.

Từ lúc cô lấy lại sĩ khí tới nay, luôn dùng hình tượng tự tin tự lập, cho người ta cảm giác rất tích cực.

Đương nhiên, fan CP vẫn cứ đầu đá đến đầu roi máu chảy. Mà fan thuần túy của nam ngôi sao, đã không đăng bài nói cô không xứng với thần tượng nữa, thậm chí có rất nhiều người thành fan của cô, hi vọng hai thần tượng mình thích có thể ở bên nhau.

So với cô, nhân khí của Chu Bùi triệt để rớt đáy, sau khi Trâu Vệ Đông tuyên bố tin tức, có người đào ra chuyện Chu Bùi năm đó vô cớ đi tới khách sạn Vạn Hào, "vô tình gặp gỡ" Trâu Vệ Đông. Thời gian vừa đúng với thời điểm Trâu Vệ Đông kể rằng đang hẹn hò với Văn Anh.

Việc này dẫn phát nhiều người giận dữ, Chu Bùi lập tức bị gắn mác "tiểu tam".

Dân mạng tự phát tạo clip tạo hình chế nhạo, còn đào lên video lúc diễn show thực tế, phân cảnh cô đóng vai "Nguyên phối tố khổ", tẩm tặc cảm thán: "Làm tiểu tam còn làm nghiện nha, trà đũa nói xấu nguyên phối, quá cao tay quá bản lĩnh [vỗ tay]!"

"# Người đóng thế vất vả nhất lịch sử # Làm đóng thế mà thay chính chủ lên giường bạn trai luôn, tưởng thế cảnh khóa thân à?!"

Lúc Chu Bùi gặp xung kích mãnh liệt nhất, đoàn đội nhân viên của cô ta cũng đi ăn máng khác, mắt thông cáo, hăng quảng cáo hủy hiệp ước, con số fan trong weibo cũng lần nữa giảm bớt, sự nghiệp hoàn toàn rơi vào đáy vực.

Rất nhanh, Chu Bùi phát hiện mình dần dần lãng quên rất nhiều tin tức, liên quan tới quá khứ và tương lai của thế giới này, cô ta không còn tri thức và năng lực cao siêu, không còn cảm giác tự cho mình hơn hẳn người khác nữa.

Đây chính là biểu hiện tín ngưỡng lực bị xói mòn.

Khán giả bao giờ cũng rất dễ quên, một nữ minh tinh có đồn đại không tốt, không tới nửa năm, đã triệt để bị vứt bỏ trong bụi bặm lịch sử.

*

Ba năm sau, chương trình tọa đàm nổi danh nhất cả nước, mời được người hai lần đoạt ảnh hậu, chạm tay có thể bỏng hiện nay, Văn Anh.

Rất nhiều khán giả yêu thích Văn Anh, đều ngồi trước TV, máy tính thưởng thức.

Sau khi hai người giảng giải một số vấn đề và những việc trải qua của bản thân, MC mỉm cười nói: "Mọi người đều biết, hai năm trước Văn Anh nhờ vào 《Đô Thị Yêu Giới》 một lần bước lên đỉnh cao, trở thành nữ hoàng phòng vé, sau đó trình diễn một bộ phim truyền hình phá vỡ kỷ lục rating, hai bộ phim lần lượt chế tạo kỳ tích phòng vé, lợi ích vượt xa chi phí đầu tư, là nữ diễn viên mà người đầu tư yêu thích nhất, đồng thời, nhân vật cô hóa thân cũng làm rung động vô số trái tim khán giả toàn quốc. Như vậy, trong lúc sự nghiệp phát triển không ngừng này, không biết cô có ý tưởng lập gia đình không, đối với nửa kia lại có yêu cầu ra sao?"

Văn Anh mặc bộ lễ phục ren màu đen, vạt sau như đuôi cá, phía trước ngắn ngắn lộ ra một đôi đùi đẹp trắng nõn mà thon dài, ưu nhã bắt chéo chân. Lúc trả lời MC, cô hơi nghiêng thân, nụ cười mê người, trong mắt chứa một tia ngọt ngào: "Liên quan tới vấn đề này, tôi nghĩ nên trực tiếp cho mọi người xem chứng cứ đi."

Cô lộ ra mu bàn tay, trên ngón áp út thành linh mang một chiếc nhẫn kim cương, lấp lánh rực rỡ dưới ánh đèn.

MC đương nhiên đã sớm biết, khán giả trước màn ảnh lại giật nảy người, weibo cơ hồ lập tức bị quét bạo, # đối tượng kết hôn của Văn Anh # lên top đầu đề, đối tượng từng dính scandal với Văn Anh hết thầy bị rà soát một lần.

"Xem ra ảnh hậu của chúng ta làm công tác bảo mật rất tốt, giấu kín như thế, là người ngoài giới à?"

Văn Anh chớp mắt, hiển lộ mấy phần hoạt bát hiếm thấy, "Là người trong giới, nhưng chúng tôi khá kín tiếng."

"Ha ha, nếu là người trong giới, lại đã tiết lộ tin kết hôn, cô không ngại cho chúng tôi biết tên họ của đối phương chứ?" MC trêu chọc nói, "Mấy năm gần đây, nam minh tinh thích Văn Anh không ít, tin tức vừa ra, không biết có bao nhiêu người đau lòng đây."

"Bảo mật."

Cô nói xong, thấy MC khó nén vẻ mặt mác, lại cười nói: "Tuy rằng tôi muốn bảo mật, nhưng anh ấy muốn sớm nói cho mọi người tin vui này, cho nên hôm nay cũng theo tôi đến hiện trường, có muốn anh ấy lên sân khấu không?" Cô ngọt ngào oán trách.

MC lập tức vui vẻ nói: "Vậy thì quá tốt, không bằng liền để tôi và khán giả cả nước nhìn xem, người đàn ông đáng ghen tị này đến tột cùng là ai!"

Ở hàng ghế cuối cùng, có một bóng người chậm rãi đứng lên.

Màn ảnh phóng to, khuôn mặt hán triệt để bại lộ dưới ánh đèn.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hoàng đế mưu đoạt thần thê (1)

Edit: Thiên Tinh

Khán giả thốt lên kinh ngạc, ngay cả người ngồi trước màn hình cũng muốn nghẹt thở!

Máy quay thu khuôn mặt người đàn ông vào khung hình, mấy năm gần đây, từ bộ phim đầu tiên, khuôn mặt được xưng là "Chàng trai mặc áo trắng tuần tú nhất", đã trút đi bóng dáng thiếu niên, trở nên kiên nghị mà quả quyết.

Khán giả như rơi vào mây mù, trong phút chốc lảng lảng như đang mơ.

Không ngờ lại là ảnh để Lô Trạch!

Hắn từng bước một đi lên sân khấu, Văn Anh cũng đứng lên, còn chưa nói gì, đã bị hắn ôm vào lòng ngực.

Khán giả rốt cục nhận rõ sự thực, từ mây mù hoàn hồn, dưới khán đài lập tức vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt!

Nếu nói không nghĩ tới cũng không hẳn, hai năm qua, bởi vì hai người hợp tác nhiều lần, thuyền Trạch Anh cũng ngày càng lớn mạnh, có điều, chỉ sợ ngay cả fan Trạch Anh cũng không dự đoán được, giấc mơ của họ lại trở thành sự thật!

Ánh đèn sân khấu tối lại, màn ảnh chính giữa sáng lên, lóe qua những hình ảnh hai người đứng chung, từ show thực tế đến bộ phim cùng hợp tác, từ tuyên truyền đến phim quảng cáo. Lúc này, mọi người mới chợt nhận ra, càng về sau ánh mắt cử chỉ của họ càng ăn ý, giống như một đường nhìn họ hiểu nhau yêu nhau.

Sau đó, màn ảnh tách ra làm hai, đồng thời phát phân cảnh 《 Hồng Đậu Chi Luyến 》 của Lô Trạch và 《 Hồng Đậu Chi Luyến 》 mà Văn Anh từng biểu diễn qua trong chương trình gameshow.

Hành động của hai người cực kỳ ăn ý, động tác nghiêng người kéo violon nhất trí, ánh mắt thuần túy mà yêu say đắm y hệt, ngay cả góc độ nhìn về một nơi, cũng giống như đúc.

Nhìn thấy cảnh này, Văn Anh không nhịn được cười: "Loại "lịch sử đen tối" này cũng chiếu lên sao?"

"Cái này sao có thể xem lịch sử đen tối chứ." MC trêu chọc: "Cô hãy thành thật nói tôi biết, hai người trong lúc quay chương trình này đã bắt đầu hẹn hò chưa? Đoạn này, là Lô ảnh để tay cầm tay dạy chàng?"

Ôm nhau xong, cả hai tự nhiên mà mười ngón nắm chặt, cùng ngồi xuống sô pha.

MC rõ ràng hỏi Văn Anh, trả lời lại là Lô Trạch. Tiếng nói của hắn trầm thấp, ánh mắt nhìn Văn Anh không che dấu nổi nét dịu dàng: "Tôi không dạy cô ấy, là cô ấy tự tìm hiểu."

"Xem ít nhất 20 lần thì phải."

Văn Anh ăn ý đưa ra con số cụ thể, sau đó lại nghe hắn hồi ức nói: "Kỳ thực thời đại học chúng tôi đã ở bên nhau."

Khán giả rất là kinh ngạc, ngay cả MC cũng sững sờ, đoạn này cũng không nói trước!

Lô Trạch bị Văn Anh khê trừng một cái, hắn nở nụ cười, giải thích: "Sau đó chia tay, đại khái hơn một năm trước mới lần nữa theo đuổi được cô ấy."

"Xác định là cậu theo đuổi Văn Anh?" MC chuyển mục tiêu, "Cô ấy đã xem bộ phim của cậu 20 lần đó."

"Vâng, mỗi bộ phim của cô ấy, tôi nhìn ít nhất 30 lần."

Khán giả và MC đều cười ha ha, chỉ cho rằng hắn muốn chứng minh mình yêu Văn Anh bao sâu.

Nhưng không ai biết, hắn không hề phóng đại, từ lúc phát hiện chính mình lại lần nữa thích cô, hắn bắt đầu nhìn đi nhìn lại các tác phẩm của cô, muốn biết bây giờ cô đến tốt cùng đáng về ra sao, muốn biết cô đã trải qua biến hóa thể nào.

Duy nhất biết chuyện này chỉ sợ cũng chỉ có Văn Anh.

Không ngoài dự đoán, sau khi chương trình phát sóng, trên mạng nghị luận sôi nổi, Văn Anh và Lô Trạch mặc cho ai kết hôn cũng đã đủ quét bạo đề tài, huống chi là cường cường liên thủ!

Đại đa số đều bình luận chúc phúc dưới bài đăng weibo của hai người, các fan CP càng hạnh phúc muốn ngất, dồn dập spam trên QQ, tieba, weibo biểu đạt cảm xúc kích động, bị cấm ngôn cũng không màng!

Đang bàn tán những chuyện quá khứ của hai người, mọi người đột nhiên phát hiện, có người từng gây mâu thuẫn giữa Văn Anh và Lô Trạch.

"Cô Chu Bùi này, tên nghe rất quen."

"Má ơi, không phải là cái người muốn nghịch tập mỹ Anh sao! Từng hợp tác với Lô Trạch trong một bộ phim, diễn trong diễn ngoài đều gọi A Trạch A Trạch, buồn cười, mỹ Anh khi đó chỉ gọi là Lô Trạch, Lô Lão Sư, đến lượt cô ta sao??"

"Tôi có đưa bạn trong giới giải trí đưa tin, nói giờ Chu Bùi cùng đường bí lối, lại đi làm đóng thế cho Anh Anh! Anh của tui quá thiện lương, người phụ nữ có tiền sự này giữ lại làm gì chứ!"

"... Chỉ có tui cảm thấy Anh Anh hơi hư chút xíu sao ha ha ha, khiến cô ta chán nản trở về làm đóng thế, là tui chắc tui uất ức chết mất."

Nghị luận qua đi, mọi người ai nấy làm việc của mình, đề tài liên quan tới Chu Bùi liền chìm xuống, không dấy lên chút bọt sóng.

Văn Anh vừa bước ra cửa đài truyền hình, một chiếc Maserati chạy như bay tới, dừng trước mặt cô.

Trên xe, người đến tháo xuống kính râm, tiêu sái mà nở nụ cười: "Có muốn đi xe miễn phí không?"

Lô Trạch theo sau đi ra, ôm eo Văn Anh, "Phương Tinh, trước khi bắt chuyện không bằng xem trước, đôi phương đã kết hôn hay chưa." Phảng phất tuyên thệ chủ quyền, đặc biệt đưa chiếc nhẫn của hai người cho hắn xem, lấy làm cảnh cáo.

Phương Tinh thân là người trong giới, đương nhiên đã biết trước.

Nhưng giờ khắc này thấy rõ ngón tay cô mang nhẫn kim cương, trong phút chốc tim hắn vẫn loạn nhịp, sau đó nhướn mày cười: "Chỉ ít tôi còn chưa kết hôn, có quyền lợi lựa chọn theo đuổi."

Tính cách hắn vẫn như cũ, lại lộ rõ phóng khoáng.

Lúc Văn Anh chọn Lô Trạch, hắn từng đại náo một trận, sau đó như đã lột xác, trở nên chín chắn mà thận trọng, không còn loay hoay trong giới giải trí, mà hăm hở chia sẻ một phần công việc gia tộc giúp anh trai.

Văn Anh nói mình chỉ khách qua đường trong cuộc đời hắn, nhưng hắn dường như cảm thấy, cô là một tảng đá mài giữa hắn, một bậc thang giúp hắn nhìn về phương xa, hắn học rất nhiều từ cô, hiểu được lựa chọn và trách nhiệm, cũng có tương lai càng thêm rộng lớn.

Hắn chưa bao giờ hỏi hận thích cô.

Rất nhanh, sau khi bị từ chối, chiếc Maserati như chủ nhân của nó, không tiếc nuôi vút chạy, nhập vào dòng xe.

Mà khi đã ngồi trong xe, Văn Anh nhận được một voice chat, cô mở ra, ngữ điệu phấn chấn của Phương Tinh vang lên.

"Chúc em hạnh phúc, còn có, tôi chờ em ly hôn ~"

Văn Anh không nhịn được cười, Lô Trạch ngồi chỗ tài xế, đầu tiên là bất đắc dĩ, sau đó nhìn nụ cười của cô, cũng đồng thời nở nụ cười.

Xem ra mặc dù kết hôn, hắn cũng không thể tha lỏng cảnh giác.

*

Từ lúc tín ngưỡng lực của Chu Bùi mất đi, Văn Anh xác nhận nhiệm vụ thứ nhất đã hoàn thành, liền trở về không gian Tấn Giang.

Trên người cô còn mặc đồ hóa trang của 《Đô Thị Yêu Giới》, nhìn nơi quen thuộc mà xa lạ này, ngón tay vô thức mon trón môi, cau mày, suy diễn một vai trong thời gian dài như vậy, thoát vai có chút gian nan.

Z942121 vẫn hóa thành hình tượng cô thích nhất, ở nơi đó chờ cô. Trong con ngươi của nó lóe qua ánh sáng, chiếu theo trình tự đánh giá, nói: "Thần sử Văn Anh hoàn thành sứ mệnh, hiện tại rút ra tín ngưỡng lực."

Ánh sáng trong thân thể Văn Anh tách ra, cô bỗng cảm thấy có mấy chục mấy trăm dòng nước ấm chảy khắp thân thể, hóa thành sợi, bị rút ra khỏi đầu ngón tay. Thân thể cũng trở về hình dáng ban đầu.

Cảm giác thoải mái đến muốn thờ dài đó, khiến cô lưu luyến.

Thì ra đây chính là tín ngưỡng lực.

Rút ra tín ngưỡng lực xong, phảng phất cũng giúp cô chỉnh lý lại ký ức, ngăn cách ký ức của thế giới thứ nhất và chính cô ra, phân biệt rõ ràng, khiến cô nhanh chóng thoát ly nhân vật.

"Kết quả đánh giá tín ngưỡng lực, A-, có thể rút ra một vật phẩm đẳng cấp tương ứng."

"A-, nghe qua cũng không tệ lắm?"

"Nhiệm vụ lần thứ nhất được đánh giá là cấp A, tiềm lực khả quan. Nhưng đánh giá con số mốc nổi tín ngưỡng lực và thủ pháp hoàn thành nhiệm vụ, lần này đạt được cấp A, phần lớn là do thế giới đó có bối cảnh đặc biệt, đạt đến đỉnh cao có thể được muôn người chú ý, tín ngưỡng lực khổng lồ."

Văn Anh chớp mắt với nó: "Ít nhiều nhờ có 21 anh."

Lần đầu tiên làm nhiệm vụ đã được đến thế giới bối cảnh giới giải trí quen thuộc, chắc chắn là đi cửa sau rồi. Mặc dù z942121 chỉ là dữ liệu hóa thành, chưa chắc có tình cảm của nhân loại, cô vẫn cảm thấy nên giao tiếp cho tốt.

Nó không lên tiếng, ước chừng dừng lại một phần ngàn giây, dẫn Văn Anh đi tới dòng sông dữ liệu mà cô vô cùng hiếu kỳ, bảo cô đưa tay vào, "Vật phẩm khen thưởng đến từ tiểu thiên thể giới, lúc rút ra xin hãy cẩn thận."

Văn Anh đưa tay vào, rõ ràng có thể nhìn thấy đường nét bàn tay, nhưng như bị dữ liệu đầu đá lung tung, lấp lóe mà méo mó. Cô tiện tay nắm một cái, giống như bắt được thứ gì.

Cô xin thề, trong nháy mắt nhắc thứ kia lên, cô còn nhìn thấy trên mặt sông lóe qua một hình vẽ rườm rà chói mắt, như là một trận đồ.

Sau đó nhất mảnh đàn hương trôi nổi trong lòng bàn tay.

Từ đồ tương lai cho đến đồ cổ đại, cô không khỏi cảm khái, không gian này đúng là cái gì cũng có.

Z942121 không xem suy nghĩ của cô, nhìn thấy vật phẩm khen thưởng, bắt đầu tìm tòi kho dữ liệu, giải đáp: "Cái này là mộng dẫn hương, đến từ một thế giới tiên nhân, chỉ là loại hương mà tiên gia thường đốt vào buổi tối để yên giấc."

"..." Cái này khác thuốc ngủ ở chỗ nào?

Văn Anh lập tức ngồi xổm xuống, bức tóc vô cùng tội nghiệp, "Tôi có thể rút lằn nữa không?!"

"Không thể." Nó từ trên nhìn xuống, ánh nhìn phẳng phát lạnh lùng miệt thị, "Với tiên nhân thì tầm thường, với cô thì bất đồng. Chỉ cần đối tượng sử dụng cũng là phạm nhân, cô có thể nhờ vào vật này theo dõi mộng cảnh, dẫn người vào mộng."

Cô lập tức sáng mắt, "Không hạn chế số lần?"

"Không hạn."

"Được được được, liền muốn nó!"

Z942121 không hiểu cảm xúc của cô, vẫn lạnh băng nói: "Về thế giới trước, cô có thể lựa chọn để cho mình trực tiếp từ vong, hoặc tạo mặt mã dữ liệu tương đương với cô, mãi đến cô tự nhiên hoặc phi tự nhiên từ vong."

"... Nghĩa là auto treo máy?" Văn Anh nghĩ tới trò game từng chơi ngày trước.

"..."

Nó im lặng một hồi, tự giác lướt qua câu này, "Lựa chọn của cô là?"

"Tạo mặt mã đi." Cô nói không chút nghĩ ngợi, "Thật vất vả sống tốt như vậy, chết rất đáng tiếc."

*

Chờ cảnh vật trước mắt phát sinh biến hóa, dữ liệu lạnh lẽo tràn ngập không gian đã rút đi, bức tường dữ liệu như đông lại thành băng, tan rã sau đó biến thành một căn phòng lớn cổ kính, nghiêng về phía trước là một tấm bình phong sáu cánh, vẽ cảnh sơn thủy.

Văn Anh sững sờ.

Cổ đại?

Cô chưa kịp phản ứng lại, có người bỗng ghé sát bên tai, nói nhỏ: "Phu nhân, chuyện đã làm xong. Người đó đang chờ dưới cây liễu, chỉ đợi đại tiểu thư vừa đến, con bé La Hương nhất định có thể làm nâng ta rơi xuống nước!"

Vừa tới liền nghe đối thoại sắc mùi âm mưu như thế, Văn Anh cả kinh!

May mà ký ức là nhồi vào đầu, không cần lật từng tờ như đọc sách, cô hoàn chỉnh tiêu hóa một phen.

Thế giới này phức tạp hơn thế giới trước nhiều.

Thần sử sa đoạ chính là vị "đại tiểu thư" trong miệng tỷ nữ, Binh bộ Thượng thư Tổng gia đại tiểu thư Tổng Tịch, ở nhà bị kẻ mẫu ngầm ngầm tra tấn, khi xuất giá bị chồng và mẹ chồng bắt nạt, cả đời đau khổ —— vào lúc này, trọng sinh trở về.

Không sai, chính là thế loại trọng sinh trong tiểu thuyết. Cô nhớ z942121 từng nói, khi thần sử sa đoạ, cũng chia làm vài loại tình huống, như Tổng Tịch trong thế giới này, lại bất đồng với Chu Bùi. Tổng Tịch đã đi hết cuộc đời có ký ức thần sử của mình, tiến vào luân hồi chuyển thế, ký ức không còn.

Còn như đời trước, cũng không biết là lần luân hồi thứ mấy của Tổng Tịch, cho nên bị người lừa cũng không biết.

Tuy ký ức không còn, nhưng tín ngưỡng lực vẫn tồn tại, một khi vận mệnh của cô ta quá mức nhấp nhô, tín ngưỡng lực sẽ trợ giúp Tổng Tịch thu được một kết quả tốt hơn. Lần này chấp niệm của cô ta rất sâu, tín ngưỡng lực liền giúp cô ta hồi tưởng thời gian, quay về quá khứ.

Khiến tất cả làm lại từ đầu.

Văn Anh trong tích tắc có chút động lòng, tín ngưỡng lực quả thực rất lợi hại, luân hồi chuyển thế, đảo ngược thời gian, chắc hẳn chỉ có thần lực mới làm

được.

Chiều theo quỹ tích phát triển của đời này, sau khi trọng sinh, nhân sinh của Tống Tịch như bị hack vậy, lấy kẻ mấu khai đao xong, một đường xung phong liều chết, lật đổ hết thầy kẻ thù kiếp trước, cuối cùng gả cho Tam hoàng tử đương triều, lúc Tam hoàng tử đoạt đích đăng cơ, được phong làm quốc mẫu, dưới một người, trên vạn người.

Nhân vật mà Văn Anh xuyên qua, chính là khởi nguyên cho bi kịch đời trước của Tống Tịch —— kẻ mấu, đồng thời cũng là di của Tống Tịch.

Văn Anh là thứ nữ của Văn gia, một lòng muốn gả cao, cuối cùng lại bị Văn gia gả cho chồng của trưởng tử Văn Lan, trở thành vợ kế, nhằm chăm sóc một trai một gái mà trưởng tử để lại. Đương nhiên, đây không phải lý do nguyên chủ tán tận lương tâm gieo vạ cho kẻ nữ, việc này có ẩn tình khác, nếu như dùng tốt, trái lại có thể thành chuyện lớn.

Xem lướt qua thông tin chi trong một cái hô hấp, đã biết bối cảnh đại khái, cô rốt cục hiểu lúc này lời của tỷ nữ nói là có ý gì!

Nguyên chủ khẩu Phật tâm xà, mặt ngoài nương nhờ hai người con để được chồng coi trọng, thực tế liên tiếp sử dụng thủ đoạn nội trạch, bại hoại thanh danh của con riêng. Hôm nay là sinh nhật của Bình bộ Thượng thư Tống Tranh, Tống gia mở tiệc mời thân bằng quyến thuộc, nguyên chủ nhân cơ hội này, muốn Tống Tịch gả cho một tên công tử bột ăn chơi chè chén!

Nhưng bây giờ Tống Tịch đã trọng sinh nhiều ngày.

Lông mày của Văn Anh nhảy lên một cái, tức khắc bảo tỷ nữ đi ngăn cản.

Tỷ nữ giậm chân: "Phu nhân! Ngài không thể mềm lòng, lại nói, đại tiểu thư và vị biểu ca gì đó của nàng ý hợp tâm đầu, chúng ta là đang giúp nàng!"

Văn Anh không rảnh nói nhiều, lấy ra uy nghiêm của phu nhân để cưỡng chế thi hành mệnh lệnh. Nhưng chờ tỷ nữ qua tới, vẫn chậm một bước.

Vừa nãy nguyên chủ lấy cớ thay y phục rồi chỗ, Văn Anh tuy bận tâm, nhưng không thể không đi tiễn thính ứng phó khách mời. Đã có ký ức, lại thêm thân thể tự nhiên phản xạ, cổ nhân đãi tiệc, cũng giống như người thời nay ăn tết xã giao, có vẻ nho nhã hơn một ít, lễ nghĩa nhiều hơn một ít, cô miễn cưỡng ứng phó.

Tin tức đại tiểu thư Tống Tịch rơi xuống nước truyền đến, Văn Anh biến sắc.

Khách khứa đang ngồi hai mặt nhìn nhau, nhưng thấy sắc mặt Văn Anh cực kém, mấy vị phu nhân không khỏi dồn dập an ủi: "May mà có tỷ nữ trung thành cứu giúp, tin rằng lệnh ái sẽ không sao. Nếu Tống phu nhân lo lắng, không bằng đi trước xem xem."

Trong bữa tiệc, chỉ có Tam hoàng tử nhìn thấy vị phu nhân Văn Anh này ánh mắt khế biến.

Hắn nhớ tới lúc nãy dạo qua hồ nước kia, có một nam nhân trốn bên cây liễu, lén lút nhìn chăm chăm hồ nước, không khỏi nhủ mảy.

*

Văn Anh chuẩn bị xong tâm lý đi tới phòng Tống Tịch, thậm chí trong lòng đã lên một kế hoạch. Dù sao cô biết rõ quỹ tích vốn có của thế giới này, Tống Tịch muốn làm gì, cô đã quá rõ ràng.

Nhưng vừa vào cửa, tỷ nữ nhào tới dưới chân vẫn làm cô giật mình.

"Phu nhân! Ngài từ bi nhất, cầu xin giúp nô tỳ đi ——" Tỷ nữ La Hương khóc nước mắt nước mũi bù lu bù loa, "Nô tỳ thật không có ý muốn đẩy đại tiểu thư, thật sự là trượt chân, mới không cẩn thận xô đại tiểu thư vào trong nước."

Theo cử động của nha hoàn, cặp mắt đen thâm trầm của Tống Tranh, lập tức nhìn Văn Anh.

Văn Anh khẽ ngẩng đầu nhìn hắn. Đặt ở hiện đại, người đàn ông này tuổi ngoài ba mươi, là thời kỳ sự nghiệp mới bước vào quỹ đạo, nhưng hắn đã làm tới Bình bộ Thượng thư, chức quan nhị phẩm, là trưởng quan hành chính quản lý quân sự toàn quốc. Hắn lông mày nhập tấn, ngũ quan thâm thúy, toàn thân khí thế phi phàm, vô cùng có mị lực.

Đây cũng là lý do nguyên chủ không muốn trở thành vợ kế, cuối cùng lại thỏa hiệp.

Chỉ tiếc, Tống Tranh thích người vợ nguyên phối, đại tiểu thư Văn gia xinh đẹp như tiên kia, mà không phải thứ nữ Văn Anh. Hắn cố nén bi thống câu cưới Văn Anh, chỉ vì hi vọng nhờ phân huyết thống này, có thể khiến hai người con của hắn và vợ được săn sóc tốt hơn.

Cho nên, mặc dù Văn Anh không thiếu thốn về mặt vật chất, nhưng về mặt tinh thần, luôn luôn chịu bạo lực lạnh.

Lúc Văn Anh nhìn hắn, hắn cũng nhìn Văn Anh.

Nàng mặc váy dài thêu hoa kim quế, áo ngoài màu trắng, bên mái tóc cắm một cây trâm thanh ngọc hoa điều chiếu sáng lấp lánh, theo bước chân mà đung đưa. Người vẫn là người đó, nhưng lúc đôi mắt hạnh đen láy của nàng nhìn hắn, phảng phất có mấy phần tò mò, hoạt bát lạ kỳ.

Rất nhanh, phần tò mò đó tan biến, lóe một cái mà qua, tựa hồ chỉ là ảo giác của hắn.

Cũng phải, phu thê mấy năm, có người vợ nào lại nhìn chồng với vẻ mới lạ như thế?

Giờ khắc này, hẳn đối với Văn Anh hiển nhiên vô cùng bất mãn, nắm bàn tay lạnh băng của con gái, chất vấn, "Ta vẫn cho rằng nàng thật tình để tâm chăm sóc Tịch Nhi, nhưng nàng nhìn nha hoàn mà nàng đưa cho Tịch Nhi đi, thật không ra gì!"

Văn Anh lại nhẩn nại tính tình, lo lắng bước tới bên giường, thử nhiệt độ trên trán Tống Tịch, phát hiện không nóng, ra vẻ thờ phào nhẹ nhõm. Sau đó giật liếc hắt một cái: "Gia nói lời này, Tịch Nhi rơi xuống nước, chẳng lẽ ta không lo lắng? Nhớ mấy ngày trước, Tịch Nhi mắc mưa, sốt ba ngày ba đêm, ta lo đến nỗi ngủ không ngon, ngày đêm canh giữ ở bên người đây."

Tống Tịch nghe mà lòng chột căng thẳng.

Ngày đó cô chưa trọng sinh, nghe lời kẻ mẫu ngu xuẩn kia xúi giục, lên hẹn hò với biểu ca, ai ngờ trời mưa...

Văn Anh nói tiếp: "Lại nói, làm người thì ai không có lúc bất cẩn? Tịch Nhi gặp mưa chẳng lẽ là có ý, còn không phải..."

"Mẫu thân!"

Tống Tịch khẽ gọi một tiếng ngắt lời cô, lập tức mãnh liệt ho khan.

Lần này, hai người đều nhìn Tống Tịch, Văn Anh còn săn sóc vỗ lưng cho cô ta.

Tống Tranh thấy thế, vẻ mặt hoà hoãn lại, nói: "Ta cũng không có ý trách nàng, chỉ sợ nàng bận rộn việc nhà, xem nhẹ Tịch Nhi. Nhưng nha hoàn này hầu hạ không tốt, không cần dùng nữa, nàng đuổi đi đi."

La Hương run rẩy một cái, lén lút chạm mắt với Tống Tịch, lập tức gục xuống dưới chân Văn Anh: "Đừng mà, phu nhân cầu xin giúp ta đi, nô tỳ không muốn bị đuổi, nô tỳ thật sự không muốn đẩy đại tiểu thư... Ta là giúp phu nhân làm việc, phu nhân cũng giúp ta đi." Lời của La Hương lộn xộn, vô cùng khả nghi, dường như sau lưng ẩn giấu âm mưu.

Sau khi trọng sinh, chuyện đầu tiên mà Tống Tịch làm chính là đem cái đỉnh mà kẻ mẫu xếp ở bên cạnh, biến thành của mình.

Chuyện thứ hai, thì là tương kế tựu kế, mượn việc rơi xuống nước gây xích mích ly gián.

Hiện tại, Tống Tịch đều làm được.

Tống Tranh nghe xong quả nhiên hoài nghi, không khỏi nghi ngờ nhìn Văn Anh.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hoàng đế mưu đoạt thần thê (2)

Edit: Thiên Tình

Không cần Văn Anh nói chuyện, đại nha hoàn Thu Sát cũng đã vọt lên, tát vào mặt La Hương.

"Nói xằng bậy! Người giúp phu nhân làm việc, người giúp phu nhân làm việc gì!? Phu nhân gọi người chăm sóc đại tiểu thư, người có chăm sóc tốt không! Con nha đầu tay chân vụng về này, đã không thể giúp phu nhân làm việc, còn có mặt mũi cầu phu nhân?!"

Văn Anh bắt lấy chòm tua rua trên cây quạt đàn hương, nghe say sưa một lời hai nghĩa của Thu Sát.

Ngay cả nha đầu cũng có tâm nhãn như vậy, cái nhà này quả nhiên là rãnh đến phát chán.

Nhưng chỉ dựa vào đôi ba lời, e rằng không thể xua tan hoài nghi của Tống Tranh, cô cũng không phải người thích đấu võ mồm tranh thắng thua. Văn Anh ngầm nghĩ, nói với Tống Tranh: "Nha hoàn này ném đá giấu tay, lời trong lời ngoài đều có mớ ám, không bằng gia phái người đến thẩm vấn."

Cô bỗng nói rõ như vậy, làm cho Tống Tranh ngẩn ra, nhưng cũng không từ chối, giao chuyện thẩm vấn La Hương cho thân tín của mình.

Hạ nhân trong Tống phủ tựa hồ đánh hơi được chiều gió nảy sinh biến hóa, nếu không phải nguyên chủ kinh doanh nhiều năm, xây dựng thế lực đã lâu, e rằng lập tức muốn phạm thượng làm loạn.

Một bên khác, đại nha hoàn Thu Sát "bùm!" quỳ xuống trước mặt Văn Anh, tự trách không dứt: "Phu nhân thứ tội! Nếu không phải ta nhất thời do dự, vốn có thể gọi lại La Hương..."

Không nghĩ tới đại tiểu thư được nha hoàn cứu lên, La Hương phản chiến.

Văn Anh còn chưa quen người khác quý cô, lệch người qua bên cạnh, nói: "Đứng lên đi, việc này là do ta sơ sót, cũng may còn có biện pháp giải quyết..."

Kê bễ trên thay đổi xoành xoạch, tiểu nha đầu không hiểu, giảm độ trung thành là chuyện bình thường.

Cô đang nói chuyện, đột nhiên, một cái bóng nhảy bổ vào đầu gối Văn Anh, bởi vì chân ngắn không bắt được, rú xuống dưới như một tấm thảm lông, đáng thương lại đáng yêu.

Văn Anh "xi" cười, nhớ ra đây là Phúc Bảo, con mèo mà nguyên chủ nuôi, khuôn mặt búp bê ngọt ngào, nhìn như giống mèo Napoléon ở hiện đại.

Cô đặt nó lên đùi.

Nguyên chủ tuổi tác chỉ vừa đôi mươi, nhỏ hơn chồng mười tuổi, ở hiện đại là còn trong độ tuổi làm nũng với cha mẹ, nhưng với cổ nhân thì đã không nhỏ, vì dưới gối không con, nên nuôi mèo giải buồn.

Cô vuốt lông Phúc Bảo, nói với Thu Sắt: "Ta có vài chuyện giao cho ngươi làm, lần này cũng đừng hòng việc."

Thu Sắt vừa nghe, lúc này phần chấn tinh thần, đến trước mặt chủ nhân nghe lệnh.

Chờ Thu Sắt rời đi, Phúc Bảo chọt hương cửa kêu lên, âm thanh đáng yêu, khiến xương cốt người ta mềm nhũn.

Văn Anh ngẩng đầu nhìn lên, z942121 không biết xuất hiện tự bao giờ. Cô xoa xoa Phúc Bảo, "Ngươi cũng lanh lợi thật."

Z942121 mặt lạnh, "Bối cảnh của thế giới này khác với thế giới trước, nếu cô chú tâm vào hậu trạch, cho dù được Tống Tranh yêu thích, đánh giá đẳng cấp cũng chỉ có thể đạt cấp E. Sẽ phải chịu trừng phạt."

Văn Anh giả bộ kinh ngạc: "Khẩu vị của anh thật nặng, là muốn tôi cướp phu quân tương lai của "con gái" sao?"

"..."

"Anh cảm thấy, hấn thế nào?"

Ngón tay di động trên bàn vẽ nguồn sáng, chỉ vào một vị trí sáng như sao Bắc cực, thỉnh thoảng lại là đương kim thiên tử!

Z942121 chỉ là một đoàn dữ liệu, nhưng đã dẫn dắt mấy thần sứ nên có kinh nghiệm và kỷ ức, dù vậy, lại vẫn sinh ra cảm xúc "kinh ngạc" với lựa chọn của Văn Anh.

"Không hiểu? Kỳ thực tôi đã nghĩ tới những phương án khác, nhưng ở cổ đại nếu biểu hiện quá khác người, sẽ bị xem là yêu quái bắt lại. Huống hồ bảo tôi làm nữ cường nhân, mở công ty mở cửa hàng, kinh doanh sự nghiệp, tôi tạm thời còn chưa học được. Ở chỗ này mà muốn được người ta truy phùng, làm quý phụ là lựa chọn không tệ, cái gì tốt đều được truyền lưu từ hoàng cung trước, kế tiếp là quý tộc, tiếp nữa là bình dân bách tính noi theo, vậy là có danh tiếng."

Bất luận cân nhắc từ khía cạnh nào, thiên tử Vệ Lăng Hằng đều rất thích hợp.

Hấn cũng như chồng cô, tuổi ngoài ba mươi, chính trực thanh niên. Nếu đổi thành một đại thúc trung niên, cô đại khái sẽ không cân nhắc phương án này.

Trở ngại duy nhất chính là thân phận thần thê.

Z942121 không tỏ ý kiến, chỉ cho cô một nhắc nhở ám áp: "Đầu tiên, cô cần tiếp xúc được hấn."

Quả thật, hoàng đế luôn sống trong hoàng cung, cô lại bị nhốt trong nội trạch, muốn tiếp xúc đối phương cũng đã khó khăn chồng chất.

*

Tống Tịch gần đây thay đổi rất lớn.

Nàng ngợi khen nha hoàn thô sử đã cứu mình, thăng làm nha hoàn nhất đẳng, lại bắt đầu thân cận vú nuôi Trịnh mụ mụ.

Nha hoàn kia khí lực rất lớn, luôn luôn ở ngoại viện vẩy nước quét nhà, nhưng vô cùng trung thành.

Đồng dạng, đòi trước vú nuôi và kế mẫu luôn không hợp nhau, nàng thân cận kế mẫu, dĩ nhiên là xa cách vú nuôi, còn tin tưởng kế mẫu, cho rằng vú nuôi chia rẽ quan hệ mẹ con của họ, muốn khống chế Tống gia đại tiểu thư nàng. Nàng bị kế mẫu nuôi đến kiêu căng cao ngạo, không thể chấp nhận bị một hạ nhân khống chế.

Dần dà, lời của vú nuôi với nàng như gió thoảng bên tai. Sau khi nàng chết, vú nuôi bởi vì tâm tình tích tụ, cũng qua đời theo.

Bây giờ nàng mới biết, vú nuôi mới là người thật lòng tốt với mình.

Nhưng đang lúc nàng và Trịnh mụ mụ tâm sự, một nha hoàn vội chạy vào, "Đại tiểu thư, không tốt! Có người muốn bắt Trịnh mụ mụ đi thăm vấn, nói La Hương là do Trịnh mụ mụ chỉ điểm!"

"Cái gì?!"

Tổng Tịch bỗng đứng lên, vẻ mặt không thể tin tưởng.

Trịnh mụ mụ cũng vừa giận vừa sợ, "Là Văn thị! Nhất định là ả ở sau lưng giờ trò!"

*

Đúng là Văn Anh giờ trò, cô kêu Thu Sát tung tin đồn, theo hạ nhân truyền miệng nhau, đưa tin tức tới trước mặt thân tín của Tổng Tranh.

Mà trên thực tế, La Hương đúng là người của Trịnh mụ mụ.

Ban đầu là Trịnh mụ mụ sợ kẻ mẩu xúi giục Tổng Tịch, từ sớm đã đặt La Hương bên người Tổng Tịch. Nhà La Hương và nhà Trịnh mụ mụ đều là thị tì của phu nhân nguyên phối, hai nhà khá thân thiết với nhau, nên Trịnh mụ mụ cũng yên tâm.

Chỉ tiếc La Hương còn nhỏ, nào giống Trịnh mụ mụ một trái tim vì chủ cũ. Nguyên chủ đưa chỗ tốt nhiều chút, liền dụ được La Hương.

Nhưng ở mặt ngoài, hiển nhiên là mối quan hệ của Trịnh mụ mụ và La Hương càng chặt chẽ hơn.

Lại nói La Hương, phản được một lần thì sẽ phản lần thứ hai, lúc trước Tổng Tịch bắt được nhược điểm cô ta tư thông với người để uy hiếp. Nhưng trước mắt, quyền hành trong phủ đều nằm trong tay Văn Anh, giữ lại hay bán cô ta, chỉ cần một câu nói. Văn Anh tìm người dọa La Hương một phen, so với bị phạt vì tội tư thông, kết cục bị bán đi hiển nhiên thâm hại hơn.

Trịnh mụ mụ đáng người lực lưỡng, lại từng nuôi nấng đại tiểu thư, bà ta dốc sức muốn đòi lẽ phải, hạ nhân cũng không dám ngăn cản mạnh tay, chớp mắt bà ta đã vọt tới phòng chính.

Văn Anh đang nói chuyện với thân tín của Tổng Tranh, cửa lớn mở rộng.

Trịnh mụ mụ bước qua bậc cửa, lập tức chất vấn: "Phu nhân có gì oan uổng ta! Nói ta xúi giục người khác đẩy đại tiểu thư xuống nước, phi, kẻ nào lòng dạ mực nát bố trí nói bậy! Tỷ nhĩ là ta nuôi, ta nhìn nàng lớn lên, đang êm đẹp, ta bị hồ đồ mới đi hại nàng, ta có ích lợi gì?!"

Thu Sát là đại nha hoàn trung thành tuyệt đối bên người Văn Anh, làm sao lại để phu nhân ra tay? Chẳng phải sẽ mất thân phận!

Nàng tiến lên một bước, xung phong đối kháng: "Trịnh mụ mụ khoan hãy kêu oan, việc này là La Hương chính mồm nhận, chúng ta cũng kinh ngạc lắm, mụ mụ sẽ được lợi ích gì, lại muốn gieo vạ đại tiểu thư như thế?!"

Nàng phản công, khiến Trịnh mụ mụ tức giận ngã ngửa!

Vị thân tín kia vẫn ôn hoà, đi ra hoà giải: "Mụ mụ đừng vội, tỷ nữ tên là La Hương kia thái độ lật lọng, tiền hậu bất nhất, không hoàn toàn có độ tin cậy. Ta đang thương nghị với phu nhân..."

"Thương nghị với phu nhân cái gì? Việc này là do phu nhân làm! Từ xưa có câu mẹ kế đều ác độc, tỷ nhĩ đáng thương của ta, mụ mụ nếu như bị người oan uổng, về sau cuộc sống của con sao mà qua nổi --" Trịnh mụ mụ khóc kêu, tới tở bên ngoài nghe thấy, ló đầu vào nhìn.

Văn Anh không cãi với bà ta, chỉ xoay qua nói với thân tín: "Tiên sinh cũng nhìn thấy đó, Trịnh mụ mụ luôn không hoà thuận với ta, cứ cho rằng ta muốn hại Tịch Nhi. Bà ấy là lão nhân mà tỷ tỷ để lại, ta cũng không dám khó xử, chuyện trong viện Tịch Nhi đều giao do Trịnh mụ mụ sắp xếp, ta chẳng dám nhúng tay."

Mắt thấy là thực, thân tín gật đầu.

Thu Sát nhận được ánh mắt của Văn Anh, lập tức bổ sung: "Lúc này tuy đại tiểu thư rơi xuống nước, nhưng vừa rơi xuống đã bị cứu lên, cứ như được huấn luyện qua vậy. Trịnh mụ mụ nhất định không muốn hại đại tiểu thư, mà như là muốn mượn việc này nói xấu phu nhân!"

Cứ như vậy, động cơ đã được tìm ra.

Trịnh mụ mụ tròn to mắt, thâm hận độc phụ này thủ đoạn cao siêu, may mà tỷ nhĩ đã nghĩ ra biện pháp, lập tức định tiết lộ chuyện của biểu công tử.

Dù mình có thể sắp đặt chuyện trong viện, lại làm sao có thể có năng lực giấu một đại nam nhân trong hậu trạch chứ?!

Trịnh mụ mụ vừa mở miệng, Văn Anh liền đứng lên, nhân động tác này, khiến người trong phòng đều nhìn cô.

Cô dùng kỹ thuật diễn đẳng cấp ảnh hậu, khẽ thở dài, "Mụ mụ, người nói đi, việc này, có phải Văn gia bên kia sai người làm hay không?"

Cái gì?!

Mọi người trong phòng đều ngây ngốc tại chỗ, ngay cả Tống Tranh ngoài cửa cũng dừng bước.

"Ta biết mẫu thân từ trước đến nay không thích ta, cũng phải, ta chỉ là thứ nữ, không sánh bằng tỷ tỷ kim tôn ngọc quý, không có tư cách nuôi con cái của tỷ ấy. Mẫu thân già ta qua, chẳng qua là muốn ta giữ danh phận này, không để cho nữ nhân khác vào cửa mà thôi. Bây giờ Tịch Nhi gần gũi với ta, lão nhân gia chắc hẳn không vui."

Lượng thông tin trong lời nói này quá lớn, nhất thời mọi người đều ngơ ngẩn.

Văn Anh liếc nhìn bóng người phản chiếu trên cửa sổ, mặt vẫn tươi cười, nhưng chỉ nhìn liền có thể khiến người ta nhận ra tâm trạng đau thương của cô.

Tống Tranh khẽ cau mày, không khỏi nghĩ đến, nàng dường như vẫn luôn mang dáng vẻ hay cười này, bất luận thái độ của hắn thiếu kiên nhẫn đến đâu, nàng cũng sẽ không để ý, qua một ngày, tiếp tục cười tùm tùm thay hắn lo liệu.

Nhưng trước mắt, hắn nghe thấy ngữ điệu sa sút của nàng truyền ra.

"Ta chỉ muốn tìm người nói chuyện mà thôi, nhưng ta lại không có đứa con của riêng mình..." Nàng phảng phất đè nén bi thương hỏi: "Mụ mụ lẽ nào đã quên, con của ta đã mất như thế nào sao?"

Tìm Tống Tranh chột đập mạnh, Trịnh mụ mụ cũng lập tức nhớ tới bãi máu loãng kia, cô gái thống khổ gào khóc, ngay tức thì mặt trắng như giấy.

Trong phòng ngoài phòng, hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc này, Văn Anh hướng ngoài phòng kêu một tiếng: "Là gia tới sao?"

Chưa nghe đến Tống Tranh hỏi âm, nàng liền bắt đầu thu xếp, "Thu Sắt, lúc trước gọi nhà bếp làm món trứng hấp đầu rồi? Bưng ra đi, cho gia lấp bụng."

Lúc Tống Tranh đi tới, nàng như là không có chuyện gì, đi ra nghênh đón, cười tùm tùm nói với hắn: "Mấy ngày trước dạ dày của chàng không tốt, không dám cho chàng ăn lung tung, hôm nay ta gọi bọn họ bỏ thêm tôm bóc vỏ mà chàng thích ăn, đảm bảo chàng sẽ thích."

Gian phòng lại như mặt băng bỗng chốc bị phá tan, bọn nha hoàn bắt đầu bận túi bụi, có vẻ náo nhiệt.

Ánh mắt Tống Tranh nhìn nàng trở nên phức tạp, nếu như những câu này là nàng oán trách hắn, hắn có thể khó chịu bỏ đi. Nhưng bây giờ thái độ của nàng như vậy...

Cuối cùng, hắn vẫn để thân tín mang đi Trịnh mụ mụ, cũng ăn chén trứng hấp kia.

Tôm bóc vỏ tươi ngon, trứng hấp mềm mịn, cũng giống món ăn thường ngày, lại có điểm không giống.

Buổi chiều, Văn Anh chống cằm bên cửa sổ, tiếp tục diễn vai thiếu phụ ưu tư của mình. Thanh quan cũng khó đoán chuyện nhà, kỳ thực, so với chứng cứ, Tống Tranh nghĩ như thế nào, thiên hướng về ai, mới là quan trọng nhất.

Nhưng so sánh với trạch đấu, việc khiến cô thấy rắc rối chính là làm sao tiếp xúc với hoàng đế.

Cũng may, khen thưởng của thế giới trước đã cho cô linh cảm —— mộng dẫn hương có thể khiến cô ben giấc mộng như ý, mà mộng cảnh, không bị tưởng vấy ngăn trở.

*

Trong hoàng cung, lúc Vệ Lăng Hằng khảo sát việc học của nhi tử, chỉ thấy Tam hoàng tử Vệ Tuyên mất tập trung, hắn mượn cây thước của Thái phó gõ vào lòng bàn tay nhi tử một cái.

"Bảo con thay trăm đi Thượng thư phủ chúc mừng một chuyến, sao lại mất hồn rồi?"

Vệ Tuyên lập tức tỉnh táo lại, cười hi hi: "Phụ hoàng ngài không biết, trong phủ Tống đại nhân có vở kịch thú vị cực kỳ. Khiến nhi tử hiểu tận tường câu nói "Tội độc phụ nhân tâm", đến tột cùng có ý gì."

Vệ Lăng Hằng nhíu mày: "Hừm?"

Ở trước mặt phụ thân, Vệ Tuyên vẫn luôn biểu hiện thân mật, như nói việc thường ngày, thế là hắn kể hết những điều nghe thấy ở Thượng thư phủ.

"Theo con thấy, vị Thượng thư phu nhân này nhất định có vấn đề, dưới cây liễu liễu nam nhân đã đủ kì quái. Nhi tử thấy thần sắc của nàng ta, cũng không phải vẻ mặt lo lắng con gái nên có!"

Lời này chỉ thoáng qua lòng Vệ Lăng Hằng, chẳng qua chỉ cười. Cũng làm hắn nhớ tới, nhi tử cứ tò mò chuyện nhà trong phủ người ta, hẳn đã đến tuổi,

nên khai phủ kiến nha, chọn một vị chính phi.

Có lẽ ngày nghỉ đêm mơ, đến buổi tối, khi Vệ Lăng Hằng buồn ngủ thiếp đi, mơ một giấc mộng kỳ dị.

Trong mộng, hần đứng trước một hòn giả sơn của toà dinh thự nào đó, đầu tiên là nghe thấy hai vú già nói chuyện, sau đó vú già rời đi, hần lại nghe thấy phía sau giả sơn truyền đến tiếng khóc.

Người trong cung, đừng nói là uất ức trốn đi khóc, dù chết cũng không phải ít, hần cũng không có hứng thú. Nhưng trong mộng bao giờ cũng không tự chủ được, chẳng hiểu sao hần đi tìm nơi phát ra tiếng khóc.

Một thiếu nữ khoảng mười ba mười bốn tuổi, ngồi xổm trong động tối, nhỏ giọng khóc nức nở.

Hần nghe thấy chính mình hỏi: ""Ngươi làm sao vậy?""

Có lẽ tiếng nói của hần làm nàng giật mình, nàng lập tức dừng khóc, nhấc lên con mắt ngẩn lệ, không khỏi phân trần trùng hần: ""Ngươi là ai, quân ta làm gì?!" Núi xong nàng liền cúi đầu, bàn tay chuyển động.

Lúc này hần mới thấy rõ, trong động tối như bụng kia, nằm một con mèo lông xám đã chết. Nàng đang vuốt con mèo chết đó, một cái lại một cái, lại vuốt vuốt chòm râu, rồi gãi gãi cằm dưới, như thể nó còn sống.

Hần nhớ tới hai vú già lúc trước nói chuyện phiếm.

""Hôm nay nhị tiểu thư thật đúng là nổi trội vượt bậc! Một khúc đàn tỳ bà 《Phá Trận》, khiến sư phụ dạy nàng đều rung động, không kém hơn đại tiểu thư là bao.""

""Đâu chỉ là không kém hơn, đại tiểu thư chỉ sợ cũng không sánh bằng, tại bà không thấy phản ứng của phu nhân. Nghe nói đại nha hoàn của phu nhân đi tới nơi ở của nhị tiểu thư một chuyến, con mèo nhị tiểu thư nuôi liền chết!""

""Thì ra ngươi là nhị tiểu thư có con mèo chết."" Hần nói.

Nàng không lên tiếng.

Hần thấy nàng thật sự đau buồn, giọng điệu hòa hoãn: ""Cá lớn nuốt cá bé, thế đạo là như vậy, chớ ngươi có bản lãnh bảo vệ nó, lại nuôi một con là được rồi, đừng buồn.""

""Ai buồn?" Nàng khẽ giương cằm liếc hần, chỉ còn dư lại cười lạnh, ""Là con mèo chết cũng không phải ta chết, sao phải buồn!""

Hần ngẩn ra, lại nhìn thấy trên mi mắt của nàng còn ướt lệ. Cười tuy lạnh, nhưng vẻ khổ sở trong mắt còn chưa tan đi. Ở tuổi của nàng, chính là lúc không biết gạt người, nàng một mực muốn gạt hần. Xưa nay nữ nhân trong cung, đều là ngoài miệng hoà nhã, trong lòng hiểm ác, còn nàng miệng không buông tha người, lại giống như là con trai đóng chặt miệng, vô cùng ngắc, khi cạy ra, tất cả đều mềm mại.

Bất tri bất giác, mặt hần cũng trở nên nhu hòa.

Nàng nhú mày, ""Ngươi đến tột cùng là ai?""

Hần đương nhiên là đương kim thiên tử, nhưng hần chưa kịp nghĩ ra thân phận gì để qua loa tắc trách, liền nghe ""mình"" ở trong mộng nói: ""Ta là giang hồ hiệp khách, hôm nay bay qua nhà ngươi, thấy ngươi khóc nên dừng lại xem xét.""

""Giang hồ hiệp khách?" Anh mắt nàng sáng ngời, như đang có ý đồ gì, lại ra vẻ thận trọng, ""Nhìn qua không giống, nếu ngươi có thể bày ra chút bản lĩnh, ta sẽ tin ngươi.""

""Hừm?" Hần trầm buồncười.

Rõ ràng có một khuôn mặt không giấu được suy nghĩ, nó đều nói thay nàng. Thực sự là miệng không đúng tim.

""Ngươi đã là đại hiệp, hần nên biết đạo lý trừ gian trừ ác. Con mèo này là do chủ mẫu nhà này hại chết, ta không thể báo thù cho nó, nhưng chính nó có thể."" Nàng vuốt ve con mèo lần cuối, đột nhiên siết chặt tay, ra quyết định, ""Làm phiền ngươi, treo nó trước cửa sổ chỗ chủ mẫu, khiến con mắt nó đối diện kính trang điểm của bà ta, để bà ta nhìn cho kỹ!""

Ngay khi nàng dứt tiếng, Vệ Lăng Hằng bỗng tỉnh lại!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Hoàng đế mưu đoạt thần thể (3)

Edit: Thiên Tình

Tổng Tranh hẳn là nghe lọt lời của Văn Anh, kết quả xử lý Trịnh mụ mụ là, đuổi cả nhà Trịnh mụ mụ trở về Văn gia, bảo tôi tớ áp giải giải thích nguyên do, tỏ ý người như vậy Tổng gia không dám dùng. Khiến Văn gia ra tay, trừng phạt chỉ nặng chứ không nhẹ, đồng thời lại có thể cảnh cáo bọn họ đừng tiếp tục vron tay đến Tổng gia.

Chuyện này làm Văn gia chủ mẫu tức chết! Cô tình người rơi xuống nước lại là cháu ngoại của mình, bà ta đồng dạng đau lòng.

Sau đó, Tổng Tịch im lặng rất nhiều, như mèo con mới đuổi móng vuốt đã bị cây đũa đánh về, tạm thời không dám có động tác khác.

Văn Anh phái người liên tục quan sát động tĩnh của Tổng Tịch.

Kỳ thực cô không định làm gì vị thần sử sa đoạ này, đời trước đối phương rất đáng thương, đến đời này tín ngưỡng lực bị mình thu hồi cho Chủ thần, cuối cùng chỉ có thể ở thế giới này luân hồi chuyển thế, không khác gì người phạm. Vậy đời này cho cô ta được hạnh phúc mỹ mãn lại làm sao?

Nhưng điều kiện tiên quyết là không thể ảnh hưởng nhiệm vụ của mình.

Tin tức đưa tới trước mặt Văn Anh, cô xem như hải lòng, mấy ngày này, Tổng Tịch luôn thủ tiếp xúc với em trai Tổng Tầm. Tổng Tầm đã bảy tuổi, vì từ nhỏ nuôi dưỡng bên người nguyên chủ, bị dạy bảo đến vừa bá đạo lại kiêu căng.

Theo lý, Tổng Tranh chỉ có một đứa con trai này, hẳn phải vô cùng coi trọng, nhưng hắn ở tuổi ba mươi đã lên chức Binh bộ Thượng thư, tinh lực đều đặt hết vào sự nghiệp, bây giờ vị trí chưa vững, hắn càng không có tâm tư quản việc con cái. Hắn chỉ mời phu tử, đi vào gia tộc học tập là đủ, bản thân hắn năm đó cũng học như thế, nào biết thủ đoạn thâm độc trong hậu trạch?

Thường nói tính cách quyết định thành bại, lời này không giả, Tổng Tầm dù cho bản tính thông tuệ, nuôi thành kiểu tính cách bá đạo độc tôn như thế, sao có được kết cục tốt?

Đời trước, tính cách của hắn đắc tội rất nhiều người, cuối cùng bị người liên thủ hãm hại, chết vào tay hoàng tộc.

Tổng Tịch muốn sửa đổi tính khí ngang ngược của hắn, đã tốn hao không ít công sức, tạm thời đại biến không được, nhưng có chút hiệu quả.

Ngày hôm đó Văn Anh thấy tỷ đệ bọn họ sóng vai vào phòng chính thính an, ý cười trên môi không đổi, ánh mắt nhìn Tổng Tịch không khỏi hơi thâm.

Kiếp trước Tổng Tịch kiêu căng, Tổng Tầm bá đạo, hai người không ai nhường ai, quan hệ cực xấu, đời này cũng không tốt hơn là bao, nhưng nên nói không hổ là thần sử đại nhân sao, ngăn ngừa vài hôm, bé mập mập này liền chịu gần gũi cô ta.

Chẳng qua Tổng Tầm vẫn thân thiết với Văn Anh nhất, vừa nhìn thấy cô, lập tức nhào lên gọi "mẹ", lắc lư nũng nịu, "Mẹ, con muốn ăn thịt! Tỷ tỷ không cho con ăn!"

Tướng mạo của hắn được kết hợp ưu điểm từ cha mẹ, rất tuần tú, nhưng rất thích ăn thịt, nguyên chủ vì biểu hiện từ ái, mỗi ngày phòng bếp đều phải làm vài món thịt, nuôi hắn béo đến chảy mỡ, ngũ quan đẹp đến mấy cũng bị thịt mỡ chen chúc không còn.

Tổng Tịch hành lễ xong, nói: "Mẫu thân nếu suy nghĩ cho đệ đệ, nên cân bằng ẩm thực mới đúng."

Bởi vì bé mập nhào tới, Phúc Bảo trong lòng tức khắc nhảy ra, ở dưới chân cô kêu meo meo, vô cùng đáng thương. Văn Anh thấy con mắt Tổng Tầm tỏa sáng, ra vẻ muốn bắt nó chơi, lập tức phát phát tay, khiến người ta ôm nó đi.

"Thấy không, tỷ tỷ con cũng quản ta đó, ta cũng không dám cãi lời." Cô cười, điểm cái mũi Tổng Tầm.

Tổng Tầm nôn nóng, mấy ngày nay tỷ đệ thân thiết như bị lau mắt, bá đạo hô: "Chỉ có mẹ quản chúng ta, nào có chuyện tỷ tỷ quản ngài? Đừng để ý tới tỷ ấy!"

Tổng Tịch siết chặt khăn tay, thù hận đối với kẻ nẫu lại dâng lên.

Văn Anh tạm thời không trả lời Tổng Tầm, nhóc này có ăn thịt hay không đều không quan trọng, Tổng Tịch muốn sửa đổi em trai cũng mặc cô ta, mình không ngăn trở là được.

Cô chuyển đề tài: "Hai ngày tới, ta chuẩn bị đi Long Hưng tự dâng hương, cầu phúc cho các con. Mấy ngày nay con không phát sốt thì là rơi xuống nước, lòng ta day dứt, thăm nghĩ hay nên xin Bò Tát tới bảo vệ con. Chắc hẳn con muốn đi cùng phải không?"

Tổng Tịch hơi dừng, rất nhiều ý nghĩ lướt qua đầu.

Nàng nhớ tới một chuyện, đời trước khi nàng rơi xuống nước bị cứu lên, biểu ca liền muốn cầu cưới nàng, nhưng phụ thân lại chướng mắt biểu ca, việc này bị Tổng gia cố ép xuống. Nhưng sau đó xảy ra một việc khiến nàng triệt để mất danh tiết, đến mức nàng chỉ có thể vội vã lấy chồng ở xa, gả tới một nơi xa tít, không biết chuyện phát sinh ở đó thành.

Nhưng cuối cùng vẫn bị nhà chồng biết sự thật.

Đời này, biểu ca không thể hủy hoại nàng, kể mẫu vẫn nghĩ đến chiều này, muốn mua chuộc son phi bắt nàng.

""Vâng theo mẫu thân sắp xếp."" Nàng cung kính mà cúi đầu.

Kể mẫu dám dùng cách này hủy hoại nàng, sao nàng lại không gây ông đập lưng ông chứ?

*

Từ lúc xuất hiện giấc mộng về người thiếu nữ ở tòa giả sơn, sau đó Vệ Lăng Hằng lại thường mơ thấy nàng.

Hắn biết nữ danh của nàng gọi ""Bội Bội"", nàng cũng biết tên tự của hắn là ""Trường Phong"", một bức tường ngăn cách người của hai thế giới, lại chung sống hòa hợp vô cùng.

Ở trong mơ, hắn làm giang hồ hiệp khách, hành hiệp trượng nghĩa, trừ gian trừ ác, bởi vì hồi nhỏ hắn từng có ước mơ làm hiệp khách, nên chỉ cho rằng ý nghĩ đó sinh ra từ đáy lòng mình, cũng không thấy kỳ quái. Kỳ quái duy nhất là, người mà hắn ""trượng nghĩa giúp đỡ"" chỉ có người thiếu nữ kia.

Nhưng mỗi lần mơ thấy nàng, sau khi tỉnh lại hắn đều thoải mái tinh thần, tinh lực dồi dào. Lâu dần, cũng thành thói quen, một ngày không gặp nàng trái lại có chút mất mát.

Nàng từ mười ba lớn đến mười lăm tuổi, trong mộng hắn cũng bắt quá chừng hai mươi tuổi, ngắm lại, cũng giống thời mình còn là thiếu niên lang quân, tâm tình sẽ theo mỗi tiếng nói cử động của cô gái mà nhấp nhô, xao động.

Ở trong mơ, hắn khinh công trác tuyệt, tới vô ảnh đi vô tung, luôn có thể giúp nàng mỗi khi nàng rơi vào khốn cảnh, như thần hộ mệnh của nàng vậy.

Hắn thường xuyên mang một vỏ rượu, bay đến gian phòng nhỏ của nàng, bắt chước tiếng mèo kêu hai tiếng, nàng sẽ hiểu ý mà chạy ra, hai mắt sáng lên, hắn đưa nàng bay lên nóc nhà ngắm trăng.

Thật giống như đây là thời gian thoải mái nhất của nàng, nàng đoạt vỏ rượu của hắn, uống hai ngụm, cũng đã say khướt. Hai má nàng ửng đỏ, mềm mại không xương như mèo con, lại ôm vỏ rượu không chịu buông.

Hắn buồn cười đi lấy vỏ rượu, nàng lại ôm luôn cả vỏ rượu lẫn cánh tay hắn.

Nàng từng tiếng gọi hắn ""Trường Phong"", cười ngọt ngào ngọt ngào, gọi đến hắn cũng phải say theo.

Hôm đó tỉnh lại, hắn phát hiện trên giường lại phát sinh một chuyện khiến người ta cực kỳ lúng túng.

Đại thái giám Vương Đức Vinh hầu hạ hắn có lẽ nghe được tin tức từ chỗ cung nữ, thăm dò hỏi: ""Bệ hạ đã nửa tháng chưa lâm hạnh hậu cung, tối nay có...""

Vệ Lăng Hằng lãnh đạm cầm đĩa dưa dưa com, ""Ta thấy vị trí Đại tổng quản của Càn Thanh cung cũng nên thay đổi.""

Vương Đức Vinh không nói gì.

Đều đã như vậy, bệ hạ ngài còn không chịu cái gì? Nô tài không có vật kia, nếu là có, đã sớm cùng người ta ngày đêm đại chiến tám trăm hiệp rồi!

Vệ Lăng Hằng ngừng lại: ""Giờ Tỵ trẫm muốn xuất cung một chuyến, nghe Thanh Viễn đại sư luận kinh, người thay trẫm an bài đi.""

""Giờ Tỵ, bệ hạ đã định trước nghị sự với Tổng Tranh đại nhân...""

""Hoãn lại.""

Nếu như ban đầu Vệ Lăng Hằng còn do dự, hiện tại cũng đã quyết định.

Đêm qua, ngoại trừ những đoạn tươi đẹp. Hắn lại mơ thấy nàng gặp nạn, khác với những lần trước, lần này, xuất hiện một địa danh vô cùng rõ ràng: Long Hưng tự. Thời gian vừa đúng là hôm nay, nàng đi lễ chùa thì gặp nạn, mà hắn không cứu kịp.

Vô luận là thật hay không, hắn đều không nhận được muốn đi tìm hiểu hư thực.

*

Một cơn mưa xuân đi qua, đất đai trong núi xốp mềm, may mà thánh thượng có tâm hướng Phật, từng sai người tu sửa, dùng đá lát con đường núi thông đến chùa. Nhưng tảng đá trơn trượt, người đi đường khó tránh sẽ chạm bước chân.

Trong núi từng bách xanh ngắt ướt át, không khí khoan khoái, ngay cả bùn đất cũng tỏa mùi thơm ngát, khiến người tâm thần thoải mái.

Ở trong phật điện, Văn Anh thành kính vái lạy, đàn hương trước bàn lượn lơ mây khói, quán quanh tượng Phật, khiến cô nhớ tới "'mộng dẫn hương'", bởi vì gần đây thường đụng chạm, trên người cô bất giác cũng có hương vị đặc biệt đó.

Mộng dẫn hương là vật của tiên gia, không chỉ mang lại lợi ích cho cô, nói vậy thân là người bị mộng, Vệ Lăng Hằng hẳn lấy được càng nhiều chỗ tốt.

Trên đường về, Tổng Tịch luôn lặng lẽ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Văn Anh.

Nếu nàng nhớ không lầm, đời trước kẻ mẫu bố trí người trên đường đi tới, vì thế nàng cầu bà ngoại, thay nàng chuẩn bị nhân thủ, chờ đợi phản kích. Nhưng đường đi tới vẫn chưa thấy người, lẽ nào lần này là ở đường đi về? Hoặc là nàng nhớ nhầm ngày, cũng không phải xảy ra ở lần dâng hương này.

Nhưng vô luận thế nào, tên đã trên đây, không bán không được, dù hôm nay đối phương không có kế hoạch, sớm muộn cũng sẽ có, nàng ra tay trước thì được lợi thế mà thôi!

Nàng phát ám hiệu cho người ẩn trong bóng tối.

Dưới chân núi ngừng hai chiếc xe ngựa, giống như lúc đến, Văn Anh lên trước một chiếc, Tổng Tịch ngồi chiếc thứ hai, lần lượt mà đi.

Đến nửa đường, ở một chỗ rẽ chật hẹp, đột nhiên ngựa hí lên không dứt, một đám đại hán che mặt ào ra!

Xe ngựa của Văn Anh ở phía trước, ngơai lập tức giật mình, cật vó hí dài, bị phu xe lặc chặt dây cương.

Nữ quyền ra ngoài, Tổng gia hiển nhiên có đội hộ vệ đi theo. Đạo tặc vừa ra, đội hộ vệ lập tức giơ đao nghênh đón, bắt đầu chém giết, tình cảnh trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Có đạo tặc thừa dịp loạn tới gần xe ngựa, một đao đâm vào vai phu xe, nhảy lên xe, kéo mạnh nữ nhân ra khỏi xe.

Tổng Tịch siết chặt màn xe, từ khe hở thấy hết mọi thứ, mắt thấy kẻ mẫu bị kèm hai bên. Thân thể nàng khẽ run lên, không nhịn được muốn cất tiếng cười to!

Nữ nhân này cũng có hôm nay! Kiếp trước nàng chịu đựng tất cả, kiếp này nàng đều muốn trả lại cho nàng ta!

*

Vệ Lăng Hằng biết đại khái nơi và thời gian Bội Bội bị tập kích, nói chuyện với Thanh Viễn đại sư xong, hẩn đúng hạn xuống núi, khiến cấm vệ quân ẩn núp trong rừng, đồng thời, bố trí một nhóm cung tiễn thủ trên cây.

Hẩn nhìn mặt trời dần buông, đến vị trí khóp vối trong mộng, tâm tình đột nhiên trở nên căng thẳng.

Chuyện hoang đường thế này, hẩn chưa bao giờ làm, từ trước tới nay, đây đều là giấc mơ của hẩn mà thôi. Cho dù giấc mơ này liên tiếp xuất hiện, mọi thứ trong mộng lại sống động như thật. Nhưng nói đến cùng, đây đều là suy nghĩ chủ quan của hẩn.

Cõi đời này thật sự có một người thiếu nữ tên là Bội Bội hay không?

Đột nhiên, hẩn nghe có tiếng chém giết cách rừng cây không xa!

Không lâu sau, giống như trong mộng, có cô gái bị kẻ xấu bắt cóc, chạy vào trong rừng.

Bọn họ đến gần, kẻ xấu che mặt, cô gái kia bị người xô đẩy, lao đảo đi phía trước, cả người chật vật. Ngũ quan cũng không rõ ràng, nhưng búi tóc phụ nhân, hẩn lại thấy rất rõ.

Không phải Bội Bội, trong mộng, Bội Bội chưa lấy chồng.

Trái tim luôn treo cao của hẩn chợt rơi xuống, ngơ ngẩn thờ dài, không biết cảm giác quanh quẩn trong lòng rốt cuộc là gì.

Nhưng hẩn vẫn ra hiệu, mệnh lệnh cứu người.

Lập tức, bốn phía vang lên một trận loạt xoạt, bọn cướp lập tức cánh giác.

Nhưng bọn họ đề phòng cũng vô dụng, mười mấy dây cung cùng phát, "'Loạch xoạch'", cô hòng mấy tên cướp trúng tên, thẳng tắp ngã xuống đất!

Khu rừng lại khôi phục yên tĩnh, chỉ có một đôi giày đen chậm rãi đi ra.

Trong nháy mắt hẩn lộ ra khuôn mặt, phụ nhân kia đột nhiên tròn to hai mắt, khẽ gọi: "'Trùng Phong...'"

Mà đồng thời, hẩn cũng thấy rõ dung mạo của nàng, ngây người tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Hoàng đế mưu đoạt thần thê (4)

Edit: Thiên Tình

Dù Vệ Lăng Hằng nghe theo âm thanh văng vẳng trong mộng, đến đây để gặp nàng, nhưng ngay khi người trong mộng bước vào tầm mắt, hắn vẫn khiếp sợ không ức chế được.

Trong mộng, khi nàng không lộ gai nhọn, lúc nào cũng ngây thơ đáng yêu, thiếu nữ chưa lấy chồng búi tóc tản mạn, mím môi cười như đóa nhài trắng. Mà ở hiện thực, nàng búi đầu phụ nhân, thần thái câu nệ.

Nhưng khi nàng khấn trang, lông mi ra sức run run, động tác nhỏ này giống hệt trong mộng.

Hắn chưa từng nghĩ tới, nàng đã gả cho người.

Bởi vì thường mơ thấy nàng, hắn và nàng lại thân mật như vậy, hắn chưa từng nghĩ tới nàng sẽ là của người khác. Nếu như cõi đời này không có nàng thì thôi, nếu có, hắn nhất định muốn nạp nàng tiến cung, không để nàng lại bị đẩy đoạ, bảo hộ nàng một đời cơm áo không lo.

Nhưng hôm nay nàng gả cho người, hắn nên làm sao cho phải?

Qua một phen cướp giật, nàng vẫn đang kinh hoàng không ngừng, thần sắc tái nhợt, búi tóc đen thui hơi trĩu xuống, trâm cài lay động.

Vệ Lăng Hằng bước về trước một bước, giày giẫm cỏ xanh, khẽ vang tiếng gòn giã.

""Nàng kêu ta Trường Phong?""

Văn Anh trong giây lát cả kinh, như vừa tỉnh mộng, hoang mang thi lễ, ""Tướng mạo của ngài rất giống một vị cô nhân, bất giác xúc phạm.. Không biết công tử xưng hô như thế nào, còn phải cảm ơn ân cứu mạng của ngài.""

Về xa cánh này cũng nhắc nhớ Vệ Lăng Hằng.

Hắn gơ lên bước chân lại để xuống, tay đặt sau lưng nắm chặt lại mở ra, cả đời này hắn chưa bao giờ do dự như vậy.

""Tien tay mà thôi, người trong giang hồ, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, quả thật bình thường."" Hắn băng quơ nói.

Nếu không phải tình cảnh không thích hợp, Văn Anh suýt nữa cười phun ra ngoài.

Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, Vệ Lăng Hằng còn thật sự tiếp nhận hình tượng mà mình đưa cho?

Còn... rất đáng yêu.

""Thì ra công tử là giang hồ hiệp khách!"" Mắt nàng sáng ngời.

Lời nói và biểu cảm của nàng đều giống như đã từng quen biết, lập tức khuấy động nỗi lòng của Vệ Lăng Hằng.

Hắn lại nghĩ tới một tiếng ""Trường Phong"" mà nàng buột miệng thốt ra, ngoại trừ người thân cận nhất, trên đời này không ai biết tên tự của hắn. Hắn không khỏi suy đoán, nàng có thể cũng từng mơ những giấc mộng kia hay không?

Nhất thời chần chờ, cách đó không xa đã truyền đến tiếng hô.

""Phu nhân --""

Văn Anh vô ý thức quay đầu nhìn, sau đó nói với hắn: ""Hắn là hộ vệ trong nhà tìm tới. Dám hỏi công tử đại danh, nhà ở phương nào? Chờ ta về nhà chuẩn bị lễ vật, cảm tạ công tử ân cứu mạng..""

""Lễ thì không cần, không biết họ tên phu nhân?""

Nàng ngẩn ra: ""Ta họ Văn tên Anh, nữ danh Bội Bội..""

Nói xong, nàng quần bách xoay đầu, như là không thể hiểu tại sao mình lại tiết lộ tên thân mật cho một người ngoài.

Hắn cười nhẹ, lại có chút sung sướng. Tính tình của nàng vẫn như trong mộng, ở trước mặt người làm nàng cảm thấy thoải mái, liền phảng phất như chú mèo con lộ ra cái bụng.

Tiếng kêu của hộ vệ cơ hồ gần ngay trước mắt, Văn Anh hướng về phía bọn họ đáp một tiếng, lại quay đầu, Vệ Lăng Hằng đã không còn tung tích.

Ra ngoài rừng cây, chỉ còn một bãi lộn xộn.

Sau khi Văn Anh bị cướp đi, giặc cướp thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, vừa đánh vừa lui, không lâu sau đã chạy mất tăm.

Còn Tổng Tịch, đại khái cho rằng đại công cáo thành, Văn Anh ít nhất phải qua một ngày một đêm mới có thể trở về, không đợi hộ vệ vào rừng tìm Văn Anh, liền viện cớ kiểm viện binh, ngồi xe ngựa đi về.

Lúc trở lại Tổng gia, Văn Anh thấy cô ta và Tổng Tranh vừa đi vừa nói, Tổng Tranh tay cầm trường kiếm, chân bước như gió đi ra ngoài, sắc mặt lạnh lùng.

Đột nhiên, hai người ngừng đầu, nhìn thấy cô bình yên đứng bên hành lang, vẻ mặt lo lắng của Tổng Tịch chợt cứng đờ, như nhìn thấy quỷ.

"Sao người, người lại trở về..."

Tổng Tranh thì thờ phào nhẹ nhõm, đi tới trước mặt cô kiểm tra: "Nghe Tịch Nhi nói hai người bị tập kích, nàng có bị thương không?"

"Chỉ có cánh tay bị trầy da thôi, không sao." Cô không đáp lại hấn, chỉ cười nhìn Tổng Tịch, "Đúng rồi, ta có thể bình an trở về, còn phải nhờ Tịch Nhi."

Chuyện lần này, cô báo mộng cho Vệ Lăng Hằng vốn là lo trước khỏi họa, mặc dù không xảy ra sự cố cũng có thể gặp gỡ đối phương.

Nhưng Tổng Tịch hiển nhiên đã quá cực đoan, cho dù cô không làm gì cả, cô ta cũng sẽ xem cô là vị kẻ mồi dìm trước. Không cho tiểu cô nương này chút giáo huấn, tuyệt không có khả năng chung sống hòa bình.

Tổng Tịch vẫn chưa hoàn hồn, Tổng Tranh lại từ trên mặt Tổng Tịch quan sát được một tia không bình thường...

"Lúc ta bị bắt, nhờ có Tịch Nhi mang đi rất nhiều hộ vệ, lúc này mới bị kẻ xấu dẫn đi, nếu không ta cũng không biết số phận mình sẽ đi về đâu đây."

Cô nói mát quá rõ ràng, muốn làm lơ cũng khó.

Tổng Tranh vừa nghe, liền xoay người nhìn Tổng Tịch: "Con mang đi hộ vệ? Mẫu thân con bị bắt, con lại một mình chạy trốn?!"

"Con cũng đâu ra lệnh bọn họ làm thế! Là bọn họ thấy mẫu thân bị bắt, sợ con cũng bị thất lạc, khó bề ăn nói với người, nên mới đi theo con, con có gì _____"

Tổng Tịch nói chưa hết, đã bị một cái tát đánh cho nghiêng mặt!

"Tốt, tốt lắm, đây chính là hảo nữ nhi của Tổng Tranh ta!" Tổng Tranh giận dữ cười, "Mẹ con nếu nhìn thấy đáng về bây giờ của con, dù còn sống cũng phải bị con tức chết!"

Câu này xem như đụng phải điểm mấu chốt của Tổng Tịch, nàng vốn dĩ còn đang hối hận vì lời nói vừa rồi, hiện tại chỉ còn lại phần nộ!

"Người có tư cách gì nhắc tới mẹ! Thị phi không phân, trung gian không rõ!" Nàng cười lạnh, "Mẹ con nếu biết người đối xử với con gái mình như thế, tất nhiên hối hận gả cho người!"

Tổng Tranh rõ ràng bị tổn thương, nhưng nhìn khuôn mặt giống với người vợ nguyên phối này, cuối cùng không nói gì nữa, phát tay áo bỏ đi.

Tổng Tịch khiến phụ thân tức giận bỏ đi, lại không chút vui sướng. Nàng lạnh lùng nhìn Văn Anh: "Người hài lòng chưa?"

"Ta hài lòng cái gì? Tịch Nhi đối xử với ta như vậy, ta đau lòng cực kì." Văn Anh nói, "Có một số việc con cũng đừng trách phụ thân con, chàng ấy đã làm rất nhiều chuyện vì con, chỉ là con không biết mà thôi."

Tổng Tịch căm ghét điệu bộ giả dối đó của Văn Anh, "Phụ thân đối với ta như thế nào ta tự biết. Ta biết người không thích ta, ta cũng đã chuẩn bị rồi, người muốn làm gì cứ nhắm vào ta là được. Phàm là người còn chút lương tri, cũng đừng đi đối phó người vô tội."

"Người vô tội, con chỉ ai?"

"Lẽ nào người không biết? Trịnh mụ mụ chỉ không thích người, lại chưa từng hại người!" Tổng Tịch cắn môi dưới, "Người có biết Văn gia xử trí bà ấy thế nào không? Rút quần đánh một trăm trượng, mặt mũi nửa đời của bà ấy cũng mất hết, lúc bị người nhắc về đã thoi thóp, cơ hồ không còn thở."

Văn Anh nghe vậy, mỉm cười thờ dãi: "Không nghĩ tới nhiều năm không gặp, mẫu thân vẫn cay nghiệt như xưa."

Tổng Tịch dừng lại giây lát, mới nhận ra Văn Anh đang chỉ bà ngoại của mình, nhất thời giận đến mức bộ ngực nhấp nhô.

"Hảo cô nương, con cho là Trịnh mụ mụ vô tội? Nếu bà ta vô tội, vậy ta cũng là vô tội." Văn Anh đến gần nàng, ở bên tai thấp giọng nói: "Chẳng lẽ con đã quên, hồi nhỏ là ai ở bên tai con xúi giục con đối phó ta, là ai nói với con, nếu cái thai trong bụng ta sinh ra, con và đệ đệ sẽ bị đuổi ra khỏi nhà. Lại là

ai, nghe xong lời này, hại ta sẩy thai..."

Thế gian này bao giờ cũng vậy, chỉ nhớ rõ mình bị thương bao nhiêu, không như ý bao nhiêu, còn sự đau đớn của người khác lại quên rất nhanh, cho dù đó là do mình tạo thành.

Tổng Tịch nghe thế, run sợ lui một bước dài, tức khắc ngưng chiến: "Khi đó, khi đó ta thật không phải cố ý... Ngươi nói ngươi tha thứ ta..."

Tổng Tịch quả thật không cố ý, tuy rằng lúc đó không thích kẻ mẩu, nhưng nàng chưa bao giờ muốn hại nàng ta. Chỉ là lúc nàng chơi đùa, vô ý đụng kẻ mẩu ngã xuống đất, mới làm hại kẻ mẩu sẩy thai. Bởi vì hồ thẹn, nàng mới ngầm cho phép kẻ mẩu tiếp cận và chăm sóc mình, từ đó quan hệ giữa cả hai mới trở nên thân mật.

Nghĩ như vậy, nàng lại cảm phẫn: "Giả dụ ngươi không tha thứ ta, tại sao lại phải gạt ta?!"

Nếu kẻ mẩu vẫn không chịu tha thứ nàng, nàng cũng sẽ không gần gũi kẻ mẩu, càng sẽ không nhẹ dạ cả tin, một bước sai tất cả sai!

"Ta đã tha thứ cho con." Văn Anh phát ra từ phế phủ nói, tuy rằng Tổng Tịch sẽ không tin tưởng lời này.

Nếu không có chuyện kể tiếp, cho dù nguyên chủ còn mang vương mặc, cũng sẽ không định hủy hoại Tổng Tịch.

*

Chuyện tập kích ở chùa, Tổng Tranh tự mình phái người điều tra. Theo quỹ tích ban đầu, Văn Anh bị bắt, hấn phân tâm cứu người, đến khi kiểm chứng vết tích đã sớm bị xóa sạch.

Bây giờ hấn dụng binh thần tốc, lại tra ra manh mối, mỗi một cái đều chỉ về Văn phủ.

Hấn nhớ tới lời của Văn Anh, trong lòng hơi thả lỏng.

Đêm đó, Tổng Tranh nghỉ ở phòng chính.

Hấn ngủ khá trễ, ngồi ở gian phòng kế bên được chuẩn bị riêng cho hấn, đốt đèn xem binh pháp mưu lược. Ngày xưa, nguyên chủ thường ở bên hồng tú thêm hương, cho dù nàng không học rộng hiểu sâu bằng người vợ nguyên phối, theo không kịp suy nghĩ của hấn, hấn cũng đã thói quen sự tồn tại của nàng.

Mà hôm nay, Văn Anh lại đi ngủ trước.

Tổng Tranh không quá quen, bèn tắt đèn sớm, cũng trở về phòng ngủ.

Nàng xưa nay lúc nào cũng ngủ ngoài rìa, hôm nay lại nằm bên trong, đưa lưng về phía hấn. Trung y trắng như tuyết phác họa thân hình của nàng, Tổng Tranh đến gần, chợt nghĩ được trên người nàng có một mùi thơm, như là Phật hương, lại có vẻ êm dịu hơn một ít.

Ước chừng là lấy dính lúc bái Phật.

Đang nghĩ ngợi, nàng bỗng nhiên trở mình, mắt nhấp nhem mở ra, khi chạm phải tầm mắt của hấn, hai gò má khẽ hiện lúm đồng tiền, nàng nở nụ cười.

Dưới đèn mỹ nhân, kiều thái mộng lung.

Hai má nàng vì ngủ say mà ửng hồng, không giống như trước kia, lúc ngủ còn muốn tô son trét phấn, nàng tắm gội sạch sẽ, hấp dẫn tựa như phù dung sương sớm.

"Muốn ngủ sao?" Nàng hỏi.

"Ừ." Hấn gật đầu đáp. Hấn rất ít nói chuyện với nàng, lúc không cần thiết thì một tháng cũng không nói được một câu, hôm nay nằm trên giường, không thấy buồn ngủ, không khỏi hỏi nàng, "Hôm nay là ai cứu nàng? Ngày khác phải đến nhà bái tạ."

Ai ngờ, Văn Anh nghe xong đột ngột ngồi dậy, bởi vì động tác quá mạnh, làm hấn hơi nhúng mày.

"Thế nào?"

"Không có gì..." Nàng như là ý thức được mình phản ứng quá lớn, nằm lại trên giường, chậm rãi kéo chăn, như đang che lấp cảm xúc nào đó, "Ta chỉ... Ta cho rằng chàng sẽ không hỏi, dù sao..."

Dù sao hấn chưa chắc đã quan tâm nàng bao nhiêu, có lẽ không thể chịu đựng thê tử của mình bị cướp đoạt, nếu người đã trở về, những chuyện khác lại có liên quan gì?

Trước kia Tổng Tranh không cảm thấy thái độ của mình có gì không đúng, nhưng phản ứng lúc này của nàng, lại khiến hấn hiếm thấy nảy sinh nhàn nhạt áy náy.

Hắn vô ý thức né tránh trả lời, ngược lại nói: "Hôm nay lúc đọc sách không thấy nàng ở cạnh, mệt mỏi à? Không bằng ngủ sớm đi."

Nàng không lên tiếng, hắn liền tắt đèn, nằm xuống.

Phòng ngủ trở nên yên tĩnh, trong bóng tối, giọng nói luôn ngậm cười của nàng, cách áo ngủ bằng gấm, rầu rĩ truyền đến: "Ta chỉ... không muốn bắt chước trường tỷ nữa."

Đồ thư bát trà (*), hồng tự thêm hương, đó đều là những việc người vợ nguyên phối từng làm, nguyên chủ tưởng hắn thích, bắt chước học theo muốn làm hắn vui lòng thôi. Nhưng nàng ấy lại không biết, hắn thích không phải những việc này, mà là người cùng nhau làm việc này.

() Điển cố: Hai vợ chồng Lý Thanh Chiêu và Triệu Minh Thành yêu thích đọc sách trữ sách, Lý Thanh Chiêu có trí nhớ tốt, cho nên sau khi ăn cơm xong, lúc pha trà, dùng cách so tài để định đoạt thứ tự uống trà, một người hỏi điển cố nào đó là xuất từ sách nào, quyển nào, trang thứ mấy, hàng thứ mấy, ai đáp đúng thì uống trước. Thường dùng để chỉ vợ chồng hoà hợp.*

Tổng Tranh hơi ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn nàng, chỉ thấy tóc đen bóng bệnh tán loạn trên gối, nàng đã xoay người, mặt hướng vách tường.

*

Vệ Lăng Hằng phát hiện, gần đây Binh bộ Thượng thư Tổng Tranh ở trên triều đặc biệt nhắm vào nhà nhạc phụ của mình.

Hắn không phải một hoàng đế thích lo chuyện bao đồng, nhưng căn cứ vào nhạc phụ của Tổng Tranh họ Văn, hắn nhìn một hồi bèn ném tấu chương qua một bên: "Người nói xem, hắn đang muốn làm gì?"

Vương Đức Vĩnh cũng không dám bàn về việc triều đình, nhưng con người hắn tinh ranh, lại nhìn ra tâm tư của bệ hạ không đặt ở đây.

"Bệ hạ, ngài xem Văn gia này, có phải là vị phu nhân kia..."

"Có lẽ nàng nói họ Văn là chỉ họ nhà chồng." Vệ Lăng Hằng tiếp lời cực nhanh, sau đó dừng lại.

Vương Đức Vĩnh thấy bệ hạ quả nhiên đang nghĩ tới chuyện này, mặc dù cũng khó hiểu tại sao bệ hạ lại coi trọng một người phụ nhân, nhưng cố gắng sức lực cho quân chủ là bổn phận của hắn, còn nguyên do thì hắn không quản được.

"Vậy cũng đơn giản, người họ Văn trong đô thành không nhiều, lại đi lễ Phật vào hôm đó, điều tra rất dễ."

Vệ Lăng Hằng bắt gờ: "Ai cho người tra xét?"

Vương Đức Vĩnh quả thực vô tội, hắn chưa từng thấy bệ hạ thay đổi thất thường như vậy. Nếu tình yêu nam nữ đều rắc rối như thế, hắn rất mừng vì mình là một thái giám!

Vệ Lăng Hằng cũng không trông chờ một thái giám như Vương Đức Vĩnh có thể hiểu ý tưởng của mình.

Vốn là chuyện trong mộng, nếu nàng vẫn là khuê nữ, hắn nạp nàng vào cung thì chỉ xem như dựa vào thân phận mà tùy hứng thôi. Nhưng cố tình nàng đã làm vợ người, xem thanh thế của đám họ vệ kia, e rằng chồng nàng còn là quan trọng triều.

Đoạt vợ của thần tử, chính là hành động của hôn quân, hắn xác thực không muốn.

Mà thôi, coi như một giấc mộng đẹp, hắn cần gì phải cố chấp? Có lẽ người ta căn bản cũng không muốn phá vỡ sự yên bình này.

Nghĩ vậy, nhưng suy cho cùng tâm trạng vẫn không tốt. Nhớ tới thái độ mà Văn gia đối xử với nàng, hắn liền cau gắt vô cớ, nhìn thấy người họ Văn thì đặc biệt không thoải mái.

Lúc này, liếc thấy sự việc trình bày trong tấu chương, hắn dùng mực đỏ, rồng bay phượng múa phê hai chữ "Chuẩn tấu".

Văn gia bên kia biết được mình bị giáng chức điều đi, thực sự là sấm sét giữa trời quang. Hỏi thăm mới biết là em rể làm, lập tức nổi trận lôi đình muốn tìm người tính sổ.

Nhưng chờ hắn tới cửa, công đạo còn chưa đòi, lại được cho hay chuyện mẹ mình đã làm.

Cầu kết đạo tặc, cái mũ này mà chụp xuống, mất chức đều là nhẹ!

Một bụng oán khí không chỗ phát tiết, hắn lại nghe tin trong cung muốn làm yến tiệc tuyển phi cho Tam hoàng tử. Tuổi tác con gái mình và Tam hoàng tử xấp xỉ, trông mắt hắn xoay chuyển, bắt đầu tính toán.

Đồng thời, Tổng Tranh cũng tiết lộ chuyện tuyển phi cho Văn Anh, để cho cô mang Tổng Tịch vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Hoàng đế mưu đoạt thần thể (5)

Edit: Thiên Tình

Tham gia yến tiệc tuyển phi đồng nghĩa với vào cung, từ lần đó chạm mặt với Vệ Lăng Hằng, Văn Anh hiển nhiên cũng muốn tìm cơ hội gặp hán lần nữa. Dù sao hoàng đế rất biết kiềm chế, nếu chỉ mơ vài giấc mộng mà đã đối với người khác nóng ruột nóng gan, nhớ thương da diết, vậy thì quá dễ dàng.

Để phòng hờ, cô không thể bỏ qua bất cứ cơ hội gặp mặt nào.

Tiệc tuyển phi được bố trí trong ngự hoa viên, chọn ngày lành, bày biện bàn ghế bình phong ngoài trời, địa điểm rộng rãi, không ít phu nhân quyền quý và các tiểu thư độ tuổi xuân thì lục tục kéo đến, trước khi chính chủ tới, đã bắt đầu giao lưu với nhau.

Bởi vì nguyên chủ là vợ kế, lại xuất thân thứ nữ, không quen biết những vị phu nhân này. Lúc trước nguyên chủ cúi đầu khom lưng trước vài vị có nhà chồng quyền cao chức trọng, làm ""ngoại giao"" thay chồng, Văn Anh không muốn dùng tư thái như vậy, nhưng cô cũng sẽ không tự cắt đứt quan hệ, một phen ăn nói khéo léo, cũng không ai phát giác bất đồng.

Tổng Tịch ở bên cạnh cười nhạo, cha nàng cũng tay cầm quyền hành, kẻ mẫu có gì phải như vậy? Bất quá là nàng ta tự xem mình thành bùn đất, người khác mới dám giẫm nàng ta như thế thôi.

Trên bàn tiệc, các phu nhân mặc dù khen ngợi con gái người khác, nhưng trong lòng đều cho rằng con gái mình mới là người xứng tuyển.

Ai ngờ lúc người chủ trì yến hội Thục phi nương nương đến, không quá hứng thú với danh môn quý nữ đang ngồi đây, lại đặc biệt niềm nở với tiểu thư của Văn gia, tức là biểu tỷ của Tổng Tịch.

Mẹ ruột của Tam hoàng tử đã qua đời, hẳn được ôm đến chỗ Thục phi nuôi dưỡng, cố tình Thục phi còn sinh một người con trai, chính là Nhị hoàng tử. Nàng vốn không để ý tới chuyện của con trai nuôi cho lắm, thứ hai, hôm nay tới tiệc tuyển phi đều là danh môn quyền quý, nàng hiển nhiên không hi vọng vợ tương lai của Tam hoàng tử có thân phận cao hơn con dâu mình.

Bản thân Văn gia nằm dưới chót, phụ thân của Văn gia biểu tỷ lại đứng lúc bị giáng chức điều đi, nàng vừa thấy liền chọn ngay.

Văn gia biểu tỷ đương nhiên là vui mừng khôn xiết, vừa lúc Tam hoàng tử khoan thai đến muộn, Thục phi nương nương giúp nàng đỡ lời, nàng liền muốn tới bắt chuyện.

Ngay lúc này, trong bữa tiệc chợt nghe một tiếng kinh hô.

Tam hoàng tử Vệ Tuyên lập tức đưa mắt nhìn sang. Văn gia biểu tỷ cùng nhìn về phía đó, thấy là biểu muội mình phát tiếng hô làm người khác chú ý, âm thầm cắn răng.

Tổng Tịch không quản được biểu tỷ đang nghĩ gì, váy của nàng bị kẻ mẫu giới một chén rượu nóng bỏng! Tuy đa số đổ vào góc váy, nhưng vẫn văng đến cánh tay.

Lòng nàng không khỏi cười lạnh, kẻ mẫu không muốn nàng dựa thế hoàng tử, đứng ở vị trí cao hơn nàng ta, lại nghĩ ra thủ đoạn vụng về như thế, cũng là hiếm thấy. Phải biết rằng, đời trước sau khi nàng bị tập kích ở Long Hưng tự bèn đóng cửa không ra, căn bản không tham dự yến tiệc, cho nên không chút phòng bị việc này.

Văn Anh tạ lỗi với Thục phi: ""Thiếp thân thất thủ, quấy nhiễu nhã hứng của nương nương, bây giờ liền theo tiểu nữ đi thay y phục.""

""Sơ suất vô ý mà thôi, Tổng tiểu thư sẽ thông cảm."" Thục phi thấy được Tổng Tịch trừng Văn Anh, khá là không thích, nói với cung nhân: ""Đưa Tổng tiểu thư đi thay y phục, lại đổi cho Tổng phu nhân một bình rượu. Tổng phu nhân cứ an tâm mà ngồi đi.""

Cũng như suy nghĩ của Tổng Tịch, các phu nhân có mặt bắt đầu thì thầm, khe khẽ bàn luận.

Vệ Tuyên bởi vì chuyện giấu người dưới cây liễu, ấn tượng đối với Văn Anh đã âm thầm, thấy vậy ấn tượng càng tệ hơn. Quả nhiên trên đời này kẻ mẫu đều như nhau, trái lại tội nghiệp vị tiểu thư họ Tổng kia.

Nhưng ngay khi Tổng Tịch rời đi không lâu, hoàng hậu xuất hiện.

Hoàng hậu dáng người nhỏ gầy, lại tự biết hôm nay không phải vai chính, nên ăn mặc mộc mạc, chiếc váy nguyệt bạch lưu tiên đơn giản hào phóng, vốn là vô cùng thích hợp. Cố tình nàng vừa bước ra, trong lòng mọi người đều ""lộp bộp"" một cái.

Nếu nhớ không lầm, Tổng gia tiểu thư vừa rời sân khi nãy, cũng mặc váy nguyệt bạch lưu tiên, ngoại trừ trang sức chi tiết bất đồng, vừa nhìn vào cơ hồ tưởng là mặc chung một chiếc váy. ""Đụng áo"" với kẻ bề trên, là kiêng kỵ nhất!

Vì thế, các phu nhân tiểu thư đang ngồi đây liền hiểu rõ dụng ý của Tổng phu nhân, lúc châu đầu ghé tai, đồn dập khen không dứt miệng.

Vốn tưởng rằng là mẹ con không hợp, nhưng hôm nay xem ra, tuy nàng là kẻ mẩu lại có tâm địa từ mầu. Lại thêm có thể biết được vảy sức của hoàng hậu, tin tức trong cung linh thông, hẳn là thủ đoạn ngoại giao bất phạm, trái lại đáng giá kết bạn.

Tam hoàng tử lại không biết chuyện giữa nữ nhân với nhau, nếu có người nói với hắn "Trên đời này có hai người sẽ vì y phục cùng màu mà đầu đá", hẳn nhất định khịt mũi con thường.

Hắn nhìn vở kịch này hồi lâu, thấy Văn Anh nhân cơ hội bắt chuyện với Thục phi, ác cảm với nàng càng thêm sâu sắc.

Mặc dù Văn Anh đang tán gẫu với Thục phi, trong lòng cũng có mấy phần sốt ruột, cô vừa đi một nước cờ hiểm, sơ sót một cái, sẽ bị Tống Tranh hiểu lầm thành cô cô ý gây trở ngại cho kẻ nữ. Nhưng cô không thể không làm vậy. Tuy nơi mở tiệc tuyển phi là ở hoàng cung, nhưng bọn họ không thể tùy ý đi lại, chung quy phải nghĩ ra biện pháp.

Thục phi còn định mượn việc tuyển phi của Tam hoàng tử để lôi kéo trợ lực cho con trai, nghĩ tới Văn Anh là vợ của Binh bộ Thượng thư, trong lòng nhiệt tình hơn mấy phần, liền tiếp mời rượu, hàn huyên với cô một lúc.

Văn Anh mất tập trung uống hai chén, bỗng nhiên, cung nữ dẫn đường cho Tống Tích vòng trở lại, thấp giọng nói với cô: "Tống tiểu thư gặp chút bất tiện, mệnh lệnh nô tỳ tìm phu nhân đi vào."

Cô nghe xong, cáo lỗi với Thục phi, Thục phi không cản nữa, mặc cho cô rời đi.

Ban đầu Văn Anh cho rằng Tống Tích muốn giờ trò gi. Thân thể này của cô không thích hợp uống rượu, lúc này bị mời uống nhiều mấy chén, bây giờ đã hơi say, bước chân phù phiếm, lòng càng cảnh giác.

Thấy cung nữ càng dẫn càng xa, đường càng đi càng sâu, cô chợt có một suy đoán khác.

Chỉ dựa vào một mình Tống Tích, muốn bố trí cái gì, cũng không thể ở thâm cung được.

Một ý nghĩ khác thoáng qua đầu, càng nghĩ càng thấy đúng, tim cô đột nhiên đập nhanh, càng lúc càng nhanh.

Đến trước một toà thiên điện, cung nữ thối lui, cô tự mình mở cửa.

Cửa mở ra, chân cô vừa bước qua bậc cửa liền mềm nhũn, mắt thấy sắp té ngã, trong phút chốc, đã nhào vào một cái ôm tràn đầy hơi thở nam tính.

*

Vệ Lăng Hằng cảm giác mình nhất định là điên rồi.

Nếu không tại sao khi nghe tin nàng bị Thục phi mời rượu, liền không kiềm chế nổi, sai người dẫn nàng tới toà thiên điện không người đi qua này?

Nàng không thể uống rượu, uống hơn hai chén sẽ bị dị ứng.

Đây là chuyện hắn biết được từ trong mộng.

Ngày kia, hắn vốn đã làm kết thúc, mà đêm hôm đó hắn lại lần nữa mơ thấy nàng. Lúc này cũng không có câu chuyện gì nữa, chỉ mỗi mình nàng, ở trong ngực hắn chất vấn "Tại sao không cần nàng", sau đó liền khóc, khóc đến đáng thương cực kỳ.

Hắn bị khóc không có biện pháp.

Ngày hôm sau, Thục phi trình danh sách khách mời dự tiệc tuyển phi, hắn tiện tay lật, tầm mắt lập tức nhìn chằm chằm phía trên.

Một hàng chữ viết: Binh bộ Thượng thư Tống Tranh chi thê, Tống thị Văn Anh.

Khoảnh khắc nàng vào cung, hắn liền biết, lời nói, hành động của nàng, hết thảy đều được hạ nhân báo lại. Hắn tự tìm cớ, nói là sợ nàng ở trong cung bị bắt nạt.

Mãi đến khi nàng không cần thận té ngã, giây phút hắn ôm người vào lòng, hắn mới biết cũng không phải như vậy.

Thân thể này của Văn Anh ngũ quan khá non nớt, nếu không phải cô búi tóc, áo ngoài viền màu tím sẫm, ăn mặc thành bà cụ non, đi ra nói là thiếu nữ cũng có người tin.

Bây giờ nàng uống rượu, hai má hồng hồng, mắt say mông lung, mùi đàn hương dịu nhẹ tựa như trong mộng luôn chui vào mũi hắn, càng khiến trái tim Vệ Lăng Hằng đập mạnh, hỏi nàng: "Nàng đã uống mấy chén?"

"Trường Phong?" Đầu nàng hơi lắc lư, mắt thấy thân thể lại sắp nghiêng ngã, theo bản năng tóm chặt vạt áo của hắn đứng vững, "Sao chàng lại ở đây? Chàng tới hoàng cung làm gì?"

Nàng quả nhiên biết Trường Phong.

Vệ Lăng Hằng nhớ tới lần trước hai người gặp gỡ trong rừng, nàng thần thái câu nệ, né tránh lời dò xét của hắn. Hiện tại nàng uống say, trái lại thích hợp đặt câu hỏi.

"Sao nàng biết ta tên Trường Phong?" Hắn thấp giọng hỏi.

Nàng nghe vậy liền cười, lâu lâu: "Là ta say hay chàng say rồi? Sao ta lại không biết chàng tên Trường Phong chứ, ta không chỉ biết chàng tên Trường Phong, ta còn biết chàng khinh công rất là lợi hại! Lúc ta mười ba tuổi, chúng ta trở thành bạn tốt, sao ta có thể không biết chàng, kỳ quái, ta lại nằm mơ sao..." Ngủ điệu thấp dần, giống như lâm bầm khó hiểu.

Cánh tay ôm lấy nàng chợt siết chặt, Vệ Lăng Hằng vốn định buông ra, giờ lại không buông được.

Nàng cũng mơ giấc mộng như vậy, mơ giấc mộng giống như hắn.

Cảm xúc của hắn như mặt hồ bị ném vào một cục đá, gợn sóng lăn tăn.

Rõ ràng trên người nàng còn mặc trang phục phẩm cấp, là trang phục của phụ nhân, nhưng hắn nhìn lông mi đang vẫy vẫy của nàng, lúm đồng tiền lúc nàng cười, tất cả chi tiết đều không khác mấy với Bội Bội trong mộng.

"Nàng có thích Trường Phong?"

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, chắc hẳn định tỏ vẻ "kỳ quái", nhưng đôi mắt nàng ướt sũng, đuôi mắt hơi dính men say kéo ra một vệt hồng, tựa như đuôi cá vàng, dẫn dụ hắn thấp đầu hơn, "Hửm?" Hắn đang chờ nàng trả lời.

"Chàng... cúi xuống chút nữa." Nàng cố sức vẫy tay với hắn, "Ta nói nhỏ cho chàng biết."

Người say rượu không có đạo lý đáng nói, Vệ Lăng Hằng nghe vậy bèn tới gần, để lỡ tai kẻ sát môi nàng.

Đột nhiên không kịp đề phòng, gò má bị người hôn một cái!

Trong chớp mắt, hắn ngẩng đầu lên, con mắt đen như hồ sâu không thể đo lường nhìn thẳng vào nàng.

Nàng bị nhìn đến có chút không yên, tránh thoát hắn, chạy đến bên cạnh.

Hắn cũng buông lỏng tay mặc nàng chạy, nhưng tầm mắt đuổi theo kia hết như dây thừng, đưa nàng trời trối chắc.

Văn Anh trốn đến cạnh một cái bàn dài, suất nửa đựng rót bình gốm trang trí đặt ở trên, may mắn không rơi xuống, hắn xem mà cười không ngừng. Cười một hồi lại phát hiện không bình thường, nàng hình như không thoải mái, muốn cào mặt mình.

Vệ Lăng Hằng chợt nhớ, Bội Bội uống rượu, trên mặt sẽ bị dị ứng mà nổi mẩn đỏ.

Hắn bước dài mấy bước, kéo lại tay nàng. Nhìn kỹ, quả nhiên trên mặt nổi chấm đỏ. Hắn lập tức giương giọng gọi người.

Vương Đức Vĩnh đã tò mò người mà bề hạ tâm tâm niệm niệm từ lâu, cũng không cho người khác bảo vệ, vừa nghe tiếng liền vui vẻ chạy tới.

Vừa nhìn, cũng không thấy quốc sắc thiên hương thế nào.

Chỉ có điều, vóc dáng nàng yếu kiều như thiếu nữ, lại có dung mạo của một nữ nhân từng hưởng cá nước thân mật, kiều mị độc đáo. Hai thứ này kết hợp lại đã cuốn hút ánh nhìn, hiện giờ uống rượu, lưng lay muốn ngã, ngay cả chấm đỏ bên má cũng mị thái lan tràn, đúng là quyến rũ vô cùng.

Đơn giản hắn là thái giám, ổn định được tâm thần, làm như không thấy, linh mệnh lấy thuốc mỡ.

Lúc đóng cửa, hắn lại xuyên qua khe cửa nhìn thấy, tay của nữ nhân kia bị bề hạ bắt lại không thể cử động, có lẽ trên mặt phát ngứa, bèn lấy vai cọ xát, rất là đáng thương.

Sau đó, chỉ thấy bề hạ cúi người, thổi một hơi lên mặt nàng, lại cúi đầu nói một câu, như đang dò hỏi. Kế tiếp nữ nhân kia gật đầu, bề hạ liền nhẹ nhàng thổi thổi, ánh mắt ôn nhu cực kỳ.

Cửa đóng lại, Vương Đức Vĩnh che trái tim đang "bịch bịch" nhảy lên.

Đây quả đúng là, thiên từ nhu tình!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hoàng đế mưu đoạt thần thể (6)

Edit: Thiên Tình

Vệ Lăng Hằng tự tay thoa thuốc cho Văn Anh, đây là đãi ngộ mà những cung phi khác dù nghĩ cũng không dám nghĩ, bệ hạ có thể nói với các nàng vài câu đã tốt lắm rồi, nào dám đòi hỏi thêm. Nhưng với Văn Anh, Vệ Lăng Hằng không rõ đến tột cùng là cảm xúc gì, có lẽ trong mơ luôn sắm vai người bảo hộ, nên dù đã trở về hiện thực, hắn vẫn không nhận được muốn đổi tốt với nàng.

Một lát sau, mẫn đồ nhạt dần, hắn để thuốc mỡ qua một bên.

Men say của nàng chưa tán, vẫn còn chút sững sờ, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên thờ dài.

"Thế nào?" Hắn đi tới trước mặt nàng, "Còn nơi nào không thoải mái à?"

"Ta hình như đã gả cho người." Nàng như là khó mở miệng, từ từ quay đầu lại, "Ta hồ đồ mất rồi, ta mơ thấy chàng, còn tưởng vẫn là lúc chưa lấy chồng. Nhưng ta nhớ ra rồi, ta đã xuất giá."

Hắn nắm chặt tay nàng, "Bội Bội..."

Nàng cúi đầu nhìn bàn tay nắm lấy nhau của hai người, miễn cưỡng cười nói: "Ta đã vài năm không mơ thấy chàng, sau khi gả cho người, chàng không trở lại nữa. Ta cho rằng chàng có thể ở bên ta cả đời... Nếu chàng không phải giấc mộng của ta thì tốt biết bao."

"Ta đương nhiên không phải giấc mộng của nàng." Hắn cầm tay nàng thật chặt, thấp giọng cười, "Cảm giác trong mộng sao có thể chân thực như vậy được?"

"Chàng không phải giấc mộng của ta?"

"Không phải, ta họ Vệ tên Lăng Hằng, tự là Trường Phong, ta không phải hiệp khách, nhưng..."

"Trường Phong thật không phải giấc mộng của ta?"

Nàng làm bầm láp lại, ánh mắt vô định kia phảng phất tụ tập ánh sáng, trong nháy mắt, nước mắt chợt tuôn trào, "Trường Phong không phải người trong mộng, vậy tại sao chàng không đến?" Nàng cuối cùng cũng đưa mắt nhìn hắn, nhưng thù hận của trong đôi mắt kia, khiến lòng hắn đau nhói.

"Bội Bội?"

Văn Anh cố nén nước mắt, tâm trạng áp lực khiến thân thể khẽ run, "Chàng có biết ta phải xuất giá không? Bọn họ đều ép ta gả cho Tổng Tranh, gả cho tỷ phu của ta, mẫu thân muốn ta giữ cái danh phận kia, Tổng Tranh muốn ta săn sóc con của hắn và ái thiếp. Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì ta phải đi làm cái bóng của tỷ tỷ?"

Vệ Lăng Hằng hơi ngừng thở, hắn vẫn luôn biết nàng ở đó sống không tốt, nhưng hắn chưa từng nghĩ tới phải đi tìm nàng. Nàng dù sao chỉ là giấc mơ của hắn...

Nàng rơi lệ, cười rộ lên: "Nhưng ta không lo lắng, khi đó ta nghĩ, ta còn có Trường Phong, ta đợi Trường Phong tới cứu ta. Chàng ấy lợi hại nhất, cho dù ôm ta cũng có thể bay ra ngoài tường, chàng ấy nhất định không nỡ nhìn ta chịu uất ức... Nhưng Trường Phong của ta không có tới, chàng ấy rốt cuộc không tới..."

Nàng khóc đến thở không ra hơi, cơ hồ vô lực đánh vào vai hắn, "Chàng gạt ta, nếu chàng không phải giấc mộng của ta, tại sao chàng không đến? Tại sao không đến?"

Là hắn đã quên, đối với hắn đó chỉ là một giấc mộng đơn giản mà tươi đẹp, đối với nàng, có lẽ chính là ánh sáng duy nhất có thể bắt lấy trong sinh mệnh. Trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh thiếu nữ ôm con mèo chết, ngồi xõm trong động tối, bóng dáng áp lực mà cô đơn.

Lần đầu tiên trong đời, Vệ Lăng Hằng không biết phải làm sao đối với một nữ nhân.

Kỷ thực, mặc dù hắn coi mộng là thật, nàng cũng đã lấy chồng, thời gian nằm mơ của họ không giống nhau, hắn vĩnh viễn cũng không thể trở lại ngày đó, cứu nàng đi ra.

Nhưng khi đó không thể, không có nghĩa hiện tại không thể.

Hắn đột nhiên bị một ý tưởng lấp kín đầu óc, cúi đầu hỏi nàng: "Nàng không muốn ở lại Tổng gia, vậy bây giờ trăm mang nàng đi, có được không?"

Nàng ngẩn lệ ngửa đầu, nước mắt mơ hồ tầm mắt, vừa chớp mắt, giọt lệ lăn dài.

"Trăm?"

Đầu lưỡi mềm yếu của nàng phun ra chữ này, trái tim hần bỗng "lộp bộp" một cái.

Mà sững sờ đi qua, ánh mắt Văn Anh khẽ lướt qua người hần, từ áo bào đen thêu ngũ thảo kim long, cho tới đôi ủng, ngọc bội bên hông, hoàn toàn lộ rõ thân phận của hần.

"... Chẳng là hoàng đế?"

Khuôn mặt nàng chợt trắng bệch, phảng phất hết men say, nghiền ngẫm những chữ này, đột nhiên lùi về sau.

Không chờ hần phản ứng lại, nàng đã quỳ rạp xuống đất: "Ta... Nô tì gặp qua bệ hạ..."

Đôi mắt Vệ Lăng Hằng trầm xuống, không nói một lời cúi người dìu nàng.

Nàng vẫn tự nói: "Nô tì say rượu thất nghi, bệ hạ thứ tội..." Mắt thấy sắp đập đầu, hần lấy tay che trán nàng lại, nàng nghiêng thân cố ý muốn đập, hần rốt cục có chút tức giận.

"Nàng nhất định phải thế? Trẫm là hoàng đế, thì không thể là Trường Phong của nàng sao?"

Văn Anh không đáp.

Hần yên lặng nhìn nàng, "Nàng còn muốn ở lại Tông gia?"

Bị khí thế của hần chèn ép, nàng vẫn gật đầu.

"Nô tì lúc trước không biết, cho rằng nằm mơ... Giả dụ bệ hạ cũng gặp giấc mộng như vậy, liền xem nó là mộng thôi."

*

Trên đường trở về, Văn Anh và Tống Tịch ngồi chung xe ngựa, không nói gì. Cũng may Tống Tịch nhìn thấy mẩn đỏ chưa tan hết trên mặt cô, cũng không hoài nghi hướng đi của cô.

Trở lại trong phủ, cô nghe nói, sau khi cô rời khỏi, trên yến tiệc còn náo loạn một trận. Hóa ra là Văn gia biểu tỷ không cam lòng Tống Tịch cướp đi sự chú ý của Tam hoàng tử, lúc cùng nhau chơi trò chơi, vu hại Tống Tịch trộm đồ trang sức của quý nữ. Trong lúc gấp gáp, nàng ta bỏ cục cầu thả, Tống Tịch chỉ vài ba câu đã dụ được hầu gái của nàng ta nói thật, trái lại được một phen danh tiếng.

Ở quỹ đạo vốn có, cũng có chuyện như vậy.

Nguyên bản, hoàng hậu bởi vì chuyện đụng áo không thích Tống Tịch, vô hình gia tăng trở ngại, sau này còn là vật cản giữa Tống Tịch và Tam hoàng tử. Trước mắt lại bởi vì cô hỗ trợ, trái lại rất có hảo cảm với Tống Tịch.

Cô buồn cười nghĩ, cũng coi như mình thuận tay giúp thần sử đại nhân một việc nhỏ rồi nhỉ?

Trở lại Tống phủ, Tống Tịch trái lại thông minh, ngay trước mặt Tống Tranh nói cảm ơn cô, đương nhiên là về chuyện đụng áo, xem như ở mặt ngoài lễ nghi đầy đủ.

Văn Anh cho rằng lần trước cảnh cáo có hiệu quả, nếu có thể vẫn luôn yên ổn như vậy đến khi nhiệm vụ kết thúc, không còn gì tốt hơn.

Đối với Vệ Lăng Hằng, Văn Anh có tính toán riêng, hiệu quả khi sử dụng mộng dẫn hương tốt hơn so với tưởng tượng, nhưng cô không thể đáp ứng đối phương ngay.

Cô chỉ là một nhân vật trong giấc mơ của hoàng đế, nếu ấn tượng của hần chưa kịp sâu sắc, liền dễ dàng có được, hần làm sao biết quý trọng?

Ngày đó cô không dùng mộng dẫn hương bên mộng cảnh nữa, ngủ một giấc thật ngon.

Hôm sau, khi Tống Tranh ra ngoài, Văn Anh đột nhiên phát hiện trong hộp trang điểm có thêm một lá thư và một cây ngân điệp bạch ngọc ánh thủy trầm, thủ công tinh xảo, ngay cả hai sợi râu bướm đều trông rất sống động.

Mở thư ra nhìn, tim cô đập nhanh hơn vài nhịp, đặt lá thư vào ngực.

Lá thư của Vệ Lăng Hằng!

Cô cũng không giật mình vì đối phương thần thông quảng đại, theo cô được biết, dưới tay hần có một đội ám vệ không muốn người biết, còn có một đám kỳ nhân dị sĩ, tinh thông các loại kỹ năng thiên kỳ bách quái.

Nhưng ý của hần, là không muốn từ bỏ cô, hay muốn chia tay cô?

Trong mộng, Trường Phong từng lỡ tay làm rơi một cây trâm cài tóc của cô, rất giống cây trâm này. Vậy lại như sau khi chia tay muốn trả vật cũ cho đối

phương, nếu hấn muốn dùng vật này để từ biệt, cũng có thể lắm

Trên tờ giấy lại không ghi rõ, chỉ để lại cái tên...

Sau lưng bỗng truyền ra một tiếng: "Phu nhân..." Là Thu Sát cảm chậu rửa mặt tiến đến.

Văn Anh run lên che ngực lại, trong tay còn cầm cây trâm kia, nhìn Thu Sát nói: "Ngươi bước đi thế nào lại không phát ra tiếng thế?"

"Ồi?" Thu Sát đặt chậu đồng lên giá, xấn tay áo giúp Văn Anh rửa mặt, "Có lẽ phu nhân suy nghĩ quá tập trung, không nghe thấy âm thanh của nô tỳ thôi."

Nói như vậy cũng hợp lý.

Văn Anh rửa mặt, thần trí tỉnh táo hơn nhiều, liếc nhìn Thu Sát thuận miệng nói: "Hôm nay thoa phấn gì thế? Vùng cổ không đều màu kìa."

Thu Sát sờ cổ, "Thật, thật sao?"

"Ta lừa ngươi làm gì?" Văn Anh cười nói, trong đầu có gì đó lóe lên, cô mím môi dưới, "Đúng rồi, cái áo ngoài màu quất mà ta mặc hôm trước ngươi để đâu vậy? Tìm cho ta mặc đi."

Nàng đáp một tiếng, vội vã tới chỗ hòm dưới giường tìm quần áo. Nhưng tìm cả buổi vẫn không thấy cái áo mà Văn Anh nói, có chút sốt ruột, Văn Anh cách tẩm bình phong hỏi, nàng chỉ đáp lại: "Phu nhân chờ tỳ, ta nhớ kỹ là để đây..."

"Vậy à? Ta xem xem"

Âm thanh của Văn Anh truyền đến từ sau lưng, nàng cũng không chú ý, phút chốc, thân thể nàng cứng đờ, biểu cảm đông lại.

Thì ra là một cây kéo sắc nhọn đặt ngay trên cổ nàng!

"Ngươi không phải Thu Sát, ngươi là ai?"

"Thái thái nói đùa, sao ta không phải..."

"Cái áo ngoài đó bị đứt chỉ, Thu Sát đã đưa cho tú nương. Nếu ngươi là Thu Sát, sao lại không biết?"

"Thu Sát" hơi chần chờ, tình thế như vậy, nàng chỉ có thể bắt đắ đi quỳ một gối, "Phu nhân thứ tội, ta cũng không phải cố ý che giấu. Ta là người bệ hạ phái tới bảo vệ phu nhân."

Văn Anh ngậy ngẩn, buông lỏng cây kéo.

"Thu Sát" dè dặt ngẩng đầu nhìn cô, "Ý của bệ hạ là, tìm cơ hội tiết lộ thân phận cho phu nhân, bảo ta mặc cho phu nhân sai khiến. Không nghĩ tới phu nhân phát hiện không thích hợp nhanh như vậy..."

"Đây là thuật dịch dung?" Văn Anh hỏi, "Ngươi đã ở đây, vậy Thu Sát đâu?"

"Phu nhân học rộng hiểu sâu, lại biết cả về thuật dịch dung. Bởi vì ta am hiểu dịch dung, vóc người lại xấp xỉ Thu Sát cô nương, bệ hạ mới phái ta tới. Phu nhân cứ yên tâm, về Thu Sát cô nương, ta đã thu xếp xong." Nàng hơi kinh ngạc, dù sao một phu nhân chốn nội trạch bình thường sao có thể biết những thủ đoạn giang hồ này?

Văn Anh lại hỏi: "Cây trâm và tờ giấy cũng là ngươi đặt ở đó?"

"Thưa phu nhân, đúng thế."

"Ngươi đứng lên trước đi." Văn Anh thở dài, vẻ mặt như có chút phức tạp, lần nữa đi về trước bàn trang điểm, lấy cây trâm và tờ giấy ra, "Hai thứ này, ngươi thay ta trả lại cho hấn."

"Chuyện này..." Nàng không dám nhận.

Văn Anh nhẹ giọng, "Ta và hấn đời này vô duyên, giữ lại những vật này làm gì?"

Nhất thời, "Thu Sát" lộ vẻ do dự, bằng vào thân phận của nàng không biết nên khuyên gì cho phải, nhưng ý của phu nhân rõ ràng chính là nếu mình không lấy, phu nhân liền muốn vứt bỏ, nàng từng thay bệ hạ làm qua nhiều chuyện, chưa gặp chuyện nào nan giải như vậy.

Đại tổng quản nói không sai, tình tình yêu yêu thực sự quá phiền toái!

Bởi vì nàng đang nghĩ cách, không khỏi phân tán lực chú ý, có người đi vào đều không nghe thấy, mãi đến giọng nói trầm thấp của Tổng Tranh vang lên: "Đây là đang làm gì?"

Hắn để quên một phần công văn quan trọng ở nhà, phải quay về lấy. Nhưng vừa vào phòng ngủ, bầu không khí trong phòng khiến hắn lấy làm lạ, tầm mắt rơi vào cây trâm trong tay Văn Anh.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tò Một Lần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hoàng đế mưu đoạt thần thê (7)

Edit: Thiên Tình

Tổng Tranh chợt xuất hiện, khiến hai người giật nảy mình.

Cũng may Văn Anh phản ứng nhanh, khuôn mặt dịu xuống, lúc này mới mỉm cười nói, "Sao đột nhiên trở về rồi?"

Tổng Tranh đi tới, "Đây là đang làm gì?"

"Kêu Thu Sắt giúp ta vấn tóc ấy mà, nha đầu này, khẳng khẳng nói cây trâm này không đẹp, cứ chống đối ta." Nàng sáng giọng, "Chàng nhìn xem có đẹp hay không?"

Tìm "Thu Sắt" như mắc tới cuồng hộng, phu nhân điên rồi sao, vô duyên vô cớ thêm ra một cây trâm, nàng ấy không sợ Tổng đại nhân truy cứu?

Nếu bị lộ, vậy coi như xong!

Nhưng nếu nàng tiến lên ngăn cản nhất định có vẻ kỳ quái hơn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Văn Anh đưa cây ngọc trâm mà Vệ Lăng Hằng chọn lựa tỉ mỉ tới trước mặt Tổng Tranh.

Tổng Tranh trái lại nhìn kỹ một chút, "Rất hợp với nàng."

Văn Anh lộ vẻ mừng rỡ, lúm đồng tiền cực kỳ ngọt ngào.

"Thu Sắt" thăm thò ra một hơi, lại không khỏi khó hiểu, phu nhân nắm chắc Tổng đại nhân không nhận ra cây trâm này?

Văn Anh đương nhiên biết, chỉ bằng nguyên chủ và Tổng Tranh một năm cũng không có mấy lần ở chung phòng, hắn đâu thể nhớ được trong hộp trang sức của cô có những gì? Cô lo lắng không phải ngọc trâm, mà là...

"Nàng lấy giấy viết thư này ra, là muốn truyền tin cho ai à?" Quả nhiên, Tổng Tranh vừa vào trong lấy công văn, vừa có vẻ lơ đãng hỏi.

Cây trâm và tờ giấy đều được cầm trên tay nàng, hắn hiển nhiên nhìn thấy.

Đối với vị kế thê này, hắn không quá hiểu rõ, nhưng ngày thường nàng giao thiệp tới lui, hắn chưa từng thấy nàng viết thư, cho nên cảm thấy thắc mắc.

"Ta lấy ra viết chữ." Văn Anh không chút hoang mang, tiện tay đặt tờ giấy lên bàn trang điểm, ngồi lên ghế, nhìn gương mà cài tóc, như là không xem nó là chuyện to tát gì, "Sáng sớm hóng gió thì có linh cảm, bỗng ngứa tay muốn viết chữ, nhưng ta không muốn viết nhiều, dùng giấy Tuyên Thành lại cảm thấy không hay, mới gọi Thu Sắt lấy giấy viết thư ra dùng."

"Trường Phong?" Tổng Tranh đi tới phía sau cô, tập trung nhìn vào, bình thần nói: "Chữ này cũng không giống chữ của nàng."

"Thu Sắt" đứng bên cạnh đang thay Văn Anh nâng tóc, nghe vậy tay khẽ run, làm rơi vài sợi tóc xuống.

Văn Anh lặng lẽ liếc nhìn nàng ta qua gương, cười với Tổng Tranh, "Ta chưa từng viết trước mặt chàng, nên chàng không nhận ra thôi." Cô không để ý "Thu Sắt" liên tiếp dùng mắt ra hiệu, gọi nàng thay mình lấy bút mực.

Trên giấy vốn có hai chữ "Trường Phong" rồng bay phượng múa, cấu tứ lưu loát, cô chấm bút đầy mực, ở bên cạnh viết xuống hai chữ "Truyền tin", văn tự mặc dù bất đồng, nhưng cơ cấu khí khái, lối viết phóng bút, càng là giống như đúc.

Cô liền mạch lưu loát viết xong, ngẩng đầu cười hỏi hắn: "Thế nào?"

Tổng Tranh nhìn chăm chú hồi lâu, gật đầu.

Nhưng chẳng biết vì sao, bút tích này, cứ cho hắn một cảm giác quen thuộc.

Bên cạnh "Thu Sắt" cũng giật mình kinh hãi, không rõ vì sao phu nhân có thể bắt chước y hệt nét chữ của bệ hạ?

Đương nhiên, nàng có hiểu hay không cũng không sao, những việc này, nàng báo lại rành mạch cho Đại tổng quản Vương Đức Vinh.

Vương Đức Vinh truyền tin, bệ hạ bí mật triệu nàng vào cung. Vào buổi tối, nàng tìm một cơ hội thích hợp, thoát thân đi ra, tiến vào hoàng cung, quỳ một gối ở ngự thư phòng.

Vệ Lăng Hằng thả xuống sổ con, xoa xoa thái dương, hạ lệnh: "Bắt đầu đi."

"Vâng, sáng sớm phu nhân rời giường liền nhìn thấy cây trâm mà bệ hạ tặng, sau đó..."

Nàng đầu tiên là tự thuật, lúc nói đến lời thoại và động tác của Văn Anh, biểu cảm đột nhiên biến đổi, bắt chước giống hệt Văn Anh, mà nhất cử nhất động, nhắc tay cúi đầu, đều tái hiện nguyên dạng, lời thoại nhớ không kém một ly, ngay cả giọng điệu cũng rất tương tự.

"Thu Sắt" không có tên, chỉ có một danh hiệu là Thập, mọi người thường gọi nàng Tiểu Thập. Nàng nói với Văn Anh mình biết dịch dung, thực ra là nói dối, cái mặt nạ này là người khác làm giúp nàng, kỹ năng nàng am hiểu kỹ thực là bắt chước.

Miền là Tiểu Thập ở bên, Vệ Lăng Hằng sẽ biết được tất cả biểu hiện của Văn Anh.

Vệ Lăng Hằng không nói một lời, lẳng lặng nhìn nàng tái hiện tình cảnh, khi nghe nàng nói đến "Đời này vô duyên", ánh mắt hần bất động, lại tối đen tựa như một cái động không đáy.

Kỳ thực hần cũng không hiểu, tại sao mình muốn đưa cho nàng cây trâm kia. Có lẽ khi hần đèn cho nàng cây trâm đã vỡ nát, giữa hai người, sẽ kết thúc như nàng mong muốn.

Về phần tại sao đưa Tiểu Thập đến bên người nàng, tại sao muốn dùng cách này để biết được tiếng nói cử chỉ của nàng..

Vệ Lăng Hằng bỗng không muốn nghĩ tiếp nữa.

Trái lại, cảm xúc của Vương Đức Vinh theo Tiểu Thập miêu tả mà lúc lên lúc xuống, lúc thì khâm phục Tổng phu nhân nhạy bén lanh lợi, lúc thì bị Tổng đại nhân đột nhiên xuất hiện mà dọa đến tim gan run rẩy, nghe đến đoạn nàng đề bút viết chữ giống hệt bệ hạ, không khỏi sững sờ tại chỗ, tầm mắt chuyển hướng hoàng đế: "Bệ hạ, chuyện này..."

Không nói tới chuyện tại sao Tổng phu nhân có thể làm được, bắt chước chữ viết của thiên tử, sơ sót một cái là phải roi đầu!

Vệ Lăng Hằng cũng ngơ ngẩn, lát sau, lại cười khẽ, tối tăm trong lòng quét sạch, như một mảnh lông chim bay vào lòng, nhẹ nhàng khẽ vuốt, khiến lòng hần ngứa ngáy.

Nàng biết viết chữ của hần cũng không lạ, bởi vì ở trong mơ hần đã dạy nàng.

Hần luyện chữ từ nhỏ, kiểu chữ học được không chỉ một loại, trong mộng lấy thân phận hiệp khách, cho nên chọn loại tiêu sái nhất, khác xa chữ viết trên tấu chương, cũng không sợ Tổng Tranh phát hiện.

Hần không nghĩ tới chính là, chỉ là giấc mộng mà thôi, nàng lại thật sự dựa theo ký ức trong mộng, có thể từng nét từng nét luyện đến hiện tại, đến mức ngay cả Tổng Tranh cũng nhìn không ra khác biệt.

Cả đời Vệ Lăng Hằng, chưa bao giờ nhận được tình yêu thuần túy như vậy. Bội Bội không biết thân phận thật sự của hần, biết rồi càng là kiêng kỵ trăm bề, người mà nàng nhưng nhớ vẫn luôn là Trường Phong, chứ không phải hoàng đế.

*

Khí trời dần dần trở nên oi bức, áo gấm mùa xuân đổi sang áo mỏng mùa hè, tiếng ve kêu ở đầu cành, dùng tiếng ồn nhắc nhở mọi người.

Ngày hôm đó, trong cung đưa ra một loạt danh sách các quan lại được bệ hạ bổ nhiệm cùng đi tới hành cung tránh nắng, cho phép mang theo gia quyến, Tổng Tranh thành lĩnh nằm trong danh sách liệt kê.

Những lúc thế này, hần thường một người độc hành, hoặc mang theo Tổng Tịch, để Văn Anh ở phủ chăm nom Tổng Tâm.

Lần này, Văn Anh chủ động đề cập với hần, lúc này hần mới nghĩ đến, nàng gả cho mình đã mấy năm, lại chưa một lần cùng đi.

"Nhưng mà để Tâm Nhi một người trong phủ..." Hần chân chờ nói.

Văn Anh nói: "Áo com đã có nha hoàn tôi tớ, những chuyện khác ta đã phân phó quản gia quyết định, nhưng Tâm Nhi quả thật còn nhỏ... Bằng không, ta không đi, ở lại chăm sóc hần."

Nàng như có hơi mắt mát, mặc dù trên mặt tươi cười, hần vẫn nhận ra, lúm đồng tiền điểm mỹ trên má nàng không xuất hiện.

Tổng Tranh dừng một chút, phát hiện gần đây mình quan tâm nàng càng ngày càng nhiều, "Bảy tuổi cũng không nhỏ, nếu nàng đã sắp xếp xong xuôi, vậy cùng nhau đi thôi."

*

Hoàng đế ở tại hành cung, quan lại đi theo thì được quan địa phương bố trí nơi ở, thu xếp được vài hôm, hoàng đế liền hạ lệnh tới bãi săn hoàng gia sẵn sẵn.

Trong lều, Vệ Lăng Hằng đi qua đi lại, như gặp phải chuyện gì khó khăn.

Vương Đức Vinh phỏng đoán tâm tư bệ hạ, cười tủm tỉm bẩm báo: "Tổng đại nhân là quan nhị phẩm, lẽo của ngài ấy cách đây không xa, có lẽ Tổng phu nhân cũng ở bên trong... Nếu bệ hạ muốn gặp, nô tài lập tức sắp xếp..."

Vệ Lăng Hằng lại lắc đầu, "Không cần."

Vương Đức Vinh bị bác bỏ đề nghị, kinh ngạc vô cùng, hồi lâu chưa hoàn hồn.

Năm nay lịch trình tránh nắng sớm hơn năm ngoái, mặc dù trong cung mỗi người có một cách nghĩ, Vương Đức Vinh luôn cảm thấy, là vì bệ hạ muốn gặp vị phu nhân kia.

Nghe qua đúng là khó mà tin nổi, nhưng nói thật, từ nhỏ hắn đã theo bệ hạ, xưa nay chỉ thấy ngài sát phạt quả quyết, còn như bây giờ, bị vướng vào chuyện cương thường luân lý, lấy lại không thể lấy, buông lại không bỏ được, lại là lần đầu tiên gặp phải.

Nếu đã vì nàng sửa lại lịch trình, tại sao đến phút cuối, lại không muốn gặp?

Vệ Lăng Hằng cùng với các vương công đại thần sẵn sẵn một trận, lúc cười ngựa trở về, chợt phát hiện trong đội ngũ không thấy Tổng Tranh, không khỏi hỏi: "Tại sao không gặp Tổng khanh?"

Một vị quan trong đó bước ra, dùng giọng điệu chế nhạo, cười đáp: "Bệ hạ không biết, Tổng đại nhân ắt hẳn đang bị Tổng phu nhân giữ lại, lúc vì thần đến, thấy Tổng phu nhân đang chọn lựa y phục đi săn cho ngài ấy."

Bầu không khí đi săn đang thoải mái, vốn dĩ vua tôi cùng vui, nên các quan nói chuyện với nhau cũng không nghiêm túc như thường ngày, vừa bắt được đề tài, liền ào ào trêu chọc.

Một vị quan khác nghe vậy, cười ha ha: "Tổng đại nhân làm người luôn quyết đoán dứt khoát, lại để phu nhân mặc sức chọn lựa tìm kiếm, không duyên có tiêu hao hơn nửa canh giờ? Quả thật là phu thê ân ái."

"Nghe nói Tổng phu nhân diện mạo mỹ lệ, Tổng đại nhân lại lớn hơn Tổng phu nhân mười tuổi, tiểu kiều thê ấy mà, đương nhiên phải thương yêu một chút."

Có người lắc đầu cười than thở, "Ta nói, Tổng đại nhân có người vợ dịu dàng tri kỷ như vậy, mới thật sự khiến người hâm mộ. Đổi thành vị trong nhà ta xem, ái chà, không nói cũng vậy!"

Mọi người nói qua nói lại, náo nhiệt cực kỳ, lại không phát giác, không khí đột nhiên ập xuống một luồng khí lạnh.

Vị quan đáp lời đầu tiên lại phát hiện, ánh mắt bệ hạ như mũi tên đâm thẳng đến, như là muốn xuyên thủng hắn, lưng hắn lập tức rơi một giọt mồ hôi.

Hắn đã, nói sai cái gì sao?

Không lâu sau, có nội thị công công đi vào thúc giục Tổng Tranh, nói là: "Bệ hạ nói Tổng đại nhân là người có năng lực nhất, nhìn quanh không thấy Tổng đại nhân, liền gọi nô tài đến mời!"

Hoàng mệnh không thể trái, Tổng Tranh bảo hắn chờ chút, lại nghe Văn Anh cười nói: "Đồ vật trong lều còn chưa thu dọn xong, chàng mang Tịch Nhi đi trước đi, may mà tìm ra y phục của chàng rồi."

Tổng Tranh gật đầu thay y phục đi sẵn, mang Tổng Tịch đi trước, chỉ còn dư lại Văn Anh ở trong lều tiếp tục sắp xếp hành lý.

Văn Anh vừa dọn, vừa suy nghĩ, từ lúc bắt đầu có danh sách, cô đã hơi chút nhận ra động tác của hoàng đế, nhưng đợi tới bây giờ, lại không thấy đến, liền suy đoán trong lòng đối phương e rằng cũng không bình tĩnh.

Cô cố giữ lại Tổng Tranh lâu hơn chốc lát, hy vọng có thể đạt được mục đích.

Bỗng nhiên, tấm màn bị vén lên, một chùm sáng chiếu xuống đất.

Văn Anh đưa lưng về phía cửa, đang gấp quần áo, tuy lòng khẽ động, miệng lại hỏi: "Là gia quay lại sao?"

Người đến không lên tiếng một lúc lâu, không biết đã bao lâu không gặp nàng, thậm chí mơ cũng rất ít mơ thấy, hắn cho rằng mình sẽ dần dần quên nàng. Nhưng hôm nay chỉ vừa thấy bóng lưng thon thả của nàng, tim hắn chợt đập nhanh, cảm giác khát vọng ôm nàng vào lòng ngực đó, khiến hắn khắc chế dừng bước chân.

Người đến hồi lâu không có động tĩnh, tốc độ trên tay nàng chậm dần, hỏi lại: "Gia bỏ quên thứ gì à?"

Tiếng bước chân trầm ổn mà mạnh mẽ kia rốt cục vang lên, cách nàng càng ngày càng gần, sau đó người đến cúi người, theo đó là một tiếng thở dài, nắm chặt bàn tay đang đặt trên áo gấm: "Hắn là bỏ quên nàng."

Hô hấp của hắn khẽ phát vào cổ, Văn Anh chỉ cảm thấy cả người run lên, bất thành linh quay đầu lại!

Quả nhiên là Vệ Lăng Hằng!

Hắn mày rậm nhấp tẩn, mũi cao môi mỏng, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, tướng mạo bá đạo. Giờ khắc này, động tác của hắn tràn đầy cảm giác áp bách, như là bị chuyện gì kích thích, không còn dè dặt như lúc trước.

"Bệ hạ sao lại ở đây?" Nàng hốt hoảng rút tay ra, "Không phải có công công truyền ý chỉ của ngài, khiến gia đi săn bắn sao... Có người giả truyền thánh chỉ?"

Mặt nàng bỗng hiện vẻ lo lắng, như là sợ có người gây bất lợi cho Tổng Tranh.

Vệ Lăng Hằng nhớ tới lời của vị quan lúc nãy, đáy lòng như bị kim đâm, "Nàng không phải nói với ta là không thích hắn sao, vậy bạn tâm hắn làm gì?"

Văn Anh vẻ mặt hơi cứng đờ, hoảng hốt cúi thấp đầu, siết chặt quần áo mới được gấp kỹ, chính là cái áo Tổng Tranh vừa thay. Nàng buông tay, vuốt xuống nếp nhăn, thong thả nói: "Ta đã gả cho hắn, đã là người của Tổng gia, đương nhiên phải vì hắn lo nghĩ..."

"Hửm?" Hắn chợt kéo nàng tới gần, cánh tay cường tráng ôm eo nàng, không để nàng rời đi, "Ta không nghe rõ, nàng nói nàng là người của ai?"

Y phục rơi xuống đất, Văn Anh không kịp nhặt, chỉ có thể lấy tay đặt lên ngực hắn, miễn cưỡng kéo ra khoảng cách, "Bệ hạ không cần phải như vậy, hậu cung ba ngàn giai lệ, ta chỉ là một nữ nhân đã thành hôn."

"Để ta nhìn xem."

Nàng càng muốn né tránh, hắn càng như là buông bỏ hết mọi do dự, nhất định phải ôm nàng không buông.

Hắn nâng cằm nàng, ngón tay vuốt ve, cười khẽ dụ dỗ: "Bội Bội dung nhan tú mỹ, khí chất thanh linh, nếu như gỡ bỏ búi tóc phụ nhân này, ai sẽ nghĩ nàng là nữ nhân đã thành hôn? Nói là thiếu nữ chưa chồng cũng không quá."

Sắc mặt Văn Anh chợt đỏ bừng, quay đầu sang một bên.

"Kính xin bệ hạ tôn trọng một chút, nếu để người khác nhìn thấy, có ngại quân uy."

"Không nghĩ tới Bội Bội còn lo lắng cho uy nghi của ta." Hắn cố ý xuyên tạc ý của nàng, "Để người khác nhìn thấy cũng không sao, nếu nhìn thấy, vậy sẵn dịp đó phân minh rõ ràng với Tổng Tranh, nạp nàng vào cung..."

"Không được!" Nàng đột nhiên níu chặt vạt áo của hắn, tay khẽ run, lo lắng còn hơn cả chuyện của Tổng Tranh khi nãy, "Đây, đây là hành động của hôn quân, bệ hạ không thể..."

Vệ Lăng Hằng chỉ cảm thấy máu huyết khắp người nóng lên, trái tim như bị hòa tan.

Hắn cúi đầu, hô hấp tiến gần bờ môi hồng của nàng, ngữ điệu càng thấp, "Vậy nàng đừng nói những lời làm ta tức giận nữa, có được không? Bội Bội, nàng có biết ta muốn gặp nàng một lần, khó khăn đến nhường nào..."

Hơi thở của nam nhân quấn lấy nàng, Văn Anh hô hấp hơi dừng, như bị rung động trước ý đồ của hắn, nhất thời không phản ứng kịp, giây dựa cũng quên mất.

Mất thấy hai người càng ngày càng gần, ngoài lều chợt vang lên tiếng nói của "Thu Sát": "Nô tỳ vẫn an Tam hoàng tử ——"

"Nơi này là lều của Tổng Tranh? Ta đến tìm Tổng Tịch."

"Kính xin Tam hoàng tử dừng bước, đại tiểu thư không có ở đây."

"Ồ, Tổng đại nhân có ở đây không, tìm hắn cũng được..." Hắn vừa nói xong, không chờ tỳ nữ trả lời, liền giơ tay xóc lên lều vải.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Hoàng đế mưu đoạt thần thê (8)

Edit: Thiên Tinh

Tam hoàng tử Vệ Tuyên vừa nhắc mình, chân còn chưa bước vào, đã chạm mặt Văn Anh.

Hắn cười như không cười, "Hóa ra là Tổng phu nhân..."

Một cậu nhóc mười sáu mười bảy tuổi, đặt ở hiện đại vẫn đang học cấp ba, với cổ nhân thì đã có thể lấy vợ. Hắn còn chưa cao như phụ hoàng hắn, nhưng vóc người đã đủ để cúi đầu nhìn Văn Anh.

Văn Anh như là không nhìn thấy vẻ mặt đầy thành kiến của hắn, lễ nghi đầy đủ, lại cười nói: "Phu quân và Tịch Nhi cùng nhau đi săn rồi, nếu điện hạ muốn tìm có thể đi tới bãi săn."

Nàng vừa vận chặn cửa, khiến hắn muốn vào cũng không được, Vệ Tuyên tùy ý lướt nhìn, trong lều thoáng đang sạch sẽ.

Hắn đang đắm chiêu, Văn Anh bước lên trước một bước, hắn không khỏi buông mình lùi về sau, cách nàng một khoảng cách.

"Tổng phu nhân làm gì vậy?"

"Bây giờ trong lều chỉ một mình ta, e rằng không tiện chiêu đãi Tam điện hạ."

Hắn cười nhạo một tiếng, "Được rồi, nếu Tổng phu nhân không hoan nghênh, ta cũng không ở đây cho mất mặt, đi trước."

"Chờ chút..." Văn Anh nhìn hắn đi hai bước, đột nhiên lên tiếng ngăn cản.

Vệ Tuyên còn chưa đi xa, không phản ứng có vẻ không quá lễ phép, đành quay đầu lại, "Chuyện gì?" Hắn khó chịu nhìn nàng, lại thấy người trước mắt mỉm cười khê, nàng dung mạo tú lệ, đôi mắt kia hàm chứa ý cười, đặc biệt ôn nhu đẹp mắt.

"Điện hạ bị ai trêu đùa sao?" Nàng đi tới sau lưng hắn, từ nơi đó bóc ra một tờ giấy, phía trên vẽ cái đầu heo đang nhắm mắt là lưỡi.

Vệ Tuyên chỉ cảm thấy có ngón tay mềm mại chạm vào lưng, vừa chạm liền rời đi. Tâm tư của hắn còn dừng ở trên lưng, nàng đã đưa giấy tới.

Hắn vô ý thức đưa tay tiếp nhận, vừa nhìn vào, lập tức lúng túng, cắn răng nói: "Nhất định là nhị ca làm, huynh ấy luôn thích trêu ta!"

"Xem ra hai huynh đệ cảm tình không tệ." Văn Anh lại cười, "Nếu điện hạ đi tới bãi săn, xin hãy mọi chuyện cẩn thận, mũi tên không có mắt, đừng dễ bị thương."

Hắn ngần ra, "Sao nguoi..."

Đã đi săn được vài lần, lời nói như thế, từ trước đến giờ hắn chỉ nghe qua từ miệng Thực phi, nhưng không phải nói với hắn, mà là nhị ca.

Hắn thường suy nghĩ, giả dụ mẫu phi của hắn không chết, mình hắn sẽ giống như nhị ca, không cần hao tâm tổn trí tranh giành lực chú ý của phụ hoàng, chỉ cần có mẫu phi chăm sóc, sống ung dung tự tại là đủ rồi.

Văn Anh thần thái tự nhiên cười: "Nghe nói điện hạ và Tịch Nhi quen biết, đã là bạn tốt của Tịch Nhi, ta mới lắm miệng một câu, điện hạ đừng chê ta nói nhiều là được."

Vệ Tuyên nhớ tới chuyện nàng gây ra cho Tổng Tịch, định nói nàng làm bộ làm tịch, nhưng dưới nụ cười dịu dàng của nàng lại không thốt nên lời, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn nàng một cái, rồi đi.

Chờ hắn đi, Văn Anh mới xoay người vào lều.

Tiểu Thập đóng vai "Thu Sát" cũng bình tâm lại, rồi lại thấy khó hiểu, lẽ nào bệ hạ không ở bên trong? Tại sao Tam hoàng tử không phát hiện?

Văn Anh buông mình, trong lều khôi phục vẻ mờ tối, nàng quay đầu nhìn Vệ Lăng Hằng: "Bệ hạ còn không đi? Nếu để cho con trai mình bắt được, lúc đó sẽ thú vị lắm."

Thì ra Vệ Lăng Hằng đứng cạnh mình cửa!

Hắn dán sát vách lều, Tam hoàng tử chỉ có thể nhìn thấy chính giữa, hai bên trái phải đều là điểm mù, lại thêm Văn Anh đứng ngay cửa, thu hẹp tầm mắt của hắn, cho dù phụ hoàng hắn gần trong gang tấc, hắn cũng không phát hiện.

Vệ Lăng Hằng hệt hăng nhìn nàng, "Nàng ôn nhu với tiểu tử kia như vậy, sao cứ tới phiên ta liền trở mặt?"

"Là bệ hạ làm việc không kiêng kỵ... Chẳng lẽ còn muốn ta nhẫn nhục chịu đựng sao?" Nàng quay mặt qua chỗ khác.

Lúc trước bầu không khí rõ ràng rất tốt, Vệ Lăng Hằng nhận ra nàng đã dao động, thế mà Vệ Tuyên vừa đến, nàng như bị nhắc nhở, trên đời này ngoại trừ hai người bọn họ, kỳ thực còn có những người khác, còn có luân lý cương thường mà bọn họ không thể làm ngơ.

*

Khu lều trại có vẻ quanh quẽ, đa số mọi người đều đến bãi săn. Vì vậy Vệ Lăng Hằng mặc thường phục đi ra cũng không gây chú ý, cho dù có nữ quyền ngẫu nhiên thoáng nhìn thấy một bóng người, cũng không ai nhận ra đây chính là vị thiên tử ngồi cao trên long y kia.

Chỉ có Vệ Tuyên, hần đứng trong một cái khe kín đáo giữa các lều trại, nhìn thấy phụ hoàng vội vã rời đi, khiếp sợ không thôi.

Nếu hần không nhìn lầm, phụ hoàng vừa bước ra từ lều của Tổng Tranh...

Lúc này nữ nhân kia nói gì?

"Bây giờ trong lều chỉ một mình ta", hay cho câu chỉ một mình nàng!

Hần biết ngay lời nói của nữ nhân này không đáng tin, vừa rồi nếu không phải hần thính mũi, ngửi thấy mùi long diên hương chỉ trong cung mới có, cũng sẽ không nghi ngờ, muốn tìm hiểu thực hư.

Bởi vì mãi suy nghĩ, không đề phòng, trước mặt đụng phải một người.

"Vệ Tuyên? Người sao vậy?" Người kia âm thanh trong trẻo, giọng điệu kinh ngạc.

Hần ngẩng đầu, phát hiện người trước mắt chính là Tổng Tịch mà hần vốn muốn đi tìm.

Sau chuyện ở hoàng cung lần trước, trong các yến hội được tổ chức ở những nơi khác, hai người từng có mấy lần giao thiệp, hần đang trong tuổi mới biết tình yêu nam nữ, nên rất có hảo cảm với người thông minh chín chắn như Tổng Tịch.

Giờ khắc này, sắc mặt Vệ Tuyên rất tệ, vô ý thức hỏi nàng: "Tổng đại nhân đang ở đâu?"

"Phụ thân theo những người khác vào rừng săn bắn rồi, ta xem không tới, nên định trở về nghỉ ngơi." Nàng quan tâm hỏi, "Trông người có vẻ không thoải mái, đã xảy ra chuyện gì à?"

"Ta..."

Hần vừa định kể lại, bỗng lóe ra một ý nghĩ, nếu Tổng Tịch biết việc làm của kẻ mẫu nàng, sẽ ra sao đây?

*

Săn bắn thường có cọ sát, cho nên sẽ có thái y đi theo.

Nhưng lần này trong số những người bị thương lại có thánh thượng, lập tức đã kinh động tất cả thái y đi vào trị liệu. Nghe nói lúc bệ hạ săn một con hồ ly, nó đột nhiên xoay người nhảy lên khiến con ngựa hoảng sợ, hần bị thương trong lúc thuần phục con ngựa đó.

Thông thường khi vương thân quý tộc săn bắn, đều sẽ bỏ đói những động vật hung dữ mấy ngày, khiến chúng không thể chống đối con người. Nhưng Vệ Lăng Hằng vẫn không khuyến khích cách làm này, hần tình nguyện thả ít vài con mồi, đặt riêng khu vực, tốn nhiều nhân lực một chút, để mọi người có thể lựa chọn tùy theo năng lực, dễ bề phân biệt ra người có tài năng thật sự.

Bởi vậy tuy bọn họ đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng đòn cuối của con hồ ly sắp chết, vẫn tạo chút phiền toái.

Lúc Văn Anh nghe được tin tức, đang thiếu thừa bỗng bị lệch, đâm vào ngón tay, tức khắc máu chảy ra. Dẫn tới Tổng Tranh nghi hoặc mà nhìn.

"... Bệ hạ, không sao chứ?" Nàng hỏi.

Tổng Tranh đáp: "Bị thương không nặng, lại có thái y viện tự mình trị liệu, chắc sẽ không sao."

"VẬY THÌ TỐT..." Trông nàng vẫn có vẻ mất tập trung.

Tổng Tranh nhìn nàng một cái, lại nói: "Lần này xuất hành có Thục phi nương nương đi theo, bệ hạ có nương nương săn sóc, nàng cứ yên tâm đi." Hần chỉ cho rằng nàng trung quân ái quốc, mới đặc biệt lo lắng thương thế của quân chủ.

Văn Anh gượng cười gật đầu. Tiểu Thập đứng bên cạnh hầu hạ, ghi nhớ lại tất cả cảnh tượng đó vào đầu.

Lại qua một ngày, truyền ra tin tức thương thế của bệ hạ chuyển biến xấu.

Tiểu Thập thấy Văn Anh luôn nhìn quanh cửa, thần sắc khẩn trương lo âu, bèn lặng lẽ ghé vào tai nàng nói: "Phu nhân có muốn gặp bệ hạ?"

Văn Anh ngẩn ra, quay đầu nhìn nàng, vẻ mặt chần chờ.

Cô đương nhiên muốn gặp rồi, cô chờ chính là thời khắc này, Tiểu Thập thay Vệ Lăng Hằng quan sát nhất cử nhất động của cô, nhưng làm sao không phải là cô truyền ngược tin tức cho nàng?

Tiểu Thập không biết, còn đang thổi lửa, ""Đúng lúc đô thành đưa tới công vụ bí mật, Tổng đại nhân đang nghỉ ngơi ở chỗ Tôn Thái phó, đại tiểu thư và các quý nữ đã rủ nhau đi săn, là lúc thích hợp! Những vấn đề khác phụ nhân không cần lo lắng, giao cho ta giải quyết là được.""

""Thương thể của Bệ hạ thật sự không tốt?""

""Nghe Đại tổng quản nói là đang phát sốt."" Tiểu Thập dừng một lát mới nói, ""Vốn không định để phụ nhân đi qua, mắt công gặp phải nguy hiểm, nhưng bệ hạ phát sốt, có chút mê sảng, trong lúc lơ đãng còn gọi tên phụ nhân... Ý của Đại tổng quản là, sợ có người phát hiện, vẫn nên để phụ nhân đi qua an ủi một phen.""

Văn Anh nắm chặt gối mây, lập tức gật đầu.

Tiểu Thập không nói dối, bất kể là đường đi vào lều chính, hay cho tới khi đến nơi, ngoại trừ Vương Đức Vinh cũng không có người khác canh giữ bên cạnh bệ hạ, tất cả mọi chuyện đều được an bài rất ổn thỏa.

Vương Đức Vinh hành lễ, nàng nghiêng người tránh thoát.

""Phụ nhân cuối cùng cũng đến rồi!"" Thần sắc của hắn như nhìn thấy cứu tinh, thở dài một hơi, ""Bệ hạ vừa ở trước mặt Thục phi nương nương gọi tên ngài, dọa nê tài kiệt cả mình, chỉ có thể lấy cớ đó là tên con mèo mà lấp liếm cho qua.""

Văn Anh dường như không nghe thấy lời hắn nói, một lòng chỉ để ý thương thể của Vệ Lăng Hằng, bước nhanh tới bên giường, lấy tay dò nhiệt độ của hắn.

Quả thật là đang nóng, nàng vội hỏi: ""Uống thuốc chưa? Chấn bịt kín giống như có mồ hôi, không lau cũng không ổn. Tại sao không đắp khăn lạnh lên trán, lẽ nào thái y không dặn dò sao..."" Nàng nói xong, như là nóng giận, trừng Vương Đức Vinh một cái.

Vương Đức Vinh xấu hổ cúi đầu, trong lòng hô to, khí thế này thật không thua Thục phi nương nương!

Người bệ hạ nhìn trúng, quả nhiên không tầm thường.

"Liền đợi ngài ra quyết định." Hắn không tự giác thấp lưng hơn, phối hợp lời của nàng, dâng từng vật dụng lên.

Vệ Lăng Hằng nhắm mắt, không thấy tình lại, Văn Anh đành phải lấy ống dài, cẩn thận đưa thuốc vào miệng hắn, lại gấp khăn đã ngâm nước đặt lên trán hắn.

Đến giai đoạn lau mồ hôi, nàng không khỏi nhìn Vương Đức Vinh.

Vương Đức Vinh lại cứ đứng một bên không nhúc nhích, như tăng nhân nhập định, nàng cắn răng một cái, cầm khăn lau người, cời nút buộc cổ áo của hắn, thay hắn lau cổ.

Nhưng nàng lau đến một nửa, tay chợt bị hắn giữ chặt.

""..."" Hắn như là đã tỉnh lại, vô ý thức kêu rên, giọng khàn khàn.

Nàng nghe vậy, mũi đau xót, rơi nước mắt, "Trường Phong."

Vệ Lăng Hằng nghiêng đầu, thấy nàng lại như người thiếu nữ mà hắn quen biết ban đầu, nằm nhào bên giường, tha thiết lo lắng nhìn hắn.

Hắn nắm lấy tay nàng hôn một cái, nàng cũng không chống cự. Hắn khàn giọng cười nhẹ: ""Thì ra phải đợi ta sinh bệnh, mới bằng lòng ôn nhu đối đãi ta, vậy ta phải mỗi ngày trông mong sinh bệnh...""

Mắt nàng rung rung, nghe hắn nói vậy lập tức nén lệ, trừng hắn một cái, ""Nếu chàng mỗi ngày sinh bệnh, ta mặc kệ chàng sống hay chết!""

Nàng tức giận hùng hổ, càng lộ vẻ lo lắng vô cùng.

Lòng ngực Vệ Lăng Hằng không nhịn được rung động, cười khẽ ra tiếng.

Tính cách của nàng vẫn luôn như vậy, lại bị hai nhà Văn Tổng mãi đi góc cạnh, khiến hắn đau lòng không ngớt.

Nàng bỗng cảnh giác lên, ""... Chàng thật sự bị bệnh?""

Hắn vừa tỉnh liền thần trí minh mẫn, hai mắt sáng ngời, còn có tâm tình trêu chọc nàng, nhìn thế nào cũng không giống một bệnh nhân bị sốt đến mê sảng. Lúc nàng lau người hắn cũng phát hiện, nhiệt độ tuy nóng, nhưng cũng không phải nóng hổi.

Vệ Lăng Hằng liếc nhìn Vương Đức Vinh, cho hắn một ánh mắt cảnh cáo, Văn Anh thấy vậy, vẻ mặt càng thêm nghi ngờ.

Vệ Lăng Hằng sợ nàng không tin, ho mạnh hai tiếng, mới nghiêm túc nói: ""Ta thật sự bị bệnh, rất nghiêm trọng, cần chăm sóc mới có thể khỏe lại...""

*

Tôn Thái phó nhìn sắc trời, cười giong nói: "Nghe nói trong nhà Tổng đại nhân có một vị kiều thê, canh giờ này còn chưa về, chẳng phải sẽ bị phạt? Không bằng chịu thua ra về thôi."

Thường ngày khi đồng liêu nói tới thê tử, trong đầu Tổng Tranh đều hiện ra dáng dấp của người vợ nguyên phối, nhưng hôm nay Tôn Thái phó nhắc đến, hẳn không khỏi nhớ tới cảnh Văn Anh dưới đèn thêu thùa, khuôn mặt tú lệ của nàng hơi nghiêng, chuyên chú mỗi một đường kim mũi chỉ, yên tĩnh mà tốt đẹp.

Thế là, ngoài dự đoán của Tôn Thái phó, Binh bộ Thượng thư Tổng đại nhân luôn chấp nhất thắng thua, lại bỏ xuống quân cờ, đứng lên nói: "Cũng tốt."

Tôn Thái phó ngoái ngoái lỗ tai, bày tỏ kinh ngạc, sau đó vuốt chòm râu dài, thăm nói: "Lão phu cũng nên đi xem thương thế của Trường Phong ra sao..."

Tổng Tranh đang thu gom quân cờ, chợt dừng lại, "Trường Phong?"

Tôn Thái phó thấy hẳn không hiểu, sức nhớ vừa nãy mình gọi sai tên huy, nhưng việc này cũng không phải cảm kỵ, bèn giải thích: "Tổng đại nhân có điều không biết, năm đó lúc bệ hạ vẫn là Thái tử, ta từng làm Thái phó cho Thái tử, giảng dạy bệ hạ. Khi đó giúp bệ hạ lấy tên tự, chính là Trường Phong."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Hoàng đế mưu đoạt thần thê (9)

Edit: Thiên Tình

Vương Đức Vĩnh đã lùi ra, trong lều chỉ còn Văn Anh và Vệ Lăng Hằng.

Tay của Văn Anh vẫn bị hắn nắm chặt không buông, hắn câu được câu không trò chuyện với nàng. Lo lắng qua đi, nàng thu lại tính khí, trở nên trầm mặc hơn, chỉ canh đúng thời gian, đôi khăn ướt khác cho hắn.

"Không phải nói Thục phi nương nương theo hầu sao?" Nàng cầm một góc khăn, nhẹ nhàng phủ lên trán hắn, "Nếu bệ hạ đã không sao, ta cũng nên trở về, gọi Vương Đức Vĩnh tìm nàng ấy đến đây đi, được không?"

Lời của nàng nhu hoà mà mềm mại, nhưng Vệ Lăng Hằng lại không thích nghe.

Hắn chuyển đề tài, xoa ngón tay nàng, dấu kim châm lờ mờ có thể thấy được, "Nghe nói, lúc nàng nghe được ta bị thương, đâm trúng ngón tay..."

Nàng hơi dừng, "Lúc đó, ta rất sợ hãi..." Nàng rút tay đi, khi hắn cho rằng nàng muốn thu tay về, nàng lại khẽ vuốt tóc mai của hắn, "Chàng đã già hơn mười tuổi rồi, ta rất lo lắng, Trường Phong cũng không còn trẻ nữa, sao có thể gầy vò mình giống như ngày trước được..."

Ngữ điệu tựa như hồi ức của nàng, khiến hắn hơi run, phảng phất bọn họ đã dặt tay trái qua mấy chục năm, mà nàng đứng ở đầu thời gian bên này, mỉm cười nhìn hắn ở đầu bên kia.

Không biết tại sao, Vệ Lăng Hằng bỗng dưng cảm thấy chua xót. Trường Phong chỉ sống trong thời thiếu nữ của Bội Bội, sau khi lấy chồng, giấc mộng của nàng tan vỡ, cho nên trong mộng đã không còn một chàng hiệp khách tên Trường Phong.

Mà hắn không thể lần nữa tiến vào mộng của nàng, không thể thay đổi quá khứ, ngăn cản nàng gả cho Tổng Tranh.

"Hắn có tốt với nàng không?" Hắn lần đầu tiên hỏi nàng.

Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt ấm áp, không còn là vị hoàng đế cao cao tại thượng cố giả dạng làm người thường, mà là một cố nhân chỉ đơn thuần quan tâm nàng. Hắn để ý quá khứ của nàng, cũng chờ mong tương lai của nàng.

Đây mới là Trường Phong của nàng nha.

Nàng nhìn hắn, đôi mắt ngơ ngác, mỉm cười gật đầu.

Vệ Lăng Hằng lại nhớ lần đó ở thiên điện nàng khóc đến đau khổ như vậy, nếu nàng sống tốt, thì sao phải khóc?

"Ta tuy già đi mười tuổi, nhưng vẫn là Trường Phong của nàng.. Trước đây nàng bị uất ức, đều sẽ nói với ta..." Hắn dừng một lát, lại hỏi, "Hắn thật sự có tốt với Bội Bội của chúng ta không?"

Giọng nói đó quá dịu dàng và thân mật, đến nỗi nàng lập tức không khống chế được, cổ nén nước mắt quay mặt đi. Sau đó lại từ từ quay về, cúi đầu nhìn hần đang cẩn thận cầu lấy ngón út của nàng.

Thế là, nàng lắc đầu.

Hần cười rộ lên, "Được, hần không tốt với Bội Bội, ta đi đánh hần."

Nàng lắc lắc ngón tay cầu lấy nhau của hai người, không nói lời nào.

*

Nơi đóng trại ánh đèn sáng bừng, nhìn xa xa trông như những chiếc đèn lồng. Tống Tranh đi tới trước lều của mình, bên trong không đốt đèn, ở ngoài nhìn vào cảm thấy xám xịt, phảng phất không có người ở bên trong.

Lời nói của Tôn Thái phó luôn quanh quẩn trong đầu hần, Trường Phong là tên tự của bệ hạ, mà một tháng trước trên tờ giấy viết thư, hai chữ "'Trường Phong'" mà nàng viết lại hoàn toàn bất đồng với nét chữ xinh đẹp của nàng.

Phong cách viết chữ này, so với nữ nhân, quả thật phù hợp tác phong tiêu sái tùy ý của nam nhân hơn.

Nhưng ý niệm này chợt lóe mà qua, lại bị hần gạt bỏ, cảm thấy vô cùng hoang đường. Văn Anh ở hậu trạch, ngoại trừ giao tiếp xã giao vẫn luôn là cửa lớn không ra công trong không bước, bệ hạ lại ở thâm cung, hai người thật sự là quăng tám sào cũng không tới, hần lại bắt lấy điểm trùng hợp này mà nghĩ ngợi lung tung.

Tống Tranh hơi lắc đầu, đi vào lều.

"'Bội Bội?'"

Hần khẽ gọi, rất lâu không thấy đáp lại, mãi đến khi lòng hần sinh nghi hoặc, mới nghe nàng nói "'Ừ?'" , giống như người ngủ no giấc, từ mũi hừ nhẹ một tiếng.

Hần tới bên giường, con mắt đã thích ứng bóng tối, chỉ thấy ánh trăng chiếu vào khuôn mặt điềm nhiên của nàng, nàng lộ vẻ khó hiểu.

Mặt mày hần dịu lại, thấp giọng nói: "'Không có gì, ngủ đi'"

*

Hoàng đế gặp chuyện, lịch trình đi săn lần này lại rất vội vã, chờ sau khi Vệ Lăng Hằng khôi phục trạng thái, liền nhanh chóng trở về hành cung.

Đã ở trong son trang, vì thế Văn Anh và Vệ Lăng Hằng giảm bớt rất nhiều khả năng tiếp xúc, ngoại trừ lúc tổ chức tiệc tối, chỉ có thể nhìn từ xa.

Văn Anh cũng kiên nhẫn, nếu khoảng cách trên bản vẽ đại biểu hảo cảm của hoàng đế đối với cô, thì giờ khắc này hần đã một chân bước vào trận doanh của cô. Dù sao hai người cũng có thân phận khác biệt, về sau, nếu muốn tiếp tục gặp mặt, cần hần chủ động lên kế hoạch.

Tiến độ bên này không nhắc tới, cô phát hiện gần đây Tống Tích và Tam hoàng tử ở chung ngày càng nhiều. Đối với chuyện này, cô lại mừng rỡ tán thành, lúc trước muốn xoát hảo cảm độ của Tam hoàng tử chỉ là thuận tay, dù sao thêm một người có hảo cảm với mình cũng tốt hơn thêm một kẻ thù.

Ai ngờ hôm đó, người trong hành cung đột nhiên đến, truyền lệnh của Thục phi nương nương khiến cô vào cung.

So với hoàng cung nguy nga lộng lẫy, hành cung có nét độc đáo riêng. Cô lưu luyến cảnh vật nên bước chân hơi chậm, lúc đi vào, Thục phi đã cười đầy thâm ý, cười gằn một câu: "'Tống phu nhân làm ta chờ thật lâu.'"

"'Không dám.'" Cô nhảy bèn nhận ra Thục phi không có thiện ý, lại thần thái như thường, mỉm cười vắn an rồi nói, "'Không biết lần này nương nương gọi ta đến đây, là vì chuyện gì?'"

"'Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.. Liên quan đến Tống gia thiên kim và đứa con trai làm người ta đau đầu của ta.'"

Văn Anh cơ hồ trong nháy mắt phản ứng lại, nhưng vẫn hỏi: "'Ý của nương nương là?'"

"'Ta có ý gì, Tống phu nhân không biết sao?'" Thục phi thần sắc cao ngạo, ngồi trên chủ tọa cao cao tại thượng, ung dung vuốt ve hoa văn trên tay áo, vừa định dẫn mặt đối phương, chợt nghe bên ngoài thông báo, nói là bệ hạ giá lâm.

Quả nhiên một bóng người cao to tiến vào.

Thục phi mặt mày vui vẻ, nghênh đón hoàng đế, như vui như gượng nói vài câu với hần, suýt nữa quên luôn Văn Anh.

Chờ Vệ Lăng Hằng nhìn sang, nàng thấy Văn Anh còn ở đây, mới bĩu môi giới thiệu: "'Đây là phu nhân của Binh bộ Thượng thư Tống đại nhân.'"

Hần liếc nhìn Văn Anh, rừ mắt xuống, "Thì ra là Tống phu nhân..."

Văn Anh hành lễ, hấn đi lên trước một bước, sau đó như là ý thức được cái gì, ho nhẹ một tiếng, ""Không cần đa lễ. Hai người đang nói chuyện gì?""

""Cũng không có gì, Tuyên Nhi tuyển phi, lần trước ta thấy Văn gia nha đầu cũng không tệ lắm, Văn gia phu nhân lại không ở đây, nên muốn tìm Tổng phu nhân hỏi một câu.""

"Hừm? Tuyên Nhi có vừa ý ai chưa?"

Nhắc đến hôn sự của con trai, Vệ Lăng Hằng cũng rất để ý, hai người lấy đề tài này tán gẫu một hồi, bỏ Văn Anh sang một bên.

Cung nữ lớn tuổi đưa mắt ra hiệu với Văn Anh, khiến cô mau đi ra ngoài, bệ hạ hiếm khi đến một chuyến, sao có thể để người khác quấy rầy?

Ngay lúc này, hạ nhân thông bẩm, nói là Tổng Tranh tới đón thê tử trở về. Thục phi đang định đồng ý, lại nghe Vệ Lăng Hằng nói: ""Tổng ái khanh đến à? Thật đúng lúc, trẫm có việc muốn thương lượng với hấn.""

Tổng Tranh được cung nhân dẫn vào, nhìn thấy hoàng đế cũng ở đây, ý tưởng hoang đường lúc trước lại len lỏi vào đầu.

Theo sau Tổng Tranh là Tam hoàng tử Vệ Tuyên, hấn còn đang lười biếng cười, vừa thấy tình hình trước mắt bất giác nhíu mày.

Hấn là tới thỉnh an Thục phi, trước mặt hoàng đế, Thục phi luôn biểu hiện dáng vẻ từ mẫu, lần này cũng không ngoại lệ, thấy hấn bèn hỏi han ân cần hồi lâu.

""Tuyên Nhi đi đâu về? Bên ngoài có nóng hay không, để mẫu phi lau mồ hôi cho con...""

Khỏe môi nhếch lên, Vệ Tuyên lười biếng cười, ""Mẫu phi, ta đã lớn rồi.""

""Bệ hạ, người xem ——"" Thục phi quay đầu lại hờn dỗi với Vệ Lăng Hằng, chỉ vào Vệ Tuyên, ""Con nha, không quản đã bao lớn, trong mắt phụ hoàng và mẫu phi, con cũng chỉ là đứa trẻ.""

Nàng và hoàng đế công khai thân mật, ngay lúc này, Văn Anh ngồi bên cạnh bỗng khẽ ho.

Trong lúc Vệ Lăng Hằng trò chuyện với Thục phi, luôn lơ đãng đưa mắt về phía Văn Anh nhìn nhiều lần, vừa thấy nàng ho khan, không khỏi nhíu mày.

Thục phi còn muốn hờn dỗi vài câu, thấy vẻ mặt hấn ngại ra, vô ý thức quay đầu nhìn Văn Anh, ""Tổng phu nhân làm sao vậy?""

""Không có gì."" Nàng lắc đầu, cố nén lại ho hai tiếng, ""Có lẽ lúc này ham ngắm phong cảnh hóng gió, cổ họng hơi ngứa...""

Tổng Tranh thấy vậy bèn nói: ""Không dám dẫn bệnh khí cho bệ hạ và nương nương, vi thần và nội tử xin cáo lui.""

Chữ "Được" vừa đến đầu lưỡi, Thục phi lại nghe bệ hạ nói: ""Tổng phu nhân khỏe mạnh tiến cung, sinh bệnh ra ngoài, như vậy Tổng ái khanh lại trách tội trẫm. Vương Đức Vinh, gọi thái y đến xem bệnh cho Tổng phu nhân đi.""

Văn Anh muốn từ chối, lại thấy ánh mắt hấn nhìn sang, đó là một cảm xúc vô cùng khắc chế, tựa như một con sông ngầm, không nhìn thấy dưới đáy đang cuộn trào mãnh liệt.

Nàng bất giác liền gật đầu.

Vệ Tuyên thu hết mọi thứ vào mắt, không khỏi buồn cười, vị mẫu phi trang điểm lộng lẫy này của hấn liệu có biết nàng đã dẫn ai vào cung không đây? Nàng muốn ở trước mặt người khác tỏ ra được sủng ái, lại không biết ánh mắt của phụ hoàng vẫn không đặt trên người nàng.

Không thấy người ta chỉ mới ho hai tiếng, phụ hoàng đã lo lắng đến nỗi không cho người ta đi hay sao?

Lúc Vệ Lăng Hằng hàn huyên vài câu với Tổng Tranh, dư quang không tự chủ được nhìn Văn Anh.

Đã thấy nàng nhận lấy bình trà trong tay cung nhân, thay Tổng Tranh rót nước, lại dùng nắp trà phẩy nhẹ, đợi đến nhiệt độ thích hợp, mới đặt tới bên tay Tổng Tranh, vị trí vừa vặn thuận tay hấn, nhìn vào biết ngay là thường xuyên làm.

Thế mà Tổng Tranh lại bất giác, bưng trà, ngay cả nhìn nàng một cái cũng không, thản nhiên uống một hớp.

Một cảm xúc không nói nên lời ủa vào lòng, Vệ Lăng Hằng bỏ tách trà đang cầm sang một bên, phát ra một tiếng lanh lảnh, lại không ai nhận ra hấn đang nổi giận.

Thục phi chỉ cho rằng trà không hợp khẩu vị hấn, gọi người cho hấn đổi lá trà.

Văn Anh rũ mắt, không nhìn bất kỳ ai.

Lại nghe bên tai bỗng truyền đến một tiếng trào phúng ngạo mạn, ""Tổng phu nhân cảm thấy đặc ý làm phải không?""

Nàng liếc mắt nhìn sang, là Vệ Tuyên.

Thì ra là hần thừa dịp Thực phi đổi trà, ngồi xuống cạnh Văn Anh. Mà bởi vì thính đường khá rộng, những người còn lại đều đang tán gẫu, không ai nghe thấy lời hần nói với nàng.

""Chồng mình ở ngay bên cạnh, lại mắt đi mày lại với phụ hoàng của ta, như thế nào, có kích thích không?""

*

Ở hành cung tránh nắng được một thời gian, thánh giá và các đại thần cùng lên đường về đô thành.

Vừa hồi phủ, còn chưa kịp nghỉ ngơi chốc lát, Văn Anh liền nghe người ta nói Phúc Bảo gặp chuyện. Thì ra là nhóc mập Tổng Tầm luôn không thích Phúc Bảo, ngày nọ từ lớp học về, bức bối hồi phủ, đúng lúc nha hoàn dẫn Phúc Bảo đi dạo hoa viên, Phúc Bảo cản đường hần, hần liền đập lên người nó, dùng sức nghiền ép, giẫm gãy chân sau của nó.

Văn Anh nghe mà đau lòng muốn chết. Lúc cô nhập vai, luôn đưa tình cảm vào trong đó, như vậy mới có thể diễn xuất y như thật. Cho nên bất kể là oán hận Tổng Tranh, hay quyến luyến Vệ Lăng Hằng, đều rất chân thực.

So sánh với Phúc Bảo, sự yêu thích của cô dành cho nó càng thêm thuần túy.

Thường ngày cô ra ngoài xã giao, mỗi lần trở về, Phúc Bảo sẽ chạy ra, lượn quanh cô một vòng, sau đó lác lư rời đi, cực kỳ ngao kiêu, mãi đến khi cô đuổi theo đưa tay đến trước mặt nó, nó mới miễn cưỡng liếm liếm lòng bàn tay cô.

Thảo nào lần này cô đi nhiều ngày như vậy, lại không thấy nó ra đón.

Cũng may nha hoàn kịp thời mời thú y, băng bó vết thương, chẳng qua e rằng sau này chỉ có thể làm một con mèo què, nhìn nó ỉu xiu không chút sức sống, Văn Anh cũng theo đó mà rơi lệ.

Tiểu Thập hiển nhiên cũng đưa chuyện này đúng sự thật báo cho hoàng đế bệ hạ.

Vệ Lăng Hằng Văn Anh bây giờ không có con cái, nuôi nấng con mèo này gần như con mình, không khỏi đau lòng, bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng.

*

Tam hoàng tử Vệ Tuyên nghe nói trong hoàng cung đột nhiên có thêm một con mèo tổ tông, hỏi tiểu thái giám hầu hạ, đối phương mặt mày hớn hờ nói với hần: ""Nhắc tới cũng lạ, một con mèo mà thôi, còn què chân nữa chứ, bệ hạ lại cưng như trứng. Hôm trước Thực phi nương nương lấy thức ăn đùa nó, nó khập khiễng đi hai bước, nương nương nhìn liền không nhịn được cười, thế mà lại chọc giận bệ hạ, phạt nương nương ba tháng bổng ngân. Tiền bạc là chuyện nhỏ, mất mặt mới là thật, nếu điện hạ nhìn thấy, vẫn nên đi đường vòng thôi.""

Vệ Tuyên dờ khóc dờ cười, một hoàng tử như hần còn phải tránh né một con mèo sao? Buồn cười!

Người khác không biết, hần lại biết nguyên nhân bên trong, đương nhiên sai người chú ý Tổng phủ, biết Văn Anh có một con mèo cũng gãy chân. Con mèo mà phụ hoàng bảo bồi này không phải của nàng ta, còn có thể là của ai!

Hần cảm thấy không tương xứng nổi, một nữ nhân đã gả cho người, đến tột cùng phụ hoàng coi trọng nàng ta ở điểm nào?

Hần không nhịn được bèn hỏi tiểu thái giám, ""Người nói xem, một nữ nhân ngày thường nhìn ôn hoà thân thiết, lại âm thầm làm nhiều việc ác, tại sao còn có người thích?""

""Lời này của điện hạ thật làm nô tài khó mà trả lời, nô tài có thích ai bao giờ đâu... Chẳng qua mọi lý lẽ trên đời này hần đều giống nhau, nếu không phải mất của người thích nữ nhân kia có vấn đề, thì chính là nữ nhân kia kỳ thực là người tốt, bị người khác hiểu lầm?""

Vệ Tuyên vô ý thức phản bác: ""Không thể nào! Ta tận mắt thấy nàng gội nước lên váy kẻ nữ của mình, khiến kẻ nữ mất hết thể diện, chẳng lẽ còn vì muốn tốt cho nàng?""

Tiểu thái giám phản ứng cũng nhanh, lúc mở tiệc yến phi, hần ở ngay bên người Vệ Tuyên hầu hạ, vừa nghe liền nghĩ đến, ""Ngài đang chi Tổng phu nhân?""

Vệ Tuyên không đáp.

Tiểu thái giám ""hầy"" một tiếng, cười nói: ""Điện hạ không hiểu rồi, Tổng phu nhân đúng là vì tốt cho Tổng gia tiểu thư.""

""Cái gì?""

""Ngày đó Tổng tiểu thư và hoàng hậu nương nương đụng váy, nếu không phải Tổng phu nhân gội rượu kịp thời, nếu để hoàng hậu nương nương bắt gặp, chỉ sợ trong lòng không vui.""

Vệ Tuyên không ngờ tới đáp án là như vậy, thoáng sững sốt, nghĩ kỹ lại, chẳng trách lúc đó hoàng hậu đi vào, các phu nhân đang ngồi lại dòn dập khen

nàng ta, thật sự là như vậy?

"Vậy nàng ta ám hại kẻ nữ roi xuống nước, lại nói thế nào? Còn ẩn giấu nam nhân dưới cây liễu, việc này cũng không thể là vì muốn tốt cho kẻ nữ đi?"

Tiểu thái giám nghe xong, con người đảo một vòng, hẳn là người của Thục phi, biết Thục phi không hi vọng Tổng Tịch gả cho Vệ Tuyên, đương nhiên là ra sức bôi nhọ, "Khu, nói đến điện hạ ngài đừng đa nghi, nô tài biết ngài khá thân thiết với Tổng gia tiểu thư, cũng lên lưu ý mấy phần.. Trái lại nghe đồn, nói là Tổng gia tiểu thư và biểu ca của nàng có chút không rõ ràng, nam nhân mà ngài thấy, không chừng chính là vị công tử họ Văn kia..."

Ý của hẳn, nếu là Văn gia công tử, vậy chính là lúc Tổng Tịch cùng người ta lên gặp gỡ lại không cần thận roi xuống nước, chuyện này trách ai được?

Vệ Tuyên gạt mình, muốn phản bác hẳn, khi đó vẻ mặt của vị Tổng phu nhân kia rất kỳ quái, nhưng bản thân hẳn lại chột nghĩ, nếu như nàng nghĩ đến việc kẻ nữ muốn tư hội với người khác nên mới biến sắc thì sao?

Hắn đột nhiên không xác định, hoặc là nói, nếu chuyện lúc trước đều là tự hẳn hiểu lầm, như vậy...

Hắn nhớ tới cảnh Tổng phu nhân đứng ngoài lều mỉm cười với hẳn, căn dặn hẳn "Mũi tên không có mắt, đừng để bị thương", lại tựa như một người mẹ dịu dàng.

Hắn bỗng dưng nín thở, trong lúc gấp rút, dặn dò tiểu thái giám "Người mau mau giúp ta làm một chuyện..."

Lúc trước trong hành cung, đối mặt với chất vấn của hẳn, nàng tránh mà không đáp, hẳn chỉ coi là nàng ngầm thừa nhận, nên hẳn đã nói hết mọi chuyện cho Tổng Tịch. E rằng lúc này, Tổng Tịch đã nói cho Tổng Tranh.

Mà hẳn biết, hôm nay phụ hoàng cải trang xuất cung tuần sát dân gian, nhất định sẽ gặp nàng.

Nếu để Tổng Tranh bắt gặp hai người tư hội...

Vệ Tuyên không dám nghĩ tiếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tô Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Hoàng đế mưu đoạt thần thể (10)

Edit: Thiên Tình

Khi Tổng Tịch biết được kẻ mẫu dan díu với đương kim thánh thượng, không thể nói là không khiếp sợ.

Tuy rằng phụ thân đối đãi nàng ta thường thường, nhưng bảo đảm nàng ta áo com không lo, sao nàng ta có thể làm chuyện như vậy, sao có thể phản bội phụ thân?!

Đồng thời, Tổng Tịch có sức hồi tưởng, đời trước là như vậy sao? Sau lưng kẻ mẫu lại có thánh thượng làm chỗ dựa?

Nhưng mặc cho nàng nghĩ thế nào, cũng không tìm ra chút tin tức đối chiếu nào, hay là do nàng chết quá sớm, căn bản không thấy kết cục của kẻ mẫu.

Trong đầu nàng xẹt qua một ý nghĩ khó mà tin nổi, nếu như đời này không giống đời trước... Giặc cướp lần đó, kẻ mẫu hiển nhiên không có bố trí, ngược lại là nàng sắp đặt người bắt kẻ mẫu, nàng cho rằng là nhớ lộn ngày, nhưng sau chuyện đó vẫn không xuất hiện cảnh tượng như trong ký ức nàng.

Nhưng vừa nghĩ đến nơi này, nàng lại lắc đầu, vô luận như thế nào, lần roi xuống nước lúc nàng vừa sống lại nhất định là kẻ mẫu bố trí, nàng ta có ác ý với mình không giả được.

Mà nàng ta hành vi không đoan chính, nàng tuyệt đối không thể nhìn nàng ta tiếp tục lừa dối phụ thân!

Nàng mới hạ quyết tâm, lại nghe hạ nhân báo lại, nói là có tiểu thái giám phụng mệnh Tam hoàng tử đến tìm nàng.

Tổng Tịch có hảo cảm với Vệ Tuyên, nghe vậy không khỏi sắc mặt ửng đỏ, đoán là đối phương lại đưa cho nàng những món đồ thú vị mới lạ, bèn tới thính đường gặp tiểu thái giám.

Tiểu thái giám quả thật có mang đồ vật theo, lúc hẳn đặt lễ vật vào tay nàng, còn nhỏ giọng nói: "Tổng tiểu thư, điện hạ kêu ta nhắn lại cho ngài, kẻ hoạch lúc trước không cần làm."

"Cái gì?" Tổng Tịch sững sờ.

Kế hoạch ban đầu, chính là nàng lặng lẽ gọi người chuyển một tờ giấy cho phụ thân, phụ thân mặc dù không tin, cũng sẽ muốn tìm hiểu hư thực, điều tra rõ người nào giờ trò, chờ đến khi chuyển kẻ nẫu hồng hạnh xuất tường bị đồ vỡ, hiển nhiên sẽ không thể không tin.

Nhưng bây giờ Vệ Tuyên đột nhiên muốn tạm dừng kế hoạch, nghĩa là không cho nàng chuyển tờ giấy?

"Tam hoàng tử có nói tại sao không?"

"Điện hạ chỉ nói hần có tính toán khác, Tổng tiểu thư chỉ chờ tin là được."

Cơ hội tốt như vậy ——

Tổng Tịch không quá tình nguyện nói: "Nhưng ta đã gọi người đem đi, hiện tại sợ đã không kịp ngăn cản."

"Chung quy phải thử một lần." Tiểu thái giám cung kính nói, "Tổng tiểu thư chỉ cần nói cho nô tài hình dạng của người mà ngài dặn dò và con đường hần phải đi là được rồi, những thứ khác ngài không phải nhọc lòng."

Là quyết tâm muốn cầm tờ giấy trở về.

Tổng Tịch vừa không hiểu, vừa âm thầm cắn răng, đành phải nói cho hần.

Tiểu thái giám tự có phương pháp, thành công chặn người lại, mặc dù đối phương không chịu giao tờ giấy cho hần, nhưng hần tận mắt thấy tờ giấy bị xé toang tiêu hủy, xem như hoàn thành nhiệm vụ.

Chuyện vừa xong, hần thở phào nhẹ nhõm, quyết định trở về tranh công phục mệnh với Tam hoàng tử.

*

Văn Anh không tùy tiện nhìn bản vẽ nguồn sáng, bởi vì một khi nhìn thấy thứ không phù hợp với thế giới này, sẽ mất cảm xúc của nhân vật. Nhưng lần này, cách một tháng nhìn lại, điểm sáng tượng trưng cho Tam hoàng tử lại tiến vào trận doanh của cô, rõ ràng lúc ở hành cung, đối phương còn mĩa mai cô một phen, lộ ra hần đã biết chuyện giữa cô và phụ hoàng hần.

Nhưng khi cô đang lo lắng hần sẽ mang đến cho mình ảnh hưởng xấu, hần đột nhiên chuyển biến thái độ. Cũng giống như Tam hoàng tử không giải thích được có ác cảm với cô, lần này đối phương thành linh xuất hiện hảo cảm, cô cũng không hiểu tại sao.

Nhưng vô luận thế nào, hảo cảm của hần với mình lớn hơn thần sử đại nhân vẫn có chỗ tốt, tiếp tục như thế, chẳng bao lâu nữa cô sẽ kết thúc nhiệm vụ ở thế giới này.

Z942121 từng nói, hảo cảm không chỉ đơn thuần là tình yêu nam nữ, Vệ Tuyên tuổi nhỏ mất mẹ, nếu sự quan tâm của cô khiến hần cảm giác như một người mẹ, vì thế mà nảy sinh hảo cảm, cũng là chuyện hợp lý.

Trong một gian phòng ở tửu lâu, tiếng meo meo ngọt ngào của Phúc Bảo kéo lại sự chú ý của cô, Văn Anh gãi gãi cổ nó, nhìn nó thoải mái ngã lăn tại chỗ, lập tức cười rộ lên.

Vệ Lăng Hằng chống cằm nhìn động tác của Văn Anh, cảm thấy lúc đó mình đề nghị đưa mèo vào cung là đúng rồi.

Nàng vốn không đồng ý đưa đi Phúc Bảo, nhưng con trai của Tổng Tranh là tiểu bá vương, nàng lại là mẹ kế, không thể vì một con mèo mà trách cứ hần. Vệ Lăng Hằng tìm một lý do, nói rằng sợ Phúc Bảo lại bị bắt nạt, què chân sẽ trốn không thoát, trong cung hần có quyền uy, ai dám làm gì sủng vật của hần?

Nàng đối đãi với Phúc Bảo toàn tâm toàn ý, đương nhiên nó càng thoải mái càng tốt, nên đáp ứng.

Vương Đức Vĩnh ở cạnh nhìn hai người, một người đùa giỡn mèo, một người nhìn người kia, không nói một câu, rằng hần đều chưa đến sắp rớt.

Chờ mong bệ hạ tự tỉnh lại hiển nhiên là không thể, Vương Đức Vĩnh ho nhẹ, "... Gia, luôn ngồi trong tửu lâu cũng không hay cho lắm, không phải ngài muốn thị sát sao? Nói vậy phụ nhân hần cũng muốn đi dạo phố?"

"Muốn đi không?" Vệ Lăng Hằng hỏi nàng.

"Ừ." Nàng gật đầu, "Nghĩ lại, hồi nhỏ nhờ có trường tỷ mới được cùng đi ra ngoài, gả cho người trái lại sự vụ quần thân, không dạo phố được."

Nàng làm gì mà sự vụ quần thân chứ, rõ ràng là một nữ nhân không tiện một mình ra phố, có lẽ Tổng Tranh chưa từng đề cập muốn cùng nàng đi ra ngoài, nàng cũng không dám nhắc tới.

Hần lòng sinh thương tiếc, nói: "Vậy thì đi dạo thôi, gọi Vương Đức Vĩnh mang thêm ít bạc, nuôi Bội Bội ta hần còn nuôi nổi."

"Lại nói bậy gì đó! Chẳng còn như vậy, ta liền... a..." Nàng dừng lại, thì ra Vệ Lăng Hằng mượn động tác gãi mèo, cọ đến đầu ngón tay nàng, sau đó ngón tay kia lại làm như không có gì xảy ra, gãi tới gãi lui cái đuôi của Phúc Bảo.

Mắt thấy Phúc Bảo phát ra tiếng gừ gừ, hần là rất thoải mái, mặt nàng liền dịu xuống, không giận hần nữa.

Nếu ở trong cung hần không tự tay săn sóc Phúc Bảo, thì sẽ không hiểu tính nết của nó như thế.

Nam nhân này là thật sự dụng tâm.

Vệ Lăng Hằng thấy biểu cảm của nàng biến hóa, trong lòng khê động, lại có chút vui sướng.

Nói ra cũng không ai tin, bệ hạ ngồi ôm hậu cung ba ngàn giai lệ, đối với người mình thích lại chạm cũng không dám chạm. Nhưng dù thế, phàm là có một chút tiếp xúc, hần liền vui mừng khôn xiết, vui đến nỗi không biết nên đối đãi nàng như thế nào mới tốt.

Vì phòng ngừa gặp phải người quen, Văn Anh đeo khăn che mặt, Vương Đức Vĩnh đi tính tiền, nàng và Vệ Lăng Hằng cùng nhau xuống lầu.

*

Trong cửa hàng trang sức, chường quý thấy ba vị khách tiến vào, hai vị đằng trước hiển nhiên là chủ, nam nhân khí thế bất phàm, nữ nhân tuy mang khăn che mặt, vẫn có thể nhìn ra khí chất uyển ước. Mặt sau theo một người hầu, bên ngoài còn đứng hộ vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh, hiển nhiên là gia đình giàu có.

Hần thăm mừng rỡ, thấy đồ trang sức đặt ở ngoài không lọt mắt nàng liền bung từng món cất bên trong ra, ân cần chiêu đãi khách quý trước mắt.

Nam nhân kia chính là Vệ Lăng Hằng, hần thấy Văn Anh không có hứng thú, ghé sát vào nàng thấp giọng hỏi: "Không thích?"

Văn Anh lắc đầu, không trả lời, tiến đến phía sau, dựa vào người hần, che miệng ngáp một cái, "Buồn ngủ." Nàng nhẹ giọng nói, bởi vì mệt mỏi, có vẻ đặc biệt mềm yếu.

Hần không nhịn được cười, bỗng nhớ tới Phúc Bảo cũng có thói quen ngủ trưa, quả nhiên chủ nào tớ đó.

Nếu nàng có thể vào cung, Phúc Bảo nhất định sẽ nằm sấp bên người nàng cùng ngủ trưa, hần vừa nghĩ tới cảnh một lớn một nhỏ yên ổn ngủ say, không khỏi tươi cười.

Nam tử thân hình cao lớn, nổi bật mà đứng, nữ nhân phía sau vịn cánh tay hần, che miệng tựa như nhỏ giọng nói chuyện, nếu người bình thường nhìn thấy hình ảnh này, chỉ sợ phải khen một tiếng trai tài gái sắc!

Nhưng đối diện tiệm châu báu, Tổng Tranh lại là hai mắt phát lạnh, nhìn chăm chăm hai người.

Người khác không nhận ra đây là ai, người nằm bên gối như hần sao có thể không biết?

Hần vẫn cảm thấy ý nghĩ bị dẫn xuống đáy lòng kia vô cùng hoang đường, bệ hạ và Văn Anh chưa từng tiếp xúc, đến tột cùng quen biết như thế nào?

Nhưng một khi sự tình đặt tại trước mắt hần, chi tiết cho rằng hoang đường ngày xưa liền cuộn cuộn mà tới. Nàng mô phỏng chữ viết tiêu sái của nam nhân, trên giấy viết thư ký tên "Trương Phong", cây trâm cài tóc mà nàng thường hay mang kể từ lúc đó. Còn có trong cung điện của Thục phi, nàng cáo ốm xin lui, bệ hạ lại cũng không chịu tha người, lúc đó hần đã cảm thấy khó hiểu, nhưng cho rằng bệ hạ nể tình hần, thuận tay thì ân mà thôi.

Không quản hần phủ nhận thế nào đi nữa, hình ảnh trước mắt đã kích thích hần, khiến hần không thể không tin.

Mà trong cửa hàng vải vóc phía sau hần, Tổng Tịch đang giả vờ lật tìm gấm vóc, trên thực tế luôn chú ý bên này.

Tam hoàng tử vẫn muốn ngừng kế hoạch, nhưng nàng lại cảm thấy không thể bỏ qua cơ hội này, cho nên làm nũng với phụ thân, lấy cớ ở nhà ngột ngạt, muốn hần dẫn mình đi ra hít thở không khí.

Quả nhiên, nàng đi qua những cửa hàng mà nữ nhân thường đến, rốt cục đụng phải.

Tổng Tranh không biết tất cả những việc này đều là mưu kế của nữ nhi, giờ khắc này, lòng hần như sinh hàn băng, từng tắc từng tắc đóng băng toàn thân.

Người trong cửa hàng hiển nhiên không phát hiện hần, tầm mắt của bọn chỉ có lẫn nhau.

Dù là ai cũng nhìn ra, bệ hạ thích nàng cực kỳ, nàng thậm chí không cần tự mình động thủ lựa chọn, chỉ ngồi trên ghế, hần đã sai người bung đồ vật đến trước mặt nàng, sau đó tự mình chọn mới đưa cho nàng xem, đợi nàng gật đầu, hần mới treo thử bên tai hoặc búi tóc nàng.

Mà bất kể thế nào, mắt hần đều ngậm cười, nói "Đẹp mắt".

Tổng Tranh cách khá xa, không nghe thấy họ nói gì, nhưng có thể lờ mờ hiểu được thông qua khẩu hình.

Hần nhìn thấy bệ hạ gọi nàng "Bội Bội", mà nàng thì nghiêng đầu, dùng ánh mắt dịu dàng trước giờ chưa từng có nhìn hần, mềm mại như có thể tan thành nước.

Trước mặt mình, nàng cũng luôn cười, lúc lúm đồng tiền nở rộ lại càng thêm diễm mỹ, hần từng xem nhẹ sự khác biệt giữa nàng và người vợ nguyên phối,

chỉ bắt giữ điểm tương tự của hai người. Nhưng không biết tự bao giờ, hắn lại càng thích nhìn nàng nở nụ cười, mỗi khi hồi phủ nhìn thấy nàng xử lý mọi chuyện trong nhà gọn gàng ngăn nắp, mỉm cười gọi hắn một tiếng, hắn liền cảm thấy thoải mái.

Nhưng nàng cười với bề hạ, hoàn toàn bắt đồng những nụ cười kia.

Một loại cảm xúc giống như bị lửa gạt xông tới trong lòng, hắn bắt giác bước một bước dài, đè nén cơn thịnh nộ đi đến cửa hàng kia.

Tiếng nói của hai người thấp thoáng truyền đến ——

"Cái này xấu quá, không thích."

"Xấu chỗ nào? Bội Bội của chúng ta mang lên, thật khiến người khó có thể đòi mắt."

"Chàng nói lời hay cũng vô dụng."

"Được được, vậy thì không lấy nó."

Bất kể là nàng thẳng thắn tỏ vẻ không vui, hay là bề hạ nhẹ nhàng vỗ về, cũng làm cho lòng hắn nặng trĩu.

Không chờ hắn đi vào chất vấn, lại nghe thấy ông chủ thờ dài nói: "Tiểu nhân ở đây làm lâu như vậy, chưa từng gặp vị công tử nào thương vợ như thế, phu nhân thật là tốt số!"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hoàng đế mưu đoạt thần thê (11)

Edit: Thiên Tình

Bước chân của Tống Tranh ngừng lại, mím chặt môi mỏng, trong lúc nhất thời, bỗng dưng cảm thấy sợ sệt.

Nếu như bề hạ đối với nàng như vậy, nàng có thể được người khác xưng là tốt số, hai người bên nhau được khen là phu thê ân ái. Vậy những hành động ngày thường của hắn lại là gì? Hắn thử lục lại ký ức ngày xưa ra so sánh, nhưng cẩn thận ngẫm nghĩ, hình như mình chưa từng dẫn nàng dạo phố, hai người ở chung lại rất ít ỏi.

Hắn đứng tại chỗ không nhúc nhích, khiến các hộ vệ canh giữ ngoài cửa chú ý, một vị đầu lĩnh đi báo cho Vương Đức Vinh.

Wang Đức Vinh đi ra, lúc nhìn thấy người đến chính là Tống Tranh, tức khắc kinh ngạc không ngớt, vô ý thức liếc nhìn trong điểm, sau đó như có như không chắn trước mặt hắn, ngượng ngùng cười hỏi: "Tổng đại nhân không ở Binh bộ làm việc, sao lại đến đây?"

Tống Tranh yên lặng liếc hắn một cái, lúc mở miệng, âm thanh bắt giác đã mất tiếng: "... Xin nghỉ phép, dẫn tiểu nữ mua quần áo trang sức."

Wang Đức Vinh đang chột dạ, nên lạnh mồm lạnh miệng: "Sao không mang theo Tống phu nhân cùng đi?"

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn lập tức muốn cắn đầu lưỡi của mình! Phi, hỏi cái gì không tốt!

Mắt Tống Tranh như chim ưng, nhìn thẳng hắn, "Vương tổng quản nghĩ sao?"

"Hắn là Tống đại nhân ra ngoài vội vàng, không nhớ đến phu nhân." Hắn ho nhẹ, sau đó có chút cảm thán nói, "Đại nhân không biết, nữ nhân trong hậu trạch cũng như hoa vậy, nếu không thường quan tâm, sẽ dễ dàng héo úa. Nếu Tống đại nhân có thời gian, vẫn nên ở cạnh phu nhân thì hơn." Lời này nếu người khác nói lại có vẻ cợt nhả, nhưng hắn là một thái giám, nhiều năm trải nghiệm chốn hậu cung, nói một chút cũng không sao.

Nhưng hàm ý trong lời nói lại hùng hổ dọa người, khiến tay Tống Tranh hiện lên gân xanh.

Cho đến khi nhìn thấy hai người trong tiệm mua xong, lúc xuất hiện bên ngoài, hắn giận dữ cười nhạt: "Bề hạ du ngoạn với mỹ nhân, quả thực thoải mái."

Vệ Lăng Hằng thấy hắn cũng ngăn ra, Văn Anh nghe vậy lại khẽ hít một hơi, lùi một bước.

Đúng lúc một chiếc xe ngựa chạy như bay tới, nàng ngây người, mắt thấy sắp bị bánh xe bên hông đâm trúng, cánh tay Vệ Lăng Hằng duỗi ra, ôm nàng vào trong lòng ngực!

"Có sao không?" Hắn không rảnh bận tâm Tống Tranh, giọng nói chứa đầy phần nghĩ mà sợ, nhẹ giọng hỏi nàng.

Nàng lắc đầu, trái lại kiểm tra cánh tay hấn, quả nhiên bị trầy một đường, cũng may cách ống tay áo, chỉ cắt vào y phục.

Tổng Tranh thu hết cảnh tượng này vào đáy mắt, trong nháy mắt đó, hấn chỉ cảm thấy khắp người phát lạnh, tầm mắt rơi vào bàn tay trắng nõn mềm mại của nàng, đôi tay đó từng thay hấn bưng trà nước, bê sách vở, ủi quần áo, bây giờ lại đỡ cánh tay của một nam nhân khác, mà cặp mắt kia toát ra vẻ quan tâm không thể che giấu được.

Cho dù hấn đang đứng trước mặt nàng.

Hấn không khỏi siết chặt nắm đấm.

Vệ Lăng Hằng rút cục nhớ tới Tổng Tranh, khẽ mỉm cười với hấn: "Không nghĩ tới có thể ở đây tình cờ gặp Tổng đại nhân." Hấn tránh đi cách xưng hô có thể làm bại lộ thân phận.

"Ta cũng không nghĩ tới." Tổng Tranh trào phúng gọi lên khoe miệng.

Văn Anh không nói một lời.

Mặt nàng vẫn mang khăn che mặt, nhưng có một số việc không cần chọc thủng, ba người cũng đã rõ ràng.

*

Văn Anh vốn cho là sau khi hồi phủ, chờ đợi nàng sẽ là một trận bão táp, không nghĩ tới vừa vào phủ, đã nghe tin Tổng Tầm sinh bệnh.

"Gia đâu?" Nàng hỏi tiểu nha hoàn.

"Gia cũng đang ở trong phòng thiếu gia, phu nhân mau đi đi!"

Tiểu Thập đưa ánh nhìn quan tâm, nàng lắc đầu biểu lộ không sao, để nàng ta ở ngoài cửa, chính mình đẩy cửa ra.

Trong phòng, Tổng Tranh đang ở tư tay mớm thuốc cho Tổng Tầm. Bé mập mập này giống như vừa nôn xong, suy yếu nằm trên giường, chỉ là tính khí trước sau như một bá đạo, ngay cả phụ thân hấn không nể mặt. Tổng Tranh múc một muỗng dứt tới bên miệng hấn, hấn quay đầu đi, không thèm nhìn tới.

Tổng Tranh sao có thể thuận theo tính tình của hấn, lập tức muốn răn dạy, chén trong tay lại bị bưng đi.

Lập tức, một giọng nữ mềm mại mà bất đắc dĩ vang lên, "Tầm Nhi sợ đắng, sao chịu uống được?"

Thân thể hấn hơi cứng đờ, cũng không ngăn trở.

"Mẹ!" Tổng Tầm thấy nàng, ánh mắt sáng ngời, "Cha đi ra, ta muốn mẹ dứt!"

Tổng Tranh nhìn nàng, nàng cũng nhìn sang, tầm mắt hai người chạm nhau, lại nhanh chóng dời mắt.

Sau đó, hấn thấy nàng bưng tới một đĩa mứt đặt trên cái bàn nhỏ bên cạnh, hấn lạnh nhạt nói: "Cật đắng khô trung khô, phương vi nhân thượng nhân (Ném được cái khô nhất trong cái khô, mới trở thành người trên người khác), một chút đau khô đã chịu không nổi, làm sao có thể xưng là nam nhân?"

"Cha đừng hù dọa ta, mẹ nói, ta còn là con nít, không phải nam nhân!"

Tổng Tầm làm mặt quý với hấn, nàng nhịn không được cười một tiếng.

Hấn định nói tiếp, tay lại bị nàng đè xuống, nàng hướng hấn lắc đầu. Rõ ràng nàng chưa nói gì, ánh mắt cũng không giao hội, hấn lại hiểu ý nàng.

Lúc hài tử đang sinh bệnh, tức giận với con làm gì.

Tổng Tầm có Văn Anh làm chỗ dựa, tức khắc huênh hoang đắc ý, hàng lông mày có vẻ tinh thần hơn.

Động tác của nàng ôn nhu cẩn thận, trước khi mớm thuốc còn tỉ mỉ thổi đến nhiệt độ vừa miệng, Tổng Tầm quả nhiên cau mày đau khổ uống hết.

"Đắng không?"

"Đắng!" Bé mập oán giận với nàng, đòi kẹo mứt.

Nàng cười rộ lên, "Vậy thì đắng đi."

Bé mập: "!"

"Cha con răn dạy phải nghe, biết không?" Nàng lấy khăn lau miệng cho hấn, "Nếu không chỉ sung sướng nhất thời, chờ đến khi hồi vị, con sẽ phải nếm mùi đau khổ."

Dù nói thế, nàng vẫn dứt cho hắn một viên miết, bé nập mặt mày giãn ra, trái lại ngoan ngoãn gật đầu.

Cảnh tượng này đập vào mi mắt, Tống Tranh chỉ cảm thấy ngồn ngàng trăm mối, nàng đối với bọn họ luôn cực kỳ dễ bụng.

Đêm hôm ấy, Văn Anh từ đầu đến cuối không chờ đến lời chất vấn của Tống Tranh, cũng rất kinh ngạc.

Đến ngày thứ hai, thánh thượng ban bố ý chỉ, bởi vì Tống Tranh xử lý nạn binh hoả có công, đặc biệt phong tước tử của Tống Tranh tức Văn Anh làm nhị phẩm Cáo mệnh phu nhân.

Do lúc trước có người vợ nguyên phối, Tống Tranh chưa bao giờ nghĩ tới vì nàng xin phong Cáo mệnh, cho nên nàng vẫn là bình dân.

Mà chiếu theo quy củ, hai người cần phải vào cung khấu tạ hoàng ân.

Thời cơ phong tước Cáo mệnh quá mức trùng hợp, cho nên Tống Tranh lờ mờ cảm thấy, bệ hạ làm thế trận lớn như vậy, có lẽ là muốn quang minh chính đại nhìn nàng có khỏe hay không.

Mà suy đoán này, cũng làm cho trái tim hắn triệt để chìm xuống.

Trên đại điện, hai người ba quỳ chín lạy xong, đã được gọi dậy.

Vệ Lăng Hằng đặt mu bàn tay ở phía sau, ngón cái và ngón trỏ vẫn vè, đây là biểu hiện lúc hắn khá là căng thẳng. Trong khi miệng hắn nói: "Tống ái khanh có công với quốc gia xã tắc, không cần như vậy." Tầm mắt lại rơi xuống người Văn Anh.

Qua một đêm, khuôn mặt thanh uyển của nàng có chút tiều tụy.

Hắn lập tức khẩn trương, là Tống Tranh đã nói gì, làm gì sao?

Hôm qua sau khi bị Tống Tranh gặp phải, hắn đã nghĩ hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, dứt khoát đưa nàng tiến cung. Có lẽ trước kia kiềm nén khắc chế phần cảm xúc này, một khi sinh ý niệm, liền không thể ngăn cản. Làm thế nào để nàng không lại chịu uất ức và chỉ trích, đầu hắn bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ.

Nhưng cuối cùng bị nàng hô dừng.

Nàng nói muốn tự mình nói rõ ràng với Tống Tranh.

Hắn mặt ngoài đáp ứng, nhưng đáy lòng vẫn lo Tống Tranh sẽ gây bất lợi cho nàng, thế là bảo Hàn Lâm viện suốt đêm soạn cáo thư, ngày hôm sau liền từ nội các ban bố xuống.

Hôm nay nhìn lại, thật mừng vì mình đã làm như vậy.

Chỉ nghe Tống Tranh lạnh lùng đáp: "Quy củ như thế, vì thần nên tuân thủ nghiêm ngặt."

Vệ Lăng Hằng nhíu mày, khí thế đột nhiên trở nên sắc bén, khiến cho người khác hô hấp khó khăn.

Qua nhiều lần ở chung, Văn Anh đối với Vệ Lăng Hằng cũng coi như hiểu rõ, vừa thấy vẻ mặt và động tác của hắn, liền biết hắn sắp không kiềm chế được cảm xúc muốn làm cái gì đó.

Nhắc tới cũng lạ, có lẽ là tình cảm có thể thay đổi trạng thái của một người, trước khi quen biết Văn Anh, Vệ Lăng Hằng luôn là người trầm ổn mà nội liễm, nhưng sau khi gặp nàng, một "chính mình" khác giấu ở sâu trong nội tâm hắn sẽ thường xuyên xuất hiện, tùy ý làm một số chuyện mà hắn bình thường không dám làm.

Nhưng trong cung điện không chỉ có ba người họ, nàng sao dám để mặc hắn xằng bậy?

Thế là, âm thanh nhu hoà của nữ tử vang lên, "Đêm qua tiểu nhi trong nhà thượng thổ hạ tả, khóc rống không ngớt, hôm nay tạ ân đến muộn, mong bệ hạ thứ tội."

Chuyện con cái mà nói ở đây thì rất không phù hợp, huống hồ, đang yên đang lành, đột nhiên giải thích nguyên nhân mình bị trễ, lại từ đâu mà ra? Chẳng tha không nói, bệ hạ có lẽ còn không nghĩ tới nữa là.

Các cung nhân đều oán thầm, Tống phu nhân không có mắt nhìn người như vậy, e rằng sẽ bị bệ hạ ghét.

Ai ngờ ngoài dự đoán, thần sắc của hoàng đế lại dịu đi, thậm chí còn có vẻ thoải mái, kỳ lạ, lẽ nào bệ hạ quả thật vương mắc chuyện bọn họ tạ ân trễ?

Nhưng bệ hạ luôn là người không so đo những chuyện nhỏ nhặt này mà...

Ngoại trừ Vương Đức Vĩnh vẫn bình chân như vại, những người còn lại đều kinh ngạc không ngớt.

Mà Vệ Lăng Hằng lại đúng như Tống Tranh suy đoán, chỉ muốn quang minh chính đại nhìn nàng có khỏe hay không, xác nhận nàng là vì chăm sóc hải tử hải tử mới tiêu tụy, ngoài ra cũng không có ảnh hưởng xấu khác, lông mày nhú chặt của hắn lập tức thả lỏng.

Thông thường, hoàng đế mỗi ngày phải xử lý rất nhiều công việc, đa số những người được thưởng tạ ân thường dập đầu là xong, ở lại nói mấy câu đã là hiếm thấy, ở lâu hơn, sẽ chỉ khiến người sinh nghi.

Vệ Lăng Hằng bất đắc dĩ chỉ phải nhìn họ lui xuống.

Ái ngờ còn chưa ra cửa, Tống Tranh bỗng nghiêng đầu nhìn nàng, kêu một tiếng: "Bội Bội."

"Sao?"

Văn Anh kinh ngạc khi hắn đột nhiên gọi nữ danh của mình, đặc biệt là trong trường hợp chính thức thế này. Mà càn kinh ngạc chính là, kế tiếp hắn dặt tay nàng, "Cẩn thận chút." Sau đó, nắm tay nàng bước ra ngưỡng cửa.

Như thể chỉ lo lắng nàng sẽ bị ngưỡng cửa vấp chân.

Lơng lúc cung nhân cảm thán bọn họ phu thê ân ái, lại không phát hiện nam nhân ngồi trên ghế rồng kia, tầm mắt như một con dao sắc bén đâm thẳng sau lưng Tống Tranh.

*

Chỉ trong hai ngày đã biến đổi bất ngờ, dù Văn Anh tâm thái mạnh mẽ, thân thể cũng chịu không nổi, nàng xoa ấn đường, mệt mỏi ứng phó.

Nhưng mà, khi nàng hồi phủ nằm trên giường không được bao lâu, lại nghe tin Tống Tầm học máu.

Lúc nàng chạy tới ngoài phòng Tống Tầm, nghe thấy tiếng đối thoại từ trong truyền ra.

"Độc đến từ đĩa điểm tâm này, đây là một loại độc được mẫn tính, tích thiếu thành đại mới có thể phát tác, xem ra lệnh công tử trúng độc đã có một thời gian."

"Hắn thường ăn điểm tâm này?" Tống Tranh hỏi hạ nhân.

"Này, điểm tâm này thiếu gia thích ăn nhất, mỗi ngày đi học về nhất định phải ăn một đĩa..."

"Điểm tâm này từ đâu ra?"

"Trong phủ, chỉ có trong phòng bếp của phu nhân mới có."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Hoàng đế mưu đoạt thần thê (12)

Edit: Thiên Tinh

Lúc cuộc đối thoại truyền ra, Văn Anh còn chưa làm gì, Tiểu Thập cũng đã giữ cô lại.

Tiểu Thập ở chung với Văn Anh được một thời gian, bất tri bất giác nảy sinh cảm tình, không muốn cô dần thân mạo hiểm, "Lúc này đi vào, ngài có một trăm cái miệng cũng nói không rõ. Chúng ta đi về trước, ta đi thông tri bệ hạ, có bệ hạ chống lưng, bọn họ sẽ không dám manh động!"

Văn Anh mỉm môi cười, "Kinh động chàng ấy làm gì, người yên tâm, ta có thể ứng phó."

"Ngài ứng phó thế nào được!" Nàng sốt ruột, "Bọn họ mới là người một nhà, muốn hợp sức đối phó ngài, ngài ứng phó thế nào được!"

Lời nói của Tiểu Thập như thể chạm đến sợi dây trong lòng cô, mơ hồ run rẩy, tuôn ra rất nhiều cảm xúc khó nói nên lời.

Văn Anh suy đoán, đây đại khái chính là tình cảm mà nguyên chủ lưu lại, nàng ở Tống gia lo liệu mấy chục năm, kết quả, vẫn là một người.

Cô không phải nguyên chủ, nhưng lại trải nghiệm cảm tình của nguyên chủ, cho nên có một số việc, cô chung quy phải thay nguyên chủ nói rõ.

Cô vừa vào phòng, ánh mắt thù hận của Tống Tịch liền đâm thẳng về phía cô, mà bên cạnh Tống Tịch là Tống Tranh, hàng lông mày của hắn đang ngưng tụ một luồng mây đen, nhìn thấy cô đến, hắn nhấc mắt lên.

"Ta nghe nói Tầm Nhi học máu, nên vội vàng lại đây, Tầm Nhi thế nào rồi --" Cô làm bộ không nghe thấy đoạn nói chuyện vừa nãy, nhanh chóng đi tới bên giường.

Tổng Tầm nằm ở chỗ ấy, sắc mặt trắng như tờ giấy, nhắm mắt lại, lông mi thỉnh thoảng rung rung, có vẻ vô cùng bất an.

Tiểu bá vương đột nhiên trở thành bộ dáng này, không khỏi làm người thấy tội nghiệp.

Văn Anh đưa tay kéo góc chăn cho hắn, còn chưa chạm đến, một luồng sức mạnh bỗng đẩy cô ra, cô bị đẩy về phía cái bàn nhỏ, góc nhọn va vào sau lưng cô!

Cô mím chặt môi, mồ hôi lạnh bỗng từ trán bốc lên.

Quay đầu lại, chỉ thấy Tổng Tịch đã thu tay về, lạnh lùng nói: "Dừng dùng bàn tay dơ bẩn của ngươi chạm vào đệ đệ ta, đến lúc này, ngươi còn giả mù sa mưa làm gì?!"

Mắt Văn Anh chuyển hướng một bên khác, Tổng Tranh đang đứng rất gần, nếu hắn đưa tay, hoàn toàn có thể ngăn động tác của Tổng Tịch, nhưng hắn không làm vậy.

Cô nhớ tới lời nói của Tiểu Thập, về mặt bởi vì đau đớn mà cau mày dần dần bình phục lại.

Nàng ấy nói đúng lắm, bọn họ mới người một nhà.

Văn Anh có làn da trắng ngần, bởi vì cơn đau sau lưng mà sắc môi rút đi, bây giờ bình tĩnh lại, lại nổi bật lên ánh mắt trong trẻo, mặt mày lạnh giá, đặc biệt khác với ngày thường.

Tổng Tịch cười lạnh nói: "Thế nào, rốt cục không giả bộ à? Cũng đúng, đã trèo lên bệ hạ, tội gì phải chịu uất ức ở đây?"

"Tịch Nhi?"

Tổng Tranh về mặt chấn động, bỗng dừng nhìn nàng.

"Phụ thân cảm thấy giết mình, cho rằng ngày đó ta không nhận ra được sao?" Hàng lông mày của Tổng Tịch chứa đầy vẻ nhẩn nại, "Ta ngốc cũng không phải mù, nàng ta tưởng là che một tấm khăn che mặt liền có thể giấu giếm? Ta không nói, là muốn chờ phụ thân tỏ thái độ, nhưng còn phụ thân thì sao, người muốn mặc kệ để nàng ta tiếp tục làm vậy, hại chết tỷ đệ chúng ta mới đúng sao?!"

Dây thần kinh của Tổng Tranh luôn căng chặt, sau đó tựa như chợt đứt đoạn.

Về mặt hắn một mối, cơn mắt tối đen mà nhìn Văn Anh, "Nàng còn có lời gì muốn nói?"

Văn Anh chỉ hỏi hắn: "Chàng không tin ta?"

"... Ta không dám tin nàng." Tiếng nói của hắn trầm thấp, "Ta từng cho rằng nàng dịu dàng hiền thực, đối với ta sẵn lòng ôn nhu, đối với hai đứa nhỏ như con ruột, nhưng nàng âm thầm leo lên thánh thượng, ta lại hồn nhiên không biết..." Nói đến chỗ này, hắn chỉ cảm thấy sống lưng mát lạnh, "Rõ ràng là người vợ bên gối lại như một kẻ xa lạ, làm sao ta dám tin nàng nữa?"

"Leo lên thánh thượng..." Nàng lặp lại bốn chữ này, như là nghe được chuyện gì buồn cười, lông mày cong lên, không nhịn được cười, "Chàng có biết ta và bệ hạ quen biết như thế nào?"

Cổ họng hắn hơi đắng chát, vẫn cứ hỏi: "Thế nào?"

"Là lần đó đi Long Hưng tự dâng hương, ta bị cướp phi bắt đi, chàng không phải hỏi ta, người cứu ta là ai sao? Ngày đó đúng lúc bệ hạ đi Long Hưng tự nghe đại sư thuyết giảng, đi ngang nơi bị tập kích, mới cứu được ta."

Tổng Tranh nhất thời ngây ngốc tại chỗ.

"Sau ngày ấy, ta thỉnh thoảng gặp ác mộng, lúc nào cũng mơ tới ngày đó nếu ta bị cướp phi mang đi, sẽ có kết cục thế nào." Mi mắt nàng rù xuống, khẽ run run, "Kỳ thực chàng đã tra được phải không, là Văn gia đúng không? Nhưng lẽ nào chỉ có Văn gia sao?"

"Ta..." Tổng Tranh quả thật còn tra được những thứ khác, ánh mắt hắn không khỏi nhìn về phía Tổng Tịch.

Sắc mặt Tổng Tịch chợt trắng bệch, lại rất nhanh duy trì biểu cảm, không nói gì.

Nàng thu hết biểu hiện của phụ nữ bọn họ vào đáy mắt, nở nụ cười.

Tổng Tranh đỡ cánh tay nàng, khàn giọng nói: "Việc này là chúng ta sai, nhưng dù nàng muốn trả thù, cũng không nên nhắm vào Tầm Nhi..."

Hắn nói có mấy phần chần chừ, tuy rằng chứng cứ đã xác thực, nhưng thật sự là nàng hạ độc Tầm Nhi sao? Cảnh tượng nàng chăm sóc Tầm Nhi hôm

qua nổi lên trong lòng.

Ai ngờ, nàng lại quyết đoán thừa nhận: "Độc đúng là ta hạ."

"Nàng!" Hấn khiếp sợ không thôi, đột nhiên siết chặt cánh tay nàng.

"Ta chính là muốn hấn chết."

Nàng thân nhiên cười.

"Sao nàng có thể làm thế? Nàng nuôi nấng hấn bảy năm trời, hấn luôn thân cận nàng nhất, sao nàng dám hại hấn --" Lòng hấn đau đớn, bất giác giương tay lên.

"Tổng Tranh, chàng có tư cách gì đánh ta?" Văn Anh nhìn chăm chú bàn tay như muốn vung xuống của hấn, nhẹ giọng hỏi, "Đến cả chàng cũng đã quên chuyện chàng từng làm với ta rồi chứ gì, nhưng có một số chuyện không phải thời gian trôi qua thì sẽ biến mất. Chàng cho rằng chính mình đã quên, là có thể coi như chưa từng xảy ra sao?"

"Mẫu thân hà tất có ý huỷ hoại." Tổng Tịch mát lạnh nhìn nàng, "Phụ thân có thể làm chuyện gì có lỗi với người? Thường ngày phụ thân đối với người tuy lạnh nhạt, nhưng chưa hề ở ngoài ăn chơi đàng điếm trên hoa ghẹo nguyệt, càng chưa từng nạp thiếp, lẽ nào như thế vẫn chưa đủ?"

"Hấn không nạp thiếp chẳng lẽ là vì ta? Lẽ nào không phải là vì mẹ ruột của con, thê tử kết tóc của hấn sao!"

Nàng lớn tiếng phản bác, lúc lùi về sau lại đụng phải cái bàn, đĩa mứt "Àm" vỡ nát dưới đất, chia năm xẻ bảy.

Tiếng vang này, rốt cục khiến Tổng Tranh tỉnh táo lại.

"Ta..."

"Năm đó ta ngoài ý muốn sảy thai, kỳ thực cũng không có tổn thương đến thân thể đúng không?" Nàng túm lấy tay hấn, nắm đến ngón tay trắng bệch, "Là chàng sai người đưa cho ta thuốc tuyệt dục..."

Tổng Tịch hít vào một ngụm khí lạnh.

Viên mắt nàng ửng hồng, mắt lộ thù hận, "Nếu như ta đã không có con, dựa vào cái gì chàng được sống yên ổn?!"

Tay của Tổng Tranh bị móng tay nàng cào rách da, chảy máu, nhưng hấn không dám tránh thoát, "Làm sao nàng biết..."

"Sau này ta tìm tới vị đại phu kia, hấn cầm tiền của chàng liền mất tăm, hấn đi quá nhanh, sao ta không sinh nghi cho được. Bàn về thủ đoạn hậu trạch, chàng làm gì có thể so được với những người như chúng ta?" Nàng cười nhạo hấn, dường như làm như thế có thể khiến nàng dễ chịu hơn, mà khi đã dùng bí mật bị che giấu nhiều năm này thành công khiến hấn đau khổ, nàng bình tĩnh rất nhiều: "Chàng là vì trường tử chứ gì, chàng yêu tỷ tỷ, cho nên đối với đôi nhi nữ mà tỷ ấy để lại coi như trân bảo. Chàng không hi vọng kẻ thê có con ruột, sợ ta nặng bên này nhẹ bên kia, có thể lúc đầu chàng không định làm thế, là đáng về mạng thai của ta đã kích thích chàng sao..."

Nguyên chủ đương nhiên muốn có đứa con của riêng mình, nàng ở Văn gia chịu dày vò, đến Tổng gia vẫn không thể thoát khỏi đau khổ. Chỉ có sinh ra một đứa bé thuộc về nàng, đó mới là hết thảy hi vọng sống sót trong tương lai của nàng.

Cho nên khi tiểu sinh mệnh này giáng sinh, nàng chềnh mảng những chuyện xung quanh, chỉ chú tâm vào đứa bé ấy.

Mà thái độ biến hóa trước sau của nàng, khiến Tổng Tịch tin tưởng vô nuôi. Đoạn thời gian đó Tổng Tịch cấu kình, quậy đến long trời lở đất, Tổng Tầm chỉ biết khóc lớn, mỗi ngày Tổng Tranh hỏi phủ, đều phải đối mặt với cái nhà chướng khí mù mịt này, mà Văn Anh chỉ chìm đắm trong thế giới của mình, ôn nhu mà mong đợi đứa con sinh ra, cũng không để bụng.

Từ đó trở đi, Tổng Tranh liền hiểu, mẹ ruột và mẹ kế là bất đồng.

Hấn nhớ tới hài tử đã mất kia, trong con người đen tối cũng chứa đau xót, lại nhẹ giọng nói: "Hai người là chị em ruột, chảy chung một dòng máu, bọn trẻ cũng giống như con nàng..."

Bốp.

Nàng giơ tay không chút lưu tình cho hấn một cái tát!

"Làm sao giống nhau!" Nàng thu tay về, lại che miệng, nước mắt tuôn rơi, "Làm sao giống nhau? Cả đời ta, đã vĩnh viễn không thể làm mẹ!"

Tổng Tranh bị đánh đến nghiêng mặt, lại không kịp để ý đau đớn trên mặt.

Bởi vì hấn nghe thấy nàng nói: "Chàng yêu trường tử như vậy sao không chết cùng tỷ ấy đi, tại sao phải đến hại ta!?"

Lời của nàng như một con dao, cắm vào nơi sâu nhất trong tim hấn, thời khắc này, hấn bỗng nhiên ý thức được quyết định ngay lúc đó của mình, đối với

nàng mà nói là tàn nhẫn biết bao.

Hắn cưới nàng, thì ra là hại nàng.

"Mẹ..." Trên giường Tổng Tầm không biết đã tỉnh lại lúc nào, suy yếu kéo vạt áo nàng, "Mẹ, đừng khóc..."

Tổng Tịch vừa thấy cảnh này, vội vàng dắt tay Tổng Tầm. Mặc dù biết phụ thân có lỗi với Văn Anh trước, nhưng Tổng Tịch sợ hãi nàng nhất thời kích động, sẽ làm gì Tổng Tầm. "Tầm Nhi tỉnh rồi à, có chỗ nào khó chịu không..."

"Tỷ, tỷ không cần như vậy." Hắn dừng một chút, suy yếu mà nhỏ giọng nói: "Kỳ thực ta biết..."

Người trong phòng đều nhìn hắn.

"Mẹ vẫn luôn rất thương ta, mặc cho ta ở trong phòng người chạy loạn, cho nên có một lần, ta nghe được người và Thu Sát nói chuyện. Là cha có lỗi với người, cha quá xấu."

Tổng Tịch kinh ngạc, "Vậy điểm tâm..."

"Tỷ thật ngốc." Bé mập cười rộ lên, khuôn mặt béo ú chen lẫn thành một đống, "Sao ta có thể luôn thích ăn một loại điểm tâm giống nhau chứ, mẹ nhất định cũng nghĩ ta không thích ăn liền ném. Nhưng ta muốn ăn, nếu như ta khó chịu, có thể làm cho mẹ dễ chịu một chút, có thể làm cho vị đệ đệ hay là muội muội kia dễ chịu một chút..."

Nét mặt của Văn Anh hơi xúc động, mà Tổng Tranh nhìn nhĩ tử, lại không nói ra được một chữ.

"Hon nữa, tỷ không phải cũng không ngăn cản sao?"

Tổng Tịch sững sờ.

"Tỷ cũng đã sớm biết trong điểm tâm có độc phải không." Cho nên mới luôn khuyên hắn đừng đồ của mẹ, hắn vừa nghĩ vừa nói, "Nhưng mẹ đã sớm không bỏ những thứ khó ăn đó vào nữa, ngược lại là tỷ tỷ, ngày hôm trước cho ta ăn cái gì vậy? Thật là khó ăn!"

"Thứ kia là có lợi cho đệ!" Tổng Tịch vội vã giải thích, "'Đó là thuốc ta xin được từ trong hoàng cung, có thể thanh lọc chất độc ứ đọng trong người đệ, vừa vặn cũng...' Vừa vặn cũng có thể mượn việc này vạch trần kẻ mầu.

Nàng nói đến một nửa bỗng dừng lại, vì cảm nhận được ánh mắt không dám tin của phụ thân.

Nàng vốn không cảm thấy có lỗi gì, nhưng chợt thấp thỏm.

Mà lời nói của Tổng Tầm, khiến nàng suy ngẫm một hồi đột nhiên có chút bừng tỉnh, lúc đại phu kiểm tra ra trúng độc từng nói một câu "'May mà liều lượng ít'", đó cũng không phải do nàng dùng thuốc đúng lúc, mới có vẻ liều lượng ít, mà là kẻ mầu đã thu tay lại.

Nhưng tại sao kẻ mầu thu tay lại?

Tổng Tịch nhớ tới khác biệt duy nhất giữa hai đời, đó chính là lần giặc cướp, Văn Anh gặp bệ hạ. Đời trước không có bệ hạ, khiến nàng trước sau sống trong thù hận. Mà đời này, phụ thân không thể cho nàng, có lẽ bệ hạ đều cho nàng, nên nàng thoát ra khỏi cừ hận.

Nhưng mình từ trước đến nay vẫn dùng con mắt của quá khứ đối xử nàng.

"Tổng Tịch."" Văn Anh nắm tay Tổng Tầm, nhẹ giọng nói, "'Ta từng thật lòng muốn đối tốt với con. Ta chỉ mong, con đừng đem mình sống thành dáng vẻ như ta.'"

*

Trong hoàng cung, Vệ Lăng Hằng đoán chừng cũng biết giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, ngoài việc thương tiếc Văn Anh, lại nhìn thấy hy vọng. Ngay sau đó hắn mời Tổng Tranh vào cung. Tổng Tranh tựa hồ trò chuyện với hắn một phen, kế tiếp, Tổng Tranh mang theo Văn Anh cùng nhau bí mật tiến cung.

Hai người vừa ngồi lên xe ngựa, thân tín của Tổng Tranh báo lại: "Đại nhân. Tôn Thái phó đã đồng ý lời mời, định vào buổi trưa ngày kia."

"... Không cần."" Tổng Tranh giơ tay xoa xoa ấn đường, "'Người chuẩn bị lễ vật, thay ta cáo lỗi với Tôn Thái phó.'"

Thân tín khó hiểu, gật đầu lui xuống.

"Làm sao vậy?" Văn Anh nhẹ giọng hỏi.

Từ ngày đó, hai người dường như trở về nguyên điểm, một ngày cũng không nói được mấy câu. Lúc trước hai người ở chung, nàng luôn ghé vào tai hắn lắng nghe những chuyện vụn vặt trong nhà, hắn rất ít đáp lời, bây giờ nàng không nói, hắn lại như luôn nghĩ tới những câu nói kia.

Hắn thấp giọng giải thích: "Lúc trước, ta nguyên tưởng rằng bệ hạ muốn nàng, chỉ là muốn tìm kiếm kích thích. Tuy ta là thần tử, lại không thể mặc ngồi ấy

làm như vậy. Nên định mời Tôn Thái phó vì ta khuyên can bệ hạ. Nhưng bây giờ, đã không cần..."

Văn Anh cười cười nói: "Đa tạ chàng."

Hắn đã từng có lúc tệ bạc, đã từng làm chuyện sai lầm. Nhưng hắn cũng có chút ưu điểm, hắn có thể đứng ra bảo vệ thể tử, mà không phải dùng thể tử nịnh bợ thánh thượng, bán thể cầu vinh, cũng tốt hơn rất nhiều nam nhân khác.

Vào hoàng cung, chỉ là cho phu thê bọn họ cùng ăn một bữa cơm mà thôi.

Bữa cơm rất bình thường, món ăn cũng không xa xỉ. Tống Tranh do dự một lát, tự tay múc chén canh cho nàng, lại bị Vệ Lăng Hằng cản lại.

Vệ Lăng Hằng lắc đầu, "Nàng không thích mùi nấm hương, đổi canh cá trích đi."

Tuy miệng đưa ra kiến nghị cho Tống Tranh, hắn lại tự mình múc một bát bưng đến trước mặt Văn Anh.

Tống Tranh liền trầm lặng, không nói một lời.

Sau đó, Văn Anh ở thiên điện đọc sách, Vệ Lăng Hằng và Tống Tranh lại trò chuyện. Lúc đi, nàng và Vệ Lăng Hằng xa xa liếc mắt nhìn nhau, tồn tại một loại ẩn ý mà người khác khó có thể can thiệp. Tống Tranh chỉ nhìn.

Mãi đến khi bọn họ hồi phủ, lúc nàng xuống xe ngựa, hắn đột nhiên dùng sức mà bắt lấy tay nàng, thấp giọng nói: "Bội Bội, về sau ta sẽ đối tốt với nàng."

Văn Anh nhìn hắn, không hỏi đáp.

Kỳ thực bọn họ đều biết, đã quá muộn.

Ba tháng sau, Tống phủ đột nhiên xảy ra hỏa hoạn.

Ngon lửa tựa như liếm láp bầu trời đêm, Tống Tranh đứng trước phòng chính của tòa nhà kia, ánh lửa chiếu vào mặt hắn.

Trong ánh lửa, hắn dường như nhìn thấy nàng đang cười, lộ ra lúm đồng tiền, ngọt ngào cực kỳ: "Phu quân... Trước đây chàng không thích ta gọi chàng như vậy, bởi vì đây là xưng hô chỉ có trượng tử mới được gọi, ta đã từng canh cánh trong lòng. Nhưng đây là lần cuối cùng ta gọi chàng, chàng hãy bảo trọng..."

Đã có bìa truyện! ($\geq \nabla \leq$)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Quân phiệt chó săn (1)

Edit: Thiên Tinh

"Cha --" Một bé gái thất bím tóc, hớn hở chạy về phía nam nhân, đâm vào ngực hắn.

Nam nhân nâng nàng lên, nghe được tiếng cười ha ha của bé gái, hắn cười hỏi: "Đồng Đồng vừa nãy đang làm gì đấy?"

"Đang làm vòng hoa! Cha nhìn xem, có đẹp hay không?"

"Đẹp."

"Làm cho cha đó!" Bé gái đeo vòng hoa cho hắn, khuôn mặt hồng hào, cười đến cực kỳ thỏa mãn.

Nam nhân cũng theo nàng cười rộ lên, đột nhiên, bên kia truyền đến giọng nữ, "Phu quân, Đồng Đồng --"

Hắn nhìn về nơi âm thanh phát ra, nữ nhân dung mạo thanh lệ, đang tươi cười phát tay với hai cha con.

Đồng Đồng cũng vẫy tay, "Mẹ --"

Nam nhân nhấc chân muốn đi tới, bỗng chốc, hắn nhìn thấy nữ nhân hoảng sợ che miệng lại, trợn mắt nhìn thẳng phía sau hắn!

Hắn chợt quay đầu, đã thấy bé gái còn ôm trong tay lúc nãy, trên người chậm chậm loan ra một lỗ máu, nàng ngã vào trong vũng máu, đang cố gắng vươn tay về phía hắn.

Hắn theo ánh mắt của bé gái mà cúi đầu, trong tay mình bất thành linh đang cầm một thanh kiếm!

"Cha, tại sao..."

Trong phòng, Tống Tranh đột nhiên mở mắt.

Bên ngoài trời đã tờ mờ sáng, nắng sớm chiếu vào phòng, hình ảnh bé gái dần tiêu tán.

Chỉ là một con ác mộng thôi, nhưng từ ngày nàng đi, giấc mộng này, hắn đã mơ nhiều năm. Mặc dù hắn buông bỏ quan to lộc hậu, chủ động từ quan hồi hương, giấc mộng này vẫn không biến mất.

Nàng từng nói, nếu sinh con gái, sẽ gọi là Đồng Đồng, chữ Đồng trong phượng tê ngô đồng.

"Tống tiên sinh, Tống tiên sinh có ở đây không?" Có người gõ cửa.

Tống Tranh rời giường đi mở cửa, người đến là một thanh niên chất phác, hắn ngại ngần cười: "Vợ Vương Thuận vừa sinh, chúng ta thấy ngài có học thức, muốn nhờ ngài đặt tên cho đứa bé."

Hắn ở nông thôn dạy người đọc sách, vì thế người ta gọi hắn là tiên sinh.

"Ta có thể nhìn xem không?" Hắn lặng im một lát, hỏi.

Thanh niên mừng rỡ, con mắt sáng lên, "Đương nhiên rồi!"

Vương Thuận là một hán tử nhà nông chất phác, chỉ tưởng rằng Tống tiên sinh sẽ thuận miệng thay hắn lấy cái tên thôi, không ngờ Tống tiên sinh lại tự mình đến đây, hắn sốt sắng không biết như thế nào cho phải, lúc thì bụng trà rót nước, lúc thì muốn đãi Tống Tranh ăn điểm tâm sáng.

Tống Tranh ngăn trở hắn, hỏi: "Ta có thể đi vào phòng sinh nhìn một cái không?"

Vương Thuận sững sờ, phòng sinh đã thu dọn xong, nhìn cũng không có gì, thế nhưng... "Mới vừa sinh nở, này, không may mắn, sợ mạo phạm tiên sinh..."

Tống Tranh lắc đầu: "Ta không để ý, muốn xem hài tử trước, lại đặt tên sau." Hắn biết trẻ con mới sinh không thể ôm ra gặp gió.

Hắn để bụng như thế, nông gia hán tử cũng không nghĩ nhiều, "Được được, ngài đi theo ta."

Phòng sinh đã được thu dọn sạch sẽ, một phụ nhân nằm trong đệm chăn dày cộm, nét mặt ửng đỏ, rõ ràng có thể nhìn ra sức cùng lực kiệt, hô hấp nhẹ nhàng. Nàng mở mắt ra, ngay lập tức liếc nhìn em bé trong tã lót bên cạnh, đứa trẻ đang say ngủ, ánh mắt nàng mềm mại như nước, chỉ mới nhìn một cái, nàng đã ước gì có thể cho hắn mọi thứ tốt nhất trong thiên hạ.

Chỉ vì đứa trẻ này là xương, là máu của nàng.

Tống Tranh xa xa nhìn, hô hấp phảng phất ngưng đọng.

Hắn nhớ tới Bội Bội, nhớ tới nàng nói cả đời này của nàng đã vĩnh viễn không thể làm mẹ, đến tận cùng có nghĩa là gì.

Cho dù nàng nuôi dưỡng nhiều hài tử đi chăng nữa, nàng vẫn không cảm nhận được máu mủ tình thân, nàng yêu thương con cái phát ra từ tận đáy lòng, nhưng nàng vĩnh viễn không thể hiểu được, ánh mắt của một người mẹ chân chính dành cho đứa con mình rốt cuộc là gì, nàng đã vĩnh viễn không thể ôm ấp xương máu của mình.

Mà mọi chuyện, đều do hắn mang đến...

Nông gia hán tử không biết hắn đang nghĩ gì, chỉ khoe khoang nói: "Đứa bé nhà ta bụ bẫm lắm, lúc chui ra từ bụng mẹ hắn, không cần người khác vỗ, đã oa oa khóc lớn, âm thanh đó, còn vang hơn cả tiếng gà gáy, không phải ta nói --"

Hắn đang phân khối, đột nhiên dừng lại, "Ồi... Tiên sinh, tại sao ngài khóc?"

*

Ngự hoa viên trong hoàng cung, mấy cung nữ vẩy nước quét nhà tụ tập lại bàn tán sôi nổi, "Ta vừa nhìn thấy Phúc đại gia ở Lâm Uyên đình đó, ngài ấy còn liếc ta một cái!"

"Quoa, hai ngày này người đừng tắm rửa, được lão nhân gia ngài liếc nhìn, nhất định sẽ may mắn!"

Các nàng nói chuyện say sưa, một tiểu cung nữ vốn đang ở bên nghiêm túc tưới hoa cũng hiếu kỳ đến gần, "Trong cung có ông lão lớn tuổi ra vào sao?"

"Ha ha ha, người vừa tới nên không biết." Những người khác đều cười, một người đứng ra giải thích, "Phúc đại gia kỳ thực là một con mèo, nguyên danh gọi là Phúc Bảo. Mỗi ngày đều phải tắm bộ nghi trượng trong ngự hoa viên, cũng kỳ lạ lắm, ai mà tình cờ gặp phải, mấy ngày sau liền có chuyện tốt, thời gian lâu, mọi người đều gọi là Phúc đại gia."

"Ai nuôi mèo vậy? Ta nhớ là trong ngự hoa viên luôn không cho thả động vật đi vào."

"Người tiến cung mấy bữa nay, chưa từng nghe qua danh hiệu 'Phu nhân' sao? Phu nhân không thuộc hàng ngũ phi tần, bệ hạ mệnh lệnh cung nhân lấy xưng hô này, cũng như là lập riêng phẩm cấp cho ngài ấy, địa vị của ngài ấy trong hậu cung cực kỳ đặc thù. Phúc đại gia chính là do phu nhân nuôi."

"Thì ra là vậy..."

Tiểu cô nương không có khái niệm gì về chuyện có được ân sủng hay không, nhưng lại thích thú những câu chuyện thần quái, tiểu cung nữ nghe xong, liền chuyện đi cắt tia hoa cỏ gần khu vực Lâm Uyên đình, ai ngờ nàng lại bắt gặp hai vị nương nương đang xung đột.

Chỉ nghe một vị nương nương nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Phu nhân cũng chớ nên đắc ý, người khác không biết thân phận của người, lẽ nào ta còn không biết? Cần thận ta vạch trần, quấy cho mọi người đều mất mặt!"

Nàng biết đây là Thục phi nương nương, người nuôi nấng hai vị hoàng tử, mà một vị khác --

Vị nương nương kia ăn mặc rất đặc biệt, thậm chí không theo trang phục cấp bậc của cung phi. Y phục của các nương nương đều ôm sát mà phẳng phiu, hiển lộ tư thái yếu điệu mảnh khảnh, vị này lại mặc trang phục rất tự tại, nhưng nàng ấy khí chất thanh nhã, hết như ánh trăng tròn trong nước, bất luận đứng chung với ai, đều có thể khiến người khác nhìn vào thấy ngay.

Giờ khắc này, nàng ấy đang vịn một cành hoa lê vươn mình vào trong đình, âm thanh nhỏ nhẹ nói: "Trong cung này, người không biết chỉ sợ cũng không nhiều, người nói ra, ta sẽ không trách người, cũng sẽ bảo bệ hạ đừng trách người."

Một câu nói rất khoan dung, nhưng dường như khiến Thục phi nương nương tức giận đến hộc máu.

Tiểu cung nữ đang khó hiểu, bất tỉnh linh, chỉ thấy tầm mắt của đối phương vượt qua vai Thục phi, tựa hồ nhìn thấy mình, còn khẽ mỉm cười với mình nữa.

Tiểu cung nữ "bùm" một cái ngồi xồm xuống, trên mặt đỏ ửng, cảm thấy hồi hộp lạ kỳ.

Nàng cũng không phải cố ý nhìn trộm, may mà phu nhân có vẻ không bận tâm lắm, phu nhân?

Nàng đột nhiên nhớ tới câu chuyện mà những cung nữ kia bàn tán, lại tò mò liếc mắt nhìn.

Lúc này, Thục phi nương nương đã không thấy, mà Tam hoàng tử đang ở phía sau phu nhân, thông thả cất bước đi trên thềm đá. Tam hoàng tử tuần lăng mà xuất chúng, lúc nói chuyện với nàng ấy còn hơi khom lưng, có vẻ cung kính mà nhụ mọ.

Hắn thay Thục phi xin lỗi, phu nhân lại không quá để ý.

"Các nàng cũng không dễ chịu, con chỉ cho rằng ta khoan dung tốt tính nhường nhịn các nàng..." Nàng nháy mắt với hắn, phảng phất ánh trăng trong nước lẫn lẫn gọn sóng, "Lại không biết đây chính là lòng khoan dung của kẻ chiến thắng."

Tam hoàng tử lắc đầu cười.

Nàng cảm khái nói: "Mấy năm qua con đã chứng chắc hơn nhiều, như vậy phụ hoàng con mới yên tâm."

Năm đó Vệ Tuyên còn là đứa bé mười lăm mười sáu tuổi, được Thục phi nuôi dưỡng nhiều năm, lại bị đối xử rất khác biệt với huynh trưởng, trong lòng khó tránh khỏi nảy sinh âm u, tính tình cổ chấp. Mấy năm qua, tối tăm trong lòng hắn đã biến mất, cả người giờ đã phóng khoáng đoan chính.

"Phu nhân mọi chuyện đều quan tâm ta, ta chỉ cảm thấy không khác gì có mẹ ruột ở bên, lúc này mới nghĩ thông." Hắn nhớ tới chính mình ngày trước, phảng phất đang nhìn một người khác, cũng rất cảm khái.

Văn Anh cười cười.

Kỳ thực ở quỹ tích vốn có, hắn và Tống Tích đồng cam cộng khổ, cùng nhau trưởng thành, cuối cùng vẫn được mài giũa trở thành một thanh bảo kiếm sắc bén. Bây giờ chẳng qua là trăm sông đổ về một biển thôi.

Hai người đi tới trước vườn hoa, Tam hoàng tử kinh ngạc phát hiện Văn Anh dừng bước.

Chẳng biết vì sao, Văn Anh cảm thấy tiểu cung nữ này rất quen thuộc, không khỏi nhẹ giọng cười hỏi: "Người tên là gì?"

"Ta tên Đồng Đồng."

Tiểu cung nữ thẹn thùng run run lông mi, "'Chữ Đồng trong phượng tê ngô đồng"'

*

Lại qua một năm, ở một khu rừng thấp thoáng trong ngọn núi xanh, có một gian nhà tranh.

Ngày nọ, một vị khách quần áo phú quý, vóc người mập mạp đi vào nhà tranh. Bên trong hoàn toàn yên tĩnh, hiển nhiên chủ nhân không ở nhà, hán cũng không khách sáo, tự tại như ở nhà mình, cầm một quả lê trong đĩa trái cây, lấy ống tay áo xoa xoa liền gặm ăn, đặt mông ngồi lên ghế.

"'Meo --"'

Phía sau cái mông truyền ra tiếng meo meo, vị khách mập quay đầu, cùng với con mèo chân ngắn trên ghế mắt to trừng mắt nhỏ.

Hán bắt động, mèo lại động trước, con mèo chân ngắn dùng đầu mình ủi hán ra ngoài, như là đang ghét bỏ hán ngồi quá chiếm chỗ, chiếm mất địa bàn của nó.

Vị khách mập tròn mắt, "'Ha, thật xin lỗi, mập đến nguoi.'"

Hán vừa dứt lời không bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng cười của nữ tử, "'Phúc Bảo mau ra đây, cha nguoi hôm nay câu một con cá lớn cho nguoi đó!'"

"'Mẹ, con cá có phần của ta hay không?'" Khách mập nuốt nước miếng, chạy tới cửa.

Nữ tử vừa thấy hán, vui mừng nở nụ cười: "Tầm Nhi hôm nay sao lại đến đây?"

Phía sau nàng còn đi theo một nam nhân, ngũ quan thâm thúy, khí thế phi phàm, vừa nhìn liền biết là người quen làm kẻ bề trên. Nhưng hiện tại hán lại mang theo một con cá đang tung tăng nhảy nhót trông khá buồn cười, thấy khách mập đến, còn cười cười, cúi đầu nói với nữ tử: "'Ta vào bếp xử lý cá trước.'"

"'Vâng.'" Nàng cẩn thận xắn tay áo cho hán.

Chờ nam nhân tiến vào nhà bếp, tầm mắt của Tống Tầm mới chuyển về, trả lời nàng: "'Tỷ ta nhờ ta mang đồ vật cho ngài đó, sợ ngài ở đây dài nắng dầm mưa, đưa ta bao lớn bao nhỏ, ta phải gánh hai giỏ đòn gánh mới xong, thật mệt chết ta!'"

"'Tỷ tỷ con dạo này thế nào?'" Văn Anh vuốt lông Phúc Bảo, thấy mắt nó cứ nhìn chằm chằm Tống Tầm, liền biết ngay hai đứa này lúc này lại gây chiến.

"'Cũng không tệ lắm, anh rể vẫn coi như có bản lĩnh, khảo hạch lên chức rồi, tuy của cải thiếu một chút, đôi đũa tỷ tỷ lại thật lòng thật dạ, tốt vô cùng.'" Tống Tầm tiến lại gần, "'Mẹ, hán có tốt với người không?'"

Khuôn mặt Văn Anh chợt ửng đỏ, trừng hán, "Chuyện này con quản được sao? Đừng hỏi vợ vắn! Trái lại ta thấy, con mập hơn tháng trước một tấc rồi đây, cứ đà này, con xem tiểu cô nương nhà ai chịu gả cho con..."

"'Mẹ, vậy là người không hiểu rồi, ta tuy mập, nhưng mập tuấn tú nha. Người yên tâm, nhi tử người nhất định tìm một người vợ hiền thuận người.'"

Văn Anh tròn mắt nhìn hán, Phúc Bảo cũng kêu "'meo'" một tiếng.

Tống Tầm lên tinh thần, trừng con mèo, "'Hầy, ta vốn còn định để cho nguoi ăn cá, được thôi, con cá này nguoi đừng hòng ăn, uống canh cá đi!'"

"'Sao con cứ thích gây gổ với Phúc Bảo? Con hại nó què chân rồi, không thể nhường nó chút sao?'"

"'Chuyện đó là ta xin lỗi nó... Nhưng việc nào ra việc đó, ai bảo người thương nó hơn chứ. Mẹ xem, ta có thể cho cưới vợ về cho người, nó không thể đúng không? Cho nên về sau...'"

Tiếng lải nhải xa dần.

...

Đến khi Tống Tầm rời đi, Văn Anh đi tới nhà bếp, nam nhân đang rửa chén, kệ bếp, tắm thốt đều được làm từ đá, vô cùng đơn sơ, hán ở trong đó bận rộn cũng rất ra hình ra dáng.

Nàng ở phía sau nhìn hồi lâu, cảm thấy bóng lưng của nam nhân thực sự là soái cực kỳ, nhón chân hôn hán một cái.

Vệ Lăng Hằng còn đang cầm bát, rất tự nhiên cúi đầu hôn nàng.

Lát sau, hán tách môi, hỏi nàng: "'Đi rồi?'"

"Ừ."

"Ngày khác vẫn nên gọi người đến thôi." Hấn bỏ bát xuống, lau tay rồi ôm lấy nàng. "Vốn đã lớn tuổi, rửa một cái bát, thời gian ôm nàng lại ít hơn."

Nàng cong mày cười rộ lên, không khỏi nhớ tới chuyện lúc trước trong hoàng cung.

Có một ngày, hấn hào hứng chạy tới nói cho nàng, mọi chuyện đã an bài thỏa đáng, về sau muốn dẫn nàng trường kiếm thiên nhai!

Nàng còn nhớ phản ứng lúc đó của mình, hoàn toàn không tin lời hấn nói là thật, chỉ thuận miệng ghét bỏ nói: "Lớn tuổi rồi, tắm gội đi ngủ đi."

Không nghĩ tới chính là, hấn quả thật từ bỏ ngôi vị hoàng đế, nhường ngôi cho con trai thứ ba Vệ Tuyên, làm thái thượng hoàng.

Tuy rằng cũng không tiêu sái hồng trần, giục ngựa giang hồ như trong tưởng tượng, nhưng hai người tùy tính mà đi, du sơn ngoạn thủy, lại có một phen tự tại.

"Trường Phong."

"Hừm?"

"Không có gì."

Nàng khẽ cười, dựa vào lồng ngực hấn.

Có mấy lời nàng không muốn mở miệng, bởi vì -- bầu bạn, chính là lời thổ lộ dài dài nhất.

*

Lần này, không hiểu sao không gian không xuất hiện, một cái chớp mắt, Văn Anh đã từ trận hòa hoãn nhảy tới một cảnh tượng khác.

Cô chỉ mong mật mã mà z942121 nói vẫn còn, bằng không bọn họ đã thương lượng kỹ càng hết rồi, một người sống như cô mà đột nhiên biến mất trong đám cháy, hài cốt không còn, ngấm lại cũng rất đáng sợ.

Cô nhìn quanh căn phòng ngủ trước mắt mình, tổng thể phòng ngủ được bố trí theo phong cách Rococo, sắc thái thanh thoát, họa tiết hoa lá, trang trí khéo léo mà tinh tế dây dưa uốn lượn, cả căn phòng đều làm cho người ta có cảm giác cổ xưa.

Cô kiểm tra ký ức, quả nhiên, thế giới này có lịch sử không quá xa thời Dân quốc. Vương triều phong kiến đã chấm dứt, bây giờ quân phiệt cầm binh cũng cố bản thân, cát cứ một phương, mặt ngoài là bị chính quyền trung ương cai quản, thực tế đã thoát ly không chế, muốn tự lập làm vua.

Trước chiếc gương lớn, cô gái có một khuôn mặt mèo thon nhọn, mắt phượng hẹp dài, mí mắt nửa khép, đáng vẻ có chút buồn ngủ lười nhác. Nhưng cô gái này quanh năm suốt tháng không nói cười tùy tiện, đường nét khuôn mặt nghiêm nghị, trông vô cùng cứng nhắc, khiến mọi cái nhìn tốt đẹp đều mất hết.

Văn Anh thấy mình đang mặc áo ngủ, là kiểu trung y tuyết trắng thường mặc ở cổ đại, không hề ăn khớp với căn phòng ngủ này.

Sau đó, cô lập tức phát động ký ức.

Thì ra ở thế giới này, nguyên chủ chỉ là một nhân vật quần chúng. Cô ấy sinh ra ở thư hương thế gia, vốn nên gả cho một gia đình có danh vọng, nhưng bị Thiệu Các Thiên -- tức tinh trưởng tinh Sâm, một trong tam đại quân phiệt, Thiệu đại soái, cường thủ hào đoạt, vừa tròn mười tám, đã trở thành vợ kế của một người đàn ông bốn mươi tuổi có hơn.

Đều là vợ kế, vị này còn thảm hơn vị ở thế giới kia rất nhiều. Thiệu Các Thiên là một gã thô kệch xuất thân gác cỏ, vì kính nể người có học, cho nên muốn cưới một người vợ biết chữ biết nghĩa. Ai ngờ cưới về nhìn lại, vợ nó, vừa cứng nhắc lại lý lẽ, mới một ngày đã chịu không nổi, ngay đêm tân hôn bỏ mặc tân nương tử, đi tìm ôn hương ngẫu nhiên ngọc để an ủi. Đáng thương nguyên chủ tuổi trẻ, không áp chế được cục diện, đại soái vừa đi, nguyên chủ liền bị đầy tớ cười nhạo không sót gì, chẳng còn uy quyền.

Nhưng chuyện này vẫn chưa là gì, dù bị đối đãi khắc nghiệt, vợ cả vẫn là vợ cả, ăn, mặc, ở, đi lại mọi thứ đều không kém. Thảm chính là sau đó cô bị tố cáo là ngược đãi con trai ngoại thất, bị Thiệu Các Thiên đuổi về quê nhà, từ đó những ngày tháng còn lại không khác gì giam lỏng, tuổi xuân bị chôn vùi trong ngôi nhà cũ.

Còn thân sử của thế giới này, dường như đã hạ gục Thiệu Các Thiên được phân nửa, ít nhất thì Thiệu Các Thiên cung chiều cô ta hết mực.

"Thái thái." Có hầu gái gõ cửa, "Ngài dậy chưa?"

Lúc này Văn Anh mới phát hiện mình đang chân trần đứng trên sàn nhà, ngoài cửa sổ có một tầng sương mù, hơi lạnh từ sàn nhà luồn vào lòng bàn chân, hai chân cô cọ xát nhau, vèo một cái chui vào ổ chăn. Sau đó cô mới thò đầu ra khỏi cái chăn mềm làm bằng lông ngỗng này, đáp một chữ "ừ".

Hầu gái đẩy cửa đi vào, hầu hạ cô rửa mặt.

Văn Anh nhớ là nguyên chủ từ trong nhà có dẫn theo một nha hoàn tên là Oánh Thảo, hầu gái này hiển nhiên không phải, không khỏi hỏi: "Oánh Thảo đâu rồi?"

Hầu gái nghĩ ngợi, trên mặt vẫn khá là cung kính nói: "Thái thái gọi cô ấy đi chăm sóc nhị thiếu gia, bởi thế, trời chưa sáng đã đi rồi."

Văn Anh nhớ ra. Cô vừa đến liền xem rất nhiều thông tin tình báo, không thể nhận ra ngay hôm nay là ngày gì, nên mới hỏi như vậy.

Nhị thiếu gia trong miệng đối phương, chính là đứa con ngoại thất kia, hai ngày trước mới được mẹ ruột của hắn dẫn tới, Thiệu Các Thiên cũng rất bất ngờ, đó là một lần điểm ngũ ở phương Bắc, không nghĩ tới còn để lại nòi giống, lập tức vô cùng phấn khởi giao đứa nhỏ cho nguyên chủ. Cũng may không nghênh người phụ nữ kia vào cửa.

Nhưng nếu Văn Anh không xuyên tới, đối phương chẳng mấy chốc sẽ đường đường nhập thất.

Dưới sự hỗ trợ của hầu gái, Văn Anh thay y phục, trong nhà đều theo phong cách phương Tây, chỉ có mỗi mình cô là trên mặc áo dưới mặc váy, váy xòe thêu hoa văn bát bảo cầu kỳ, tà váy rộng lớn, ống tay rộng chắp ở trước người, rất là đoan trang văn tĩnh.

Hầu gái nhìn cô vài lần, không hiểu sao, hầu gái cảm thấy hôm nay thái thái đặc biệt khác lạ.

Ngày xưa cũng ăn mặc như vậy, nhưng con mắt cô ấy lại vô thần, phiêu du giống như quỷ hồn vậy, khuôn mặt trang nghiêm, trông còn già hơn vị thái thái đã qua đời ngày trước. Hiện tại, ánh ban mai mờ nhạt chiếu ở trên người cô, khuôn mặt mềm mại, thấy mình nhìn lâu, hơi nghiêng qua dùng mắt dò hỏi.

Động tác cúi cằm khẽ nghiêng đó, ánh mắt uyển chuyển đó, được cô ấy làm ra lại ý nhị lưu chuyển, đẹp không sao tả xiết.

Bây giờ hầu gái đã hơi chút hiểu được, tại sao đại soái lại khẳng khái muốn cưới một phụ nữ có học.

Hầu gái không biết thái thái đã biến thành người khác, Văn Anh mới từ thế giới cổ xuyên đến, không như hậu thế bất chú học theo, chỉ có kiêu dáng không có thần hồn. Cử chỉ của cô hiển nhiên còn giống thế gia tiểu thư hơn nguyên chủ một ít.

Từ miệng hầu gái, Văn Anh đã biết hiện giờ là lúc nào, suy ra được qua ba bốn ngày nữa, ngoại thất sẽ tới cửa, than khóc nói cô ngược đãi con cái. Nhưng cô vẫn thông thả dùng cơm, sau đó mới đi xem "con trai thứ hai" của mình.

Diện tích của Thiệu công quán hơn hai mươi mẫu, tổn hơn triệu đồng bạc mà kiến tạo nên, nơi đây khí thế khoáng đạt, nguy nga lộng lẫy như cung điện, cột trụ cân xứng chỉnh tề, chống lên cao ngất. Ngay phía trước, từ cánh cửa sắt khắc hoa, còn có thể nhìn thấy một thảm cỏ xanh, tầm nhìn rộng lớn.

Ngày đông sáng sớm, lúc sương mù chưa tan hết, gió thổi vào người, chui thẳng vào khớp xương, khiến người ta đau buốt.

Nhưng ở đằng xa, Văn Anh nhìn thấy một cậu nhóc dơ dáy, mặc quần áo phong phanh, đang đuổi theo một cái đĩa ném. Lao nhanh cùng với hắn còn có một con chó có hình thể khổng lồ, cả hai hình như đang tranh đoạt thức ăn, đấu đá dữ dội.

Sau lưng hắn, đứng một đám người hầu nam đang hò hét, trong đó có một người cầm cái còi, thần sắc hưng phấn. Bên trong họ còn có một hầu gái, chính là hầu gái của Văn Anh, Oánh Thảo.

Lúc Văn Anh đi tới bên cạnh, lúc này Oánh Thảo mới từ trong trạng thái xem cuộc vui hoàn hồn: "Thái thái đến!"

Mấy gã người hầu nam qua loa vấn an, sau đó tiếp tục chơi đùa, Oánh Thảo kéo Văn Anh đến một bên, lặng lẽ nói: "Thái thái ngài không biết, nhị thiếu gia này thực sự quá là tức cười! Ngày đó hắn tới đây, quả thật là dơ không chịu nổi, chúng tôi còn tưởng là mẹ hắn không đối xử tốt với hắn, không nghĩ tới, hắn lại bị nuôi thành cậu tinh! Ăn cơm thì muốn ăn trong chậu, tôi đặt cơm trên bàn, vừa dòi mắt tỳ thị hắn đã ôm đồ ăn xuống đất. Muốn tắm cho hắn, hắn còn hung tợn trừng tôi..."

Oánh Thảo còn chưa dứt lời, bên cạnh đã truyền đến tiếng quát.

Thì ra cậu nhóc bảy tám tuổi này bị quát roi, mà bên cạnh hắn, con chó lớn ngậm đĩa ném về nên được cho một cục thịt tươi. Mắt hắn lom lom nhìn, nuốt nước miếng, không dám phản kháng.

Đám hầu nam kia ở bên cạnh cười đùa không ngớt, coi hắn chẳng khác gì một con chó.

"Cái roi kia là sao thế này?" Văn Anh mặt mày phát lạnh.

Oánh Thảo cười nói: "Thái thái còn không biết xảy ra chuyện gì sao, đây chẳng phải quy củ nhà chúng ta? Tôi khó khăn lắm mới giao hảo được với Trương Thuận ca, anh ấy mới chịu nghe đề nghị của tôi đó."

Lúc này Văn Anh mới nhớ. Theo lý thì nguyên chủ được nuôi dưỡng trong dòng dõi thư hương, cô tình tâm lý của chủ mẫu nhà này không được bình thường, đối với bà ta, con do chính thất sinh ra mới là con, phải đọc sách hiểu lý lẽ, ôn trọng hào phóng, con do thiếp thất sinh ra, đừng nói là đi học, động chút là đánh chửi chịu phạt, phải nuôi bọn họ trở nên nhát như chuột, mới vừa lòng đẹp ý. Mưa dầm thấm đất, tam quan của nguyên chủ cũng bị ảnh hưởng.

Bởi vậy, nguyên chủ bị tố ngược đãi con cái, lại thật không oan chút nào, cho dù cô ấy không tự mình động thủ, nhưng cũng thâm dung tưng chuyện này.

Đáng tiếc bọn họ không biết, vận mệnh của nguyên chủ sẽ vì thế mà xảy ra biến đổi cực lớn, còn đứa bé hiện tại bị khất khe này, tương lai sẽ trở thành nhân vật thứ tư, nằm ngoài các thủ lĩnh quân phiệt.

Lần này, thời cơ cô xuyên tới vẫn không tính quá tốt, nếu sớm một chút, trước khi hạ nhân chưa kịp động thủ liền ngăn cản, còn có thể đi theo con đường từ mẫu. Bây giờ hầu gái của cô đã giao tế với đám người này, tiếp xúc cả buổi, cô có ý định gì, hầu gái đều đã thay cô biểu đạt rõ ràng rành mạch, nếu cô đột nhiên trở mặt, ai cũng sẽ không tin.

Oánh Thảo đang định thay thái thái nhà mình sửa sang áo choàng, tay vừa duỗi ra, đã thấy thái thái loáng một cái, đi tới cạnh Trường Thuận ca?

Văn Anh muốn Trường Thuận đưa roi.

Đại thiếu gia nhà họ Thiệu có sở thích nuôi chó dữ, Trường Thuận chính là người chuyên môn thay hần trông giữ.

Hần thấy thái thái tìm hần, không chút sợ hãi, "ôi chào" cười một tiếng, "'Roi này thô ráp xù xì, coi chừng bị thương tay ngài nha.'"

Văn Anh nhận roi, cũng không để ý hần, chỉ lo thử độ mềm dẻo của roi.

Đến khi cậu nhóc kia như một con chó dữ ngậm đĩa ném trở lại, cô giơ tay quát ra một roi, có thể nói là nhanh, chuẩn, độc, không chút lưu tình!

Trường Thuận lập tức nhìn ngơ ngác.

Oánh Thảo kinh hãi, tức khắc ngăn cản Văn Anh: "'Thái thái làm cái vậy, chuyện như vậy giao cho hạ nhân chúng tôi là được rồi, cẩn thận ô uest tay ngài!'"

Văn Anh gập roi lại, "Có gì lạ đâu, mẫu thân trước đây không phải cũng tự tay dạy dỗ sao?"

Lúc này, những người khác mới hiểu ý đồ của cô, thì ra là muốn tự tay dạy dỗ? Bọn họ có hơi sợ sệt, thư hương thế gia mà cũng dùng roi quát người sao?!

Cậu nhóc bị một roi đánh đến ngây người. Hần không thể hiểu, rõ ràng đã ngậm đĩa về, tại sao không cho ăn, còn muốn đánh hần? Hần buồn bực túm lấy nhúm cỏ mục.

Người hầu nam lại vút đĩa ném đi, hần lần nữa chạy như bay, nhanh hơn cả con chó lớn!

Nhưng khi hần trở về, lại bị đánh một roi!

Hần bắt đầu cáu kỉnh, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ.

Văn Anh nhìn Oánh Thảo: "'Bảy tuổi, lại không biết nói?'"

Oánh Thảo ngây ngẩn trước dáng vẻ dùng roi của thái thái mình, vội vàng nói: "Mẹ hần không phải đến từ cái nơi bẩn thỉu kia sao, má mì chỗ đó chờ cô ta sinh xong liền vứt đứa bé đi. Về sau tỉnh cò tìm thấy, lúc đó hần được một con chó cái nuôi lớn." Oánh Thảo nói xong bĩu môi, "Mẹ hần vội vã lên đường vào Nam 'tìm người thân', đâu thèm dạy hần."

Nói thật, nếu không phải hần không biết cáo trạng, bọn người hầu cũng không dám chà đạp hần như thế.

Văn Anh hiểu ra, mặt ngoài lại như không chút thương hại hần, năm lần bảy lượt, chỉ cần hần chạy về, không quản thắng hay thua, đều cho một roi!

Hần rốt cục không chịu nổi, gào một tiếng nhào lên, cắn lấy tay Văn Anh!

Oánh Thảo không nhịn được thét chói tai --

Cậu nhóc cắn cô gái, hung tợn cứ như một con chó săn, giọt máu tích tấp nhỏ xuống bãi cỏ, biểu cảm của cô gái lại mây may chưa biến, vẫn nhu mì điềm đạm, còn nở nụ cười, cúi đầu nói: "Dù người có làm vậy, cũng không có đồ ăn nha."

Cảnh tượng này, khiến đám người Trường Thuận không tự chủ được dựng đứng tóc gáy!

Dưới ánh mắt ra hiệu Văn Anh, hầu nam run rẩy ném đĩa, chân cậu nhóc vừa chuyển động, Văn Anh lại quát một cái!

Hần quay đầu nhìn cô, đứng lại bất động.

Hai ba lần như thế, chỉ cần lúc đĩa ném bay ra ngoài, hần đứng yên, thì sẽ không bị ăn roi.

Hần hiểu rất nhanh.

Văn Anh nhìn thấy một rổ thịt tươi bèn cau mày, đành phải lấy một miếng điểm tâm mà bọn người hầu dùng lúc tán chuyện, đút cho hần ăn.

Hần nhào lên như con lóc, ngấu nghiến nuốt xuống bánh ngọt, đầu lưỡi cuộn một cái, mảnh vụn điểm tâm trên ngón tay cô đều bị liếm sạch sẽ.

Văn Anh vén lên mái tóc tóc lộn xộn trước trán hần, có thể nhìn ra ngũ quan tuy non nớt cũng đã rất sắc bén, xương mày nhô cao, lông mày rậm xéo lên,

trong mắt lộ ra khí tức hung lệ.

"Thật ngoan." Cô sờ đầu hắn.

Con mắt vốn đang hung ác của hắn, mê man nhìn cô.

Một trong những lý do mình ra chương lâu đó là: chương này tới tận 6.217 chữ, gấp đôi bình thường (○△○//)

Dạo này bắt đầu bận rồi, nhưng mình sẽ cố up đều đặn, mọi người tiếp tục ủng hộ nhé. v(▽ ▽)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Quân phiệt chó săn (2)

Edít: Thiên Tinh

Vết thương trên tay Văn Anh không sâu, nhưng dù sao cũng bị răng cắn thủng, cô vẫn kêu thầy thuốc gia đình đến tiêm. Cậu nhóc cũng được cô dẫn về, bảo Oánh Thảo giúp hắn tắm rửa, bôi thuốc.

Cả người hắn đầy vết bầm và vụn cỏ, lại thêm chưa quen tắm rửa, toàn thân bẩn thỉu như trẻ lang thang. Nhắc tới cũng tội, mẹ ruột của hắn chê hắn dơ, trước khi gặp đại soái còn để hắn lại tắm một lần, về sau chẳng thêm ngó ngàng.

Đa số người mẹ trên đời này đều rất thương con mình, thà rằng mình khổ cũng không muốn chúng khổ, nhưng luôn có ngoại lệ. Có thể ở lúc đưa bé chào đời cho phép người ta vứt bỏ hắn, sau đó ngoài ý muốn tìm về cũng chỉ vì hắn có khuôn mặt tương tự Thiệu Các Thiên, cảm thấy có giá trị lợi dụng, hiển nhiên đây chính là một ngoại lệ.

Nghiêm túc lại nói, Thiệu đại soái khắp nơi lưu giống, cũng không tốt hơn chỗ nào, Văn Anh không khỏi hoài nghi, thần sù đại nhân lựa chọn hắn, là do thân phận gái hồng lâu của cô ta, nên người duy nhất có thể tiếp xúc chính là Thiệu Các Thiên.

Nếu không thì kẻ tòa sáng ngang tầm với cha mình trên bản vẽ, con trai Thiệu Các Thiên, Thiệu Nhất Phong, mới hắn là lựa chọn tốt nhất.

Bên này, cô đang cố gắng sắp xếp suy nghĩ, thầy thuốc gia đình đã tiêm xong một mũi. Cô còn chưa khóc, đầu kia Oánh Thảo đã khóc lóc từ trên lầu chạy xuống.

"Thái thái! Đừng kêu tôi tắm cho hắn nữa, bằng không, hay là dạy tôi cách dùng roi đi!"

Văn Anh ấn lấy bông gòn cầm máu, hỏi: "'Làm sao vậy?'"

"'Thằng nhóc quý đáng ghét đó! Tôi coi quần áo cho hắn, hắn liền cắn tôi, cũng may cách tâng áo bông dày, nếu không tôi cũng bị hắn cắn thủng lỗ rồi!'"

Trong lúc này, cậu nhóc cũng đã chạy xuống lầu.

Phải nói Thiệu đại soái thật đúng là gã thô kệch, ném con trai cho Văn Anh xong, liền mất tâm mất tích, cho tới bây giờ, vị nhị thiếu gia họ Thiệu này tuy được gọi là nhị thiếu gia, lại chưa hề có tên.

Cô đương nhiên biết hắn về sau tên là Thiệu Đình Ngọc, nhưng trước mắt không thể nói.

Cô thấy hắn luôn nhìn chăm chăm vào ống kim trong tay bác sĩ, đồng tử co lại, bèn vẫy tay với hắn: "Đầu tiên cho người một cái nữ danh đã, gọi là Tiểu Hồ, được không?"

Hồ hủy tranh hề vu đình trung (hồ và tề giác tranh đấu trong triều đình), hắn nhất định không phải vật trong ao.

Thiệu Đình Ngọc không biết nàng nói gì, hắn còn đang trong trạng thái đề phòng, bắp thịt căng cứng, phảng phất bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên cắn cô!

Văn Anh bảo bác sĩ cắt ống kim, thấy hắn quả nhiên thả lỏng hơn, lại gọi Oánh Thảo đưa khăn nóng qua.

Oánh Thảo do dự, "'Ngài muốn đích thân lau người cho hắn sao? Hay là thôi đi, hắn rất hung hăng, không bằng gọi bọn Trường Thuận ca...'"

Văn Anh đã sớm nghĩ xong lý do đối phó hầu gái, nói: "Nếu để gia nhìn thấy sẽ nói cái gì? Và lại, cứ xem như giết thời gian đi, bây giờ gia nhìn ta không

vừa mất, ta cũng không muốn sáp lên chọc hấn, chúng ta được ngày nào hay ngày ấy thôi."

Lời này nói đến đáng thương, Oánh Thảo ở mặt ngoài cũng không tiện tranh luận với thái thái, nhưng trong lòng không cho là vậy, nuôi lớn thẳng nhóc ngoại thất này lại được gì? Có cơ hội, vẫn nên khuyên thái thái lấy lòng đại soái mới là ổn thỏa.

Oánh Thảo quyết định chủ ý, bưng bồn nước nóng và khăn mặt đến, vắt xong đưa qua, chỉ ở một bên đề phòng.

Văn Anh thấy hấn đứng xa xa bèn cười, từ bàn trà lấy ra một miếng bánh đậu đỏ trong đĩa, đặt ở lòng bàn tay. Lại vẩy tay với hấn, trong chớp mắt, hấn đã gần ngay trước mắt, bắt lấy tay cô, há miệng nuốt bánh ngọt.

Văn Anh thay hấn vén sợi tóc bị hấn ăn vào miệng, phát hiện hấn chỉ biết nuốt, cơ hồ không nhai, cô thầm ghi nhớ.

Đội hấn ăn đến hơn một nửa, mới cầm khăn nóng lau mặt cho hấn. Hấn ngừng một giây, sau đó tiếp tục cúi đầu ăn, lúc liếm đến lòng bàn tay cô, Văn Anh khẽ "hít" một tiếng.

Lòng bàn tay thỉnh linh có một vết đỏ.

Là xuất hiện lúc Văn Anh dùng roi, thân thể này non mềm, có dùng roi bao giờ? Khi cô đánh hấn lại cố gắng khống chế lực đạo, nhìn có vẻ đáng sợ, trên thực tế mỗi lần đều chọt thu thể lại, trái lại chán tay cô.

Thiệu Đình Ngọc kỳ quái nghiêng đầu, lại liếm một cái, thấy cô không phản ứng, chớp chớp mắt liếm hết mảnh vụn điểm tâm, còn không quên thè lưỡi liếm quanh miệng, như một con chó nhỏ.

Thấy thái thái bình yên lau xong mặt hấn, Oánh Thảo cảm thấy khó hiểu, rõ ràng lúc này hấn con như con sói đã tính khó thuần, đầu ngoan ngoãn như thể, làm như là mình bịa chuyện với thái thái vậy!

Oánh Thảo tức tối, muốn bắt hấn đi bôi thuốc, tay vừa đuổi ra, Thiệu Đình Ngọc bỗng ngẩng đầu lên, Oánh Thảo không khỏi "ôi" một tiếng.

Ngoại trừ tóc tai lộn xộn, làm ảnh hưởng cảm quan, có thể nhìn ra hấn rất giống đại soái.

Mắt hấn vốn là to tròn, con ngươi đen nhánh lại lớn hơn người khác một chút, khi nhìn, ánh mắt long lanh như biết nói. Lại thêm đôi lông mày rậm của hấn, nếu tròng mắt, giống như bị động vật ăn thịt nhìn chăm chăm, khiến người ta lông tơ dựng thẳng.

Lưng Oánh Thảo đổ một lớp mồ hôi, đột nhiên thu tay về.

*

Sau khi Văn Anh lau mặt cho Thiệu Đình Ngọc, liền để thầy thuốc gia đình khử trùng vết thương sau lưng hấn, còn cô thì lên lầu vào phòng ngủ.

Lần này không có cảnh trung gian, khiến cô bất an. Ở tình huống bình thường, z942121 sẽ xuất hiện bên cạnh lúc không người, cho nên cô muốn thử xem

Ngay lúc cô đóng cửa, chợt thấy tâm niệm vừa động, một giây sau, đã bước vào không gian.

"21?" Cô hô lên, mới nhìn thấy bóng người quen thuộc đi ra khỏi dòng dữ liệu đang xoay quanh.

"Xin lỗi, thời gian cô hoàn thành nhiệm vụ vừa vận trùng với thần sử khác, không gian chỉ có thể mở ra cho một người, cho nên tạm thời đối với cô đóng cửa."

Nghĩ tới trong không gian này vừa mới có một người khác đã ở, Văn Anh không khỏi hiếu kỳ, đáng tiếc không thể chạm mặt, nếu không đã có thể trao đổi, giao lưu kinh nghiệm.

Sau khi z942121 rút ra tín ngưỡng lực, cảm xúc về thế giới trước cũng được rút đi, cô chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, nặng nề trong lòng phảng phất được quét sạch.

Trước khi đối phương bắt đầu đánh giá, cô đột nhiên hỏi: "Nếu như là sơ suất bên phía anh, vậy tôi có được bồi thường không?"

"" ... "

Z942121 dừng lại trong hai phần ngàn giây mới đáp, ""Nhiệm vụ lần này, cô đã thu hết tín ngưỡng lực của ba người, một người trong đó là đối tượng vượt qua ngoài thân phận, dựa trên việc cô mạnh dạn sáng tạo, đánh giá nhiệm vụ đẳng cấp A, bồi thường ngạch ngoại, đánh giá nhiệm vụ lên cấp S.""

Cấp S??

Hấn đáp ứng quá nhanh, cấp S có vẻ hi hữu như vậy cũng tới quá dễ dàng, Văn Anh trong nháy mắt hoảng hốt, lẽ nào trên cấp S còn có cấp SS, SSR hay gì đó?

Nhưng vô luận thế nào, khen thưởng cấp A- đã mang cho cô trợ giúp không tưởng tượng nổi, cấp S chắc vô cùng ghê gớm rồi!

Cũng giống lần trước, cô được dẫn tới gần bờ sông dữ liệu.

Lần này cô nghiêm túc mò một lần, nhưng chỉ mò thì thực sự rất khó cảm nhận được đây là cái gì, tốc độ chảy của chúng lại cực kỳ nhanh, thường là đầu ngón tay của cô vừa chạm đến, một giây sau đã vụt mất.

Nhiều lần như vậy, cô bắt chắp, tiện tay túm một cái.

Không cần tốn sức, thứ kia liền nổi lên mặt nước, đó là ——

Một cái kén phát sáng

"Ồ?" Z942121 phát ra âm thanh như đang thắc mắc, lần này hắn dừng lại hơi lâu, khoảng một giây sau mới nói, "Là một vật thể sống thành niên, do bị thời không biến hóa xung kích, lùi về thời kỳ ấu niên. Cô rất may mắn, tỷ lệ thần sử rút trứng vật thể sống chưa tới một phần vạn, bởi vì chúng nhanh nhạy hơn vật chết, dễ chạy trốn."

Vừa nghe vậy, tuy tạm thời còn chưa nhìn ra lợi ích của nó, nhưng tựa hồ rất lợi hại.

Đương nhiên, trong tương lai khi đã chung sống với vật thể sống thành niên này, Văn Anh mới nhận ra, sở dĩ mình một phát đã bắt được vật thể sống không phải may mắn cao bao nhiêu, mà là đối phương căn bản lười di chuyển!

Bởi vì lui về thời kỳ ấu niên, cho dù đi vào thế giới cũng không thể giúp được gì, cho nên Văn Anh tạm thời gửi nó ở chỗ Z942121. Có lẽ là lần đầu tiên phát hiện mình còn có chức năng chứa đồ, mãi cho đến cô rời đi, Z942121 đều không nói gì nữa.

Thời gian trong không gian ngưng đọng, thế là Văn Anh kì kèo một lát mới xuất hiện ở phòng khách.

Ngoại trừ thầy thuốc gia đình và Oánh Thảo, còn có thêm một hạ nhân, đang cố sức đi xuống Thiệu Đình Ngọc, ước chừng là Oánh Thảo gọi tới giúp một tay.

Thiệu Đình Ngọc bị người đàn ông thân thể cường tráng áp chế không thể động đậy, chỉ có thể nhe răng, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ.

Bác sĩ thấy cô trở về, nói: "Thái thái, ngoại trừ vết thương do roi, trên người nhị công tử còn có triệu chứng phát sốt, nếu có thể, tôi muốn tiêm một liều cho cậu ấy, mới dễ hạ sốt."

Văn Anh đi tới, mu bàn tay kề sát trán cậu nhóc, thử nhiệt độ một chút. Lúc này lau mặt cho hắn đã cảm thấy nhiệt độ trên người hắn khá nóng, vào lúc này nhìn lại, quả nhiên nóng như lò sưởi.

Cô nhớ tới cảnh tượng hắn đề phòng khi thấy ông kim, hỏi: "Có thể dùng thuốc hạ sốt không?"

"Xem tình hình của nhị công tử, ước chừng phải sốt hai ngày, tốt nhất nên tiêm." Hắn chần chừ, cuối cùng vẫn chân thành đề nghị.

Bác sĩ thông thường đều nghiêng về điều trị bảo thủ, nếu hắn đã nói ra lời này, hiển nhiên dùng thuốc mang hiệu quả không cao.

Văn Anh gật đầu.

Thầy thuốc lấy một ống kim khác ra khỏi bao, đâm vào lọ thủy tinh rút thuốc, lúc lấy rút kim, trên kim tiêm có treo một giọt nước, như thể bị mũi kim chọc thủng, trượt xuống dưới. Không ai chú ý tới, đồng tử Thiệu Đình Ngọc bỗng dưng co rút.

Đến khi ống kim kia đến gần, hắn bất ngờ vùng vẫy kịch liệt, tay của bác sĩ run lên, suýt nữa đâm vào người mình!

Văn Anh thấy thế, cười động viên thầy thuốc: "Trẻ con đều sợ tiêm, ngại chờ chút."

Tầm mắt cô rơi xuống trên người Thiệu Đình Ngọc, lúc này hắn đang nhìn chòng chọc ống kim, lúc vùng vẫy, cánh tay bị hạ nhân nắm đến đỏ lên lại như không nhận ra, chỉ xem ống kim như hồng thủy mãnh thú, mắt không nháy một cái!

Cô bỗng đưa tay, bưng kín mắt hắn.

Lòng bàn tay mềm mại của cô gái kề sát vào mắt, tầm mắt tối sầm lại, thứ sắc nhọn kia bỗng nhiên biến mất. Bắp thịt căng cứng của hắn thả lỏng, nhất thời có chút mờ mịt.

Ngay sau đó, trên cánh tay đột nhiên truyền đến một cơn đau nhói, hắn "Gào" một tiếng liền muốn tránh thoát, mà lại rất nhanh bị kéo vào một cái ôm ấm áp mà thơm ngát.

Lưng hắn được một người vỗ nhẹ, đỉnh đầu truyền đến tiếng nói chuyện mềm nhẹ: "Ngoan nha, tiêm xong sẽ khỏi bệnh."

Hắn nghe không hiểu, chỉ khó hiểu mà dùng mũi khê ngửi ngửi, cảm thấy nơi này dường như là nơi an toàn, giọng nói kia cũng làm cho người ta cảm thấy an tâm, dưới âm thanh này, tính cảnh giác của hắn dần thấp xuống, ngu ngơ đóng chặt mắt lại.

Đến khi bông gòn đề xuống, lúc Văn Anh thay hần thả xuống ống tay áo, hần khô khô ngủ thiếp đi.

Nếu bé Yến đã bảo mình từ từ, mình đành phải từ từ cho em nó vui vậy hehe.

Lần này rắc rối nằm ở cách xưng hô, 2 tgiới trước là hiện đại và cổ đại, tgiới này lại là dân quốc, nửa nạc nửa mỡ, thân phận của Văn Anh nữa, nên xưng hô sao với mấy anh đây...?? Thôi thì tạm thời cứ vậy đi, có gì sửa lại sau.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Quân phiệt chó săn (3)

Edit: Thiên Tinh

Oánh Thảo phát hiện hai ngày nay thái thái nhà mình bắt đầu thay đổi, muốn nói thay đổi rất lớn cũng không đúng, nhưng lại có thể khiến cô nhận ra.

Từ lúc thái thái còn là tiểu thư, cô đã đi theo ngài ấy. Trước đây, ngày nào thái thái cũng bị giam trong tú lâu, thêu thùa, cắm hoa, pha trà, học nữ giới, rất là đa tài đa nghệ, nhưng có lẽ do bị giam lâu, đầu óc không nhanh nhạy, luôn có vẻ chất phác, mở miệng ngậm miệng đều là những lời răn dạy cứng nhắc hệt như một giáo viên, dù có nóng giận, cặp mắt kia vẫn thiếu hụt sức sống, giống như một con cá chết bị sống dao đập trên thớt gỗ, từng ra trông mất trắng đục.

Bây giờ trong mắt thái thái lại như là được rót một dòng suối linh động, hay hoặc như người trong trang giấy được thổi hồn vào, nhú mày cười nhẹ, cất bước xoay người, đều giống như cung nữ trong tranh. Chẳng lẽ thật là do ngày tháng trước đây quá buồn tẻ, nuôi đứa bé liền tốt lên?

Nhưng thái thái đối đãi thẳng nhóc ngoại thất kia, cũng làm cô không hiểu.

Nếu nói không tốt với hần, nhưng lại đồng ý mang theo bên người nuôi dạy, nếu nói tốt với hần, hình như cũng không phải..

Trên bàn ăn chữ nhật kiểu Âu, đắp áp cao lương mỹ vị tinh xảo, mặc dù đại soái như cũ không tới, nhưng thực đơn đã là thông lệ. Văn Anh muốn bọn họ làm ít lại, bọn họ cũng sẽ không nghe. Món ăn muôn màu muôn vẻ, càng lộ rõ bàn ăn trống rỗng không người.

Nhưng từ khi Thiệu Đình Ngọc bị Văn Anh sửa lại cái tật ăn cơm dưới gầm bàn, bàn ăn trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều.

Nhắc tới chuyện nhị thiếu gia sửa tật xấu bằng cách nào, Oánh Thảo cũng là sau lưng mát lạnh. Ban đầu nhị thiếu gia vẫn ngồi xổm dưới đất, thái thái cũng không để tâm, tự mình dùng com xong, liền gọi người dọn món ăn.

Đói meo một bữa, nhị thiếu gia bèn biết nhảy lên bàn cầm đồ ăn. Nhưng thái thái gọi người cầm chổi lông gà, nếu tay hần duỗi đến trên bàn, liền gõ mạnh xuống. Năm ba lần như thế, nhị thiếu gia gấp đến độ muốn cắn người, thái thái mới sai người chuyển ghế sang cạnh mình, nếu hần nhảy lên ghế rồi mới duỗi tay ra, thì sẽ không ai đánh hần.

Nhị thiếu gia bay lên nhảy xuống vài lần, lúc ăn cơm bắt đầu quen ngồi xổm trên ghế ăn cơm.

Nhưng ngồi xổm mà ăn, thái thái vẫn không hài lòng, từ đó về sau, bắt đầu dùng biện pháp tương tự ép hần ngồi đàng hoàng.

Oánh Thảo đã không chỉ một lần nghe được người hầu bàn tán về thái thái, nói rằng thái thái không coi nhị thiếu gia là người, thủ đoạn này, rõ ràng là dùng để thuần phục con chó con mèo!

Đám người hầu nam từng chứng kiến Văn Anh dùng roi, càng là nói y như thật, nước miếng tứ tung, còn kém không chỉ vào mũi thái thái mà mắng "già nhân giả nghĩa".

Oánh Thảo tức giận muốn xông tới phân bua, nhưng thái thái ngăn cản, nói là: "Bọn họ nói cũng không sai, phương pháp đó của tôi quả thật không phải dành cho con người."

Văn Anh nghĩ là, ứng phó với người phi thường phải dùng thủ đoạn phi thường, cho dù cô chịu ân cần dỗ ngọt Thiệu Đình Ngọc, hần cũng nghe không hiểu một chữ.

Nhưng khi nói như vậy, Oánh Thảo lại cảm thấy thái thái vẫn là thái thái của ngày xưa, chỉ trở nên bình tĩnh hơn, đáng sợ hơn chút thôi.

Không biết tại sao, khi Oánh Thảo nhìn thấy thái thái ung dung dùng com, ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh, dọc theo cầm ngài ấy, lưu chuyển tựa như những viên ngọc óng ánh, khí chất rõ ràng là xinh đẹp mà hoà nhã, lại khiến cô bất giác rung mình.

"Gọi người dọn hết món mặn trên bàn đi." Văn Anh bỗng nhiên lên tiếng, dè xuống bàn tay đang đuối ra của Thiệu Đình Ngọc, "Tiểu Hồ chỉ ăn thịt không ăn rau thì sao được chứ."

Thiệu Đình Ngọc tuy không hiểu, nhưng trực giác và phán đoán đều rất chuẩn, món thịt vừa bị lấy đi, hắn cũng không đuối theo người bụng thức ăn, mà là nhìn thẳng vào Văn Anh.

Văn Anh đưa đũa tới trong tay hắn, thấy hắn mỗi tay cầm một chiếc, tò mò chọc chọc món ăn trên bàn.

Cô vòng tới phía sau, kiểm tay phải hắn, dùng đũa gấp một miếng cải trắng, đặt vào trong bát hắn. Thiệu Đình Ngọc trừng mắt miếng cải kia hồi lâu, ghét bỏ cầm chén đẩy ra.

Động tác quá ngang bướng, Văn Anh xem mà cười rộ lên.

Cô suy nghĩ một lát lại ngồi về chỗ cũ. Trên bàn chỉ có cạnh chỗ ngồi của cô là còn đặc biệt để lại một món bò bít tết, cô đổi sang dùng dao dao nĩa cắt ra một miếng nhỏ, thấy ánh mắt hắn sáng quắc, miệng chảy nước miếng, mới dùng nĩa ghim lấy bỏ vào bát hắn.

Hắn đưa tay muốn bắt, cô lại không dòi nĩa, dạy hắn nói: "Thịt."

Thiệu Đình Ngọc ăn không được thịt nên rất sốt ruột, Văn Anh lặp lại một lần, hắn nghiêng đầu, cổ họng phát ra âm thanh không rõ ràng.

Cô lại ghim thêm một miếng rau chung với thịt, đưa tới miệng hắn.

Hắn "gào" một tiếng, cắn không chút nghĩ ngợi.

Văn Anh định thu tay về, lại phát hiện hắn đuối theo, liếm sạch nước sốt bò bít tết không cần thận dính vào nơi cổ tay cô.

"Mùi chó." Cô không nhịn được cười,捏 mũi hắn, lại nói: "Sau này không cho như vậy, biết không?"

Thiệu Đình Ngọc chỉ ngơ ngác mà nghe.

*

Từ ngày tiêm thuốc sau đó bắt tri bắt giác ngủ khò, Thiệu Đình Ngọc liền ngủ trong phòng Văn Anh.

Buổi chiều, Oánh Thảo ôm một cái bao bố chứa quần áo của Thiệu Đình Ngọc vào phòng Văn Anh, căm giận nói: "Thái thái, đằng kia nhờ người đưa quần áo đến, nói là làm riêng cho nhị thiếu gia, sợ nhị thiếu gia lạnh, phi, bóng gió là đang mắng chúng ta khắt khe con trai cô ta, có giới thì đừng đưa vào phủ..."

Trên tấm thảm lông, rải đầy đồ chơi xếp hình bằng gỗ, chân Oánh Thảo giẫm đến một góc tam giác, hô lên "ui da", thấy nhị thiếu gia nhanh như chớp nhìn thẳng qua đây, ngượng ngừng cười, vội vã dời chân.

"Đừng đập đồ chơi của Tiểu Hồ chúng ta, người khác mà đụng vào thì cậu nhóc không cần nữa đâu." Văn Anh đang ngồi trên ghế sofa đọc sách, thấy thế cười cười, làm người phát ngôn cho hắn.

Thiệu Đình Ngọc chớp mắt, quả nhiên vút khỏi gỗ hình tam giác ra xa.

Oánh Thảo ho một cái, "Thái thái, hay là chúng ta ném mấy quần áo này? Trong phủ đại soái cái gì mà không có, đâu cần cô ta phải làm ra vẻ!"

"Giữ lại thôi." Văn Anh lật qua một trang sách, bỗng nhớ tới cái gì, phân phó: "Em cứ để nguyên bao bố này, lại đi tìm một cái tương tự, bù bừa mấy bộ quần áo vào, sau đó ném đi."

"Ồi chao?"

"Ném ban ngày nhé, tốt nhất có người nhìn thấy."

Oánh Thảo không rõ, nhưng vẫn làm theo lời dặn.

Chờ Oánh Thảo đi, Thiệu Đình Ngọc chơi chán chê, bò lên giường chuẩn bị ngủ. Văn Anh cũng lên giường, điều chỉnh chiếc đèn bàn màu xanh ngọc đến độ sáng vừa phải, cầm một quyển sách thiếu nhi, dùng tiếng nói mềm nhẹ kể chuyện cho hắn.

Cô phát hiện cậu nhóc chỗ này rất thích giọng đọc sách của mình, vào những lúc thế này, hắn sẽ buông phòng bị, thỉnh thoảng cô đọc một hồi, cổ họng hắn cũng sẽ phát ra vài tiếng lẩm bầm mơ hồ, như là đang bắt chước cô nói chuyện.

Cứ như vậy, buổi tối lại là thời gian dạy học thích hợp nhất.

Nhưng tương tự, khi bỏ xuống phòng bị, hắn ngủ cũng cực kỳ nhanh.

Văn Anh đọc đến một nửa, nghiêng đầu qua, hắn đã bắt lấy áo gối ngủ thiếp đi. Ánh mắt lúc nào cũng lộ vẻ hung ác đã nhắm lại, lông mày cũng thả lỏng,

tóc mái tán ra, nhìn bộ dáng ngủ say của hắn lại như thiên sứ. Văn Anh hôn trán hắn một cái, tắt đèn ngủ.

Trong bóng tối, "thiên sứ" mà cô nghĩ rằng đã thiếp đi, lại mở mắt, con ngươi đen thui chuyển động, như có mấy phần không rõ, lấy tay sờ trán.

*

Hôm sau tỉnh lại, phòng bếp truyền ra tiếng ồn ào, hiển nhiên truyền không tới tai Văn Anh, nhưng Oánh Thảo lại đánh thức cô.

"Thái thái, không ổn rồi, nhị thiếu gia ăn trứng đồ không sạch sẽ, bị tiêu chảy!" Oánh Thảo dừng một chút, nhỏ giọng lầm bầm, "Đám người kia đều nói là ngài không cho cậu ấy ăn cơm no, nên nhị thiếu gia mới sáng sớm chạy đến nhà bếp ăn vụng."

Lúc nói chuyện, Oánh Thảo cũng không cảm xúc như thường ngày, hiển nhiên cô ấy cũng nghĩ như vậy. Ngay cả nhị thiếu gia muốn ăn thịt, hôm qua thái thái cho đẹp hết món mặn, thịt bò cũng không cho hắn mấy cái, hắn nghĩ được mùi chạy đi ăn vụng là quá bình thường.

Văn Anh xuống lầu, thấy hắn nằm trên ghế sa lông, thần sắc mệt mỏi, liền ôm hắn vào lòng ngực.

Hắn dậy sớm, không hiểu sao lại đi ra ngoài, áo ngoài cũng không mặc, vào lúc này da lạnh như muốn đóng băng, cô vừa kể sát đã bị lạnh đến mức run run. May mà lúc đi xuống có cầm theo quần áo, thế là phủ áo cho hắn, lại cẩn thận cài nút.

Đầu của Thiệu Đình Ngọc tựa vào đùi cô, khi trở mình, đầu hướng vào trong, con mắt đen như mực nhìn cô.

Cô cười nhẹ an ủi, vỗ lưng hắn: "Tiểu Hồ đừng sợ, có thach đám người kia cũng không dám hạ độc nhóc đâu."

Nếu nói nhóc chó săn tự mình ăn vụng, Văn Anh kiên quyết không tin.

Mỗi lúc ăn cơm, hắn luôn tỏ ra đặc biệt nghe lời, nghe lời đến nỗi khiến người ta cảm thấy đáng thương. Nếu là một chú chó con được chó mẹ nuôi lớn, nó sẽ chỉ biết giành đồ ăn, chứ không ngoan ngoãn chờ người cho ăn như hắn.

Văn Anh biết đây chính là kiệt tác của mẹ ruột hắn.

Năm đó Thiệu đại soái còn chưa phải đại soái, chỉ là một tên thổ phi, đương nhiên chỉ tìm vui ở chốn lầu xanh hạng xoàng, cho nên tố chất của mẹ ruột Thiệu Đình Ngọc hiển nhiên không cao. Một người như thế, tự mình xuôi Nam nương nhờ đại soái, lộ phí dọc đường từ đâu ra? Không thể thiếu được đi hành nghề cũ, bán da bán thịt, nhóc chó săn thì bị cô ta đem ra làm "đồ chơi" giải buồn cho ân khách, giống như dạy dỗ động vật trong đoàn xiếc vậy, làm tốt thì cho cơm ăn, không tốt thì không cho.

Hắn đầu không lại người lớn, thời gian lâu, hiển nhiên bị huấn luyện ra.

Tuy hắn là cốt nhục của đại soái, nhưng từ nhỏ được chó nuôi lớn, ngay cả nói chuyện cũng không biết, người không ra người, mẹ hắn cũng không dám khẳng định đại soái có yêu thích đứa con như vậy hay không. Kiến thức cô ta hạn hẹp, chỉ nghĩ tới lợi ích trước mắt.

Sau khi tới phủ đại soái, đám hầu nam cũng phát hiện thói quen này của hắn, mới đem hắn ra đùa bỡn.

Cho nên chỉ có chuyện ăn vụng, là hắn không dám làm.

Đám người này bất quá là khi dễ hắn không biết nói chuyện mà thôi.

Văn Anh âm thầm tính toán thời gian, kém không nhiều chính là ngày hôm đó, người phụ nữ kia sẽ tới cửa đòi lễ phái. Trước kia, cô duy trì phong cách của nguyên chủ, mặc kệ bọn hạ nhân làm nhảm đồn đại rằng cô khát khe Thiệu Đình Ngọc, chỉ để cho đối phương tìm ra lý do thích hợp mà chất vấn thôi, không nghĩ tới mẹ ruột hắn còn sợ không đủ, lại xuống tay với hắn.

Đúng như cô nghĩ, không lâu sau, nghe nói Thiệu đại soái trở về.

Thiệu Các Thiên trên người mặc quân trang, tay cầm roi ngựa, bước đi như bay, thấy Văn Anh đang ngồi ở phòng khách, mày rậm nhíu lên, tiếng nói hùng hậu: "Nghe nói, cô giày vò đứa con trai mà tôi vừa mới tìm về cũng không nhẹ nhỉ?"

Hắn ném roi cho hầu nam, bệ vệ ngồi đối diện cô, bày tư thái thẩm vấn.

Những người hầu có tư cách ra vào thính đường, đều ở một bên lặng lẽ nhìn trò hay.

Hắn đến chưa được bao lâu, bên ngoài truyền đến một giọng nữ kịch côm, "Ai da, soái gia đi nhanh quá, người ta bước chậm, ngài chờ tôi với." Cô ta mặc sườn xám xê tả cao, mặt đầy son phấn, vừa vào thính đường, tầm mắt đầu tiên là lướt vòng quanh mặt Văn Anh, sau đó mới rơi xuống trên người con trai ruột, lập tức thét lên kinh hãi: "Này là, nhị thiếu gia của chúng ta làm sao vậy ——"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Quân phiệt chó săn (4)

Edit: Thiên Tinh

Văn Anh còn chưa nói, Thiệu Đình Ngọc đã bị tiếng thét của cô ta đánh thức, lông mi dài run lên, ngồi bật dậy.

Người phụ nữ kia hơi kinh ngạc, nuôi đứa con này trong suốt một quãng đường, xưa nay chưa từng thấy hắn ngồi yên, nhớ là hắn lúc nào cũng như một con chó nhỏ, không ổn định nhích tới nhích lui.

Thiệu Các Thiên cũng kinh ngạc.

Lần trước vừa nhìn thấy mặt, hắn nhận ra ngay đây là con trai mình, không nói hai lời dẫn về nhà. Nhưng đối với biểu hiện khác hẳn người thường của Thiệu Đình Ngọc, hắn cũng ấn tượng sâu sắc, cử chỉ vô có, rất thích ăn thịt, không biết nói chuyện, gọi một tiếng ba cũng không biết.

Vì chuyện này, mẹ ruột Thiệu Đình Ngọc đã khóc lóc với hắn một phen, nói rằng Thiệu Đình Ngọc vừa ra đời đã bị người ta vớt đi, trăm cay nghìn đắng mới tìm về được, dạy hơn một năm vẫn không mở miệng, mới định dẫn qua cho hắn nuôi dạy. Hắn làm sao có kiên nhẫn dạy dỗ con nít, ngay cả đứa con cả cũng ném vào trường học sĩ quan cho xong chuyện, lại nghĩ đúng dịp mình vừa cưới vợ, dứt khoát ném cho cô ấy.

Lúc này nhìn lại, thật sự có thay đổi?

Văn Anh sờ đầu Thiệu Đình Ngọc an ủi, nói: "Người ở ngay đây, nói tôi giày vò con nít, đại soái có chứng cứ không?"

Thiệu Các Thiên liếc mắt một cái, rất nhanh có người tùy ý chỉ định mấy người hầu đi đến.

Mấy ngày nay, hành vi của Văn Anh cũng gây hiệu quả kinh sợ, ban đầu bọn người hầu còn không dám nói bậy, nhìn nhau chờ ai đó sẽ mở miệng trước.

Thiệu Các Thiên thấy thế càng ngờ vực, nghiêm khắc lên tiếng, bọn họ mới chịu nói.

"Trong phòng bếp nấu món ăn phủ đầy một bàn, nhị thiếu gia chưa ăn no, thái thái đã bảo người dọn dẹp."

"Không sai, nhị thiếu gia muốn cầm thịt ăn, thái thái liền sai người lấy chổi lông gà đánh cậu ấy, tội nghiệp nhị thiếu gia không biết nói chuyện, chỉ có thể đối bụng."

"Tôi nhìn thấy thái thái lấy roi đánh nhị thiếu gia! Thật đáng sợ!"

Thiệu Các Thiên hoài nghi mình nghe lầm, mỗi một chuyện, không có chuyện nào là giống một tiểu thư xuất thân thư hương sẽ làm, hắn đột nhiên hoài nghi mình bị lừa, chẳng lẽ gia đình đó tìm bừa một cô gái lấy lệ hắn?

Hắn bình sinh ghét nhất người khác lừa hắn.

Con mắt Thiệu Các Thiên hí lên, lóe qua một tia sát ý.

Người phụ nữ kia thấy thế bèn đắc ý vô cùng, lắc lư đi tới trước mặt Văn Anh, rất là thương tiếc nói: "Soái gia cũng đừng quá nghiêm khắc, thái thái chúng ta còn nhỏ, chắc hẳn thấy tôi sinh con cho ngài, tiểu cô nương không vui, mới phát cáu với nhị thiếu gia..." Cô ta nói xong liền dặt tay Văn Anh, dùng thái độ trưởng bối vỗ nhẹ vào mu bàn tay cô.

Nhưng cô ta mới vừa vỗ một cái, bên cạnh đột nhiên duỗi ra một bàn tay, đẩy ngã cô ta!

Cô ta bị té đau, ngã trên mặt đất "Ai da" thét lên, định chỉ trích Văn Anh, ngẩng đầu lên lại phát hiện là con mình đẩy mình!

Thiệu Đình Ngọc đẩy cô ta vô cùng dùng sức, đến mức cả người bổ nhào về phía trước, bị Văn Anh ôm lấy eo. Nhưng ánh mắt dữ tợn như loài sói của hắn, nhìn chằm chằm người phụ nữ làm bộ làm tịch kia, cổ họng phát ra tiếng gầm bầm, như đang nói chuyện, hoặc như lời cảnh cáo của chó săn khi sắp cắn người.

Người phụ nữ kia bị dọa giật mình, mặt mày biến sắc, cố gắng duy trì nụ cười, nói: "Nhị thiếu gia đây, đây là thế nào, mẹ là mẹ ruột của con mà..." Cô ta không biết mình có nhìn lầm hay không, có lẽ là con bé đứng cạnh Văn Anh đây chăng?

Nhưng ánh mắt của hắn khiến trong lòng cô ta "lộp bộp" một tiếng, vội vàng quay đầu nhìn soái gia.

Quả nhiên, Thiệu Các Thiên hoài nghi liếc cô ta.

Biến số xảy ra ngay chớp mắt, nhưng Thiệu Các Thiên ngồi ở đối diện, nhìn rất kỹ càng. Việc người phụ nữ kia vỗ mu bàn tay của Văn Anh giống như là một tín hiệu nguy hiểm, khiến tiểu tử kia cảnh giác, thẳng nhóc đường như cho rằng cô ta muốn gây bất lợi cho Văn Anh, nên mới nhảy ra đẩy người.

Thằng nhóc... đang bảo vệ Văn Anh?

Thiệu Các Thiên bỗng có chút không xác định, nếu như bọn họ nói, vị thái thái này của hần đối xử tệ bạc với tiểu tử kia, thế tại sao tiểu tử kia muốn bảo vệ Văn Anh?

"Đại soái từng nghe qua câu chuyện Khổng Tử dạy theo năng khiếu mỗi người chưa?" Văn Anh như là hoàn toàn không đặt người phụ nữ kia vào mắt, đưa tay vuốt vuốt đầu tóc lộn xộn của nhóc chó săn.

Có lẽ động vật nhỏ là đơn thuần nhất, mặc dù ở một vài khía cạnh, cô có những hành vi khiến người khác hiểu lầm, thường hay "khất khe" hần, nhưng hần vẫn nhạy bén nhận ra tấm lòng của cô.

"Cái này..." Thiệu đại soái mặt mày lúng túng.

Văn Anh dùng giọng nói dịu dàng động lòng người, kể cho hần một lần, sau đó nói: "Nói vậy đại soái cũng đã nhận ra, Tiểu Hồ khác hẳn người thường. Đối với người phi thường phải dùng thủ đoạn phi thường, biện pháp giáo dục trẻ con bình thường sẽ không có hiệu quả. Thành bé ăn thịt không ăn rau, cơ hồ không nhai kỹ đã nuốt đồ ăn, tạo gánh nặng rất lớn cho dạ dày, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, cho nên tôi mới không chế ẩm thực của cậu ấy."

Nếu không có cái đẩy hồi nãy, lời nói của cô cũng sơ lược, nhưng tiểu tử này rõ ràng thân cận Văn Anh, Thiệu Các Thiên không khỏi gật đầu.

"Tiểu Hồ?" Thiệu Các Thiên khó hiểu.

Văn Anh liếc nhìn hần, nhàn nhạt nói: "Ngài quý nhân bận chuyện, đi lại vội vã, chưa đặt tên cho cậu ấy, tôi đành lấy nữ danh trước."

Thiệu Các Thiên không hiểu sao, khí thế hơi yếu đi, ho một tiếng, "Cũng tốt, trước tiên đặt cái tiện danh cho dễ nuôi."

"Từng có người viết câu thơ: Kim qua thiết mã, khí thôn vạn lý như hổ (Giáo vàng ngựa sắt, khí nuốt vạn dặm như hổ), chỉ riêng một chữ này đã thể hiện khí thế hào hùng như vậy, làm sao có thể gọi là tiện danh?" Văn Anh không đồng ý nói.

"..."

Thiệu Các Thiên bị lời trách cứ của vợ mà ghen hờn, đáng sợ chính là hần căn bản nghe không hiểu, trong lòng không khỏi kính nể người có học thức. Khí thế của gã quê mùa này chợt xiu xuống, sờ sờ mũi không nói gì.

Người phụ nữ kia nằm trên đất hồi lâu mới bò dậy, thấy đại soái lại bày ra thái độ như vậy, âm thầm nộ nóng, vội hỏi: "Vậy thái thái ngài để con tôi chịu lạnh lại nói như thế nào? Tôi không hiểu những thứ kia, nếu như bỏ đói đứa bé là có lý do của ngài, vậy khiến đứa bé bị đông lạnh là đạo lý gì?! Ngài xem khuôn mặt trắng bệch của nhị thiếu gia đi, vừa nhìn là biết thân thể hư nhược, cũng không biết quần áo mà tôi đưa tới, ngài có muốn cho nhị thiếu gia mặc hay không đây..."

Văn Anh nhàn nhạt đáp một câu: "Không vừa người."

"Cho nên ngài ném à?" Cô ta lập tức bắt chẹt, "Đó chính là tấm lòng mà tôi dành cho con mà..."

Không thể không nói, suy cho cùng là người trải việc đời, cô ta ra vẻ đau xót vẫn rất đáng xem, không chút phù phiếm phô trương, rung rung muốn khóc nhìn Thiệu đại soái.

Thiệu Các Thiên không chịu nổi nói: "Bất kể thế nào, dù sao cũng là mẹ ruột thằng bé đưa qua, ném đi cũng quá..."

"Đại soái có thể kiên nhẫn nghe tôi nói hết lời?" Văn Anh nhẹ giọng nói, "Bởi vì không vừa người, cho nên tôi bảo Oánh Thảo thu lại. Oánh Thảo, đi lấy bao vải kia ra đây."

Oánh Thảo thanh thúy đáp một tiếng.

"..."

Thiệu Các Thiên không hiểu sao lại sinh ra một loại ảo giác "cô ấy là cố ý". Nếu hần biết có một câu nói gọi là "Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt (*)", sẽ hiểu tình cảnh trước mắt của mình là gì.

(*) Xuất xứ từ 《Tào Quế Luận Chiến》. Tào Quế đã dựa vào tài trí của mình giúp nước Lỗ nhỏ yếu đánh bại nước Tề hùng mạnh. Tào Quế giải thích rằng: "Đánh trận là dựa vào dũng khí. Hồi trống đầu tiên dũng khí phần chấn, hồi trống thứ hai dũng khí sa sút, hồi trống thứ ba dũng khí khô cạn. Dũng khí của họ biến mất, thì dũng khí quân ta dồi dào, vì thế chiến thắng!"

Ba lần bảy lượt bị Văn Anh áp chế, hần đã không còn sức để đấu với cô rồi.

Khí thế của người phụ nữ kia cũng yếu đi, áp ứng: "Chuyện này... Còn chuyện cô dùng roi quất người nữa..."

"Được rồi!"

Thiệu Các Thiên chán việc cô ta không rõ tình thế như vậy, cô ta vừa ra tiếng đã đau đầu, dùng tay vỗ tay vịn ghế sofa một cái, định nổi giận, chợt nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng cười khê.

Nơi cửa lớn đang đứng một người, hần nghiêng người dựa vào khung cửa, mặc một bộ Âu phục màu trắng, cò vạt nói lỏng, hai tay cầm vào túi quần, dưới chân là đôi giày da được lau chùi bóng loáng, chiếc này đạp lên chiếc kia, hơi cúi đầu, cò mắt ngòm cười từ dưới nhìn lên, bõn cọt cọt kỳ, quỏ thực phong lưu phóng khoáng.

"Hôm nay thật nỏ nhiệt, phụ thân cũng ở đây, cò cò..." Đôi mắt đào hoa của hần nhìn về phía Văn Anh, đuôi mắt nhếch lên, ỏm muội ỏa tình khó mà nói hết, "Mẫu thân."

Thỏ độ của hần cò chút khiêu khích, mặt Thiệu Các Thiên vổn nhìn thấy cò trai cò vui sướng, lập tức sỏm xuống.

Văn Anh và mọi người theo hướng Thiệu Các Thiên nhìn lại, quỏ nhiên, đây chính là nhân vật mục tiêu mà cò lựa chọn, cò độ sáng ngỏng bằng với Thiệu ỏại soỏi, Thiệu gia ỏại thiếu gia Thiệu Nhất Phong.

Hần và cò tuổi tác xỏp xỉ, hiện giờ hần cò đang học trường quân ỏội, được người ta xưng là thiếu soỏi, tác phong lại khác xa cha hần.

Ngỏy lúc bầu không khí trong phòng trở nên kỳ dị, một ỏm thanh ngỏy ngỏ không rõ ràng vang lên: "Mẫu... thân..." Cò vẽ ngỏng ngỏi.

Văn Anh kinh ngỏc nhìn nhỏc chỏ sỏn trong lồng ngực, nhỏc chỏ sỏn gọi cò xỏng, lại nhủu mảy, vô cùng nghiêm túc nhìn Thiệu Nhất Phong, ỏm mắt hung ỏc.

Thiệu Nhất Phong cũng nhìn hần, kỳ quỏi nhủu mảy.

*

Cò nhỏc chỏ sỏn trợ công, những chứng cứ mà Văn Anh chuẩn bị kỹ trước đó cũng không dùng tới, Thiệu Các Thiên lập tức xử phạt tỏi tớ nói lời dỏm pha, gián tiếp thay Văn Anh lập uy.

Cò mẹ ruột của nhỏc chỏ sỏn, Văn Anh không cò bất kỳ hảo cảm với cò ta, cò biết lúc đối phương vào Nam cò mang theo một người hầu, vì thế đề nghị Thiệu Các Thiên đi tra xét, Thiệu Các Thiên rất nhanh liền tra ra chân tướng.

Biết được cò trai mình từng bị mẹ ruột đối ỏãi như chỏ, hần giận tím mặt, sai người chặt đứt đôi chân người phụ nữ kia làm trừng phạt, tác phong ngỏng ngược không thể rõ ràng hơn!

Văn Anh thấy chuyện tình giải quyết, lúc này mới cò thời gian sắp xếp những thông tin liên quan tới thần sỏ sa ỏọa.

Thần sỏ sa ỏọa tên gọi Mị Hề, chính là một trong chín ỏóa kim hoa của Bách Nhạc môn, chỏ ỏn chơi xa hoa nhất tình Sâm. Xếp theo vai vẽ, cò ta là người vào muộn nhất nhưng cũng là trẻ nhất, bởi vậy được xưng là Mị Cừu.

Kỳ thực lần này, đối tượng mà cò lựa chọn khác với Mị Hề, đối phương chọn Thiệu Các Thiên, cò chọn Thiệu Nhất Phong, đương nhiên, vì cò thêm một quỏ cân trên bàn cân, nhằm ỏp ỏảo đối phương, Thiệu Đĩnh Ngọc cũng mục tiêu cò cần quan tâm.

Nhưng tạm thời xem ra, các cò sẽ không xuất hiện giao thiệp.

Ngỏy lúc cò đang suy nghĩ, ỏánh Thảo gõ cửa phòng ngủ, "Thỏi thỏi, xuống lầu dùng cơm."

"Tiểu Hỏ đi phòng ỏn chưa?"

ỏánh Thảo gỏt gủ, "Nhị thiếu gia đi tới rồi, nhưng ỏại thiếu gia cò ở trong phòng. Hôm qua ỏại thiếu gia hình như lại đi chơi rất trẻ mới về... Thỏi thỏi, cần tỏi đi thỉnh không?"

"Hiểu rồi, để tỏi đi gọi cậu ta."

Hiện tại là kỳ nghỉ của trường quân ỏội, vì thế Thiệu Nhất Phong rời trường chuyển về nhà sống, nhưng hần thường ban ngày ra ngoài chơi đến khuya, ỏại soỏi vẫn như cũ, hai ba ngày không ở nhà, thế nên không ỏi quản hần.

Văn Anh và Thiệu Đĩnh Ngọc ỏn đến một nửa, Thiệu Nhất Phong mới lừng thững bước vào. Cò hữu hảo cười, không chờ hần nói gì, cũng không bận tâm hần, lực chú ý hoàn toàn đặt trên người nhỏc chỏ sỏn.

Cậu nhỏc ỏn quá nhanh, cò phải lấy đũa đề lại đồ ỏn trong bát, để hần nhai kỹ đồ ỏn trong miệng.

Hần cò chưa dùng đũa thành thạo, mỗi khi sốt ruột liền dùng tay bắt, cò cũng không hoàn toàn hạn chế, chỉ là sau khi hần ỏn xong, mới lấy khăn ỏn lau tay cho hần.

Cò làm đến nghiêm túc cẩn thận, rất ra dáng người làm mẹ, nhưng vì tuổi còn trẻ, lại giống một người chị.

Mỗi một động tác đều rơi vào mắt Thiệu Nhất Phong, hần lên tiếng cười nhỏ, tức khắc bỏ bát đũa mất khẩu vị.

Văn Anh cũng thâm ghi nhớ biểu hiện của hần.

Cô biết Thiệu Nhất Phong nhất định không thích mình và đưa em trai đột nhiên nhô ra này, nhưng không nghĩ tới cách làm của hắn lại cực đoan như vậy.

Ngày hôm sau, Văn Anh vừa xuống lầu, đã nghe được tiếng chó sủa dữ dội.

"Xảy ra chuyện gì?" Cô hỏi một người hầu nam ở cửa.

"Không biết chuyện gì nữa, nhị thiếu gia giết chó của đại thiếu gia, đại thiếu gia đang cầm súng muốn giết cậu ấy!"

Tìm Văn Anh đập nhanh một nhịp, vội vã đi tới bãi cỏ, lúc đến nơi, nghe thấy "đùng" một tiếng, súng bắn sát qua người Thiệu Đình Ngọc.

Thiệu Đình Ngọc tóc tai lộn xộn, con dao găm trong tay đang nhỏ máu, đó là vật mà cô cho hắn dùng để phòng thân. Ánh mắt hắn hung ác nhìn thẳng chàng trai đối diện, không sợ hãi chút nào, thấp người xuống, bày ra tư thế như chuẩn bị vật lộn, cổ họng phát ra tiếng phẫn nộ.

Về mặt của hắn kích thích chàng trai đối diện.

Thiệu Nhất Phong nhìn có vẻ thờ ơ giờ súng, tay cầm súng lại cực kỳ dùng sức, hiển nhiên rất tức giận với hành động lúc trước của Thiệu Đình Ngọc, từ từ đưa họng súng nhắm ngay hắn.

Ngay lúc Thiệu Nhất Phong sắp bóp cò, bỗng một người phụ nữ chạy tới, đưa Thiệu Đình Ngọc che kín ở phía sau, "Cậu muốn làm gì thằng bé?!"

Chính là mẹ kế của hắn.

Giọng nói của cô sốt sắng mà run rẩy, đôi mắt phượng kia bởi vì cảm xúc nhìn hắn, lại lộ ra một nét đẹp rực lửa.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Quân phiệt chó săn (5)

Edit: Thiên Tinh

Thiệu Nhất Phong không nghĩ tới sẽ có người lao ra. Mà cô dùng tư thái bảo vệ người phía sau, mắt nhìn thẳng vào mình, trong mắt chứa đựng con thịnh nộ lúc thấy người mà cô yêu quý bị hắn thương tổn. Ánh mắt đó làm hắn hơi hoảng hốt.

Cô bất chấp mọi thứ che chở cho người phía sau: "Không cho phép cậu đụng thằng bé!"

Trong nháy mắt sững sờ qua đi, khóe miệng hắn ngậm mấy phần cười, trong mắt phát lạnh, "Cô tưởng cô là ai?"

Văn Anh kiểm chế nhóc chó săn đang rực rạch phía sau, nín thở, tập trung nhìn thẳng hắn nói: "Không cần biết tôi là ai, đứa nhóc này là em trai cậu."

Hắn dường như cảm thấy buồn cười, "xi" cười một tiếng.

"Tôi nghe nói lúc này Tiểu Hồ làm chó cậu bị thương, tôi thay Tiểu Hồ xin lỗi cậu." Văn Anh hơi dừng, sau đó nói tiếp: "Nhưng cậu thả chó hại người trước, có tư cách gì rút súng? Chẳng lẽ 'hung hăng cần quấy' chính là bản lĩnh mà đại thiếu gia nhà họ Thiệu học được trong quân giáo sao?"

Thiệu Nhất Phong thu lại nụ cười, đáp trả cô: "Chẳng lẽ 'miệng lưỡi bén nhọn' chính là bản lĩnh mà mẫu thân học được trong gia đình thư hương?"

Thiệu Đình Ngọc ở sau lưng Văn Anh, muốn rời khỏi vòng bảo hộ của cô, non nớt đọc từng chữ: "Mẫu... thân... đánh..."

Hai kẻ hiếu chiến, Văn Anh đầu đầu xoay người bảo hắn đừng nói chuyện.

May mà nhóc chó săn vẫn khá ngoan, tội nghiệp ngo ngắc nghiêng nghiêng đầu, sau đó ngậm miệng, đi liếm vết máu trên tay.

Đến khi Văn Anh quay đầu qua, chỉ thấy Thiệu Nhất Phong cười trào phúng, "Cô xem, tôi không đánh hắn, hắn liền muốn đánh tôi, chẳng lẽ... mẫu thân cũng sẽ thay tôi làm chứ?"

"Nếu cậu nhóc phạm sai trước, tôi đương nhiên sẽ không thiên vị cậu ấy." Văn Anh vô cùng nghiêm túc nói.

Bởi vì thái độ của cô quá tự nhiên, Thiệu Nhất Phong dừng một lát, yên lặng nhìn cô hồi lâu.

Văn Anh liếc nhìn họng súng đen ngòm kia, cố gắng ôn hòa nhã nhặn nói: "Nếu như không dự định nổ súng, không bằng thiếu soái thu súng lại trước đi."

Hắn bình thần cười cất súng, "Nề mặt mẫu thân..."

"Cám ơn."

*

Sự kiện nổ súng tạm thời hạ màn, sau đó Văn Anh nghe nói con chó kia bị thương không nặng mới coi như yên tâm, trẻ con sức yếu, con chó kia cũng không phải không biết trốn, chỉ rách da chảy thôi, Thiệu Nhất Phong hẳn là nhìn thấy máu mới mượn cớ phát tác.

Nhưng nếu nói hắn thật sự sẽ bắn chết Thiệu Đình Ngọc, Văn Anh không tin, Thiệu Nhất Phong cũng không phải cha hắn Thiệu Các Thiên, hễ nóng máu lên là bất chấp mọi thứ, lúc hắn chân chính muốn động thủ ngược lại sẽ mượn tay người khác, không tự mình ra trận. Chuyện lần này, chỉ sợ bất quá cũng là lấy nhóc chó săn ra đùa giỡn mà thôi.

Điểm duy nhất có thể nhận ra từ trong đó chính là, hắn cũng không chấp nhận Thiệu Đình Ngọc là em trai hắn.

Hai đứa con riêng nếu đối chọi gay gắt, đối với cô độ khó đương nhiên sẽ lên cao, làm thế nào giữ được cân bằng liền trở thành vấn đề tương đối khó khăn, nhưng trước mắt còn không cần cân nhắc nhiều như vậy, dù sao nhóc chó săn vẫn chưa lớn.

"Mẫu thân, ăn." Thiệu Đình Ngọc tốn sức phun ra ba chữ, rõ ràng hơn lúc trước rất nhiều, thậm chí hai chữ "mẫu thân" đã có thể kêu liền mạch.

Văn Anh cảm thót cổ tay hắn, "Chỉ biết ăn thôi."

Cô gỗ không lưu tình, mu bàn tay hắn đau xót, hắn tròn to hai mắt, giống như đang tròn trĩnh, lộ vẻ hung ác. Mà dưới ánh nhìn chăm chú của Văn Anh, hắn lại rút tay về sờ soạng, ngay cả tóc cũng ỉu xiu cụp xuống.

Từ lúc lập uy lần trước, địa vị của Văn Anh trong dinh thự không thể nghi ngờ tăng lên không ít, cô muốn đổi một căn phòng thành thư phòng, phàn phô một tiếng, hôm sau đã thu dọn xong. Cô xem thư phòng này như nơi dạy bảo nhóc chó săn.

Tình huống của nhóc chó săn đặc thù, để giáo viên khác dạy thì cô thực sự không yên tâm, huống chi đây cũng là cách tăng tiến tình cảm giữa họ. Không có cái gì so với từ nhỏ dạy đến lớn, càng có thể bồi dưỡng tình cảm.

Mà bản thân nhóc chó săn cũng cực kỳ thông minh, ngoại trừ nói chuyện, viết chữ tri trệ hơn người khác một chút, kỹ năng hằng ngày là số không, nhưng ở vài phương diện khác, hắn có bản lĩnh khác hẳn với người thường.

Có một lần Văn Anh phát hiện đồng hồ Omega của mình bị hắn tháo thành linh kiện, cô tức giận đánh hắn một trận, nhưng không lâu sau, chiếc đồng hồ kia lại hoàn hảo không chút hư tổn đặt trên bàn trang điểm của cô, làm cô hoài nghi là ai đó đi mua một chiếc khác về.

Chuyện tương tự như thế nhiều lên, cô mới phát hiện hắn có năng lực đặc thù ở phương diện này.

Theo lý, trẻ con có sở trường ở mặt nào, phụ huynh nên tìm giáo viên tương ứng đến dạy, miễn cho kéo dài vô ích. Nhưng kỹ năng của hắn quá đặc biệt, nếu cô thật sự gọi thợ sửa đồng hồ hay thợ sửa xe đạp đến phủ đại soái dạy học, gã quê mùa Thiệu Các Thiên kia chẳng phải sẽ sĩ diện lên lập tức giờ súng giết người?

Dứt khoát cứ để nhóc chó săn tự chơi tự vui, cô cũng mặc cho hắn phát triển, không cầu thành tài, chỉ cần thích thú là được.

Nhưng ngoại trừ thích phá hoại, hắn còn thích ăn, lúc Văn Anh dạy hắn nói chuyện, viết chữ, luôn phải lấy đồ ăn ra dụ, đến nỗi từ chữ "mẫu thân", chữ đầu tiên mà hắn học được chính là "ăn", kế tiếp là "đánh", "giết", "chết".

Văn Anh tức giận lại đánh hắn thêm mấy trận.

Lúc nghỉ giữa giờ, Oánh Thảo đẩy cửa đi vào, bưng một đĩa Macaron sắc thái sặc sỡ.

Văn Anh nhìn thấy mắt hắn sáng lên, bèn cầm một cái bánh màu vàng sữa nhét vào miệng hắn. Ngoại trừ thịt, tiểu tử này còn là người cuồng điểm tâm ngọt, bây giờ hắn đã dùng thìa có đáng có vẻ, chỉ có điều tính tình vẫn nôn nóng, thường quệt bơ lên mặt, vì thế cô mới căn dặn đôi điểm tâm thành Macaron.

Thiệu Đình Ngọc "gào" một cái cắn Macaron, lại theo thói quen liếm đầu ngón tay của Văn Anh, một chút hương vị cũng không tha.

Văn Anh không để ý, chỉ nghiêng đầu hỏi Oánh Thảo: "Phần của đại thiếu gia đã đưa qua chưa?"

"Đưa rồi." Oánh Thảo nói, "Đại thiếu gia gọi người trả lại y nguyên, hầy, lần nào cũng vậy, thái thái vẫn muốn đưa nữa sao..."

Văn Anh trầm ngâm, "Để tôi tự đưa qua."

"Vậy thái thái nhất định phải cẩn thận, mấy con chó trước cửa phòng đại thiếu gia rất đáng sợ!"

Nói tới chuyện này cũng buồn cười, từ lần nhóc chó săn đâm thương một con chó của Thiệu Nhất Phong, hắn lập tức gọi người mua thêm hai con về, giống như đang hơn thua với ai vậy, xích chúng ở cửa phòng mình. Đây là dấu một mình thua, nên định đánh hội đồng?

Văn Anh nghĩ đến đây liền không nhịn được cười.

Chẳng qua hần mua toàn chó lớn, cười thì cười, những cũng rất đáng sợ. Ban đầu cô muốn tới gần phòng hần, tỏ vẻ quan tâm cũng không được, sau đó cô từng bước dùng thịt và đồ chơi hối lộ chúng, mới từ từ tốt lên.

Văn Anh đi tới phòng của Thiệu Nhất Phong, theo thường lệ chơi với mấy con chó một lát. Cô giờ tay định gõ cửa, chợt phát hiện khung cửa có một cái khe, không khép lại. Có lẽ có chó trông cửa, bọn họ cũng lười đóng.

Cô thấy Thiệu Nhất Phong ngồi ở bên giường, đang cúi đầu nhìn một tấm ảnh trong tay.

Tấm ảnh trắng đen, hơi cũ kỹ, đường viền ó vàng hiển lộ lịch sử lằng lằng. Trong hình là một người phụ nữ đang cười mộc mạc xán lạn, cố gắng ăn mặc trẻ trung thời thượng, lại có vẻ chẳng ra cái gì cả, bối cảnh là phù đại soái, đứng bên cạnh Thiệu Các Thiên.

Cô bụng đĩa bánh ngọt, rón rén đến gần ló đầu ra hỏi hần: "Đây là mẹ ruột của Nhất Phong à?"

Hần bỗng lật úp tấm ảnh cầm trong tay lại, giọng điệu chất vấn, "Sao cô lại ở trong phòng tôi?"

"Buổi trưa cậu không ăn bao nhiêu, tôi bụng điểm tâm cho cậu."

Thần sắc của hần như là "không nghĩ tới", ngừng chốc lát, nở nụ cười: "Cô không trông nom thằng cún con nhà cô, quần tôi ăn cơm nhiều hay ít làm gì?"

Cô cũng cầm một cái Macaron đưa tới miệng hần, mím môi cười, "Người ta có miệng là vì ăn cơm, cậu thì ngược đời, có miệng vì nói chuyện."

Câu nói đùa mang chút gì đó thân thiết, Thiệu Nhất Phong chỉ cảm thấy da đầu hơi tê, do dự một hồi, cuối cùng vẫn không nhịn được nhận đồ ăn trong tay cô.

Văn Anh thấy tay trái của hần vẫn luôn cầm tấm ảnh không buông, không khỏi nhẹ giọng, "Dạo này lúc nào cậu cũng không ở nhà, là vì tôi sao..." Vì cô chiếm mất vị trí của mẹ ruột hần.

Câu này tuy cô không thốt ra miệng, nhưng hai người đều rõ ràng.

"Không lẽ cô cho rằng, tôi đang khổ sở vì cái chết của bà ta?"

Hả?

Văn Anh khó hiểu nháy mắt, như đang nói "chẳng lẽ không đúng sao".

"Mẹ tôi là vì đi trốn với gã đàn ông khác, mới chết trong chiến loạn." Hần nhẹ nhàng nói, nụ cười lạnh nhạt, "Tại sao tôi phải khổ sở vì loại phụ nữ này?"

Dáng vẻ của cô luôn luôn đoan trang mà thông tuệ, lúc này cũng ngẩn ra, trong mắt toát ra sự hấp tấp và bối rối: "A, xin lỗi..."

Cô xin lỗi càng khiến hần khó chịu hơn cả việc vô tình mạo phạm, hần như cười như không hỏi: "Mẫu thân hình như còn nhỏ hơn tôi một tuổi nhì."

"Cái gì?"

Cô tựa hồ chưa kịp phản ứng, đã nghe hần nói tiếp: "Thật đáng thương, còn trẻ như vậy, phụ thân có thể thỏa mãn cô sao?"

"Thiệu Nhất Phong?" Cô vừa sợ vừa giận.

"Ồ, bộ dáng tức giận cũng rất đẹp." Hần giải nút áo, khẽ nhíu mày, "Gần đây phụ thân đang thân thiết với nữ nhân khác, chắc không rảnh quan tâm cô rồi, bằng không chúng ta thử xem?"

"Cậu!" Cô bỗng mặt đỏ lên, "Cậu không thể bởi vì mẹ cậu là người như thế, mà cho rằng phụ nữ khắp thiên hạ đều là --"

Cô còn chưa nói hết, trong phút chốc, đã bị đẩy mạnh về phía sau, cả người bị đẩy ngã vào giường.

Đĩa Macaron mà cô cầm trong tay rơi xuống giường, những bánh ngọt tròn trĩnh đủ mọi màu sắc lẫn tứ tán khắp chốn.

Thiệu Nhất Phong cúi người, vẻ mặt của hần đã hoàn toàn thay đổi, giống như bị chạm phải điểm mấu chốt, tính hiếu chiến bùng lên. Hần cúi người, hơi thở ấm áp truyền tới vành tai cô, "Mẫu thân hà tất tức giận như vậy..."

Bọn họ cách nhau rất gần, hần mới chân chính có thời gian chú ý tới mặt cô.

Tướng mạo của cô quả thật nhỏ nhắn, khuôn mặt thanh thuần tú lệ, tư thái mềm mại mảnh khảnh như dương liễu, tuổi xuân xanh cũng giống với các nữ sinh trong trường, nhưng cô đã lấy chồng.

Mỗi lần cô muốn vào phòng hần, lại bị mấy con chó lớn ngoài cửa dọa sợ, hần thường cười nhạo không ngớt. Mãi đến khi cô ngày này qua ngày nọ lấy

lòng chúng, từ dè dặt lúc mới bắt đầu, đến thân mật thoải mái, hần nhìn mà cảm thấy như mình cũng được cô vuốt lông, trở nên ngoan ngoãn lên.

Nắm ngón tay của hần đan vào tay cô, áp chế cô dễ dàng, "Lẽ nào cô không cảm thấy, loại quan hệ cảm kị như thế này của chúng ta sẽ thú vị hơn?"

"Vô liêm sỉ!"

Cô phảng phất kiềm nén hồi lâu, đột nhiên không biết lấy khí lực từ đâu, dùng sức đẩy hần ra ngoài!

Sau đó cô cầm lấy Macaron bên cạnh, ném về phía hần!

Đỏ thắm, xanh sữa, vàng sữa, từng quả "bom" diêm lệ ném vào người hần.

Thiệu Nhất Phong kinh ngạc nhìn động tác của cô, không kịp đề phòng lao đảo lui về sau hai bước, "Chờ..."

Hần mới nói được một chữ, trên trán lập tức bị ném một cái!

"Vô liêm sỉ!" Dáng vẻ tức giận của cô quả nhiên xinh đẹp, mắt phượng đen nhánh, hai gò má hồng hồng, kiêu diễm như quả đào, ném Macaron vào người hần như đang ném cục đá, phát tiết cơn thịnh nộ.

"Vô liêm sỉ!"

Hần giận dữ cười, "Này, tôi nói..."

"Vô liêm sỉ vô liêm sỉ vô liêm sỉ vô liêm sỉ!"

Cô không thèm nghe, lại như không biết dùng từ nào để mắng người, miệng cứ lặp lại câu này. Mãi đến khi Macaron ném hết, cuối cùng mới trừng hần một cái, bực bội nhắc lần vấy thêu hoa văn bất bảo chi chút trang trọng diêm lệ của cô mà chạy đi.

Thiệu Nhất Phong một đường tước bỏ vũ khí, bị dồn ép phải dựa ngòai bên vách tường. Thấy bóng dáng cô đã biến mất ở cửa, mà bên cạnh hần lại rải đầy những quả "bom" sắc rờ.

Hần cào loạn đầu tóc, đột nhiên "phụt" cười.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Quân phiệt chó săn (6)

Edit: Thiên Tinh

Thiệu Nhất Phong lần đầu tiên ý thức được, tốc độ trở mặt của phụ nữ là nhanh như thế nào.

Nếu là trước đây, vị kế mẫu của hần muốn đứng vững gót chân trong nhà, cho nên đối với hần dịu dàng đủ đường, như vậy sau khi hần suýt nữa vượt rào, cô liền triệt để đổi thành bộ mặt khác.

Điểm tâm mỗi buổi chiều không có, săn sóc lúc ăn cơm không có, lời nói nhỏ nhẹ quan tâm không có, mỗi lần ở nhà chạm mặt hần, cô xem hần như không khí, sát vai đi qua. Khiến hần vừa bực mình vừa buồn cười.

Biểu hiện như vậy, cũng làm cô càng giống một thiếu nữ đang trong độ tuổi thanh xuân, hình tượng kế mẫu giỏi tâm kế mà hần nhận định lúc trước đã tan thành mây khói, nhất thời ngẫm lại đã nghĩ không ra.

Văn Anh đúng là mượn chuyện này dùng làm cơ hội cho mình. Chẳng biết vì sao, mỗi lần gặp Thiệu Nhất Phong, cô luôn cảm thấy có chút nguy hiểm. Có lẽ do thái độ của hần bao giờ cũng như vậy, thích làm gì thì làm, mà người thích làm gì thì làm đều vô cùng nguy hiểm.

Nhưng cô không thể vĩnh viễn tránh né hần, cho nên lúc cần ra đường, cô tìm gặp Thiệu Nhất Phong, hi vọng hần theo mình đến trung tâm bách hóa một chuyến.

Bỏ qua mấy chuyện kia, nhóc chó săn đã tháo gỡ hết đồ của cô, có lắp ráp lại được, có hông luôn, cô cần bổ sung hàng gấp.

Thời đại này bất đồng với cổ đại, ra ngoài không hần phải có người đi theo, nhưng thân phận của cô đặc thù, ra ngoài nhất định phải làm có người bảo vệ, Thiệu Các Thiên đầu óc không nhạy, quên đưa người chuyên về khoản này cho cô, một người phụ nữ như cô mà tự mình điều động lại không ổn, cho nên dứt khoát nhờ vả Thiệu Nhất Phong.

Có lẽ kỳ nghỉ của Thiệu đại thiếu gia quá nhàn chán, hoặc là có tâm lý bù đắp, hần đáp ứng yêu cầu của cô rất nhanh.

"Đi bách hóa Đại Tân?" Hần sai bước đi tới, ngồi ở ghế sau chung với cô.

Cô yên tĩnh gật đầu, sau đó chuyển người xem phong cảnh. Khí trời còn lạnh, cửa thủy tinh trên xe ô tô nổi lên một tầng sương trắng, mờ mờ nhìn thấy cây cối hai bên đường.

Hần vừa lên xe, áo khoác ngoài cũng mang theo khí lạnh, cô ôm cánh tay vuốt ve, xê dịch về phía bên cạnh.

Thiệu Nhất Phong không hiểu, chỉ tưởng cô còn để ý chuyện lúc trước, hai tay giơ lên, cười lưu manh nói: "Cô yên tâm, tôi chắc chắn cách cô rất xa."

Cô tròn mắt nhìn qua, "Kính ngữ của cậu đâu?"

"...Tôi cách ngài rất xa, được chưa?"

Tài xế từ gương chiếu hậu liếc nhìn hai người, thầm nói thái thái quả đúng là đến từ gia đình có học thức, đủ loại quy củ, ngay cả việc này cũng so đo, nhất thời lại xem nhẹ câu nói đột nhiên thốt ra của đại thiếu gia nhà hắn.

Trung tâm bách hóa ở thời đại này không hề kém cạnh thế hệ sau, thậm chí có thêm một phần náo nhiệt tự phụ, dưới ánh đèn nê ông đa sắc màu chiếu rọi, trong cửa kính đều là trò chơi Tây Dương được nhập khẩu, nhân viên mặc đồng loạt một bộ sùon xám, nở nụ cười đào dạt, nhiệt tình tiếp đón khách tới.

Văn Anh ngừng bước ở một cửa hàng quần áo, Thiệu Nhất Phong vừa vặn gặp phải bạn học, liền để lại cho cô mấy người, mới đi chào hỏi người bạn.

Cách ăn mặc và khí chất của Văn Anh hoàn toàn không hợp với xung quanh, như một nàng thế gia khuê tú đi nhầm vào chốn phù hoa. Cô đi bước nhỏ, tà váy vẫn không lay động, lúc xem vật phẩm thì hơi nghiêng mặt, khí chất trầm tĩnh mà tốt đẹp.

Lúc này, liền bị người nhìn chòng chọc.

Phải nói là ở thời nào cũng có lưu manh, kẻ đến trước mặt cô trêu ghẹo có vẻ như là công tử nhà giàu, vốn dĩ bên người đi theo một nữ sinh thanh thuần, vừa nhìn thấy cô liền bất động, vung tay với người bán hàng: "Gói hết những món đồ mà vị tiểu thư này vừa ý lại đi."

Kẻ đó, hần đến trước mặt Văn Anh lấy lòng: "Xin hỏi quý danh của tiểu thư?"

Văn Anh đi ba bước hần cũng đi ba bước, Văn Anh lùi một bước hần liền tiến một bước, mặt mũi niềm nở, tư thái lại bức bách.

Không đợi hộ vệ mà Thiệu Nhất Phong lưu lại tới đuổi đi, một vị khách nữ vừa bước vào cửa hàng đã ra tiếng cười khê: "Vị "tiểu thư" trong miệng anh đang búi kiểu tóc phụ nhân, anh nên gọi cô ấy là thái thái mới đúng."

Văn Anh nghiêng đầu nhìn, đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Mị Hề?!

Giữa trời đông, cô ta mặc một bộ sùon xám màu đỏ tím rực rỡ, hai bên xê tà lộ ra một đôi chân dài, mang tất chân, thướt tha gợi cảm. Nếu không phải phần vai có phủ một chiếc áo choàng lông, thực dễ khiến người ta tưởng chừng hiện tại đang là ngày xuân hoa nở.

Cô ta cao hơn Văn Anh nửa cái đầu, lúc đứng cạnh Văn Anh, giống như một người bảo hộ, nụ cười quyến rũ mà trêu tức hỏi: "Đúng không, thái thái?"

Biểu cảm của vị công tử ăn chơi kia bắt đầu buồn cười lên, "Thái thái?" Hần nhìn Văn Anh, lại ngờ vực ngó qua Mị Hề.

Văn Anh gật đầu.

Đối phương nửa tin nửa ngờ.

Cuối cùng, người thật sự đuổi hần đi lại là hộ vệ mà Văn Anh mang theo, nhưng Văn Anh vẫn nói lời cảm ơn với Mị Hề.

Mị Hề từ trong túi xách lấy ra một điều thuốc lá dành cho nữ giới, đốt lên, kẹp ở đầu ngón tay, kẻ sát đôi môi đỏ hấp dẫn, "Không cần cảm ơn tôi." Cô ta hút một hơi, sau đó nhẹ nhàng phun ra nhất làn khói trắng, như cười như không gọi cô: ""Thiệu thái thái.""

Văn Anh giả vờ không biết: ""Ngài là?""

""Mị Hề.""

""Mị tiểu thư, không biết tại sao Mị tiểu thư biết thân phận của tôi?""

""Tôi nhìn thấy thiếu soái đi theo Thiệu thái thái, tự nhiên hiểu rõ." Ánh mắt Mị Hề trở nên thâm sâu, ""Tôi tin rằng trong lòng Thiệu thái thái đã biết tôi là ai, ngài là người thông minh.""

Văn Anh không biết cô ta có ý gì, bèn qua loa nói: ""Hoi có nghe qua.""

Đối phương nở nụ cười, ""Chỉ hơi có nghe qua? Tôi từ Các Thiên lại nghe được không ít chuyện về ngài, từ trước chỉ nghe hần nhắc tới ngài cứng nhắc vô vị, gần đây lại đổi cách nói, bất kể là nuôi dạy người con trai thứ trong nhà, hay chuyện xử lý mẫu thân cậu ta, công của ngài không thể không kể. Chuyện này thật thú vị.""

""Ý của Mị tiểu thư là?""

""Gọi tôi Hề Hề là được rồi."" Cô ta tới gần Văn Anh, cái bóng cũng gần kề, ""Hay gọi tôi là hoa tường vi cũng được, cô nói xem, hoa anh đào? Chúng ta là người một nước đấy.""

Văn Anh chỉ cảm thấy tim như bị người bóp chặt một cái, bỗng nhiên đập mạnh.

Tường vi và anh đào, là đồ án đại biểu cho hai trận doanh trên bản vẽ nguồn sáng.

Nhưng cô ta làm sao biết được...

Hai thế giới mà cô trải qua đều bình yên vô sự, tại sao sẽ bị nhìn thấu ngay ở thế giới này?

Hay là, đối phương chỉ đang dò xét.

Cô há miệng, còn chưa thốt ra lời, đã bị một bóng người kéo qua. Thiệu Nhất Phong không biết đã trở về từ lúc nào.

"Đây không phải tiểu tình nhân đạo gần đây phụ thân giữ ở bên người sao?" Khóe miệng hần thoáng qua một nụ cười bất cần đời, kiểm tra trạng thái của Văn Anh xong, ánh mắt sắc bén nhìn kỹ Mị Hề, "Chạy đến chứng mắt mẫu thân tôi làm gì?"

Văn Anh kéo hần, lắc đầu nói: ""Vừa nãy Mị tiểu thư đã giải vây giúp tôi, cũng không phải cố ý đối chọi.""

Thiệu Nhất Phong thấy mình nói rõ ràng như vậy, cô còn muốn nói giúp cho tình địch, không khỏi cảm thấy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Mị Hề lùi về sau một bước, tỏ vẻ vô hại, lại nhìn lướt qua Văn Anh và Thiệu Nhất Phong, nụ cười âm mưu, ""Đại công tử đối đãi kẻ mẫu cũng thật hiểu thuận thân cận, quả là khiến người ta hâm mộ Thiệu thái thái." "

Thiệu Nhất Phong chỉ cho rằng cô ta mơ mộng hão huyền muốn đăng đường nhập thất, thay thế vị trí của Văn Anh, nhưng chỉ có Văn Anh hiểu lời của cô ta đến tận cùng có ý gì.

Nếu như sức quan sát của đối phương lợi hại, xác thực biết được thân phận của cô, thậm chí biết giữa hai người bọn họ có mối quan hệ cạnh tranh, vậy cô ta hiển nhiên có thể nhận ra ý định của cô đối với Thiệu Nhất Phong, và cả bầu không khí vi diệu giữa hai người.

Cô trầm ngâm giây lát, ngoài dự liệu của mọi người nói: ""Tôi và Mị tiểu thư mới gặp như đã thân, không biết về sau có thể mời cô tới phủ tán gẫu hay không?""

Thiệu Nhất Phong: ""...""

Hần còn chưa từng thấy vị thái thái nào dám mời tiểu tình nhân vào nhà, khiêm nhường cũng vừa phải thôi chứ?!

Mị Hề cũng kinh ngạc, thái độ bất cần lúc trước hơi thu lại, không tự chủ đánh giá cô vài lần, búng búng tàn thuốc cười nói: "Vậy tôi sẽ không khách sáo."

*

Hai người vừa hồi phủ, đã thấy Oánh Thảo chạy xuống, còn thở phào nhẹ nhõm, nhìn đáng vẻ lại như đã xảy ra chuyện gì.

"Làm sao vậy?" Cô hỏi.

""Thái thái cuối cùng đã trở về, nhị thiếu gia tìm không thấy ngài, đang âm ỉ ghê lắm!""

"Bảo cậu nhóc viết chữ sao rồi?"

""Viết được hơn nửa trang. Tôi chiếu theo lời dặn của ngài, trông coi cậu ấy luyện chữ, thoát đầu còn tốt, chỉ phân tâm thôi, nhìn ra ngoài cửa liên tục, sau đó có lẽ vẫn không thấy ngài đến, xem tý là hất tung cả thư phòng!""

"Tôi đi nhìn xem.""

Nói xong cô liền vội vã chạy tới thư phòng, Thiệu gia đại công tử lúc trước còn đang nói chuyện với cô đã bị triệt để vứt sang một bên.

Thiệu Nhất Phong phui khí lạnh trên áo khoác, nhượng mảy, đi theo cô.

Văn Anh vào cửa đã ngửi thấy mùi mực nước, đi vào nhìn, ghế bị quăng ngã xuống đất, bình mực lật đổ trên bàn, mực nước trút xuống, còn có tờ giấy bị xé toạc trên mặt đất. Oánh Thảo khoa trương rất nhiều lần rồi, nhưng lần này thật sự không khoa trương, thậm chí còn nói hàm súc nữa.

Cái này là suýt chút nữa lật tung thư phòng? Căn bản đã lật tung rồi!

Thiệu Đình Ngọc vừa ngửi thấy mùi của cô, con mắt lập tức sáng lên, muốn nhào tới, lại bị cô mặt mày lạnh lùng nghiêm khắc khiển trách: "Dừng lại!"

Trải qua một quãng thời gian dạy dỗ dài như vậy, hần đã đại khái có thể nghe hiểu lời cô nói, lần này thậm chí không cần nghe hiểu, chỉ đơn giản thấy biểu cảm hoàn toàn khác ngày thường của cô, cộng cảm xúc tỏa ra mãnh liệt trên người, nhóc chó săn cũng đã nhảy bèn ngưng lại.

Hần luống cuống đứng cách cô một mét, cổ họng theo thói quen "ô" một tiếng, tỏ vẻ khẩn trương.

Văn Anh tự kiểm điểm mình, từ ngày xuyên qua tới đây, cô cơ hồ không để nhóc chó săn cách mình quá xa, một là thuận tiện nuôi dạy, hai là bởi vì tính ỷ lại của hần khiến cô không yên lòng, chưa từng suy xét việc này sẽ tạo thành tình trạng như bây giờ.

Nhưng hần không thể vĩnh viễn dính bên người cô, một khi thoát ly hoàn cảnh mà hần cảm thấy an toàn, sẽ bắt đầu nôn nóng bất an, như vậy tương lai của hần thậm chí còn không bằng quỹ tích vốn có, sự xuất hiện của cô trái lại là hại hần!

Nghĩ tới đây đôi mắt lưỡng lự của cô có thêm mấy phần kiên định.

Lúc Thiệu Nhất Phong đến nơi, nhìn thấy cô đang cầm chổi lông gà dùng sức mà đánh thẳng nhóc cún con kia.

Hần nghe qua chuyện cô lấy roi đánh thẳng nhóc, từng cho rằng lý do mà cô tìm chỉ là lấy cơ thôi, làm gì có người nào không tiếc thanh danh đi nuôi dạy một đứa con ngoại thất?

Có lẽ cô căm ghét mẫu thân đối phương, có lẽ là tức giận nên bắt hần ra phát tiết, nói chung không có ý tốt, chỉ là xong chuyện thì tìm cái cớ cho dễ nghe thôi.

Mà bây giờ...

Thiệu Nhất Phong dựa lưng vào cửa, yên tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt, chợt nhớ tới rất nhiều chuyện cũ.

Đại khái lúc còn rất nhỏ, mẹ ruột của hần cũng từng ra sức đánh hần như vậy. Nguyên nhân là gì thì hần quên mất rồi, dù sao cũng là hần ở nông thôn nghịch ngợm gây sự, bị tóm lấy liền đánh một trận.

Khi đó hần được bảy, tám tuổi, xấp xỉ đứa "em trai" này, chỉ có điều mẹ ruột không nhu mì mỹ lệ như cô, mà chỉ là một người phụ nữ giản dị chôn thân quê, e rằng lực đánh của cô cũng không sánh bằng một phần mười của bà ấy.

Hần không khỏi hâm mộ nhóc cún con, khi đó hần đau đến nỗi không thể đi lại, trên lưng nóng rát như bị bôi nước ớt.

Nhìn lại thẳng nhóc này, gương mặt chỉ ngờ ngạc và uất ức, hiển nhiên không quá đau, cũng không hiểu tâm tư của cô. Ngược lại là cô, đánh được một lát đã tự động khóc trước.

Thiệu Nhất Phong cảm thấy buồn cười, nhưng hần không nhận ra, trong giây phút này, ánh mắt hần nhìn kẻ mẫu, dịu dàng đến cỡ nào.

*

Thời gian trôi qua, nháy mắt liền ba năm, Thiệu Nhất Phong đã tốt nghiệp, đang công tác bên người Thiệu Các Thiên, đồng thời cũng bộc lộ tài năng, trong một cuộc giao tranh giữa các quân phiệt cướp địa bàn nhau, hần giành được thắng lợi, sau khi chân chính đổ máu, con người hần cũng chừng chạc không ít, thiếu mấy phần ngà ngốc lúc trẻ, nhưng cái tính tùy hứng vẫn như cũ. Thiệu Đình Ngọc rốt cục cũng có tên, chỉ có Văn Anh còn có thể gọi hần là Tiểu Hồ.

Bây giờ hần đã không khác gì người bình thường, chỉ còn thiếu học hỏi về năng lực giao tiếp và nhận thức thời cuộc, thế là Văn Anh đề cập với Thiệu Các Thiên, muốn hần trực tiếp đi vào quân đội rèn luyện.

Cô nói: "Tiểu Hồ không chú tâm với những tri thức trong sách vở, không bằng rèn luyện thực chiến sẽ tốt hơn."

Thiệu Các Thiên trái lại vui mừng cực kỳ, vỗ đùi hô to đứa con này thật giống hần, không chỉ tướng mạo, ngay cả tính cách đáng vẻ, còn có cái tật không thích đọc sách này, đều giống như đúc!

Tuổi còn nhỏ thì đã sao, hần còn không phải chừng mười tuổi đã dám lên lút bá sư học võ nghệ sao? Chỉ cần ở trong quân tìm người tài dẫn dắt Thiệu Đình Ngọc là được.

Thiệu Nhất Phong nghe xong chỉ nhú mày, không bày tỏ gì khác, chỉ có điều chọn một ngày trở về phủ đại soái một chuyến.

Hần có nhà riêng ở nơi khác, hiển nhiên ít trở về đây. Bởi vì đến dinh thự vào lúc trời tờ mờ sáng, đa số người hầu còn đang say giấc, hần đột nhiên cảm thấy đói bụng, bèn đi thẳng tới nhà bếp.

Không nghĩ tới nơi đó đã có người đang bận rộn, bóng lưng mảnh khảnh tú lệ, đang xắt đồ ăn trên thớt.

Lúc hần nhìn thấy, bước chân chậm lại, nhìn một hồi lâu, mới đột nhiên lên tiếng hỏi: "Hôm nay là sinh nhật cậu ta?"

Văn Anh ngẩng đầu nhìn thấy người đến, vẻ mặt khoan khoái, "Nhất Phong cũng quay về rồi? Không nghĩ tới cậu còn nhớ, đúng vậy, hôm nay là sinh nhật Tiểu Hồ."

"Mỗi lần sinh nhật thẳng nhóc, cô đều xuống bếp làm mì cho cậu ta, tôi hiển nhiên nhớ được." Hần nói.

Cô cười cười, liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, "Sớm như vậy, cậu ăn chưa?"

"Chưa."

"Vậy để tôi làm gì đó cho cậu ăn trước nhé." Cô hơi ngượng ngừng nói, "Tôi không cho người hầu hỗ trợ, nên đuổi hết ra ngoài rồi, nấu mì được không?"

Hần bắt giác hạ thấp âm thanh, "Được."

Hần đứng ở bên cạnh nhìn cô bận rộn, đã qua mấy năm, cô vẫn như lúc mới đến, thích mặc quần áo thời xưa. Ở những nơi khác thì thôi, nhưng khi đang loay hoay trong bếp, hần lúc nào cũng nghĩ tay áo cô có rơi vào nồi không, hoặc là có bị bén lửa trong bếp lò không.

Ai ngờ cái tốt không linh cái xấu lại linh, hần vừa mới nghĩ ngợi, đã thấy ống tay áo của Văn Anh từ nồi vừa lướt qua một cái, thật sự bén lửa!

Vì biết mọi người hóng chương nên đành có thôi v(▽▽)v

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Quân phiệt chó săn (7)

Edit: Thiên Tinh

Văn Anh nhìn thấy ống tay áo bén lửa, lập tức đoan trang chững chạc, điềm đạm tú lệ gì đó đều bay mất.

Cô khẽ "a" một tiếng, không biết làm sao nhìn đốm lửa nhỏ đang để lại một lỗ đen trên ống tay, phảng phất một giây sau sẽ thiêu cháy, vội vã đưa tay phui phui.

"Đừng nhúc nhích!"

Sau lưng bỗng vang một tiếng quát nhẹ, lập tức bên hông truyền đến một luồng sức mạnh, chân cô gần như là cách mặt đất bị lực ồ ạt ôm tới vùi nước phía trước.

"Nghĩ gì vậy, lấy tay đi phui, hửm?" Hần nói chuyện với cô bằng ngữ điệu chế giễu ngày thường, bộ quân phục lạnh lẽo cứng rắn kề phía sau lưng, hần nắm chặt cổ tay cô đưa đến bên dưới vùi nước.

Dòng nước ào ào đổ xuống, làm ướt tay áo, đốm lửa kia cũng bị dập tắt, không còn bóng dáng.

Cô khẽ "hít" một tiếng.

"Bị phỏng à? Để tôi xem." Hần vội vàng lật cổ tay cô lại, kéo ống tay áo lên, quả nhiên nhìn thấy làn da bị sém đen ửng hồng, chỉ có một chút, lại như những đóa mai nhỏ được vẽ bằng mực tàu.

Cô lại nâng tay áo hoa mỹ tỉnh tề lên mà thờ dài: "Ai nha, tôi rất thích cái áo này..."

Thiệu Nhất Phong lại tức giận nở nụ cười, "Mẫu thân!"

"Được rồi tôi biết rồi..." Cô lườm bầu, khó được toát ra tính trẻ con, sau đó lui về sau một bước, đứng lúc giẫm phải giày hần.

Đôi giày thêu của cô xưa nay chỉ lộ khỏi làn váy một chút, như nụ tầm xuân lộ đầu khỏi nhánh cây, bây giờ lại lộ ra phân nửa.

Quá nửa trọng lượng cơ thể đều đè lên người hần.

Nhưng dù bị trọng lượng của cô đè ép, hắn vẫn không đau chút nào. Dường như có một đôi tay mềm mại chọt nắm chặt trái tim hắn, nhưng khiến cho người ta phải nín thở cũng không phải sức nặng kia, mà là cảm giác nhẹ bẫng khi đã rời đi.

"A, xin lỗi."

Văn Anh hấp tấp xê dịch giày thêu, xoay người nhận lỗi, vừa ngẩng đầu mới ý thức được khoảng cách giữa hai người quá gần.

Hắn hình như lại cao thêm, bây giờ cô chỉ ngang lồng ngực hắn, phải ngửa cổ ra sau nhiều hơn, lộ ra khuôn mặt mèo con và cái cằm thon gọn.

Thiệu Nhất Phong thì cúi đầu đối mặt với cô.

Phảng phất có có ả ý, trong nháy mắt đó, hô hấp của hai người đều thật nhẹ, hồi lâu không lên tiếng.

"Mẫu thân sau này nên cẩn thận chút." Hắn lùi về sau một bước trước, phá vỡ yên tĩnh, "Nếu lại muốn xuống bếp, nên thay quần áo khác, hoặc tìm người hỗ trợ, việc nhóm lửa như thế này đừng làm nữa."

Tim cô loạn nhịp, vô ý thức gật đầu: "Được, được rồi."

Hắn một lần nữa nhìn cô chăm chú, từ trước đến nay cô luôn nghiêm túc, như chú mèo con trong ngõ hẻm nơi hắn ở, khi nó nhìn chăm chăm, đôi mắt trở nên thăm thẳm, chòm râu gọn gàng ở hai bên vênh lên, nhưng thỉnh thoảng cũng có những lúc sững sờ, ánh mắt nhìn vô định, không cẩn thận giẫm hụt bậc thang, lộc cộc lăn xuống, lúc ngẩng đầu có vẻ ngơ ngác.

Hiện tại cô hết như chú mèo con giẫm hụt chân đó, đang ngơ ngác trước tình huống bất ngờ này.

Thiệu Nhất Phong nhếch miệng, trong lòng sung sướng khó tả. Nhưng đồng thời, lại có một thanh âm áp đảo tâm tình này, cảnh cáo hắn, đây là chuyện ngay cả nghĩ cũng không được nghĩ.

Cuối cùng, Thiệu Nhất Phong vẫn tự mình nấu mì. Hắn cởi áo khoác quân phục, xắn tay áo sơ mi, động tác gọn gàng thành thạo, vừa nhìn liền biết thường hay làm.

Văn Anh như là đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói: "Nhất Phong năm nay hai mươi hai tuổi phải không?"

"Đúng."

"Có thích cô gái nào chưa?"

Hắn đang vớt mì thì chợt dùng lực, sợi mì trong nháy mắt bị chiếc đũa cắt đứt, rơi lại vào nồi. Hắn mặt mũi bình tĩnh nói: "Sao đột nhiên hỏi cái này?"

"Lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, Nhất Phong có vẻ là tuyệt người sẽ được nhiều cô gái thích." Cô cười nói.

"Vậy sao?"

Giọng nói của hắn thờ ơ, giống như không quá vui vẻ, Văn Anh nghe vậy sợ hắn hiểu lầm, vội vã xua tay, "Tôi không có ý gì khác, tôi biết bây giờ các cậu không thịnh hành mai mối, chú trọng yêu đương tự do gì đó. Tôi chỉ đang nghĩ, nếu cậu thích cô gái nào, thì nói với phụ thân cậu một tiếng, miễn cho hắn ngày nào đó nhớ tới, hứng lên cho cậu một cuộc hôn nhân, cậu sẽ không vui."

Mấy năm qua này quan hệ giữa Văn Anh và Thiệu Các Thiên đã có chút xoa dịu, tuy cô thường lấy trình độ văn hóa chẹn họng hắn, nhưng cũng không như nguyên chủ, căm hận làm này làm kia, nhất quyết phải lập ra những quy định cứng nhắc. Vì vậy Thiệu đại soái thỉnh thoảng cũng sẽ về phủ đại soái một hai chuyến, chỉ có điều dưới sự kiêng dè của Văn Anh, hình thức chung đụng của cả hai không khác mấy với bạn bè bình thường, phụ thể chỉ có danh không có thực.

"Mẫu thân vẫn nên bớt bận tâm đi."

Hắn thả tay áo xuống, một lần nữa cài nút, lạnh nhạt đáp: "'Tôi không thích ai hết.'"

*

Hiện tại, nhóc chó săn tuy bị xách tới quân doanh đánh đánh đấm đấm, nhưng mỗi dịp Tết đều phải trở về, vào dịp sinh nhật hắn, Văn Anh càng bắt buộc hắn nhất định phải về nhà, cho nên hắn trở về soái phủ sớm hơn Thiệu Nhất Phong hai ngày.

Từ lúc mười tuổi, hắn đã không ngủ chung giường với Văn Anh nữa, Văn Anh chọn một căn phòng khác cho hắn ở, bởi vì hắn không quá dễ tâm, nên nội thất đều do một tay cô lo liệu. Cô riêng đặt mua một tủ kính có một mặt tường, vốn dĩ dùng làm nơi đặt đồng hồ đeo tay, cho hắn giải trí, bây giờ bên trong có thêm một khẩu súng lục, tức súng Browning M19037. 65mm/ 9mm, là món quà sinh nhật mà Thiệu đại soái đưa cho hắn khi thấy thiên phú lấp rấp đáng kinh ngạc của hắn.

Lúc Văn Anh đi tới phòng hắn gõ cửa, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nước, đẩy cửa đi vào.

Cửa phòng tắm chỉ mở một nửa, con nhóc không kịp lau chùi thân thể, đã ngồi xồm xuống cuộn người trong góc.

"Mẫu thân... Đừng đi vào." Hấn kháng cự nói.

Văn Anh bỗng nhiên nhận ra được điều gì, hé miệng cười khẽ, "Tiểu Hồ chúng ta đang mắc cỡ sao?"

Hấn không lên tiếng.

Văn Anh sẵn sốc lùi về, ở trong phòng chờ hấn.

Không lâu sau, cửa phòng tắm mở ra.

Khoảng thời gian ba năm, cậu nhóc đã vọt lên đến độ cao ngang ngực Văn Anh. Hấn mặc áo ngủ, tóc mềm mại dán vào đầu. Bởi vì đồng tử đen thui, to hơn người khác một chút, lúc lẳng lẳng nhìn kỹ người khác đặc biệt chuyên chú.

Văn Anh thấy tóc hấn đang nhỏ nước, bèn rút khăn mặt trong tay hấn mà lau tóc, "Bảo con ngủ thêm một lát, con trai ở giai đoạn này nếu như giấc ngủ không đủ giấc, sẽ không cao, biết không?"

"Vâng."

Văn Anh thay hấn lau khô xong, thấy hấn ngồi trên ghế vẫn không mở miệng, cảm thấy hơi lạ, không khỏi nửa ngồi nửa quỳ, "Hôm nay Tiểu Hồ làm sao vậy, không muốn nói chuyện?"

Hấn ngẫm nghĩ, cường điệu nói: "... Lúc con tắm rửa, mẫu thân đừng đi vào."

"Được, biết rồi." Cô nhin cười, nhẹ nhàng đồng ý, lại thấy hấn vẫn rầu rĩ, "Còn gì nữa?"

Hấn và cô nhìn nhau một hồi, mới nghiêng đầu, chậm rì rì nhấn từng chữ: "Khó nghe, không muốn nói..."

Âm thanh của thiếu niên tuổi dậy thì cứng nhắc khàn khàn, quả thật không êm tai.

Văn Anh "xì" cười.

Cô còn nhớ lúc nhóc chó săn thay răng, có nói câu "Khó coi, không muốn nói", thế là kiên trì không nói lời nào, cô phải chọc cho hấn không thể không mở miệng, hấn mới lấy tay che miệng, nói thật nhanh sau đó lại ngậm miệng.

Ở phương diện này, hấn vô cùng cố chấp kiên quyết.

"Vỡ giọng phải một năm mới hết, lẽ nào Tiểu Hồ không nói chuyện với mẹ một năm sao?" Văn Anh giả vờ thờ dài, "Hay, thật đau lòng."

Tầm mắt chuyên chú của Thiệu Đình Ngọc phóng tới trên người cô, thấy cô có vẻ khổ sở, bèn đưa tay ra, nhẹ nhàng sờ đầu cô.

*

Buổi chiều còn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật, bởi vì thân phận của Thiệu Đình Ngọc khác biệt với Thiệu Nhất Phong, lại thêm chính hấn yêu cầu, thế nên Thiệu đại soái sĩ diện không có trắng trợn mời mọc, chỉ mời anh em chú bác trong nhà, họ đến cũng không phải vì sinh nhật, đa số là mượn cớ tụ tập, liên lạc với nhau.

Nhưng dù sao cũng là yến hội nhà đại soái, nể mặt Thiệu Các Thiên, đối với tiểu bối như Thiệu Đình Ngọc, mọi người cũng ôn tồn hoà nhã, nghe nói bây giờ hấn đang ở trong quân đội rèn luyện, lại khen hỏ phụ không sinh khuyến tử.

Đến khi Thiệu Nhất Phong ngồi xuống, những lời khen ngợi này lại như xoay theo chiều gió, ủa ập lên người hấn. Cứ như đây là tiệc sinh nhật của hấn vậy.

Văn Anh vốn định an ủi nhóc chó săn, nghiêng đầu thấy hấn lặng lẽ lên tới trước mặt cô, thấy cô nhìn sang, còn khó hiểu nghiêng đầu, cô liền cười cười không nói gì nữa.

Ngày hôm sau, người gác cổng báo rằng Mị tiểu thư tới chơi, cô mời đối phương đi vào vườn hoa uống trà.

Nơi đó thoáng đãng, chung quanh không có nơi có thể ẩn núp, thuận tiện cho các cô tán gẫu.

Mị Hề trước tiên lấy ra một món quà được đóng gói tinh xảo, đặt lên cái bàn Tây Dương, "Nghe nói hôm qua là sinh nhật của thằng bé nhà cô, tặng cậu ta."

Văn Anh gọi Oánh Thảo thu lại, vừa vắn xua đi Oánh Thảo, "Hôm nay tới đây lại vì chuyện gì?"

Từ lần bị vạch trần thân phận, đối phương cách mấy tháng lại muốn tới cửa một chuyến. Chuyện này ở trong mắt người khác tất nhiên là kỳ lạ, ngay cả Thiệu Các Thiên cũng không hiểu ra sao, không rõ làm thế nào mà tiểu tình nhân lại có bản lĩnh lung lạc được thái thái chính thất, nhưng hấn cũng mừng rỡ mà nhìn.

Chỉ có hai người họ mới biết mình đang làm gì.

Mị Hề lần đầu tiên tới cửa liền nói hết ngọn nguồn, cô ta từng làm rất nhiều nhiệm vụ, đồng thời từng giao thủ với những nhân vật chuyên đi phán quyết thần sử sa đọa, cô ta không nói kết quả thắng thua, nhưng Văn Anh cũng đoán được, nếu cô ta thua, thì sao 21 có thể khiến cô tới đây chứ.

Nhưng Mị Hề cũng nói: "Chơi đến thế giới này, tôi cũng chơi mệt rồi, thua thì thua thôi, cùng lắm thì làm người bình thường. Ban đầu chọn Thiệu Các Thiên ấy à, là vì tôi thích tuýp này nhất, đàn ông có tuổi biết cung chiêu người khác, không giống như mấy chàng trai đôi mươi, ngay cả mình muốn cái gì cũng không biết. Nhưng mà, từ khi phát hiện cô đến, tôi đã bất chấp những chuyện này rồi, cô xem thử đi, nếu thích thì tôi tặng cho cô."

Văn Anh lần đầu tiên tình cờ gặp được "đồng bạn" có thể giao lưu, thấy thái độ của cô ta như vậy, mới biết hoá ra không phải tất cả thần sử đều giống như mình, tập trung vào cảm tình để thu lấy hảo cảm của người khác. Có lẽ đối phương đã trải qua quá nhiều thế giới, làm nhiệm vụ lại như chơi một ván cờ, tất cả nhân vật đều là quân cờ, mặc cho cô ta ngấm ngấm mà thôi.

Cô đối với chuyện này không tỏ ý kiến.

Trước mắt, Mị Hề nghe vấn đề của cô, chân dài giao nhau, ngay cả tư thế ngồi cũng phong tình vạn chủng, "Tôi thấy cô cứ giẫm chân tại chỗ, sốt ruột giẫm cô luôn. Một năm nay tôi luôn xa lánh Thiệu đại soái, cũng không thấy cô có động tĩnh gì."

Văn Anh lắc đầu, "Tôi không định chọn hấn."

"Ồ?" "Đối phương kinh ngạc, "Lẽ nào cô không biết kiểu nhân vật then chốt như bọn họ, bắt lấy càng nhiều thì cho điểm càng cao sao? Hay là cô chê hấn lớn tuổi?"

Văn Anh dừng một lát, hỏi ngược lại: "Cô xác định cô muốn từ bỏ?" Dù nhìn thế nào, Mị Hề cũng không giống kiểu người sẽ nhằn cổ ra cho người ta giết, tuy rằng cô ta nói mình đã mệt mỏi.

"Tôi nói tại sao, thì ra là vì cái này." Đối phương mỉm cười, nghiêng người tới, thăm thì, "Nếu hoa anh đào đã suy xét cho tôi như thế, vậy tôi cũng giúp cô một chuyện đi."

"Không cần cô làm gì, tự tôi..."

Văn Anh còn chưa dứt lời, đối phương đã đặt ngón tay lên bờ môi cô, nháy mắt một cái, "Cô cứ chờ là được."

Văn Anh luôn có dự cảm không tốt, nhưng đối phương không làm việc theo lẽ thường, tuy rằng cô đã sớm phân phó người theo dõi, lại chưa phát hiện được gì.

Quả nhiên chưa kịp nhận được tin tức, đến buổi chiều, cô liền biết chuyện mà đối phương muốn làm.

Cô và Thiệu Các Thiên đồng sàng dị mộng nhiều năm, vẫn bình an vô sự, cho dù hấn về phủ, cô cũng sẽ chuyển tới phòng dành cho khách khứa, nhưng hấn căn phòng kia.

Nhưng đêm nay Thiệu Các Thiên uống nhiều, lại chạy đến phòng cô, trong miệng nói mê sảng, cái gì mà Hề Hề đã tránh hấn thật lâu, Hề Hề không muốn chia rẽ tình cảm vợ chồng bọn họ, trừ phi bọn họ sinh hoạt mỹ mãn, nếu không cô ấy sẽ không lại để ý hấn.

Không đợi Văn Anh phản ứng lại, đã bị hấn đè lên giường.

Đã qua tuổi bốn mươi, nhưng dù sao cũng là người đàn ông từng chém giết sa trường, hấn không cho Văn Anh chút cơ hội.

Con mắt luôn hung hăng bá đạo của Thiệu Các Thiên hơi mê man, viền mắt ửng hồng, nhìn không ra là do uống rượu nhiều, hay là bị người mình thích tổn thương.

Nhưng bàn tay duỗi đến kéo quần áo của Văn Anh lại không hề nhẹ, áo mùa xuân mỏng nhanh, trong nháy mắt phần cổ áo đã bị thô bạo xé rách!

Văn Anh có chút thương hại hấn, bây giờ lại ước gì một phát bắn vào đầu của hấn và Mị Hề!

Chuyện này lại coi là gì, phụng chỉ lên giường? Cường bức trong hôn nhân?

Đây là chuyện buồn nôn nhất mà cô gặp được đến nay, dù tâm trí của Văn Anh được rèn luyện mạnh mẽ đến đâu, lúc này cũng luống cuống.

Cô đẩy không được, ngửa về sau nhìn phía đèn bàn, người đàn ông bèn nhân cơ hội cúi người, hơi thở ồ ồ phun lên cổ cô.

Trong giây lát này, phần nộ bao phủ toàn thân cô, đến mức cơ thể khẽ run.

Ngay lúc cô bất buộc mình phải bình tĩnh lại, bỗng nghe thấy âm thanh của Oánh Thảo ở phía ngoài: "... Thái thái đã ngủ rồi, đại soái cũng ở trong..."

Lời còn chưa nói hết, chỉ nghe cửa "Ầm" một tiếng, tiếng vang rung trời, có người phá cửa mà vào.

Ngao ngao... gào rú... bắt đầu tới khúc hấp dẫn rồi ٢(≡ ≡≡ ٢)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Quân phiệt chó săn (8)

Edit: Thiên Tinh

Thiệu Nhất Phong trở lại phủ đại soái, tháo găng tay ném cho người hầu, thấy thường ngày dinh thự đèn đuốc sáng choang hôm nay lại u ám, nhưng trong thính đường vẫn sáng đèn, thuận miệng hỏi người hầu: "Mẫu thân ngủ rồi?"

Người hầu cung kính nhận lấy găng tay, trả lời: "Vâng, thái thái đã về phòng nghỉ ngơi, nhưng đặc biệt dặn dò chúng tôi để đèn cho ngài."

"... Biết rồi." Hẩn rú mắt, chỉ nói hai chữ, lại như chứa đựng thâm ý vô tận. Trong cái nhà này cũng chỉ có cô còn đang nỗ lực duy trì, chăm sóc cho từng người.

Nghĩ đến đây, hẩn chợt hỏi: "Phụ thân đâu? Hôm nay lại đi tới chỗ Mị tiểu thư à?"

"Hôm nay đại soái về đây, vừa trở về, uống chút rượu, hình như là đi tới phòng thái thái rồi."

"Cái gì?" Thiệu Nhất Phong bỗng dừng nhắc mắt, kinh ngạc nhìn người hầu. Ngay cả chính hẩn cũng không phát hiện, trong nháy mắt này, nét mặt hẩn sắc bén, rất có tính công kích.

Người hầu co rúm lùi về sau, không hiểu tại sao, lặp lại, "Bây giờ đại soái ước chừng đang ở trong phòng thái thái."

Tuy bọn họ cũng cảm thấy chuyện này cứ như mặt trời mọc hướng Tây vậy, nhưng dù sao cũng là vợ chồng, đại soái đột nhiên hỏi tâm chuyển ý cũng không phải là không thể, thiếu soái biểu hiện như vậy, có phải quá khoa trương hay không...

Ban đầu kinh ngạc qua đi, Thiệu Nhất Phong ép buộc mình bình tĩnh lại.

Hẩn cũng nghĩ đến việc này, hai người là vợ chồng hợp pháp, phụ thân đi vào phòng cô cũng không có gì không đúng.

Nhưng nói thì nói như thế, hẩn vẫn phát hiện lòng mình khẽ run, bị bao trùm bởi một loại khủng hoảng nào đó. Hẩn bỗng siết chặt nắm đấm.

Cũng bởi sự khủng hoảng như sắp mất đi thứ gì đó này, khiến hẩn bất tri bất giác đi tới hành lang thông đến phòng Văn Anh. Hẩn biết mỗi lần phụ thân trở về, cô đều sẽ tránh đi, đến một căn phòng khác mà ngủ. Điều này có nghĩa là cô đã bị phụ thân làm tổn thương quá nhiều, hoặc là cô vốn dĩ cũng không thích phụ thân.

Hẩn còn chưa rõ những ý nghĩ này bắt nguồn từ đâu, chợt nghe thấy trong phòng ngủ truyền ra một tiếng kêu hoảng sợ ngán ngùi, là của một giọng nữ đang chứa đầy sợ hãi.

Là âm thanh của cô!

Thiệu Nhất Phong ba chân bốn cẳng bước đến trước cửa phòng, lại bị Oánh Thảo chặn ngoài cửa.

"Đại thiếu gia, ngài đã về?"

"Tôi vừa nghe thấy bên trong có âm thanh."

"Ủm ngài nói âm thanh à, cái này... Thái thái đã ngủ rồi, đại soái cũng ở trong..." Oánh Thảo hàm súc nhắc nhở, còn chưa nói xong, đã bị người vung qua một bên.

Thiệu Nhất Phong lại nghe thấy bên trong phát ra âm thanh không bình thường, hẩn cũng ra vào hậu viện, vừa nghe liền biết tiếng động này tuyệt đối không phải tiếng động phòng the của vợ chồng bình thường sẽ có.

Ý nghĩ vừa nảy lên trong đầu, máu huyết khắp toàn thân hẩn như bị đông lại.

Thời khắc này, lý trí đã hoàn toàn bị quăng qua một bên. Hẩn không tin phụ thân sẽ đối xử với cô như vậy, nhưng lại không dám lưỡng lự thêm giây phút nào.

Lúc Thiệu Nhất Phong phá cửa xuất hiện trong phòng, Văn Anh mới thật sự thả lỏng.

Nhưng Thiệu Các Thiên lần này lại say mềm, ý thức không thanh tỉnh, chẳng đoái hoài gì đến tiếng vang ban nãy, một lòng chỉ muốn người phụ nữ dưới thân phải thần phục mình!

Ngay lúc hấn cúi người hôn lung tung lên cổ Văn Anh, đột nhiên bị con trai mình túm vai, hất ra khỏi người cô gái!

"Cha, cha nổi điên gì vậy?!" Mắt Thiệu Nhất Phong đỏ lên, tức giận chất vấn phụ thân.

Thiệu Các Thiên mơ hồ nghe thấy tiếng nói của con trai, lại không quá xác định, "Nhất Phong?"

Trong lúc hấn còn loạng choạng mơ màng, Văn Anh đã che vạt áo lại, cả người run rẩy ngồi quỳ dưới đất, dùng sức tát Thiệu Các Thiên một bạt tay!

Nhất thời cả phòng yên tĩnh.

Sau đó, tay cô run run, trở tay lại cho một tát!

"Vô liêm sỉ..." Viên mắt cô đỏ hoe, run rẩy mưng, âm thanh vừa nhỏ vừa chát vật, vì phải hứng chịu sỉ nhục.

Thiệu Nhất Phong ngẩn ra.

Đây là câu mà cô từng mắng mình, từ ngữ mắng người của cô lúc nào cũng thiếu đến đáng thương lại đáng yêu, nhưng bây giờ hấn nghe, lòng lại đau xót.

May mà năm đó hấn chỉ phản kích trong cơn nóng giận, không phải thật lòng muốn xâm phạm, cho nên cô chỉ xa lánh hấn.

Mà hiện tại, hấn tận mắt nhìn thấy sự căm ghét sâu đậm trong mắt cô, nó thậm chí không phải một loại thù hận, mà là loại căm ghét như đang nhìn thành phần cần bắt suy đồi trong xã hội.

Nói ra ai mà tin được, Thiệu đại soái binh trấn một phương, phong quang vô hạn, sẽ bị người nhìn bằng ánh mắt như vậy.

Nhưng Thiệu Nhất Phong cũng không đồng tình phụ thân chút nào, chỉ ngầm đồng ý cho cô phát tiết.

Nhưng mặc dù có Thiệu Nhất Phong kiềm chế, Thiệu Các Thiên vẫn là đại nguyên soái từng xông pha từ mưa bom bão đạn, tuy hấn say mềm, ít ra còn biết mình bị người tát tay, Thiệu đại soái liền nóng lên, lập tức giận tím mặt, "Dám đánh ông nội ngươi --" Hấn đánh văng tay của Thiệu Nhất Phong, cánh tay giờ cao, mắt thấy sắp vỗ vào mặt Văn Anh!

Chính lúc này, trong phòng truyền đến "Dùng --" một tiếng súng, lọ hoa trên bệ cửa sổ vỡ toang, rớt xuống đất.

Càng là kẻ tai to mặt lớn thì càng tiếc mạng, đặc biệt mẫn cảm với tiếng súng, Thiệu Các Thiên lập tức dừng động tác, trái tim run lên xoay người qua.

Nhưng con mắt say lơ dờ của hấn chưa kịp nhìn ra ai đang đứng ở cửa, bất tỉnh lịm, trên đầu đau nhức, mất đi ý thức, ngã xuống giường.

Thiệu Đình Ngọc đứng ở cửa vừa bỏ súng xuống, lạnh lùng nhìn người đang chảy máu đầu kia, mới đưa mắt nhìn Văn Anh.

"Mẫu thân!"

Văn Anh lúc này lo sợ Thiệu Các Thiên nhìn thấy là Thiệu Đình Ngọc nổ súng, do đó sẽ sinh ra ý nghĩ uy hiếp đến sự an toàn của Tiểu Hồ, cũng không biết sức lực từ đâu, cầm đèn bàn giờ lên liền nện xuống!

Hiện tại Thiệu Các Thiên đã bất tỉnh, cô cũng mất đi khí lực, cánh tay mềm nhũn, đèn bàn rơi xuống nền nhà, thân thể cô ngã về sau, lại va vào ngực Thiệu Nhất Phong.

Chỉ bằng hành động này của phụ thân, bây giờ hấn không sinh ra được chút lòng thương hại nào.

Thiệu Nhất Phong không quản Thiệu Các Thiên, mà là ôm ngang Văn Anh. Hấn nhìn đầy đất bừa bộn, bèn gọi Oánh Thảo đang bị dọa trắng mặt đứng ngoài cửa: "Đi thông báo La Thành, khiến hấn lại đây thu dọn."

La Thành là phó quan của hấn, làm người trung thành tin cậy, sẽ dàn xếp mọi chuyện hợp lý.

Lúc hấn ôm Văn Anh tới cửa, tầm mắt của Thiệu Đình Ngọc vẫn theo hấn tới cửa.

Dưới ánh đèn, phù hiệu trên vai bộ quân phục của người đàn ông phản chiếu ánh sáng lạnh, cũng như trạng thái hiện tại của hấn, sắc lạnh khiến người ta khó mà đến gần, hoàn toàn bất đồng với tác phong phong lưu tùy ý ngày thường. Cánh tay hấn dùng để ôm Văn Anh cường tráng mạnh mẽ, mà bước chân lại lảng động khí thế.

Vóc dáng của thiếu niên còn chưa rắn chắc và đáng tin cậy bằng người đàn ông, nhưng tay hấn cầm súng.

Cảnh tượng này, phảng phất trái ngược với tình cảnh phát sinh vào ba năm trước.

Nhưng dù hấn có sủng, vẫn không thể tạo chút uy hiếp cho Thiệu Nhất Phong, hưởng chi...

Mẫu thân dường như đã mất sức, bờ môi tái nhợt, ngã vào ngực người đàn ông đó không nói một lời, nhưng khi nhìn mình, ánh mắt lại toát ra vẻ quan tâm, sau đó lắt đầu.

Thiệu Nhất Phong cúi đầu bắt được ánh mắt của cô, liếc Thiệu Đình Ngọc một cái, giọng điệu nhàn nhạt: "Trở về ngủ đi, tôi sẽ đưa mẫu thân về phòng ngủ."

Thiệu Đình Ngọc không có bất cứ biểu lộ gì, nhìn Văn Anh vô cùng chuyên chú, mãi đến khi bóng lưng của Thiệu Nhất Phong đi xa.

*

Trên đường đi, Văn Anh vẫn đang kiềm nén cảm giác muốn nôn, rốt cuộc vừa về tới phòng, được Thiệu Nhất Phong đặt xuống giường, cô bất chợt ới ra, nôn hết lên người hấn.

Cô như người mắc bệnh nặng, choáng váng buồn nôn, suy yếu đến khó chịu.

Cô từng ở trên báo thấy rất nhiều tin tức như vậy, xâm hại, dâm loạn, cưỡng bức, mỗi một chữ đều khiến cô không thoải mái. Mà khi đến lượt mình, cô mới càng rõ ràng cảm nhận được, loại hành vi này sẽ làm người ta ám ảnh mãi liệt và khắc sâu đến cỡ nào.

Đến nỗi dù cô đã thoát ly hoàn cảnh kia, đi vào căn phòng an toàn quen thuộc của mình, cảm giác ghê tởm nhóp nhúa đó vẫn như hình với bóng.

Vừa nghĩ tới, dạ dày cô lại cuộn trào, một lần nữa nôn ra tiếng.

"Làm sao vậy?" Thiệu Nhất Phong bất chấp vết nôn trên quần phục, đưa tay vỗ nhẹ lưng cô, "'Không thoải mái à? Tôi đi gọi bác sĩ trong nhà đến khám cho cô nhé?"

Giọng nói của hấn trĩu mến đến cực điểm, nếu để những cô gái hậu viện kia nhìn thấy, có lẽ mới hiểu được đáng vẻ dịu dàng thật sự của thiếu soái đến cùng là như thế nào.

"'Không cần..." Cô bắt lấy tay áo hấn, "Cậu giúp tôi gọi Oánh Thảo đến đây đi."

Thiệu Nhất Phong nắm chặt tay cô, bàn tay lạnh ngắt như bị thổi gió lạnh một đêm, hấn sưởi ấm giúp cô, nói: "Có việc gì vậy, tôi làm không được sao?"

"... Kính ngữ của cậu đâu?"

Thiệu Nhất Phong hơi dừng, cất tiếng gọi: "Mẫu thân." Sau đó hấn cười khẽ, "Mẫu thân có việc gì cứ dặn dò tôi, dù sao tôi cũng con trai ngài, hiếu thuận ngài là lẽ tất nhiên."

Âm thanh của cô yếu ớt, nhưng rất rõ ràng là đang ghét bỏ hấn: "'... Tôi mới không có đứa con trai lớn như cậu đâu!"

"'Vâng vâng vâng..." Hấn dễ tính đáp lời.

Cô tỏ thái độ ghét bỏ rành rẽ như vậy, trái lại khiến hấn yên lòng. Từ lúc này, hấn đã hơi lo sợ cô sẽ vì chuyện của cha, một lần nữa xa lánh hấn, thậm chí vì thế mà căm ghét hấn.

Nếu như lần trước bị cô xa lánh còn có thể chịu đựng, vậy lần này...

Hấn nghe cô ra lệnh "Muốn uống" "Muốn tắm", nở nụ cười, cam nguyện làm thay cô.

Bộ dạng này của hấn, đừng nói người khác, ngay cả Văn Anh cũng chưa từng thấy. Dù sao kể mẫu và con riêng trời sinh bất hoà, đối với người khác, hấn phong lưu bất cần đời, đối với cô, hấn có nói móc mỉa mai, có trêu đùa chọc ghẹo, chưa từng có đáng vẻ đoan chính.

Dù sao trong mắt người đương thời, địa vị của hấn cao hơn cô nhiều, hấn có thể thích làm gì thì làm, nhưng cô không thể.

Mà chuyện lần này, dường như cho hấn một kích thích cực lớn, Văn Anh không biết cách nghĩ của hấn rồi sẽ thay đổi thế nào. Nhưng đúng là cho tới hiện tại, hấn mới chính thức biết thương tiếc che chở, cam nguyện nhường nhịn một cô gái.

Mãi đến khi nhìn hấn tiến vào buồng tắm mở nước, Văn Anh mới bình tĩnh lại, bắt đầu nghĩ ngò dự ý của Mị Hề.

*

Không đợi Văn Anh gọi điện thoại cho Mị Hề, cách ngày, người hầu liền báo rằng Mị tiểu thư gọi đến.

Cô không biết Thiệu Nhất Phong đã xử lý chuyện đêm đó như thế nào, ngày hôm sau ngoại trừ đầu của Thiệu Các Thiên quấn mấy vòng băng gạc, nghe người hầu nói sáng sớm hấn đã rời khỏi dinh thự, những chuyện khác không có bất kỳ biến hóa, giống như mọi thứ chưa từng xảy ra.

Cô xuống lầu tiếp nhận ông nghe, trực tiếp hỏi vấn đề: "Mị Hề, cô rốt cuộc muốn làm gì?"

"Ai nha, hoa anh đào thật là vô tình, lúc thích tôi thì gọi tôi là Mị Cừu, A Cừu, bây giờ không thích tôi, liền gọi tôi là Mị Hề..." Cô ta như giận như hờn oán trách.

"Cô điên rồi sao, bảo Thiệu Các Thiên làm ra chuyện như vậy?" Văn Anh hoàn toàn không phản ứng mấy câu là lợi của cô ta.

Mị Hề đầu hàng, "Được, không đùa cô nữa, hãy, lẽ nào chính cô cũng không cảm giác được sao? Nếu tôi không mạnh tay, thì sao có thể đẩy cô một phen... Nghe nói đêm đó phủ đại soái nào nhiệt lắm nha, còn có người nghe thấy tiếng súng, ai bắn vậy, đũa lớn hay đũa nhỏ?"

Văn Anh ngừng nói, còn chưa mở miệng nói tiếp, đã nghe thấy âm thanh ở đầu dây bên kia vốn đang thích thú thấp giọng thì thầm, chợt biến thành tiếng thét, sau đó còn có những tiếng rơi vỡ hỗn tạp.

"Không xong rồi..." Mị Hề dùng giọng nói vừa sốt sắng lại hưng phấn, vội vàng mở miệng, "'Có người đến phá quán, chắc là thiếu soái của chúng ta làm nhĩ? Vẫn là cô lợi hại... Ôi chờ đã, các người khoan hãy bắt tôi, tôi đang nói chuyện với thái thái nhà các người đấy..."

Sau khi điện thoại cắt đứt, Văn Anh đỡ trán.

Người phụ nữ này, căn bản chính là kẻ điên!

Nhưng kẻ điên cũng chỗ lợi hại của kẻ điên, Mị Hề quả thật không đoán sai, Thiệu Nhất Phong biết được là cô ta giật giây Thiệu Các Thiên, lập tức sai một đội ngũ tới trừng trị cô ta.

Thời kỳ quân phiệt, lính còn đồ đầu đầu cũng có, còn lưu manh hơn cả lưu manh, còn vô lại hơn cả vô lại, chuyện phá quán thế này làm đến xuôi chèo mát mái, rất nhanh đã dẫn Mị Hề tới phủ đại soái, đề nghị xuống trước mặt Văn Anh.

Thiệu Nhất Phong rét lạnh nhìn cô ta, ngoại trừ tướng mạo danh xưng với thực, là một mỹ nhân hiếm thấy, những thứ khác, thực sự nhìn không ra tại sao cô ta có thể làm phụ thân mê mết đến thần hồn điên đảo được.

Ở trước mặt hần, Mị Hề biểu hiện vẫn coi như bình thường, tư thế quý khiến cô ta nhũ mây, tười cười nói với Thiệu Nhất Phong: "Thiếu soái bắt tôi chẳng phải làm điều thừa? Chờ phụ thân cậu đến đây, vẫn phải thả tôi thôi."

"Chờ phụ thân đến, thả cô hay không là chuyện của ông ấy." Thiệu Nhất Phong lạnh lùng cười, "Hiện tại ai dám ngăn cản tôi?"

Nói xong, hần liền sai người, dùng roi đánh vào người cô ta trước mặt mọi người.

Văn Anh lặng lẽ nhìn, không ngăn cản.

Cho dù lời của Mị Hề có êm tai tới đâu, cô cũng sẽ không hoàn toàn tin lời cô ta, lại thêm đêm đó cô bị sợ hãi, thật không dám nghĩ nếu không có người phát hiện, cuối cùng cô sẽ phải chịu đối đãi ra sao?

Chỉ là phạt quát roi mà thôi, chắc hẳn đối với một người đã trải qua rất nhiều trường hợp như Mị Cừu, chỉ như gãi ngứa.

Huống chi...

Tiếng bước chân vội vã tiến gần, rất nhanh, Thiệu Các Thiên xuất hiện ở cửa.

Lúc hần nhìn Văn Anh, vết thương trên trán lại hơi đau nhức, nó nhắc nhở hần rốt cuộc đã làm chuyện vô liêm sỉ gì.

Nếu Văn Anh là vợ mới cưới, một kẻ từng làm giặc cướp như hần sẽ không có bất kỳ hờ thẹn gì. Nhưng cô đã vì cái nhà này hao tâm tổn trí ba năm, nuôi dạy đứa nhỏ tốt như vậy, ngay cả con trưởng cũng bệnh vực cô, có thể thấy được cô đã tâm huyết thế nào.

Ở tình huống này, hần lại làm ra chuyện như vậy, chính hần cũng cảm thấy hèn hạ.

Nhưng tuy là thế, khi hần nhìn thấy Mị Hề quỳ dưới đất, thù hạ của con trai lấy roi không chút lưu tình quát lưng cô ấy, đánh đến vết máu chảy ra sùm xám, đôi mắt cô ấy rơm rớm nhìn mình, Thiệu Các Thiên không nhịn được đau lòng, lập tức quát con trai: "Con làm cái gì vậy?"

Thiệu Nhất Phong cũng không thèm nhìn hần, mà chuyển sang Văn Anh, hỏi: "Mẫu thân có nghĩ tới, ly hôn với phụ thân không?"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Quân phiệt chó săn (9)

Edit: Thiên Tinh

Chuyện ly hôn, đối với người ở thời đại này, vẫn chưa được chấp nhận rộng rãi, đặc biệt là đối với Thiệu đại soái, người phụ nữ nào đã theo hắn, thì sống là người của hắn, chết là quỷ của hắn, ly hôn là một chuyện khá mất mặt. Mà dù hắn thích Mị Hề đến cỡ nào, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện muốn cưới Mị Hề.

Vì thế, khi Thiệu Nhất Phong vừa đưa ra đề nghị này, Thiệu Các Thiên lập tức lông mày dựng thẳng, lớn tiếng khiển trách: "Càn quấy!"

Thiệu Nhất Phong chỉ nhìn Văn Anh, Văn Anh cũng lắc đầu.

Nếu như ly hôn, Thiệu Nhất Phong thì không nói, nhưng cô sẽ không có cơ hội tiếp xúc Tiểu Hồ. Hiện tại hắn chỉ mới mười tuổi, cô không yên lòng để một mình hắn ở lại phủ đại soái, mặc dù cô rất nhanh sẽ rời khỏi, nhưng một "Văn Anh" khác vẫn còn ở đó.

Cho nên, muốn ly hôn cũng không phải hiện tại.

Lúc Thiệu Nhất Phong đề nghị, hắn đã nghĩ tới những vấn đề này, thấy cô quả nhiên bị Thiệu Đình Ngọc trói buộc, khó chịu như ong mỳ.

Cũng may hắn đưa ra yêu cầu này, còn có mục đích khác.

Bởi vì đặt chuyện ly hôn ra trước mặt, Thiệu Các Thiên sẽ ý thức được chuyện lần này, con trai mình hoàn toàn đứng về phía Văn Anh, điều này một lần nữa nhắc nhở hắn đã làm ra chuyện hoang đường như thế nào. Hắn không thể không tỏ thái độ cho mọi người nhìn, đành phải tạm lùi một bước, mặc cho con trai "xử phạt" Mị Hề.

Cũng coi trả lại công bằng cho Văn Anh.

Trong lúc mọi người tranh luận, chỉ có Mị Hề là cúi đầu, vết roi trên lưng đau nhói, cô ta lại nhếch môi, không biết đang nghĩ gì.

*

Hôn là không ly được, nhiệm vụ cũng đã tiến hành gần xong, tuyển tình thân và tuyển tình yêu cũng đã đi hết, Văn Anh từ bản vẽ nguồn sáng nhìn ra, Tiểu Hồ và Thiệu Nhất Phong xác thực đều nằm trong trận doanh của cô, trên đồ án hoa tường vi đại biểu cho Mị Hề, chỉ có Thiệu Các Thiên, những điểm sáng khác không đủ để cạnh tranh với mình.

Nhưng ngay khi cô thử trở lại không gian, lại phát hiện không gian không mở ra.

Hai lần trước, chỉ cần cô hoàn thành nhiệm vụ, đi vào một không gian khép kín không người, trong đầu hơi nghĩ ngợi, liền có thể trở lại nơi đó. Nhưng lần này, cô thử nghiệm nhiều lần, vẫn không nhìn thấy không gian dữ liệu quen thuộc.

Chẳng lẽ lại trùng hợp có người trả nhiệm vụ như lần trước?

Nhưng cô nhớ là sau khi nhiệm vụ của thế giới trước kết thúc, tuy không đi vào không gian, nhưng lúc phát động ý nghĩ, liền nhảy thẳng tới thế giới kế tiếp. Hay là không gian bị bug?

Vô luận như thế nào, không gian không mở ra cho cô vào, cô sẽ không thể rời khỏi thế giới này, chỉ có thể tiếp tục ở đây sinh hoạt.

Nhưng Văn Anh tuyệt đối không nghĩ tới, lần chờ đợi này, sẽ chờ tròn bảy năm!

Bảy năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Đối với trẻ con, mỗi ngày đều có thể phát hiện những điều mới mẻ, cho nên đây là một quá trình dài đằng đặc, còn đối với một người trưởng thành áo com không lo, chỉ là ngày này qua ngày khác tuần hoàn lặp lại, chờ ngấm lại mới phát hiện, không ngờ đã qua lâu như vậy.

Trong bảy năm, cô suy nghĩ rất nhiều, cân nhắc nhiều nhất chính là vì sao không gian không mở ra cho mình.

Sau đó, khi đã phân tích nhiều khía cạnh, cô nhớ lại 21 từng nói điều kiện hoàn thành nhiệm vụ, chính là cô thu được tín ngưỡng lực vượt qua Mị Hề, nếu như từ kết quả suy ra quá trình, vậy cô không về được không gian, tức là cô chưa hoàn thành nhiệm vụ, nói cách khác tín ngưỡng lực của cô, còn chưa đủ để áp chế Mị Hề, thậm chí có thể không sánh bằng cô ta...

Vậy những biểu thị trên bản vẽ nên giải thích thế nào?

Cô có trực giác rằng vấn đề xuất hiện trên người Mị Hề, cô ta là thần sử sa đọa khó giải quyết nhất, khó chơi nhất mà mình từng gặp. Nói như vậy, theo lời của 21, vì thần sử tự ý giữ lại tín ngưỡng lực vốn nên kính dâng Chủ thần, lựa chọn dừng lại ở một thế giới nào đó, cho nên không thể đi tới thế giới khác, mà sẽ luân hồi chuyển thế ở thế giới mà cô ta dừng lại, giống như Tống Tịch của thế giới trước.

Nhưng theo lời kể của Mị Hề, cô ta tựa hồ vẫn đi qua rất nhiều thế giới khác nhau.

Nếu cô ta có thể phá vỡ quy tắc này, như vậy việc gian lận trên bản vẽ, cũng không phải không có khả năng.

Thế nhưng suy đoán này không có bất kỳ bằng chứng cụ thể, cô cũng không thể lấy được đáp án từ phía Mị Hề, vì thế chỉ có thể đi bước nào hay bước

đó. Trong thời gian này, 21 chưa từng xuất hiện giải thích cho cô, cô chỉ có thể tự tìm tòi suy luận. Cũng may đã trải qua hai nhiệm vụ, cô đã luyện ra được tính kiên trì.

Hôm nay, không khí u ám sắp đổ mưa, cô vừa bảo Oánh Thảo lấy đệm chăn phơi nắng vào trong, đã nghe được tiếng bước chân vội vàng.

"La phó quan đến..." Văn Anh vừa lộ ra một nụ cười thích đáng, liền thấy vẻ mặt đối phương không tốt lắm.

La Thành, phó quan của Thiệu Nhất Phong vội vã đi tới, cảm ơn người hầu đưa chén nước, cung kính nói với Văn Anh: "Thiếu soái mệnh lệnh tôi báo cho thái thái, hôm nay đại soái sắp trở về dùng cơm, kính xin thái thái tránh né."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Cũng không phải chuyện gì lớn." La Thành dừng một lát rồi nói, "Thiếu soái và Thiệu đoàn trưởng ý kiến không hợp, suýt nữa nổ súng, làm đại soái nổi trận lôi đình, e rằng sẽ tai vạ tới thái thái."

Thiệu đoàn trưởng là chỉ Thiệu Đình Ngọc, thời gian bảy năm đủ khiến hắn ở trong quân như cá gặp nước, mười ba tuổi đã dẫn binh tác chiến, tác phong ngang tàng bạo ngược, chỉ cần là mục tiêu bị hắn ngắm trúng, nhất định sẽ bị cắn xuống một miếng thịt, những năm gần đây được Thiệu Các Thiên vô cùng yêu thích, luôn nói giống phong thái trước kia của hắn, những người có quyền hành khác cũng có chút tán thưởng, danh tiếng thậm chí vượt qua Thiệu Nhất Phong.

Bởi vì Thiệu Đình Ngọc mang đến uy hiếp cho Thiệu Nhất Phong, cho nên mặc dù trước mặt Văn Anh, hai người ra vẻ anh em hòa thuận, sau lưng lại mạt sát không ngừng.

Lần này bị phơi bày trước mặt Thiệu Các Thiên, chắc hẳn không phải xung đột bình thường.

Văn Anh không tránh đi theo lời nhắc nhở của Thiệu Nhất Phong, mà là bảo nhà bếp chuẩn bị một bàn ăn, chờ ba cha con trở về.

Thiệu Các Thiên đã trung niên, tuy chưa lắm lắm, nhưng võ dũng không bằng năm xưa, tư lợi cũng bắt đầu tăng lên, bởi vì giao du với Mị Hề, thậm chí cho cô ta chức tham mưu gì đó trong quân, mặc dù chỉ là bình hoa trang trí, không có thực quyền, vẫn đưa tới không ít tranh luận.

Thiệu Các Thiên đến trước, ngồi xuống vị trí đầu ở bàn dài, gật đầu với Văn Anh. Mỗi lần gặp cô vợ này, lúc nào hắn cũng cảm thấy e ngại, sau chuyện hoang đường năm đó thì càng hơn thế, bởi vậy hai năm qua ngay cả nói chuyện cũng ít ỏi.

Kế tiếp là Thiệu Nhất Phong đến, cỡi áo khoác quân phục ra, bên trong là một cái áo sơ mi kiểu quân đội, nhìn càng anh tuấn bất phàm, thần thái toả sáng. Hoàn toàn không nghĩ thấy mùi máu tanh trên chiến trường, phảng phất hắn vẫn là chàng thiếu soái cười nhìn oanh ca yến vũ.

Khi nhìn thấy Văn Anh không tránh đi, trong mắt hắn lóe qua một tia kinh ngạc, sau đó giống như là bỏ tay với cô, cười lắc đầu.

"Mẫu thân."

Văn Anh đang bày bát đĩa, nghe được tiếng nói khẽ của thiếu niên.

Cô xoay người, thấy bả vai của người đến bị ướt, vội vàng lấy khăn tay lau nước mưa cho hắn, "Lớn như vậy rồi, còn không biết đút mưa?"

Thiệu Đình Ngọc chỉ cúi đầu, dùng con mắt tối đen nhìn cô, như mong muốn nghe được cô cần nhắc nói lời quan tâm.

Thiệu Đình Ngọc bây giờ đã mười tám, khuôn mặt non nớt khi xưa đã không còn, lông mày rậm đề lên xương mày cao cao, chỉ cần liếc một cái, vẻ tàn khốc hung ác ẩn chứa bên trong có thể dọa kẻ địch phải run chân. Hắn không giống Thiệu Nhất Phong từng học trường quân đội, đó là khí thế mà năm mười tuổi hắn tắm máu ra được.

Phụ đại soái không có quy tắc ăn không nói, ngủ không nói, tính khí của ba cha con đều không nhỏ, nói được một hồi đã bắt đầu tranh cãi.

Văn Anh bây giờ mới biết, hai người không phải vì ý kiến tác chiến không hợp, mà là đều nhún nhường nhau, từ chối thông gia.

Trong lúc này, Thiệu đại soái tức giận vỗ bàn: "Con gái nhà họ Khổng có điểm nào không vừa ý các cậu? Các cậu còn chọn này lựa kia, ra về bắt đắc đi cho tôi xem!"

Đương nhiên, hai người mặc dù muốn kết hôn, cũng không phải chọn cùng một người, Khổng gia có rất nhiều vị tiểu thư, chọn một người tuổi tác tương đương là được rồi.

Thiệu Đình Ngọc bình tĩnh mà đáp: "Đại ca đã đến tuổi mà vẫn chưa kết hôn, con làm em, sao có thể đi trước?"

Thiệu Nhất Phong trả lời càng vô lại hơn, "Thương nhân sắc mùi tiền, cô gái được bồi dưỡng từ đó không hợp ý con. Nếu con kết hôn, cũng nên cưới một cô gái dòng dõi thư hương giống như mẫu thân vậy, mẫu thân nói xem, đúng hay không?"

Văn Anh không đáp, chỉ kêu bọn họ dùng bữa, ba người nề tình gấp đĩa, sau đó sắc mặt phát khổ.

Nhìn lại trên bàn, lúc này mới để ý, một bàn toàn khổ qua xào, ngay cả canh cũng là canh khổ qua.

Văn Anh lấy đũa gấp cho mỗi người một miếng, mới thong thả mở miệng: "Hạ hỏa cho mọi người, ăn nhiều một chút."

Ba người đồng loạt không lên tiếng, cầm thìa nhìn một bàn khổ qua, lại không ai dám nổi câu.

Sau cơm tối, Thiệu Các Thiên gọi hai đứa con vào thư phòng nói chuyện, Văn Anh thấy người hầu dọn dẹp xong, mới chuẩn bị lên lầu.

Khi đi ngang qua một căn phòng nhỏ, đột nhiên từ trong đuổi ra một bàn tay, lôi cô vào.

Cô bị đặt lên tường, người đàn ông hơi cúi người, dưới áo sơ mi thấp thoáng lộ ra thân hình cường tráng, hơi thở nam tính phả vào mặt. Hắn hôn lên sợi tóc trên đầu cô, đang muốn hôn mặt, bị cô nghiêng đầu né tránh, hắn khẽ cười, "Văn bất công như vậy."

Cô hỏi: "Bất công chỗ nào?" Khó hiểu chuyển mặt về, lại bị hắn cúi đầu xuống hôn phải.

Hắn chỉ cần nhẹ bờ môi cô mà cọ xát, tư thái rất dung túng, nhưng bàn tay bên hông lại chiếm hữu cực mạnh mà ép cô về phía mình, trao đổi hô hấp nóng bỏng. Lúc cô thoáng giây dựa, hắn mở ra một nút áo trên cổ cô, bờ môi rơi xuống, khẽ cắn cái cổ trắng như tuyết một cái.

Văn Anh nện vào vai hắn, "Thiệu Nhất Phong!" Âm thanh đè thấp lộ vẻ tức giận.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, chính là đứa con riêng trên danh nghĩa của cô, Thiệu Nhất Phong.

Qua bảy năm, rất nhiều chuyện không thể không vượt qua kế hoạch và dự đoán của Văn Anh. Bảy năm trước cô cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, thời gian lâu như vậy, nếu không có di tình biệt luyện, vậy cũng đã đủ khiến cho tình cảm của người này lên men đến mức muốn lao ra khỏi lồng giam.

Văn Anh thật sự dùng trái tim để diễn, thậm chí mặc cho mình đưa tình cảm vào trong nhân vật, cho nên đối với hắn từng bước tiếp cận, cô đã không bài xích như trước đây, cô cũng cần duy trì phần cảm tình này.

"Thật nhỏ mọn." Thiệu Nhất Phong chậm rãi cài lại nút áo cho cô, nâng lên mặt cô, hai cái trán chạm nhau, cảm xúc sâu nặng trong mắt hắn dường như muốn tuôn trào ra, "Đối với tiểu tử kia thì ôn nhu săn sóc, đối với tôi lại keo kiệt hẹp hòi, tôi cũng mắc mưa, sao cô không lau giúp tôi?"

"Nếu cậu thật sự muốn tôi lau giúp, vậy ngoan ngoãn làm con trai tôi đi, đừng làm loại chuyện vượt khuôn phép này nữa."

Văn Anh khẽ thở hắt hắt, có chút tức giận nhìn hắn. Làn da cô trắng loáng như ngọc, gờ khắc này hai gò má ửng hồng như ráng mây đỏ, mắt phượng kiêu mị khép hờ, quả thực khiến người ta xúc động.

Hắn không nhịn được vuốt nhẹ sau gáy cô, tiếng nói khàn khàn, "Bảo bối đẹp như vậy, tôi làm sao nhịn được."

Từ rất lâu, hắn âm thầm không gọi cô là "mẫu thân" nữa, nhưng xưng hô cô như vậy vẫn là lần đầu tiên.

"Đừng gọi tôi bằng mấy kiểu xưng hô vớ vẩn kia." Cô cau mày, như một bà lão cứng nhắc, "Lại học được từ phòng khiêu vũ nào? Bớt làm bẩn tai tôi."

Hắn lại cực kỳ thích dáng vẻ cứng nhắc này của cô, điều này nói rõ, cô chỉ là bảo bối quý giá của một mình hắn.

"Được được, tôi biết rồi, sẽ không nói vậy nữa." Hắn lập tức cười đầu hàng.

Văn Anh không để ý đến điệu bộ bất cần đời của hắn, đang nghĩ tới chuyện khác, mở miệng dò hỏi, "Vị Khổng tiểu thư mà đại soái nói..."

"Thế nào?"

"Cậu quả thật đã đến tuổi thành hôn..."

Cô chỉ nói đến một nửa, nụ cười trên mặt hắn rõ ràng lạnh xuống, "Cô muốn tôi cưới cô gái đó?"

Văn Anh hơi do dự, "Tiểu Hồ còn nhỏ, nhìn có vẻ cũng không thích Khổng gia tiểu thư."

Ánh mắt Thiệu Nhất Phong đột nhiên trầm xuống, nhìn chằm chằm cô, phảng phất nếu cô nói thêm một chữ, hắn sẽ phải làm ra chuyện ngay cả chính mình cũng không thể tưởng tượng được.

"Cho nên? Muốn tôi vì 'con trai' cô mà hi sinh sao?" Lời nói của hắn như có gai.

Cô hơi dừng, vẻ mặt dần mềm xuống, giờ tay xoa xoa mặt hắn, "Cậu đó, tính tình quá hấp tấp."

Dáng vẻ này của cô cực kỳ hiếm thấy, dù cô thật lòng muốn hắn cưới cô Khổng tiểu thư kia, hắn cũng không muốn so đo.

"Cô yên tâm đi, 'con trai' cô không đơn thuần như cô nghĩ đâu, cậu ta không muốn kết hôn, thì không ai dám gả." Cuối cùng, hắn nắm chặt tay cô, hôn lên mu bàn tay, "Tôi cũng giống vậy."

Văn Anh sờ dĩ nhắc đến Không tiểu thư, cũng không phải thật sự để Thiệu Nhất Phong cưới đối phương, dù sao bây giờ trong lòng hắn đang có mình, cô còn chưa làm được chuyện đẩy một cô bé khác vào hố lửa.

Cô chỉ muốn dội một chậu nước lạnh, tạm thời làm nguội cảm xúc của hắn mà thôi. Cô luôn lo lắng nếu cứ tiếp tục chờ đợi như thế, sẽ phát sinh nhiều chuyện khó mà đoán trước.

Trở lại phòng ngủ, cô bật đèn, trong phòng sáng lên.

Lúc xoay người, bóng người đang ngồi trên bệ cửa sổ, khiến cô giật thót!

"Tiểu Hồ?" Cô thấy rõ là ai, mới hỏi: "Sao lại đến phòng mẹ... Con trèo cửa sổ vào?"

Thiệu Đình Ngọc đang lắp ráp một khẩu súng trong tay, mặc dù không có ánh đèn, chỉ dựa vào cảm giác, hắn vẫn linh hoạt lắp tất cả linh kiện về chỗ cũ, khớp ngón tay rõ ràng lướt qua lướt lại, tiết tấu nhanh chóng dường như ẩn chứa một loại nhịp điệu kỳ diệu nào đó.

Hắn lắc lư hai chân, như lúc còn nhỏ, cũng không ngừng đầu lên, gọi, "Mẫu thân tới."

"Thật là..." Văn Anh không làm gì được hắn, nhớ tới buổi tối hắn cũng không ăn bao nhiêu cơm, nên từ bàn trang điểm lấy ra một cái bánh bích quy, thuận tay dứt tới miệng hắn.

Mắt hắn còn đang nhìn chằm chằm khẩu súng, lại rất quen thuộc cán miếng bánh.

Văn Anh thấy hắn ăn gần xong, đang định rút tay về, đầu ngón tay lại bất ngờ bị ngậm liếm một cái.

Tìm cô chợt nhảy dựng, giương mắt nhìn, Thiệu Đình Ngọc vẫn chuyên chú chơi súng, phảng phất cử động vừa nảy chỉ theo thói quen.

Bởi vì sau đó đã bị động tác đẹp mắt giàu nhịp điệu trong tay Thiệu Đình Ngọc hấp dẫn, Văn Anh không phát hiện phần gáy tai hắn hơi hồng lên.

Ôi Hồ ới là Hồ, làm mẹ con đơn thuần không được sao... (π—π)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Quân phiệt chó săn (10)

Edit: Thiên Tình

Thiệu Đình Ngọc đưa khẩu súng đã ráp xong cho Văn Anh.

Văn Anh biết bên trong không có đạn, tiện tay nghịch một lát, cảm thấy kỳ quái, hỏi hắn: "Cho mẹ làm gì?"

"Cái này nhẹ nhất, thích hợp cho mẫu thân dùng."

Cô bắt đắc dĩ cười: "Nhưng mẹ không biết dùng súng."

"Con dạy người."

Hắn nhảy xuống bệ cửa, từ phía sau nắm chặt tay Văn Anh, bày tư thế, đưa súng nhắm ngay bọn họ trong gương.

Từ chiếc gương dài Tây Dương này, rãnh mạch soi ra cảnh tượng trước mắt, thiếu niên tuấn lãng khẽ ôm người đứng trước mặt. Người đã từng cầm tay dạy hắn dùng đũa, bây giờ vóc dáng lại có vẻ nhỏ nhắn, chỉ cao tới bả vai hắn, giống như đang rúc vào ngực hắn vậy.

Thiếu niên đã hoàn toàn trưởng thành, từ một đứa trẻ sống trong bầy chó, dưới sự nuôi dạy tỉ mỉ của cô, đã trở thành một chiến sĩ dũng mãnh. Chỉ có ở trước mặt cô, hắn mới có một chút ngây thơ như lúc nhỏ.

Mà thời gian rất chiều cô, dường như cô vẫn là nàng thiếu nữ văn tĩnh mà quả quyết của mười năm trước, chỉ có giữa hàng lông mày thêm vài nét thông dong từng trải.

Hắn cứ thế mà lấy súng nhắm ngay trái tim mình trong gương, bóp cò, trong miệng còn mô phỏng ra tiếng "đùng --".

Văn Anh chỉ cảm giác như mình bị bắn trúng, tim bỗng đập mạnh một cái.

"Tiểu Hồ!"

"Hửm?" Hấn nghiêng nghiêng, như đang hỏi làm sao vậy, giống hệt hồi nhỏ.

"Không được làm liều." Cô không hiểu vì sao lại hoảng hốt, giống như có chuyện gì đang vượt qua tầm khống chế của mình, chỉ có thể nghiêm túc dặn dò hấn.

Nhưng câu nói này cũng là không đầu không đuôi.

Thiệu Đình Ngọc về nhìn cô hồi lâu, nhẹ nhàng "a" một tiếng.

*

Văn Anh ở thế giới này đã lâu, khi nhiệm vụ ở vào trạng thái đình trệ, cô cũng không cố thử qua ải, mà đúng lúc điều chỉnh trạng thái của mình thành hướng thụ sinh hoạt.

Ngoại trừ tiêu khiển trong nhà, thỉnh thoảng cô cũng sẽ ra đường nghe hí kịch, đi dạo phố. Điện ảnh thì không xem nhiều, ở hiện đại đã xem qua phim màu, thế nên lúc này từ tình tiết đến chất liệu của phim đen trắng đều không thể thu hút được cô, ngược lại thì làn điệu ngâm xướng ê a trong kịch viện, cô lại thích hơn.

Hôm nay cô như mọi ngày muốn đi nghe hí khúc, sáng sớm rời giường, trước tiên coi sóc nhà bếp chuẩn bị bữa sáng.

Đang ngồi ăn cơm, Thiệu Nhất Phong từ phía sau đi tới, ý vào phòng ăn không người, làm càn ôm chầm bờ vai cô, hôn một cái lên đầu, nói: "Chào buổi sáng."

Văn Anh đang gấp dưa, đã sớm nhận ra tiếng bước chân, lại không nghĩ tới hấn sẽ làm như thế.

Lúc hấn cười ngồi xuống, cô mới phản ứng lại, vén vài sợi tóc bị rơi rớt, tức giận quở trách hấn, "Không đứng đấy!"

Hấn cũng không cãi lại, chỉ chống cằm, nghiêng đầu nhìn cô cười, ngón tay không thành thật bò lên mu bàn tay cô, thể hiện trọn vẹn câu "không đứng đấy" đến cực hạn.

Đột nhiên, tầm mắt hấn lướt qua vai cô, như là nhìn thấy ai.

"Ăn cháo, hay bánh mì nướng?" Văn Anh không phát hiện đôi mắt hấn có biến hóa, khi nghe được câu trả lời là "cháo", bèn tự tay múc một chén đặt trước mặt hấn.

Thiệu Nhất Phong gấp lấy gỏi khoai tây, nhưng lần nào cũng chỉ gấp được vài sợi, thử hai, ba lần đều như vậy.

Văn Anh không nhịn được cười, lấy dưa gấp vào chén cho hấn.

Hấn lại được voi đòi tiên mà yêu cầu, "Cô dứt tôi đi." Cặp mắt đào hoa nhẹ nhàng nháy mắt với cô, mặc sức thi triển sức hấp dẫn của mình.

Sự thật chứng minh, phụ nữ cũng sẽ bị sắc đẹp mê hoặc, và lại cô biết rõ tính tình của hấn, nếu như không dứt, hấn liền dám luôn nhìn cô bất động như thế, càng khiến người ta đau đầu.

Thế là Văn Anh tức giận nhét dưa vào miệng hấn, chỉ nghĩ đến động tác hung bạo, nhất thời quên mất đây là dưa của mình.

Cô vừa định rút dưa về, lại phát hiện rút không ra, khi nhìn lại, chỉ thấy đầu dưa bên kia bị hấn cắn trong miệng không buông, ngừng vài giây, mới nhả ra mà nuốt đồ ăn vào.

Nhưng mắt hấn luôn nhìn cô, dường như chứa đựng hàm ý, dư vị một lát mới nói: "... Ừm, ăn ngon."

Mặt Văn Anh "bùm" một cái đỏ rực lên.

Mãi đến khi Thiệu Đình Ngọc cũng ngồi xuống, nét ửng hồng trên mặt cô vẫn chưa tan.

Thiệu Nhất Phong thấy Thiệu Đình Ngọc không nói một lời, như là cảm thấy thú vị, gõ mặt bàn một cái.

Hấn không nghĩ tới đối phương giữ được bình tĩnh như vậy.

Nếu muốn nói trong nhà này, người có thể nhận ra tâm tư của Thiệu Đình Ngọc, chỉ sợ cũng chỉ có chính Thiệu Nhất Phong, người cũng ẩn giấu tâm tư tương tự. So với hấn, đối phương giấu giếm càng sâu hơn. Nếu không phải hấn vô tình phát hiện, trong một lần bị thương ý thức không tỉnh táo, đối phương lầm bầm tên Văn Anh, hấn cũng sẽ không phát giác.

Hấn còn nhớ phản ứng khi đó của mình, dùng từ khiếp sợ e rằng không đủ để hình dung.

Thiệu Nhất Phong và Văn Anh không có quan hệ máu mủ, Văn Anh chưa từng nuôi hân, từ lúc bắt đầu hai người đã thuộc kiểu đối chọi giữa những người bằng tuổi. Cô rất có sức hút, ngay cả tư tưởng bảo thủ đặt ở trên người cô cũng trở nên khả ái, sớm chiều ở chung, nảy sinh hảo cảm với cô là chuyện tự nhiên bất quá.

Nhưng đối phương là do Văn Anh một tay nuôi lớn, mặc dù không phải quan hệ mẹ con, cũng hân là chị em hoặc là cái gì khác. Dù sao cô cũng chưa thật sự làm mẹ bao giờ, hân vẫn cảm thấy đáng về nghiêm mặt dạy dỗ của cô, giống như một người chị gái không hiểu lại phải vờ như hiểu vậy.

Lý do duy nhất mà hân có thể nghĩ đến chính là, Thiệu Đình Ngọc căn bản không xem Văn Anh là người thân, hoặc là nói người thân trong suy nghĩ của bọn họ hoàn toàn khác biệt với suy nghĩ của Thiệu Đình Ngọc.

Dù sao thẳng nhóc đó từng sống trong ổ chó sáu, bảy năm mà...

Trong khi hân đang trầm tư, Văn Anh đã ăn sáng xong, nói là hôm nay mình chuẩn bị đi kịch viện.

"Không được!" Thanh âm phản đối phát ra từ hai hướng khác nhau.

Văn Anh xem bên trái lại nhìn bên phải, "Làm sao vậy?"

Thiệu Đình Ngọc nói: "Nếu mẫu thân nhất định phải đi, vậy con sẽ đi theo."

"Không phải Tiểu Hồ không quá thích nghe hí khúc sao?"

Cô vừa phát ra nghi vấn, lại nghe Thiệu Nhất Phong mở miệng: "Dạo này thế cuộc căng thẳng, tiền tuyến lúc trước lại đang giao chiến ở tình kẻ bên, phụ thân lại có xung đột với hắc bang, vật tư quân bị thiếu hụt, cho nên mới nghĩ tới biện pháp kết thông gia với thương nhân."

"... Không phải nói quy tắc giang hồ, không tai vạ vợ con sao?"

"Cô còn biết quy tắc giang hồ?" Thiệu Nhất Phong không được nhìn cười, lập tức dung túng nói, "Cô nói cũng đúng, bọn họ không dám manh động. Chẳng qua vẫn nên có người đi với cô mới yên tâm, hôm nay đúng dịp tôi không rảnh, vậy để "con trai" cô cùng đi thôi."

Văn Anh nghe ra ý bốn cột trong lời của hân, nó phát ra từ đối thoại ngầm lúc trước của bọn họ, cô bèn trừng hân, khiến hân thu bớt lại.

Thiệu Đình Ngọc được sự chấp thuận của cô thì không nói gì thêm nữa, dường như không phát hiện bầu không khí không tầm thường giữa họ, chỉ là lúc mức cháo, không cần thận đồ vài giọt ra ngoài.

*

Kịch viện ở thời đại này thường sẽ ứng xử tùy loại người, với thân phận như Văn Anh, sẽ được mời đến nhả gian lâu hai, không cần đưa vé, còn phải dâng trái cây điểm tâm.

Không lâu sau, trước màn che, dưới ánh lửa khói mù làm nổi bật, một diễn viên vẽ mặt hoa sẫm vai linh quan lượn ra sân khấu, khán giả dưới đài dĩ nhiên dòn dập vỗ tay trầm trồ.

Bởi vì hôm nay có Thiệu Đình Ngọc theo bên người, vừa thấy là nhị công tử nhà đại soái, họ bèn bùng ra một hộp thuốc lá.

Văn Anh cảm ơn xong, lại như cảnh cáo liếc nhìn Thiệu Đình Ngọc, "Đừng học hư."

Thiệu Đình Ngọc rất là vô tội nhìn lại.

Ánh mắt hân lúc nào cũng lộ ra vẻ tàn nhẫn, chỉ ở trước mặt Văn Anh, mới thu lại tính công kích.

Hôm nay hân ăn mặc đặc biệt giống công tử nhà giàu, đầu đội mũ mỏ vịt, ngồi xổm bên cạnh Văn Anh, từ dưới mũ ngẩng đầu nhìn lên, thuần túy ngây thơ vô tội.

Văn Anh bị hân nhìn như thế, tức khắc cảm thấy mình chuyện bé xé ra to, thuận tay cầm một miếng điểm tâm đút cho hân.

Có thể là do hồi nhỏ đã quen đút, cô luôn dùng tay khi cho hân ăn, hân nhân tiện có thể liếm đến đầu ngón tay của cô.

Nhưng hôm nay cô vừa đút điểm tâm xong, lập tức thu tay về.

Con mắt Thiệu Đình Ngọc đột nhiên xẹt qua một tia tàn bạo, cảm thấy nóng nảy xao động.

Tuy vậy, lúc tay áo của Văn Anh suýt rơi vào tách trà, hân vẫn đứng lúc nhìn thấy, tiếp được tay áo, cẩn thận mà nâng nó ra.

Lực chú ý của Văn Anh chuyển lại đây, vừa khen ngợi hân một câu, đã bị tiếng ồn dưới lầu hấp dẫn.

Thì ra là có quân nhân gây sự, coi trọng một nữ sinh xinh đẹp, còn miệng lưỡi thô tục. Nhưng nữ sinh này cũng không đơn giản, có mang theo hộ vệ,

không chịu được quấy rối vô cơ bèn lập tức đáp trả.

Bây giờ là thời đại vũ lực lên ngôi, có lính lưu manh gây sự là chuyện thường gặp, mặc dù dưới lầu tách trà bình trà bay đầy trời, người trong kịch viện đều tập mãi thành quen, chỉ chờ người ta quấy đủ rồi lại đi an ủi, còn là an ủi phe gây chuyện.

Văn Anh nhủ mày, "Tiểu Hồ, gọi người đi xử lý đi."

Thiệu Đình Ngọc thờ ơ liếc nhìn tình cảnh dưới lầu, nghe được lời của cô mới vẫy tay tìm người đi xuống.

Ở địa bàn này dù ngang tàng tới đâu cũng không bằng người của Thiệu gia, kẻ kia vừa nghe lập tức kinh sợ, còn định đi tới tạo mối quan hệ, nhưng đã bị đuổi ra ngoài.

Sau lần giúp đỡ này mới phát hiện thật trùng hợp, cô nữ sinh kia chính là Khổng gia tiểu thư mà gần đây bị bọn họ nhắc tới, là người tuổi nhỏ đứng hàng thứ tư, nếu Thiệu Đình Ngọc kết thông gia, ước chừng sẽ chọn cô bé này.

Nói vậy đối phương hẳn cũng biết chuyện hai nhà đang thương nghị, khi tới đây cảm ơn, không chớp mắt nhìn chằm chằm Thiệu Đình Ngọc. Cuối cùng đối phương còn gật gù, "Khá đẹp."

Văn Anh nhìn không được nở nụ cười.

Thiệu Đình Ngọc rất không vui, thừa dịp Văn Anh không chú ý, lạnh lùng nhìn cô bé kia một cái, khiến tứ tiểu thư người ta phải co rụt về sau.

Chờ hí kịch kết thúc, Văn Anh lễ phép đề nghị đưa Khổng tứ tiểu thư trở lại, lúc này bị quân nhân gây rối, đối phương quả thật có chút không an tâm, lập tức gật đầu đồng ý.

Khổng tứ tiểu thư rất hoạt bát, dọc đường đi cứ lúi rúi nói không ngừng, làm Văn Anh cười liên tục.

Bất thành lĩnh, lúc xe đi ngang qua một quán cà phê, Văn Anh lơ đãng từ cửa sổ nhìn thấy Mị Hề, ngồi đối diện cô ta là một người đàn ông lạ lẫm, mặc áo dài nam kiểu cũ, mặt mày sắc bén, rất có khí thế.

"Làm sao vậy?" Thiệu Đình Ngọc chú ý tới cô đang nhìn về một chỗ, theo tầm mắt nhìn sang, ánh mắt cũng ngưng tụ.

Thân là Thiệu phủ nhị công tử, hẳn đương nhiên biết người đàn ông này, đó là nhân vật cầm đầu hắc bang mà gần đây đang có mâu thuẫn với Thiệu Các Thiên.

Văn Anh liếc nhìn Khổng tứ tiểu thư, đờ lại tay hất, dùng mắt ra hiệu: Trở về nói sau.

Hắn rất ăn ý ngậm miệng không nói.

Văn Anh luôn phải người chú ý động thái của Mị Hề, nhưng đối phương không phải dạng vừa, không phải lần nào cũng có thể bắt kịp cô ta. Lần này trong lúc vô tình phát hiện người đàn ông này, liệu có liên quan đến nhiệm vụ không?

Cô đang suy tư, con đường phía trước truyền lại âm âm truyền đến tiếng nổ vang, đột nhiên, tiếng súng bốn phía!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Quân phiệt chó săn (11)

Edit: Thiên Tinh

Ở thời đại chiến tranh loạn lạc này, thường phát sinh những chuyện như đầu súng, chỉ là rất ít người không có mắt, dám động lên đầu kẻ hùng cứ một phương như Thiệu Các Thiên.

Người đi đường la hét chạy trốn, tiếng súng không dứt bên tai, mọi thứ hỗn loạn.

Văn Anh đương nhiên là ngay lập tức muốn bảo vệ Thiệu Đình Ngọc, nhưng động tác chậm một bước, ngược lại bị Thiệu Đình Ngọc che chở. Chàng trai này đã trưởng thành, lồng ngực rộng rãi, tựa hồ có thể dùng ôm ấp tạo ra một nơi khiến người ta an tâm.

Cô ngần ngại, lần đầu tiên nhận ra hắn đã không phải là đứa bé mà mình luôn bảo hộ phía sau.

"A --" Lúc đạn xuyên thủng cửa kính, Khổng tứ tiểu thư phát ra tiếng rít gào sợ hãi.

"Dùng ớn."

Thiệu Đình Ngọc một tay bảo vệ Văn Anh, một tay lấy súng, cánh tay duỗi ra ngoài cửa xe, thời gian từ lúc phân rõ phương hướng đến bắn ra liên tục ba phát chỉ trong nháy mắt, mục tiêu phút chốc ngã xuống đất.

"Trong xe không an toàn, mau thân..."

Hắn dừng lại một giây, dù sao trong quá trình di chuyển, không có đồ vật che chắn, cũng rất nguy hiểm.

Văn Anh gật đầu, sợ hãi không bận tâm, không thể không dặn dò: "Bảo người chiêu cố tử tiểu thư."

Nói đơn giản, từ trong xe nhanh chóng chạy đến dưới toà nhà, tồn không tới ba, bốn giây.

Nhưng Khổng tử tiểu thư vẫn là học sinh, đột nhiên gặp phải chuyện như vậy, quá mức khẩn trương, mặc dù có người bảo hộ ở hai bên, nhưng khi nghe tiếng súng lại vô ý thức bắt lấy cánh tay Văn Anh, còn bản thân thì rúc vào phía sau cô!

Vòng bảo hộ bị cô bé này kéo ra một khoảng trống, lại một tiếng súng vang lên, là hướng về phía Văn Anh!

Đồng tử của Thiệu Đình Ngọc chột co rụt, đến khi hoàn hồn, hắn đã chắn cho cô, trên vai phải bị găm một viên đạn.

Hắn giơ tay định nổ súng, bấp thịt lại bất giác run lên, bắn lệch hướng.

Ngần cân treo sợi tóc, Văn Anh liền mạch bắn ra một phát súng.

Đó là khẩu súng dành cho nữ giới mà trước đó Thiệu Đình Ngọc vừa đưa, thời khắc nguy cơ, cô luôn cầm trong tay.

Có lẽ nguy cơ kích phát tiềm năng con người, cô cơ hồ không chút nghĩ ngợi bắn súng, một lần là trúng.

Trong khoảnh khắc đó, cô nhớ tới hồi nhỏ chơi trò bắn bong bóng. Mỗi lần bắn súng, thời gian dường như trôi qua thật chậm, như pha quay chậm lúc chiếu phim, đạn bay trên không, lún vào bong bóng, "bùm" nổ tung ra.

Thiệu Đình Ngọc bắt lấy bàn tay lạnh như khối băng của cô, liếc nhìn kẻ kia, "Chưa chết." Lập tức sai người cho thêm một phát.

Tựa hồ đang dùng hành động này nói cho cô biết, người không phải do cô giết, không cần sợ hãi.

Văn Anh không biết đến tốt cùng đối phương đã chết chưa, nhưng cảm giác tối tăm vì lần đầu tiên giết người mang đến, lập tức tan ra. Nhóc chó săn của cô, đã có thể bảo vệ cô rồi.

Ngoại trừ vừa mới bắt đầu gặp phải đánh lén không kịp phòng bị, người của phe họ có chút rối loạn, nhưng sau đó tổ chức nghiêm chỉnh huấn luyện của quân đội lập tức được bộc lộ, kẻ ám sát hoặc bị bắt hoặc trốn chạy, quân lính tan rã.

Khổng tử tiểu thư cũng được đưa về nhà an toàn, lúc cô bé về tới nhà, môi vẫn trắng bệch, như là muốn nói gì đó với Văn Anh, nhưng sợ ánh mắt của Thiệu Đình Ngọc, một chữ cũng không thốt ra được.

Chuyện lần này, thay vì nói là kế hoạch ám sát đường hoàng, chẳng bằng nói là một cuộc dò xét, một lời cảnh cáo.

Sau khi trở lại dinh thự, đại soái biết được tin tức cũng chỉ trấn an Thiệu Đình Ngọc đang bị thương, ngoài ra cũng không nói gì thêm.

Thiệu Nhất Phong biết được Văn Anh không bị thương, cũng lười truy cứu.

Nếu không phải biết Thiệu Đình Ngọc có thể bảo vệ Văn Anh, ngay từ đầu hắn đã không để cô ra ngoài.

Vết thương của Thiệu Đình Ngọc không quá đáng ngại. Hắn bước ra từ mưa bom bão đạn, lúc chắn súng đã tránh đi vị trí trọng yếu, sau khi làm xử lý, chỉ cần không cử động mạnh, dưỡng vài ngày sẽ khỏe lại.

Văn Anh lại là lần đầu gặp đầu súng, đối những người đàn ông kia là chuyện như cơm bữa, đối với cô lại là kinh tâm động phách.

Đến buổi tối, cô lẩn qua lộn lại ngủ không được, bỗng có người đẩy cửa đi vào, ánh đèn đổ xuống mặt đất.

"Ai đó?"

"Là con." Âm thanh của Thiệu Đình Ngọc vang lên trong bóng tối, nương nhờ ánh trăng, Văn Anh nhìn thấy trong ngực hắn còn ôm một cái gối.

Cô hỏi: "Sao vậy?"

Hắn dè dặt nhắc lên một góc chăn, "Giết người, ngủ không được. Con có thể ngủ chung với mẫu thân không?"

Đúng là nói ngược.

Văn Anh nhìn không được cười, nói câu "Được rồi", mặc hấn chui vào chăn.

Cảm giác có một người khác ở bên cạnh mình hiển nhiên không giống nhau, khí tức trên người hấn cuộn cuộn không ngừng truyền đến, khiến tâm trạng luôn căng thẳng của cô dần thả lỏng, hình ảnh trán của kẻ ám sát bị bắn trúng, ngã vật xuống đất không còn xuất hiện nữa.

Cô an tâm chuẩn bị ngủ, lại nghe được người bên cạnh nhích tới nhích lui.

Cô cách chăn vỗ hấn một cái, "Ngủ nhanh đi."

"... Hôn ngủ ngon đâu?" Hấn bỗng hỏi.

Trước khi phân phòng, lúc Thiệu Đình Ngọc còn nhỏ, Văn Anh luôn hôn vào trán hấn, đó là vũ khí tuyệt hảo nhằm để động viên hấn. Nụ hôn có thể truyền tải rất nhiều cảm xúc, dù trước đây hấn cái gì cũng không hiểu, nhưng câu kính báo an tới đâu cũng sẽ vì thế mà bình ổn lại.

Văn Anh còn chưa lấy lại tinh thần, đã phát hiện người bên cạnh ngồi dậy, sau đó cúi người qua, hôn lên trán cô một cái, động tác rất chậm, vô cùng dịu dàng, hơi thở sạch sẽ theo đó mà truyền tới.

"Con lớn rồi, hay để con hôn thân mẫu đi."

Hấn tự nói một mình, lần nữa nằm trở về, nghiêng thân, giống như hồi nhỏ khi cô dỗ hấn ngủ, vỗ nhẹ vào chân cô, "Ngủ đi."

Văn Anh dở khóc dở cười, lại cảm thấy an tâm lạ thường, trong tiếng vỗ nhịp nhàng đó, cô ngủ thiếp đi.

*

Chuyện tranh đấu có thể gác qua một bên, nhưng trước khi phát sinh vụ nổ, cảnh tượng nhìn thấy ở quán cà phê, Văn Anh vẫn ghi nhớ trong đầu.

Cô bảo Thiệu Đình Ngọc tra xét theo hướng này, quả nhiên phát hiện Mị Hề và người lãnh đạo hắc bang Phương Đồng Khai có một mối liên hệ mật thiết.

Kỳ thực trước đây, cô từng đặt câu hỏi, sở dĩ mình không thể hoàn thành nhiệm vụ, là do Mị Hề đã giấu đi một nhân vật then chốt. Còn tại sao trên bàn vẽ lại không hiển thị... Giả thiết là đối phương cũng như cô, sau khi nhiệm vụ hoàn thành có thể được đủ loại khen thưởng, vậy nếu có một phần thưởng có khả năng ẩn giấu, vấn đề liền có thể giải quyết dễ dàng.

Cô hoài nghi Phương Đồng Khai chính là nhân vật then chốt đó.

Nói vậy, ngoại trừ bản vẽ nguồn sáng, khi cô đến gần nhân vật có độ sáng cao, sẽ có một cảm giác liên kết vi diệu. Nếu có thể chính diện gặp mặt đối phương, có lẽ cô có thể tiến thêm một bước khẳng định.

Cô bảo nhóc chó sẵn chú ý giúp cô, lại không nói nguyên do, hấn cũng không hỏi, chỉ đưa những tin tức thu thập được đến trước mặt cô.

Mãi đến một ngày nọ, khi đã xác nhận đối phương quang minh chính đại lộ diện ở Bách Nhạc môn, Văn Anh ngẫm nghĩ nhiều lần, mới nhờ Thiệu Nhất Phong dẫn cô đi.

So với Thiệu Đình Ngọc, Thiệu Nhất Phong quanh năm ra vào những nơi như thế này hiển nhiên thích hợp làm người dẫn đường hơn.

Nếu như hấn không dẫn binh đánh trận, ngược lại có thể trở thành một nhà ngoại giao xuất sắc. Khi giao thiệp khắp nơi, tự nhiên sẽ hẹn gặp ở những nơi náo nhiệt như vũ trường chẳng hạn.

Người của thời đại này cũng không e dè nghị sự ở vũ trường, mà đó còn là một kiểu trào lưu.

Thiệu Nhất Phong làm một nghi thức chào kiểu Tây Dương, vô cùng lịch thiệp nói: "Sẵn lòng cống hiến sức lực vì mẫu thân." Bị Văn Anh tròn mắt một cái.

Hấn cũng không ngạc nhiên khi Văn Anh lại đột nhiên có ý tưởng như thế, hấn vẫn cảm thấy, vị kẻ mẫu này của mình là một cô gái rất đặc biệt. Cô thuộc nằm lòng chuẩn mực của nữ giới, nhìn như có nề nếp, lại biết đạo lý dạy theo năng khiếu từng người, nuôi nấng Thiệu Đình Ngọc thành tài.

Trong rất nhiều việc nhỏ đều tiết lộ cô có lòng hiếu học, cô không phản đối bọn họ yêu đương tự do, thậm chí đối với nó còn tràn ngập chờ mong, nhận được món quà là một khẩu súng cũng không hoảng sợ, trải qua một lần nguy hiểm, súng liền không rời tay, thậm chí âm thầm mời người đến dạy cách sử dụng nó.

So với một phụ nữ bảo thủ, chân chính mềm yếu mà cần người bảo vệ, nhất cử nhất động của cô càng giống một phụ nữ độc lập hiện đại, biết rõ mọi thứ đều phải dựa vào chính mình.

Cô quy củ và cứng nhắc đều là kết quả mà hoàn cảnh gia đình mang đến, đôi khi hấn nhìn bộ quần áo cổ điển hoa lệ của cô, lại như đang thấy một bộ gông xiềng nặng nề, đeo lên người cô, trói buộc cô hướng tới thế giới mới.

Nhưng hẳn cũng cho rằng, công xiêng sớm muộn sẽ bị gỡ xuống, không có gì có thể ngăn cản cô muốn được tìm hiểu và mong đợi vào những điều mới mẻ.

Ai ngờ bọn họ vừa đến trước cửa vũ trường đông đúc này, không đợi vào cửa, đã ở bên ngoài gặp được Phương Đồng Khải.

Lần này, đối phương mặc một bộ âu phục đen, bao bọc một thân hình tràn ngập sức bật, cả người có vẻ rất lịch sự, nho nhã lễ độ chào hỏi Thiệu Nhất Phong.

Ở bên ngoài, bọn họ còn chưa trở mặt.

Thiệu Nhất Phong nhường mảy, như cười như không, "Còn chưa cảm ơn Phương lão đại đã chiếu cố mẫu thân của tôi nữa."

Lúc này Phương Đồng Khải mới đưa mắt nhìn Văn Anh, không biết tại sao, chỉ vừa nhìn, hẳn đã thấy được suy nghĩ ẩn giấu dưới bộ trang phục hoa lệ cầu kỳ của cô, có lẽ khí tức này quá tương tự, không khỏi làm hắn nhớ tới bản thân mình, bất giác nở nụ cười.

Nếu cô không phải là thái thái của Thiệu Các Thiên, không chừng có thể làm tri kỷ.

Văn Anh gật đầu với hắn, nhìn như bình tĩnh, trong lòng lại thờ dài một hơi.

Ngay khoảnh khắc hai người đến gần, cô chỉ có một ý nghĩ, quả nhiên là hắn.

Trong lúc song phương đang giao phong, một người có vẻ là trợ thủ kẻ vào tai Phương Đồng Khải nói mấy câu.

Phương Đồng Khải lần nữa đánh giá Văn Anh một phen, mới chấp tay với Thiệu Nhất Phong, cười nói: "Không nghĩ tới thiếu soái lại giận dữ vì hồng nhan, là tôi lỗ mắng."

Thiệu Nhất Phong trầm kinh ngạc, trên mặt lại ung dung thân nhiên, sau khi từ biệt đối phương, mới có người đi tới nói mấy câu.

"Thế nào?" Văn Anh thấy hắn dừng lại, không khỏi hỏi.

Thiệu Nhất Phong nhìn cô đầy ẩn ý, nở nụ cười, "Không hổ là "con trai" của mẫu thân, tiểu tử kia vừa quậy tung một sào huyết của Phương Đồng Khải, còn chặt hai tay của trợ thủ hắn. Mẫu thân đoán xem, sau đó thế nào?"

Cô mượn tay áo rộng lớn che đây, néo cánh tay hắn, "Đừng giả bộ ngớ ngẩn, nói mau!"

"Hắn lại đưa hai cái tay kia cho Không gia, mở nắp ngay trước mặt Không tử tiểu thư, nghe nói Không tử tiểu thư sợ đến tái mét, hẳn chỉ nói, đó là quà bồi thường vì lần trước đã khiến đối phương giận mình."

Văn Anh hít vào một ngụm khí lạnh.

Thiệu Nhất Phong lại vỗ tay, còn nháy mắt mấy cái với cô, "Một mũi tên trúng hai con nhạn. Tôi từng nói gì nhỉ? Con trai cô không muốn kết hôn, thì không ai dám ép hắn."

Tuy tin tức nghe rộn cả người, nhưng rốt cuộc mọi chuyện đã lắng xuống, nhiệm vụ cũng có tiến triển, Văn Anh lần đầu tiên đến vũ trường, vẫn muốn mở mang tầm mắt một phen.

Lại nói, cô cảm thấy với tính khí của nhóc chó săn, nếu không phải người mà hắn thích, có thể giải quyết dứt khoát cũng là may mắn cho cô bé kia.

Có lẽ là hành động kéo cô ra chấn sủng của Không tử tiểu thư lần trước đã chọc giận hắn, tuy rằng trong nháy mắt đó cô cũng mất sạch hảo cảm với đối phương, nhưng dù sao không coi là lỗi lầm lớn, chỉ là quá tự lợi mà thôi.

Màn đêm buông xuống, trên đỉnh tháp của Bách Nhạc môn rạng ngời ánh sáng, dàn nhạc jazz tấu lên một vũ khúc lãng mạn, người trong sàn nhảy đung đưa thân thể, hiển lộ hết sự xa hoa phong tình.

Đây là một loại lay động mang tính cảm nhiễm làm cho người ta say mê hưởng thụ, lúc Văn Anh ở Bách Nhạc môn tạm thời không dám vượt quá giới hạn, sau khi về phòng, dùng máy quay đĩa bật một bài nhạc, thử nhẹ nhàng mà lắc lư trên sàn gỗ, thỉnh thoảng nhón chân xoay nhảy.

Cô nhớ tới Mị Hê, hôm nay cô ta không ở Bách Nhạc môn, không biết là tới chỗ Phương Đồng Khải, hay đang ở cạnh Thiệu Các Thiên.

Bằng thủ đoạn của đối phương, bây giờ cô mà đi lung lạc Phương Đồng Khải đã không thực tế, trừ việc này, chỉ còn một biện pháp, đó chính là Phương Đồng Khải biến mất khỏi bản vẽ, tức là từ vong..

Nghĩ tới đây, cô rung mình một cái, tay đã bị người kéo qua, lập tức sà vào một cái ôm quen thuộc.

Thiệu Nhất Phong dẫn dắt cô, theo điệu nhạc mà đung đưa, cúi đầu cười khẽ, "Nhảy thật đẹp."

Văn Anh không lên tiếng, hẳn cũng không nói gì nữa, hai người nhảy xong một khúc, hắn mới hỏi: "Có muốn ném thử những thứ khác không?"

"Hửm?" Cô ngửa đầu, phát ra tiếng nghi vấn.

Hắn đưa hộp quà đến trước mặt cô, cô mở ra, chỉ thấy bên trong là một bộ sườn xám bằng gấm có thêu đuôi phượng, hoa lệ mà tao nhã.

Cô do dự nhìn hắn, trong mắt hắn chứa đầy sự cố vũ, cô gạt đầu.

Lát sau, cô mới từ phòng tắm đi ra.

Cô luôn ăn mặc bảo thủ, quần áo che kín mỗi một tấc da thịt, yêu thương vô hạn mà cất giấu chúng.

Đây là lần đầu tiên, cô để lộ mu bàn chân trắng như tuyết, hai cánh tay vươn ra ống tay áo ngắn, bóng loáng mà trắng nõn, phần gáy trắng hồng như cánh sen, chỉ nhìn thôi, đã làm cho tinh thần người ta chấn động và hướng thụ đến vô hạn.

Dù Thiệu Nhất Phong từng vô số lần tưởng tượng về làn da của cô, nhưng chưa bao giờ mang cho hắn cảm giác rung động bằng khoảng khắc tuyệt đẹp này.

Con người của hắn lập tức tối xuống, lấy ra đôi giày cao gót từ một cái hộp khác, cam tâm tình nguyện quỳ một gối, cầm lấy chân cô, giúp cô mang giày.

Sau đó hắn làm động tác mời khiêu vũ.

Cô đặt tay vào lòng bàn tay hắn.

Nhưng đã lâu không mang giày cao gót, khi xoay tròn, chân cô đột nhiên bị xiêu vẹo, sau đó ngã vào ngực hắn.

Thiệu Nhất Phong như là không nhận được nữa, ôm lấy eo cô, đặt lên giường.

"Em nói em không thích tôi xưng hô lung tung, vì thế tôi hỏi tỳ nữ của em." Hắn theo đó mà cúi người, âm thanh khàn khàn, mang theo hơi thở nóng rực kề sát cô, "Nhũ danh của em là Tỏa Nhi, đúng không?"

Văn Anh nắm áo sơ mi của hắn đến nhăn nhúm, gật gật đầu.

"Tỏa Nhi..." Hắn khàn giọng cười khê, kèm theo là một cái hôn rơi vào chóp mũi cô, "Hãy để anh mở em ra."

Tỏa nghĩa là ổ khóa, ý là thiếu soái muốn mở khóa (Ổ卅Ổ)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Quân phiệt chó săn (12)

Edit: Thiên Tinh

Trong phòng chỉ có bật một chiếc đèn trên tủ đầu giường, ánh sáng mờ mờ, ánh ra quầng sáng lưu ly rực rỡ, đến khi tia sáng chiếu đến mạn giường nơi hai người họ, đã mờ ảo không rõ.

Văn Anh ngã ngửa vào cái chăn lông ngỗng, tay chạm đến một mảnh trơn mềm, khó mà nắm lấy.

"... Tôi là kẻ mẫu của cậu." Âm thanh của cô nhẹ như lông chim, giọng điệu không giống cảm ghét khước từ, mà như một lời nhắc nhở.

Ngón tay khô ráp của hắn vuốt nhẹ lên khuôn mặt cô, chậm rãi nói: "Đúng rồi, là kẻ mẫu nhỏ hơn tôi một tuổi. Tôi thường hay nghĩ, nếu em không gả cho phụ thân, có lẽ sẽ gả cho tôi."

"Lẽ nào tôi nhất định phải gả tới Thiệu gia các người sao?" Cô né tránh tay hắn, "Phụ thân cậu là ép cưới, cưới xong lại bỏ mặc, còn cậu, ham muốn vợ của phụ thân mình, phẩm tính cũng không tốt hơn bao nhiêu. Tôi không muốn gả cho ai cả."

"Lẽ nào em không thích tôi sao?"

Hắn thấy cô dù đang tức giận vẫn còn thông thả nói chuyện, bèn nở nụ cười, không nhận được cái đầu hôn cô. Môi, gò má, sau tai, hơi thở nóng ướm làm thân thể cô như nhũn ra, hắn nói: "Không thích tôi hôn em như vậy?"

"... Không thích."

"Nhưng tôi rất thích..." Mười ngón tay của hai người chầm chậm ma sát, thấy vẻ phòng thủ trong mắt cô dần tan ra, phảng phất tuyệt tan vào ngày xuân, biến thành một đầm xuân thủy, có chút đáng thương nhìn mình. Hấn không khỏi hôn lên mắt cô, tiếng nói hơi khàn trầm ngập từ tính, "Mỗi buổi tối khi đi ngủ tôi luôn nghĩ tới em, suy nghĩ lúc nào tôi mới có thể hôn được em, lúc nào mới có thể giống như bây giờ, đè em ở trên giường, áp chế đến khi em không thể phản kháng, chỉ có thể tự đưa mình vào miệng tôi."

Lời này ẩn chứa quá nhiều hàm nghĩa đen tối, cô chỉ vừa nghĩ tới, hai gò má đã đỏ lên vì giận dữ, khề quát: "Thiệu Nhất Phong!"

"Lẽ nào Tòa Nhi không biết, tôi thích nhất dáng vẻ tức giận của em..."

Cô bồng che miệng hấn, xấu hổ bức bối trừng mắt, "Miệng mồm không đang hoàng, mau thả tôi ra, về phòng mình mà phát điên đi."

Hấn mặc cho bàn tay mềm mại của cô che lại, con mắt đào hoa nháy mắt với cô, rất là khó hiểu hỏi: "Tôi đã có thể ở đây phát điên với em, tại sao còn phải về phòng mình nghĩ tới em đến phát điên?"

"Cậu, cậu, cậu..." Cô bị sự vô lại của hấn đánh cho không kịp trở tay, nhất thời quên mất, nói lặp lại, "Tôi là kẻ mẩu của cậu!"

Thiệu Nhất Phong thấy cô luôn dùng lý do này làm cái cớ, đáy mắt rốt cục có mấy phần nghiêm túc, hôn nhẹ vào lòng bàn tay cô, thấy cô buông ra như bị điện giật, mới nói: "Đã từng là kẻ mẩu." Hấn nói ra năm chữ này xong, như mong muốn nhìn thấy cô xẹt qua một tia kinh ngạc, bèn cười nhẹ, "Đơn thỏa thuận ly hôn giữa em và phụ thân, tôi đã nhìn thấy."

Cô ngẩn ra, "Khi nào?"

"Em xác định trong tình cảnh bây giờ, thích hợp đàm luận vấn đề này?" Hấn bắt ngờ cắn môi cô một cái, trong lúc cô thờ ơ gấp, tách ra hàm răng của cô, như mong muốn hôn thật sâu.

Cô còn đang vì lời nói của hấn mà ngây người, không biểu hiện ra một chút gãy dựa, dung túng động tác càn rỡ của hấn.

Tay hấn nhẹ nhàng xoa xoa bên hông cô, hơi thở trên môi quanh quẩn, một đường trượt đến cái cổ bởi vì sợ ngứa mà hơi rụt lại kia, làn da trắng ngần càng kích thích giác quan của hấn. So với trước kia chỉ có thể thừa dịp cô không chú ý mà lặng lẽ tập kích, lần này hấn mặc sức chiếm giữ, mà nghĩ như vậy khiến hấn cảm thấy hưng phấn khó tả.

Cô bồng hoàn hồn, ngăn chặn hành vi xâm lấn của hấn, cố chấp hỏi: "Khi nào?"

"..."

Thiệu Nhất Phong thờ dài, thật hết cách với cô rồi, lấy trán mình chạm vào trán cô, xem như kháng nghị, cố ý nói: "Ngay lúc em đồng ý 'vụng trộm' với tôi..."

Mặc dù tính cách và tư tưởng của cô luôn hướng về thế giới mới, nhưng dù sao vẫn cùng chung giới hạn đạo đức, hấn không ngờ cô sẽ thật sự đồng ý.

Cho nên khi con kích động khó có thể kiềm chế qua đi, hấn bắt đầu tìm kiếm nguyên nhân làm cô biến hóa. Mà khi biết chân tướng, tự tận đáy lòng hấn cảm thấy rất nể phục cô.

Mị Hề giao hảo với cô hiển nhiên có mục đích không thuần, mặc dù đối phương tỏ ra vô hại, nhưng thái độ thông dong của cô ta khiến hấn cảm thấy quái dị vô cùng. Hấn từng cho rằng Văn Anh bị đối phương dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt, nhưng sau khi khuyên can, hấn cũng không nhúng tay thêm nữa, dù sao cô có quyền được kết bạn.

Mãi đến khi hấn nhìn thấy đơn thỏa thuận ly hôn mà phụ thân khẳng khẳng không ký đang lẳng lặng nằm trong ngăn kéo của cô, hấn mới nhận ra kỳ thực cô không chỉ xem rõ ràng, mà suy nghĩ càng rõ ràng.

Cô đã không thích phụ thân, cần gì phải để bụng người phụ nữ bên cạnh hấn? Vì thế cô chưa từng bận tâm Mị Hề tự ý lấy thân phận là bạn cô, đến khi cô cho rằng thời cơ chín muồi, lợi dụng sức ảnh hưởng của Mị Hề đối với Thiệu Các Thiên, đạt được mục đích của cô.

"Tòa Nhi của chúng ta thật lợi hại." Đầu hấn thấp xuống, khề cọ chóp mũi cô, một lần nữa hôn cô, khó chịu khi tâm trí cô luôn tỉnh táo mà đối đãi hấn, bèn khổng chế bầu không khí càng thêm ám muội.

Cô giống như một cục bột, bị hấn ra sức xoa nắn rơi vào ổ chăn, nút buộc trên sườn xám bị cởi, mái tóc tán ra, cổ hơi ngứa về phía sau, trên mặt đỏ bừng, trái ngược với bộ dạng cấm dục bảo thủ, đặc biệt mê người.

Văn Anh khề "a" một tiếng, khi hấn xoa bên hông ngày càng dùng sức, hô hấp của cô hơi rối loạn, "Văn không được..."

"Tại sao?" Năm lần bảy lượt bị cắt đứt, người đàn ông này sắp nhẫn nại không được, ánh mắt như lang sói hung tợn nhìn cô.

Nhưng cô nói: "... Tôi không thoải mái." Hấn không thể không khẩn trương, sợ mình đè nặng cô, còn thoáng lui ra.

"Chỗ nào không thoải mái?"

Cô đưa cánh tay cho hắn xem, trắng nõn nà, phía trên đó bị kích thích mà đầy ắp điểm nhỏ li ti, "Nổi da gà."

Hắn sùng sốt, sau đó bật cười.

"Cậu cười cái gì?" Cô nện vào vai hắn, rất bất mãn nhìn hắn, "Không cho cười!"

"Tôi không cười, tôi là đang vui vẻ."

"... Tôi không thoải mái, cậu còn vui vẻ?"

"Khờ quá, tôi chỉ đột nhiên cảm thấy thật may mắn khi Mị Hề tồn tại trên đời này, nhờ có cô ta, phụ thân mới nhìn không tới em." Hắn cười nhẹ, hôn cánh tay cô, cảm nhận người dưới thân hơi run run, càng hôn càng thích thú, "Em không phải không thoải mái, em chỉ quá thích tôi làm vậy với em.."

Văn Anh cắn môi, tiếp nhận đột tấn công như vũ bão của hắn, nhưng vẫn không quên lẩm bẩm mắng: "Không biết xấu hổ..."

Thiệu Nhất Phong bị mắng cũng cam tâm tình nguyện, cô cái gì cũng không hiểu, hắn chỉ có thể dạy cô.

May mà, đêm còn rất dài, bọn họ còn rất nhiều thời gian.

*

Hôm sau, lúc Văn Anh rời giường, phòng đã được thu dọn sạch sẽ. Quần áo ném đầy đất đêm qua cũng biến mất, sườn xám của cô thậm chí bị hắn lỡ tay xé rách, loáng thoáng chỉ nghe hắn nói sẽ bồi thường một cái tốt hơn. Cô đưa tay lần mò bên gối, nơi đó xếp sẵn một bộ quần áo, là đồ mà cô hay mặc, chắc hẳn lấy từ tủ quần áo.

Cô chậm rãi xoay người, không ngờ tác động đến thân thể, ần đau "a" một tiếng.

Lúc bắt đầu làm nhiệm vụ, cô đã nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện tương tự thế này, đã chuẩn bị tâm lý, bây giờ cũng là thuận theo tự nhiên, nước chảy thành sông.

Ở thời học sinh, cô từng trải qua vài mối tình, một mặt là vì tâm động, một mặt khác là cho rằng nhờ vào đó có thể ngẫm ra cách diễn tình cảm, có lẽ bạn trai không thể chấp nhận địa vị của mình trong lòng cô lại kém xa tình yêu mà cô dành cho nghiệp diễn, cuối cùng đều lấy chia tay mà chấm dứt.

Ở bên nhau với Thiệu Nhất Phong, cô xem đó như bắt đầu một mối tình sau khoảng thời gian dài mà thôi, ngoại trừ thời đại và đối tượng yêu đương là người mà cô chưa từng nghĩ tới, định vị về nhân vật lại rất khó nghiền ngẫm.

Đang lúc cô nằm trên giường, ngay cả một ngón tay cũng lười nhúc nhích, bỏ chuyện yêu đương qua một bên, nghĩ tới chuyện nên diệt lão đại hắc bang của bên Mị Hề thế nào, bỗng nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

"Ai đó?"

"Mẫu thân."

"Tiểu Hồ? Con chờ chút..." Cô cố nén khó chịu ngồi dậy mặc quần áo vào, lúc này mới mở cửa, "Sao con lại tới đây?"

"Mẫu thân không xuống lầu ăn cơm, nên con lên gọi."

Thiệu Đình Ngọc đơn giản giải thích, cảm thấy khá khó hiểu đối với việc cô rất lâu không mở cửa, tầm mắt lướt qua bờ vai cô, nhìn vào căn phòng.

Trong phòng, rèm cửa bằng vải nhung đã bị kéo ra, cửa kính mở rộng, một cơn gió thổi nhẹ tới. Ngoại trừ chăn bị xốc lên một góc, chứng tỏ cô rời giường vội vàng, những thứ còn lại đều xếp đặt rất chỉnh tề, như là sáng sớm đã có người quét dọn qua.

Trên mặt Văn Anh bỗng nổi lên một vết ửng đỏ, chuyển mắt sang một bên, ho nhẹ nói: "Trong người có chút không thoải mái, Tiểu Hồ ăn trước đi, lát nữa mẹ xuống."

Sắc mặt cô hơi hồng, khiến hắn cảm thấy bất an, lại như cảnh tượng hắn bắt gặp ở phòng ăn lần đó, Thiệu Nhất Phong và cô cứ chỉ mập mờ, mà khi hắn ngồi xuống, nhìn thấy khuôn mặt cô cũng ửng đỏ như lúc này đây. Hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu, tại sao cô sẽ lộ ra biểu cảm ôn nhu như vậy với người khác?

Hắn thấp giọng, nhưng lời nói ra luôn mang khí thế bá đạo không cho phép người khác cự tuyệt.

"Con ở đây đợi mẫu thân."

Văn Anh cũng không bị sùng sốt trước khí thế này, chỉ là cô rất ít khi từ chối yêu cầu của hắn, bắt đầu dĩ cười. "Được rồi, con tìm chỗ nào ngồi đi, mẹ sẽ xong sớm thôi." Dứt lời, cô tiến vào buồng tắm.

Lúc cô rửa mặt, soi mình trong cái gương lớn một chút, bên ngoài mặc một cái áo khoác cầm lệ cầu kỳ, thẳng xuống đầu gối, bên trong còn mặc váy dài, từ cổ đến chân, hai bên cánh tay cũng bị che kín mít, mặc dù có lưu lại dấu vết, cũng đều bị giấu đi.

Cô yên tâm, vừa đi ra ngoài, vừa nói: "Mẹ xong rồi, Tiểu Hồ, chúng ta..."

Mọi câu nói, ngay lúc nhìn thấy món đồ cầm trong tay Thiệu Đình Ngọc, đều đột ngột dừng lại, cô ngậm miệng không thốt nên lời.

Ánh mặt trời chiếu vào, khuy măng sét màu vàng trong tay hắn được chiếu sáng rạng rỡ, loại màu sắc đường hoàng thế này, Thiệu Đình Ngọc chưa bao giờ dùng, hắn thậm chí rất ít mặc áo sơ mi, không thích quần áo mà hề cử động một chút sẽ tràn ngập bó buộc, cho dù là mùa đông, hắn mặc một cái áo ba lỗ cũng không thấy lạnh.

Thiệu Đình Ngọc xoay người lại, "Con phát hiện trên sàn nhà, mẫu thân..."

"Đại khái là bữa trước Nhất Phong làm rơi." Cô ho nhẹ, thần sắc có mấy phần bối rối, ước chừng là ngày hôm qua cô không cẩn thận kéo xuống, trên đất lại trải thảm nhung, làm nó rơi vào bên trong, khi Thiệu Nhất Phong lấy quần áo cũng không phát hiện.

Trong lúc nói chuyện, Thiệu Đình Ngọc đã từ đầu giường đi tới trước mặt cô.

Đồng tử đen nhánh của hắn to hơn người khác, lúc nhìn chăm chăm cô, khiến cô có cảm giác e ngại sờn cả tóc gáy, cơ hồ lập tức dựng đứng lông tơ, đây là phản ứng bản năng khi con người đang ở hiểm cảnh.

Hắn bỗng cúi đầu, đến gần cô cô khẽ ngửi, chớp mũi thậm chí sượt đến da thịt, khiến người ta không tự chủ được run rẩy. Sau đó, như là đánh hơi được mùi vị nào đủ để khiến hắn xác nhận, ánh mắt hắn đột nhiên tối sầm, tóc mái mất trật tự buông xuống trước trán, vẻ mặt bất giác lộ ra một luồng hung ác.

"Nói dối!"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Quân phiệt chó săn (13)

Edit: Thiên Tinh

Đối với ký ức thời thơ ấu, Thiệu Đình Ngọc ấn tượng rất sâu đậm, nếu như nói những ngày tháng sống cùng chó hoang chỉ cần lo chuyện ẩm no, như vậy khoảng thời gian hắn theo cái người được xưng là mẹ ruột kia đi vào Nam, đó là những ngày ngoại trừ ẩm no ra, hắn chẳng có gì cả. Đây là ý nghĩ ở rất lâu về sau lúc hắn hồi tưởng lại mới xuất hiện, còn khi đó, hắn bắt quá chi lô mờ cảm thấy không thích, nhưng thời điểm đã tính khó thuận phản kháng rồi bị triệt để áp đảo ban đầu qua đi, hắn dần biến thành thứ mà mẹ ruột mong muốn, một con "chó" dễ bảo.

Nếu hắn không biểu hiện tốt, chờ đợi hắn chính là sự trừng phạt nghiêm khắc đến từ mẹ ruột. Ban đêm trời mưa bị đuổi khỏi nhà, ngày nắng to phải phơi nắng dưới thái dương, hơi một tí là không cho ăn, ngay cả nước cũng không uống được một ngụm, thậm chí nếu hắn muốn chạy trốn, cũng sẽ bị xích lại, nhốt vào lồng sắt.

Mẹ ruột thích tiêu xài phung phí, nên lộ phí rất nhanh đã dùng hết. Bà ta từ nhỏ lại lớn lên trong câu lan viện, không có bản lĩnh khác, chỉ có thể hành nghề cũ.

Bà ta lớn tuổi, cũng chỉ có thể nghĩ ra mấy trò mà nơi khác không có, tỷ như khiến con trai ruột của mình biểu diễn tiết mục như một con chó. Người có tiền thích nhất là kích thích, những gã đàn ông tới đây hoặc khiến hắn đấu với chó thật, hoặc nghĩ ra vài thủ đoạn độc địa, như là chui qua vòng lửa, lấy tiền làm đánh cược, chỉ nói nếu hắn có thể làm được thì trả tiền.

Nếu chơi vui vẻ, bọn họ hiển nhiên cũng đồng ý ở lại một đêm với bà ta.

Những buổi tối như vậy, hắn thường bị đuổi ra ngoài, xiềng xích từ trong phòng kéo dài đến ngoài phòng, trói chặt cổ hắn, hắn liền ngồi xổm ở cửa mà ngủ.

Bởi vì có dây xích, cửa lúc nào cũng không thể đóng kín, để lại một cái khe, bên trong truyền đến tiếng rên, lúc đó hắn cảm thấy những âm thanh đó thật kỳ quặc, còn có tiếng cọt két của ván giường. Khi hắn được vào phòng, hắn sẽ thấy mẹ ruột uể oải tựa vào đầu giường, trong phòng bao phủ một loại mùi rất kỳ lạ.

Mà bây giờ, trên người có Văn Anh cũng có mùi vị tương tự.

Nhưng khác với mùi mà hắn ngửi được trong phòng mẹ ruột lúc đó, trên người cô vốn có một loại thơm ngọt mát lạnh, khi hòa quyện với cái mùi giống mà lại không giống xạ hương kia, lại như khiến cô lây nhiễm một tầng sắc thái mộng lung mỹ lệ. Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện hôm nay ánh mắt cô đặc biệt long lanh hơn, bờ môi không thoa son cũng đã đỏ thắm khiến người ta phải nín thở, khí chất trầm tĩnh tao nhã phát sinh thay đổi một cách vi diệu, cử chỉ kỳ quặc khó hiểu. Động tác của cô luôn nước chảy mây trôi, hôm nay lại trở nên ngập ngừng.

Từng chi tiết, đều đang kể ra sự biến hóa của cô.

Điều này làm cho Thiệu Đình Ngọc khắc chế không được, về mặt đại biến, siết chặt cái khuy trong tay, "Là hấn?!"

Trái tim chợt đập mạnh một cái, cô chỉ nói: "Cái gì là hấn hay không, Tiểu Hồ nói gì mẹ nghe không hiểu. Lúc này đã muộn rồi, chúng ta xuống dùng cơm thôi, lát nữa con còn phải..."

Cô còn chưa nói xong, chỉ nghe hấn cười một tiếng.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hấn cười nhạt, dù khóe miệng có nhếch lên cũng không áp lực được khí tức hung lệ, ánh mắt cũng không phải nhìn cô, mà đang nhìn cái khuy, từ trong khe răng bật ra vài chữ, "Con đi giết hấn!"

"Tiểu Hồ --"

Cô hơi biến sắc, thấy hấn đã dứt khoát xoay người cất bước ra ngoài cửa, vội vàng đi cản.

Nhưng tổ chất thân thể đặt tại nơi đó, lúc hấn thật sự muốn đi, bước chân của cô làm sao có thể theo kịp? Chờ cô đuổi theo tới mép cửa, hấn đã chạy tới cầu thang, tìm cô như nhắc tới cuồng hống, hoảng hốt không nói nên lời, lại giận hấn không nghe lời mình, quát hấn: "Thiệu Đình Ngọc con đứng lại!"

Thiệu Đình Ngọc chỉ quay đầu nhìn cô.

Trong cặp mắt kia tựa hồ ẩn chứa rất nhiều thứ, lại đơn giản bất quá, hết như một con thú nhỏ đang nhìn bóng lưng rời đi của một người trọng yếu, đáy mắt như đang ẩn giấu một vòng xoáy khủng hoảng cực lớn, lại giống như một lớp băng mỏng, giẫm một cái sẽ tan vỡ.

Ánh mắt của hấn làm Văn Anh chấn động, mặc cho hấn đi xuống lầu.

*

Trong đình viện, Thiệu Nhất Phong đang xắn ống quần, xả nước tắm cho chó yêu của mình, nó vẩy người bắn nước tung tóe vào hấn, hấn lại cười ha ha, xoa xoa đầu nó.

Bởi vì quá thả lỏng, Thiệu Đình Ngọc đến gần cũng không chút hay biết, hấn không đề phòng bỗng dưng bị đối phương chĩa súng vào đầu.

"Thiệu Đình Ngọc? Cậu làm gì vậy?" Hấn không biến sắc, nụ cười lại nhạt xuống, người hầu nam đứng bên đã sợ đến mất hồn mất vía mà dắt chó đi ra chỗ khác.

Thiệu Đình Ngọc ném cái khuy măng sét tới trước mặt hấn, "Trong lòng anh tự biết!"

"A..." Thiệu Nhất Phong phát ra tiếng cảm thán đầy ẩn ý, có chút bật cười. Nói cũng đúng, chuyện có thể làm cho đối phương mất lý trí, có lẽ cũng chỉ có Văn Anh. Hấn phát phát vệt nước trên y phục, nói, "Có một số việc cậu không thể, không có nghĩa là tôi không thể. Cậu không dám, không có nghĩa là tôi không dám."

Lời này kích thích cực lớn đến tâm trí của Thiệu Đình Ngọc, nhưng không đợi hấn bóp cò súng, đôi mắt Thiệu Nhất Phong lại sáng ngời, đưa tay vẫy vẫy với Văn Anh đang chạy tới, "Tòa Nhi, mau tới cứu tôi!" Thái độ của hấn nhàn nhã, như là không tin Thiệu Đình Ngọc thật sự dám động thủ.

Văn Anh trừng hấn một cái, khiến hấn dừng càn quấy.

Quả nhiên, trong nháy mắt, cả người hấn đã bị Thiệu Đình Ngọc giận dữ ấn xuống đất, đầu hấn dán vào thảm cỏ, súng vẫn chĩa vào huyệt thái dương của hấn.

"Súc sinh!" Thiệu Đình Ngọc tức giận mắng.

"Thiệu Đình Ngọc!" Văn Anh nắm chặt khẩu súng, nhìn thẳng hấn: "Con đã trưởng thành, vì thế không chịu nghe lời mẹ, có phải không?"

Hấn không nói lời nào.

"Trước kia mẹ dạy con như vậy sao, bản thân mình không vui là có thể giết người lung tung? Mẹ dạy con bắt nạt người tay không tác sát à? Cả bản lãnh con học trong quân đội nữa, lẽ nào là vì đề đối phó anh trai mình?" Cô lớn tiếng khiển trách, hết câu này tiếp câu khác.

Mãi đến khi hấn không cam lòng buông lỏng đối phương, nhìn cô nói: "Không có..."

Văn Anh đoạt súng trong tay hấn vứt đi, nhưng ánh mắt hấn quá đáng thương, cô đành thở dài một hơi, cũng như hồi nhỏ, ôm hấn vào lòng, "Tiểu Hồ, con nhất định phải biết mình đang làm gì." Cô hơi dừng, "Mặc kệ có mẹ ở đây hay không."

Trên thảm cỏ, chàng trai quỳ một chân dưới đất, bị cô gái ôm vào lòng ngực, an ủi vỗ lưng, bộ dạng đã tính khó thuần biến mất, trở nên yên tĩnh dịu ngoan lên.

Nhưng sâu trong nội tâm hấn đến tận cùng đang nghĩ gì, không ai biết.

Thiệu Nhất Phong thờ phào. Hắn biết đối phương sẽ không nổ súng, không phải ý vào thân phận của mình, cũng không phải ý vào bản lĩnh của mình, vì hắn biết, chỉ cần có cô, súng trong tay bọn họ, có lẽ cả đời này sẽ không thể nào nhắm trúng đối phương.

Bởi vì nếu như thật sự giết chết đối phương, cũng đồng nghĩa với việc mất đi cô.

Nhưng hắn nhìn cảnh Văn Anh ôm Thiệu Đình Ngọc, vẻ bận tâm của cô chưa bao giờ xuất hiện khi ở bên hắn. Trong lòng hắn, cũng trở nên thấp thòm kỳ lạ.

*

Dù ở thời khắc sống còn, Thiệu Đình Ngọc không có nổ súng, nhưng từ đó về sau, hắn giống như ở luôn trong quân doanh, rất ít trở về phủ đại soái.

Không lâu sau, thế cuộc bắt đầu căng thẳng, trong tỉnh Sâm có hắc bang phá rối, ở ngoài có quân phiệt tỉnh bên khuếch trương chèn ép, loạn trong giặc ngoài đủ cả, hưởng hồ đại soái Thiệu Các Thiên đã trung niên, bị từ sắc ăn mòn ý chí chiến đấu, nhất thời cục diện lâm vào bế tắc. Tỉnh Sâm bị đánh bại mấy trận, quân đội liên tục bại lui, sắp không giữ được một cửa khẩu quan trọng.

Thân là thiếu soái, Thiệu Nhất Phong nhận nhiệm vụ trong tình cảnh này, gánh vác trọng trách, chuẩn bị mang binh đi tới tiền tuyến.

Trong dinh thự, Văn Anh đã giúp hắn sửa soạn xong hành lý, hai người nói lời từ biệt lần cuối.

"Em ở trong phủ đại soái sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng không biết thế cuộc bên ngoài cũng không ổn..." Hắn trầm ngâm, "Tôi để La Thành lại cho em, có việc gì thì em cứ dặn dò hắn làm, muốn tin tức gì cũng báo hắn đi tra. Tôi thấy gần đây em luôn chú ý Phương Đồng Khải, là muốn làm gì sao?"

"Cũng không có gì, thấy các cậu đối chọi với hắn, và lại Mị Hề và hắn có dính líu, hiển nhiên muốn biết."

Thiệu Nhất Phong đắm chiêu, cũng không quá truy cứu, chỉ nói: "Bên chỗ tôi có tư liệu toàn diện, cũng báo La Thành đưa cho em."

"Ừm..." Văn Anh sửa sang cổ áo cho hắn, muốn nói lại thôi.

Cô biết theo quỹ tích ban đầu, hắn tiếp nhận sự nghiệp mà phụ thân hắn chưa hoàn thành, ít nhất ở chiến dịch lần này sẽ không gặp ngoài ý muốn. Nhưng sự có mặt của cô và Mị Hề đã là hai cái ngoài ý muốn, vốn dĩ quân phiệt và hắc bang có mối quan hệ tốt đẹp, bây giờ lại diễn biến thành quan hệ thù địch, thậm chí cô hoài nghi là bởi vì Mị Hề mới chuyển biến xấu thành như vậy, cũng làm cho tình hình của tỉnh Sâm trở nên nguy cấp.

Bởi vậy lần này hắn xuất hành, bên mắt phải của cô hơi giật, giống như báo hiệu điềm chẳng lành.

Thiệu Nhất Phong hiển nhiên nhìn ra cô đang đầy bụng tâm sự, hắn cười cười, dặt tay cô hôn một cái, "Đừng lo lắng, tôi sẽ bình an trở về."

*

Khoảng ba tháng sau, tiền phương truyền đến tin đại thắng, Văn Anh và mọi người cũng theo đó mà yên tâm.

Ngày đó mây đen u ám, bầu trời trĩu nặng, có dấu hiệu mưa gió. La Thành cất bước, một lần nữa vội vã chạy tới dinh thự, vội vã hơn bất kỳ lần nào khác, là người từng đi theo Thiệu Nhất Phong trải qua sóng gió, nhưng Văn Anh chưa từng nhìn thấy sắc mặt hắn lại khó coi như bây giờ.

"Thái thái!"

"Chuyện gì vậy La phó quan?"

"Không kịp rồi!" Hắn như là hoàn toàn quên mất nam nữ khác biệt, tôn ti trật tự, kéo tay của Văn Anh, "Thái thái đi theo tôi trước đi, chậm chút nữa sẽ không kịp!"

Văn Anh nhú mày, đương nhiên sẽ không mặc hắn cứ thế mà kéo mình, "Anh nói rõ ràng trước đã!"

La phó quan gấp rút quay người lại giải thích, đúng lúc bầu trời bỗng tới một tia chớp, xuyên thấu qua cửa kính, chiếu ra khuôn mặt sứt ruột của hắn, hoàn toàn trắng bệch.

"Nhị công tử muốn giết cha!"

"Cái gì?!"

*

Mãi đến khi xe chạy vào quân doanh, Văn Anh vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

"Anh nói Tiểu Hồ muốn giết đại soái, tại sao?"

La phó có vẻ tâm thần bất định, nhưng không thể không giải thích cho cô, "Thái thái, từ xưa tới nay, binh biến còn có thể vì cái gì chứ? Quyền thế, tiền

tài, mỹ nhân..."

Văn Anh lắc đầu, "Nhưng thằng nhóc làm thế nào phục chúng?"

La phó quan nhìn cô một hồi, thở dài: "Lại nói, ngay cả thiếu soái cũng không nghĩ tới. Thiếu soái từng nói với tôi, nhị công tử không phải vật trong ao, lòng dạ lại không đặt ở Thiệu gia, qua sáu, bảy năm nữa, e rằng sẽ tự lập môn hộ, thậm chí rất có khả năng sẽ thay đổi thế cuộc của cả thiên hạ."

Văn Anh không khỏi suy nghĩ, Thiệu Đình Ngọc quả thật vào khoảng hai mươi lăm tuổi, dựa vào thế lực của tỉnh hấn, thậm trọng từng bước, trở thành bá chủ một phương.

"Nhưng chúng tôi không nghĩ tới, chuyện này sẽ đến nhanh như vậy! Không đối gạt thái thái, không chỉ có các vị tay nắm thực quyền trong quân bị cậu ấy đã động, ngay cả Không gia mà cậu ấy từng đắc tội, thậm chí Phương Đồng Khải cũng hợp tác với cậu ấy! Nếu không phải lần binh biến này, sợ là người của chúng tôi đến bây giờ vẫn còn không biết..." Hấn dứt lời, có chút sợ hãi mà lạnh run.

Văn Anh nghe xong, không khỏi nhớ tới dáng vẻ nổi giận lần đó của hấn.

Chuyện đã đến nước này, cô đã không thể lại tự lừa gạt mình, trong lòng hấn nghĩ gì, có lẽ cô có thể rõ ràng một hai... Cô căn bản không nuôi dạy tốt đứa bé này, hoặc là nói cô nuôi đến quá tốt!

Nhắc tới cũng lạ, mặc dù quân doanh bố trí trạm gác tầng tầng lớp lớp, nhưng lúc bọn họ lái xe đi vào, lại một đường thông suốt.

Khi cô xuống xe, đi tới lều chính, đã nhìn thấy cửa lều mở rộng, tay của Thiệu Các Thiên bị trói, bên cạnh còn đứng hai người kiềm chế hấn, tinh thần của hấn có vẻ không tốt lắm, lại vẫn chửi ầm lên!

Trong lều trại, ngoại trừ Thiệu Đình Ngọc, còn đứng mấy vị sĩ quan, có lớn tuổi, có trẻ tuổi, đều đứng sau lưng hấn.

Nghe thấy động tĩnh, hấn quay đầu nhìn, ánh mắt rất bình tĩnh, "Con biết ngay hấn sẽ đi đưa mẫu thân đến đây."

Văn Anh đến gần, "Tiểu Hổ, tại sao?"

"Mẫu thân không hiểu sao?" Hấn nghiêng đầu, cử chỉ hồn nhiên ngây thơ giống như lúc nhỏ, "Nếu chỉ có đứng ở điểm cao nhất, mới có thể được đến mọi thứ mình muốn, vậy con không ngại làm thử."

"Mẹ không dạy con cái này..."

Hấn cắt đứt lời của cô, tỉnh táo nói: "Nhưng mẫu thân chưa từng dạy con, làm cách nào mới có thể để người không bị cướp đi."

Văn Anh nhất thời không biết nói gì.

Những người trong lều đều là tâm phúc của Thiệu Đình Ngọc, nghe được vẫn cảm thấy khiếp sợ vô cùng, nhưng được làm vua thua làm giặc, bọn họ đều là kẻ mẫn phu, không để ý mấy quy củ lễ nghi kia, chỉ cần không phải ruột thịt là không thành vấn đề.

Thiệu Các Thiên lại kinh sợ trước tin tức này, "Mày, mày là thằng khốn kiếp, tiểu súc sinh, mày lại dám ngáp ghé..."

Thiệu Đình Ngọc giờ tay bắn một phát lên đùi Thiệu Các Thiên, lạnh lùng thốt: "Chuyện thất bại nhất trên đời này của ông, chính là ép cưới mẫu thân, lại không đối xử tốt với người."

Thiệu Các Thiên giận dữ, mới vừa mở miệng, cái chân khác của hấn lại bị bắn một súng, đau đến mồ hôi chảy ròng.

"Chuyện sai lầm nhất, chính là có ý đồ quấy rối mẫu thân."

"Còn có... Chuyện đáng giá tôi cảm tạ nhất, chính là sinh tôi ra." Hấn hơi dừng, sau đó hống súng nhắm ngay đầu Thiệu Các Thiên, "Tôi sẽ cho ông thống khoái ——"

Mắt thấy ngón trỏ của hấn sắp gấp lại, Văn Anh đứng bên cạnh, bỗng dưng xông về phía trước.

Ngay khoảng khắc cô nắm chặt bàn tay cầm súng của hấn, "Dừng --" viên đạn bay ra, ghim vào đầu Thiệu Các Thiên.

Không biết Văn Anh lấy sức lực từ đâu, đoạt súng khỏi tay hấn, nắm thật chặt trong tay mình. Cô bình ổn trái tim đang đập như nổi trống, quét nhìn một vòng, mắt phượng đột nhiên trở nên sắc bén, "Nhớ kỹ, người là tôi giết, không liên quan gì đến trưởng quan của các người."

Vào lúc này, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, tuyệt đối không thể để Tiểu Hổ vì mình mà gánh tội danh giết cha!

Trong lều hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả Thiệu Đình Ngọc cũng nhìn cô, sững sờ tại chỗ.

—————
Đọc thể nào cũng chỉ cảm ra "tình mẹ bao la như biển Thái Bình" thôi (•ω•`).....

Kết thúc rồi, chương kế sẽ nói về kết cục. (ゝ∩ゝ)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tô Một Lần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (1)

Edit: Thiên Tinh

Cái chết của Thiệu Các Thiên khiến tình Sâm rung động, tuy Thiệu Đình Ngọc đã dùng vũ lực trấn áp, kịp thời ổn định cục diện, nhưng hẳn thượng vị vẫn dụng tâm đến lợi ích của rất nhiều người, một số người đối với hắn có bất mãn, chỉ có điều hiện tại Thiệu Các Thiên qua đời, bọn họ chỉ có thể tạm thời ngu đông, kiên nhẫn chờ Thiệu Nhất Phong quay về chủ trì đại cục.

Bọn họ không chờ quá lâu, rất nhanh, tiền tuyến đại thắng, Thiệu Nhất Phong dẫn quân đội triệt để bức lui phe đối địch, tám máu trở về.

Nhưng một khi Thiệu Đình Ngọc lựa chọn bế thành không ra, chờ đợi mọi người chính là cục diện tình Sâm bị chia năm xẻ bảy, kèm theo đó là một cuộc nội chiến ngập tràn đạn dược. Dưới sự cân nhắc của rất nhiều tham mưu cổ vấn, Thiệu Đình Ngọc vẫn bài trừ hết mọi ý kiến, cho Thiệu Nhất Phong vào thành.

Một đầu khác, kỳ thực Thiệu Nhất Phong ở nửa đường cũng đã nghe tin báo tử của phụ thân.

Khi biết phụ thân tử vong không do ai khác, mà là chết dưới súng của Văn Anh, hắn chấn động tinh thần, suýt nữa bị kẻ ám sát phe địch bắn trúng. Sau đó hắn dẫn một đội nhân mã chạy về trước.

Trên đường ra roi thúc ngựa, nhưng khi chân chính về tới phủ đại soái, hắn lại hoảng hốt bước chậm.

Trong phòng khách đang tiếp khách, hắn nghe thấy tiếng nói của Văn Anh, làn điệu nhẹ nhàng, trước sau như một ung dung thông thả, thỉnh thoảng có nhanh đôi chút, có vẻ hoạt bát, làm người ta tự nhiên mỉm cười.

Hắn không đi vào đánh gãy cuộc nói chuyện của bọn họ, mà chỉ gấp chân dựa lưng vào tường, từ trong túi áo lấy ra hộp diêm. Lúc quẹt diêm, hắn mới phát hiện tay mình không tự chủ được mà run rẩy, quẹt đến lần thứ ba mới dấy lên ánh lửa.

Hắn kẹp lấy diếu thuốc, châm lửa, hút một hơi thật sâu, phun ra làn khói trắng.

Mọi thứ thoáng như ngày hôm qua.

*

Người ở trong phòng nói chuyện với Văn Anh chính là Mị Hề.

Hai người tán gẫu vô cùng ôn hòa, khi tất cả đã lắng xuống. Có rất nhiều người cho dù thua vẫn luôn có phong độ, Mị Hề chính là loại người này. Động tác cầm tách cả phê của cô ta vẫn tràn đầy mỹ lực, khẽ nhấp một cái, mới nói với Văn Anh: "Tôi vẫn là xem nhẹ cô, không nghĩ tới cô sẽ đoán được chân tướng."

"Tôi cũng không nghĩ tới cô sẽ đến nói thật với tôi."

Văn Anh nói.

"Không nói thật cũng vô dụng, không phải sao? Hắn đã chết, chúng ta đều biết ở đây không có ai có thể thay thế hắn." Cô ta cười khẽ, "Kỳ thực những lời trước đây tôi nói với cô, không hoàn toàn là giả, tôi dùng chiêu này đánh bại rất nhiều người, có người tin là tôi nói thật, có người vẫn cảnh giác đề phòng, nhưng thắng lợi cuối cùng vẫn thuộc về tôi. Thắng lâu như vậy, tôi quả thật có hơi mệt mỏi."

Văn Anh khẽ lắc đầu. Tầm mắt của cô thoáng liếc nhìn Mị Hề, biết cô ta cũng không bình tĩnh như biểu hiện. Tất chân của cô ta không biết bị rách lúc nào, vạch ra một cái lỗ dễ thấy, cô ta lại hồn nhiên không biết.

Cô ta hiển nhiên đang mất mát, thường thắng tướng quân cao ngạo càng khó mà chấp nhận mình đã thất bại.

Cô ta đột nhiên thở dài, "Kỳ thực rất lâu trước kia, giấc mộng của tôi là làm một thợ chụp ảnh về phong cảnh tự nhiên, du lịch vòng quanh thế giới..."

Văn Anh kinh ngạc liếc nhìn Mị Hề, "Khá tốt." Động cơ ban đầu của cô ta thật ngoài dự liệu.

Không cần cô ta nói tiếp, Văn Anh cũng có thể đại khái đoán được quá trình trong đó, Mị Hề không chỉ có thể du lịch vòng quanh thế giới, còn có cơ

hội du lịch nhiều thế giới hơn nữa, nhưng dần dà, trong lúc tranh đoạt với người khác, lại mất đi phương hướng, bắt đầu đắm mình hưởng thụ cảm giác khi săn bắn người khác.

"Đúng vậy, lúc đó cũng khá tốt... Quên đi..."

Cô ta cười cười lắc đầu, theo thói quen muốn hút thuốc, mở hộp thuốc lá, lại ngần ra. Bên trong chiếc hộp sắt nhỏ nhỏ hoa văn tinh xảo không phải là thuốc lá, mà là những viên kẹo màu sắc rực rỡ chỉ có trẻ con mới ăn, viên kẹo lăn lóc trong hộp, phát ra tiếng vang nhẹ.

Văn Anh nờ nụ cười, "Cai thuốc?"

"Không phải. Chắc là hần bỏ vào... Bản thân hần thích hút thuốc, còn hút rất nhiều, gần đây thân thể không tốt, lúc nào cũng ho sặc sụa, hần nói mấy lần bảo tôi đừng hút, tôi cũng không thích nghe. Ai từng hút thuốc đều biết, sao để cai như vậy được."

Từ lúc vào cửa tới giờ, cô ta chưa từng ngay mặt đề cập tới Thiệu Các Thiên, hiển nhiên càng không lộ vẻ khổ sở trước cái chết của hần.

Cho đến giờ phút này, ánh mắt của Mị Hề mới toát ra chút hoài niệm, một kẻ không thích đồ ngọt lại bỏ kẹo vào miệng, cười lắc đầu, "Thật đúng là dụ con nít."

Hai người lại ngồi chồm lết, vốn không phải bằng hữu chân chính, bây giờ ngay cả đối thủ cũng không phải, rất nhanh liền không còn gì để nói, Mị Hề đứng dậy cáo từ.

Văn Anh nhìn theo cô ta đi tới cạnh cửa vặn lấy tay cầm, sau đó cô ta đứng bất động rất lâu, hình ảnh giống như dừng lại, cô khó hiểu gọi, "Mị Hề?", lại thấy người trước mắt bỗng dưng trượt xuống đất. Văn Anh giật mình buột miệng hô khẽ --

Mị Hề ngã xuống thềm. Cô ta lấy tay ôm ngực, biểu cảm cực kỳ thống khổ, máu tươi chảy xuống khoe miệng.

Ngay lúc Văn Anh chạy tới dìu cô ta, Thiệu Nhất Phong vừa vặn nghe được tiếng kinh sợ của Văn Anh mà mở cửa đi vào.

Hai người một cao một thấp, cô ngồi xồm trên mặt đất, hần đứng ở nơi đó, liếc mắt nhìn nhau.

Văn Anh cúi đầu chuyển tầm mắt, nói: "Nhanh đi cứu người!"

Thiệu Nhất Phong gọi La Thành đang đứng ở chỗ ngoặt đi vào, bảo hần đưa người đi bệnh viện, còn mình thì cản lại Văn Anh.

"Đừng đi." Hần thấp giọng, "Tôi từng nghe phụ thân nói, người phụ nữ này lén lút qua lại với Phương Đồng Khải. Phụ thân yêu cô ta, lại sợ cô ta sẽ bất trung với ông, cho nên ông ngầm ngầm bố trí một người... Một khi ông gặp chuyện bất trắc, cô ta chắc chắn phải chết."

Văn Anh bỗng nhiên ngẩng đầu, từ từ ngẩn ngơ.

Mị Hề xưa nay luôn xem tất cả nhân vật là quân cờ, lần này lại bị quân cờ bày ra sát cục, vận mệnh thật khiến người ta cảm thán...

Cô nhớ tới dáng vẻ cầm hộp thuốc lá của Mị Hề, lúc đó khoe miệng cô ta nhếch lên một nụ cười hiểu rõ, nói vậy có lẽ cô ta cũng đã đoán được.

Lúc Thiệu Nhất Phong ngăn trở, bắt lấy tay cô, thuốc lá mà hần đang kẹp ở đầu ngón tay đã đứt ra một đoạn tàn thuốc, hồi lâu không gạt bỏ, bỗng dưng rơi xuống làm phồng cánh tay cô, cô khẽ "hít" một tiếng, phục hồi tinh thần.

Hần quyết đoán vứt điếu thuốc, giơ cánh tay cô lên, nhẹ nhàng mà chuyên chú thổi cho cô.

Cảnh tượng này phảng phất đã từng xuất hiện.

Tầm mắt của Văn Anh rớt cục rơi vào người hần, cô quan sát hần. Cái cầm người đàn ông này mọc chi chít râu, trong đôi mắt che kín tơ máu, đáng đáp tiếu tụy, không biết mấy đêm nay có ngủ ngon giấc không, còn đâu là chàng thiếu soái phong lưu phóng khoáng ngày nào. Cô mím môi, hé miệng vài lần vẫn không thể phát ra tiếng, mãi đến khi hần sắp ngẩng đầu, mới nhẹ giọng nói: "Phụ thân cậu là tôi giết."

Hần cứng đờ, động tác cũng ngừng lại, ngược mắt nhìn cô, "Tôi không tin."

"Nhất Phong, cậu và Tiểu Hồ không giống nhau." Cô nói đến đây, đôi mắt có chút cay nóng, "Cậu đừng nhìn hiện giờ Tiểu Hồ rất lợi hại, kỳ thực nhóc đó còn không hiểu rất nhiều thứ, tỷ như đại cục, tỷ như trách nhiệm. Tôi không biết mình còn có thể dạy dỗ thẳng bé được không, Tiểu Hồ chưa chắc sẽ nghe tôi, nhưng những đạo lý này, cậu đều hiểu."

Hần nắm quyền, nhìn chằm chằm cô.

"Bản thân cậu cũng hiểu mà, không quản cậu tin hay không, người khác cũng sẽ không cho phép cậu và người phụ nữ sát hại phụ thân ở bên nhau."

"... Vậy còn cậu ta? Cậu ta cũng là con của phụ thân."

"Nhưng Tiểu Hồ không quan tâm."

Lời của cô rất chính xác, khiến hắn im lặng.

Cô nói cũng không sai, chuyện mà Thiệu Đình Ngọc không thèm để ý, hắn lại không thể không để ý. Thiệu Đình Ngọc có thể làm tới mức độ này, là dựa vào quyết đoán của cậu ta, từ lúc cậu ta bắt giam phụ thân, cũng đã rối loạn trật tự. Nhưng hắn thì khác, hắn phải kế thừa sự nghiệp của phụ thân, coi trọng chính là danh chính ngôn thuận, dư luận, thanh danh, hiếu đạo, nhân luân, tất cả đều không cho phép hắn tùy hứng.

Hắn chăm chú nhìn cô: "Vậy em và cậu ta sẽ ở bên nhau à?"

"Sao có thể." Văn Anh hơi dừng, nói, "Tiểu Hồ là người thân nhất trên thế giới này của tôi, thế nhưng..."

"Tôi cũng không cần mẫu thân ở bên tôi."

Lúc Thiệu Đình Ngọc nhận được tin tức, lập tức về tới dinh thự.

Giờ khắc này, hắn đứng lúc bước vào phòng, nói một cách đương nhiên, "Tôi chỉ cần bên người mẫu thân ngoại trừ tôi ra, không có ai khác là được rồi."

Giọng điệu bá đạo hiển nhiên của hắn, khiến Thiệu Nhất Phong bỗng dưng bật cười.

Đây không phải là ngấp nghé Văn Anh, thì còn là gì? Nhưng có lẽ chỉ có thái độ như vậy, mới có thể không để ý con mắt người đời, chuyên tâm đối đãi Văn Anh.

"Tôi hiểu rồi." Hắn nắm tay Văn Anh, cũng như mọi lần, đưa tới khóe môi của mình mà khẽ hôn, chỉ lần này đặc biệt dài lâu.

"Hãy... bảo trọng."

Tình trường tỉnh Sâm Thiệu Các Thiên tử vong, thế lực bị hai người con trai chia ra làm hai, nhưng hai người bề ngoài là chia rẽ, trong tối lại liên thủ, khi hai thế lực quân phiệt khác khinh địch, bèn tiêu diệt họ. Trận đánh này kéo dài mười năm, nhưng khi cuộc chiến khốc liệt qua đi, mặt trời sẽ lại xuất hiện, một quốc gia mới tinh tràn ngập hy vọng cuối cùng cũng sẽ ra đời.

*

Văn Anh không thể nhìn thấy kết cục, giống như những lần trước, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cô liền trở về không gian. Cô nghĩ nếu không có ngoại ý muốn, đoạn kết của thế giới này chính là cuộc so đấu của hai người kia, nhưng cuối cùng ai thua ai thắng, cô cũng không thể đoán được.

Khi tín ngưỡng lực bị rút ra, cảm xúc đọng lại trong đầu cô theo đó mà nhẹ đi, trở nên thoải mái vui vẻ.

"21, đã lâu không gặp nha!" Cô phát tay với người quen cũ.

"Tín ngưỡng lực đánh giá là đẳng cấp A, cùng với cộng thêm điều kiện thời gian, lần này sử dụng thời gian khá lâu, giảm thành A-." Z942121 lạnh lùng nói.

Văn Anh: "..."

Lật bàn! ('□') 〃 ㄣ ㄣ ㄣ

"Tôi còn định hỏi anh đây này, cô Mị Hề kia là sao, cô ta không bị vây khốn ở một thế giới à, tại sao khi đã biến thành thần sử sa đọa, còn có thể đi tới thế giới khác?"

Vậy chẳng phải không khác gì bọn họ? Chẳng qua bọn họ là thần sử có tổ chức có kỷ luật, còn cô ta biến thành du sử thất nghiệp mà thôi.

"Chỉ cần thành công công lược thần sử khác, thu được tín ngưỡng lực của đối phương, là có thể lấy được "Giấy thông hành", đi tới những thế giới khác."

"... Ôi chao???"

Văn Anh bỗng nhớ tới thái độ ban đầu của đối phương, quả thật tốt với cô đến kỳ lạ.

"Vậy tôi không nhìn thấy Phương Đồng Khải trên bản vẽ nguồn sáng, là vì cô ta sử dụng đạo cụ?"

Z942121 gật đầu xác nhận: "Quả thật như vậy. Hiện tại, cô có thể đi rút phần thưởng của cô."

Văn Anh đã trải qua hai lần nhận thưởng, không còn cảm thấy ngạc nhiên hiếu kỳ nữa, cũng biết kì kèo lâu chưa chắc đã lấy được thứ tốt, thế là tùy ý túm ra một cái.

Lần này, cô rút được một cây gậy phép mà các bé gái hay chơi.

"Nó đến từ một thế giới có nền khoa học công nghệ phát triển, người ở nơi đó mô phỏng theo gậy ma thuật của phù thủy cổ đại, thiết kế thành món đồ chơi bổ ích cho trẻ em." Z942121 giải đáp cho cô.

"... Thật thú vị nha." Văn Anh vỗ tay.

Z942121 tự động che chắn lời chế giễu tràn ngập oán niệm của cô, tiếp tục nói: "Nó có thể dẫn người vào thế giới 2D như tiểu thuyết, manga, phim truyền hình, điện ảnh... trở thành một nhân vật ở trong đó, cũng có thể mang kỹ năng của thế giới 2D trở về 3D. Nó có thời gian hiệu lực, nhưng không giới hạn số lần."

Ồ?

Kỹ năng này trái lại rất hợp với những thế giới nguy hiểm, nếu như bên người mang theo một quyển tiểu thuyết hay manga, chí ít có thể bảo đảm sinh mệnh an toàn.

"Đúng rồi, phần thưởng lần trước tôi gửi ở chỗ anh đâu?" Cô nhớ tới cái "kén" kia.

Z942121 lấy nó ra, nói: "Chưa thu được toàn bộ sức mạnh, vẫn dừng lại ở ấu niên kỳ, nhưng màng bảo vệ đã lột ra."

Văn Anh định thần nhìn lại, bên chân đột nhiên có thêm một loài động vật mà ở thế giới của cô được gọi là quốc bảo, như cái bánh trôi nhân đậu đen bị người ta cắn một miếng, lưới biếng ngồi phịch ở đó.

Pén-đờ?!

Thật, thật đáng yêu!

Nhưng mà... "Nó có thể làm gì?"

Z942121 suy tư chốc lát, thành thật nói: "Tạm thời không có tác dụng khác, chỉ có thể xem như thú cưng, cần đưa vào thế giới kế tiếp không?"

Tầm mắt của Văn Anh quét qua phía dưới, thấy con vật bé nhỏ giống gấu trúc kia, đang ăn ngón tay trông rất vui vẻ.

Xác định chỉ tạm thời không có tác dụng?

Cô kiên quyết lắc đầu, "Mang nhóc vô dụng này làm gì?!" Không chừng cô còn có thể bị bắt vì tội ăn trộm quốc bảo nữa!

"Xác nhận không mang theo?"

"Không mang theo!"

Vừa dứt lời, cảm giác choáng váng quen thuộc ủa tới, cô tiến vào thế giới kế tiếp.

*

Trong một trường đại học ở tỉnh A, cây cối râm mát được trồng hai bên đường lớn, bầy học sinh chạy nhảy vui đùa trên đường, bông bột mà phấn chấn.

Văn Anh cũng dạo bước trên con đường nhỏ đầy cây này, trong ngực ôm vài cuốn sách, cô hít thở không khí trong lành, hưởng thụ sự an bình đã lâu không gặp.

Cô chỉnh lý lại tư liệu. Thần sử sa đọa của thế giới này là Phương Nhiễm, một học sinh giỏi trong lớp, cô ta thích mang mắt kính gọng đen thô kệch, nhìn có vẻ diện mạo không xuất chúng, bộ dạng nhát gan hèn yếu. Nhưng rất nhanh, thần sử sẽ khai triển kế hoạch nghịch tập, trở thành nhân vật làm mưa làm gió toàn trường.

Mà chủ nhân của thân thể này, chính là mục tiêu bị đả kích đầu tiên.

Nguyên chủ thuộc cấp bậc hoa khôi, xinh đẹp tươi mát, xuất thân không tốt, nhưng có một cô bạn thân thiện kim lân tiền tên là Hạ Nghi. Mà cô bạn thân này tuy rằng đồng đánh, nhưng vô cùng đơn thuần. Có một lần bị bạn bè trong lớp cô lập, Hạ Nghi được nguyên chủ an ủi khích lệ, lập tức thành bạn tốt của nguyên chủ. Nhưng cô nàng không biết rằng, sở dĩ mình bị cô lập, là vì nguyên chủ ngấm ngấm giờ trò.

Từ đó về sau, nguyên chủ hăm hở làm kẻ hai mặt, một mặt thì lời ngon tiếng ngọt, một mặt đả kích bôi nhọ hình tượng của Hạ Nghi.

Mãi đến một lần nọ, nguyên chủ bị Phương Nhiễm vạch trần âm mưu.

Kế tiếp, hình tượng của nguyên chủ xuống dốc không phanh, Phương Nhiễm nhân cơ hội trở thành bạn tốt của Hạ Nghi, dựa vào đối phương mà gia nhập tầng lớp trên, quen biết điểm sáng sáng nhất của thế giới này —— Khương Thiên Diệp.

Văn Anh vừa đi vào giảng đường, liền có một cô bé khoác lấy cánh tay cô, lặng lẽ nói: "Này, cậu biết không, Hạ Nghi bị người ta chụp được cảnh đang tình chàng ý thiếp với đàn ông ở quán bar đấy, trang điểm dày cộm, mặc đồ mà như không mặc vậy, chắc chắn..."

"A, tôi cũng thấy nữa nè, có người đăng lên diễn đàn, quao, tin sốc luôn! Không phải nghe nói cậu ta mê tí ban thảo(*) lớp bên sao, ta nói... Hạ, Hạ Nghi?"

(*) Nam sinh được mọi người công nhận đẹp trai nhất lớp.

Cô bé kia nói đến một nửa, bỗng ngậm miệng.

Hạ Nghi đứng ngay cửa, gương mặt dưới lớp trang điểm đã tức đến nổi phôi, trợn trừng nhìn mấy nữ sinh kia.

Văn Anh vừa bước tới bên cạnh Hạ Nghi, đã thấy Phương Nhiễm chợt đứng lên, quét một vòng đám nữ sinh, trào phúng nói: "Bây giờ kỹ thuật photoshop phát triển như vậy, tấm ảnh này có thật hay không còn chưa biết, đã vội vàng kết luận, mấy người là cảnh sát hay quan tòa?"

Các nữ sinh mồm năm miệng mười phản bác.

Những nam sinh đứng phía sau chú ý tới động tĩnh bên này, bèn nhanh chóng nhìn qua.

"Tôi thấy, không bằng tra ip thử đi, xem thử kẻ tung tin có lời gì để nói."

Ngay tại ánh mắt của mọi người, Phương Nhiễm đưa mắt lướt qua, nhìn chằm chằm người đang an ủi Hạ Nghi, cũng chính là Văn Anh.

Quản phiệt đã xong, nhưng có vài điều muốn tám quá.

Tâm tư của Tiểu Hồ thật khác người, ý cậu ta là vẫn giữ nguyên tình mẹ con, chỉ cần không ai giành Văn Anh với mình là ok? Không lẽ cậu ta bị mắc chứng mother complex??? (; — —) ||

Tội thiếu soái, một cái kết SE cho anh. ($\pi - \pi$)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (2)

Edit: Thiên Tinh

Lời của Phương Nhiễm vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt, tiếng nhạc vào học vang lên, giáo sư đứng phía sau bọn họ lấy đồ lau bảng gỗ gõ bảng đen, "Đi học đi học, có ân oán cá nhân thì tự giải quyết."

Các sinh viên tức khắc giải tán.

Văn Anh cũng kéo Hạ Nghi ngồi xuống, bắt chước giọng điệu của nguyên chủ, an ủi Hạ Nghi vài câu.

Ngũ quan của Hạ Nghi cực kỳ xuất sắc, thuộc kiểu mình diễm động lòng người, không tô son điểm phấn cũng đã rất có mị lực, trang điểm đậm trái lại lộ vẻ thành thực phong trần, nhưng bản thân Hạ Nghi lại ngây thơ, không có vẻ ý nhị của phụ nữ trưởng thành, vì thế đặc biệt không khớp. Nếu ngồi chung với một Văn Anh ngũ quan xinh đẹp, khí chất sạch sẽ, mười người thì có chín người đều sẽ ngắm nhìn Văn Anh. Bởi vậy, tướng mạo của Hạ Nghi rõ ràng có thể khiến người ta kính mến hơn, lại để cho nguyên chủ đeo lên đầu danh hiệu hoa khôi.

Không cần phải nói, việc này cũng là nguyên chủ giật giây Hạ Nghi.

Hạ Nghi bỗng ghé sát vào cô nhỏ giọng nói, "Làm sao bây giờ, mình quên mang sách giáo khoa rồi!"

"Không sao, xem chung đi." Văn Anh đẩy sách giáo khoa về phía Hạ Nghi, lập tức thu được một đôi mắt cảm động của cô bạn thân ngọc bạch ngọt này.

Văn Anh "không vụ lợi" như vậy cũng làm xúc động phương tâm của thiếu nam, cảm thấy nữ thần quả nhiên tốt bụng như mình nghĩ, sau đó một loạt nam sinh lập tức đưa sách tới phía trước, tỏ vẻ bọn họ chưa bao giờ nghe giáo sư này giảng bài.

Phương Nhiễm thấy cảnh này, đưa cho Văn Anh một ánh mắt đầy thâm ý.

Văn Anh làm bộ không nhìn thấy, mở sách giáo khoa ra.

Kỳ thực cô cũng cảm thấy hơi buồn cười, xét theo khía cạnh khác, nguyên chủ rất hợp với nghề diễn viên, tướng mạo của nguyên chủ mặc dù xuất sắc, thanh thuần xinh xắn, khuôn mặt trái xoan, ngũ quan không tình xảo, nhưng mỗi một cái đều thanh tú đẹp đẽ, rung động lòng người. Tuy nhiên, so với tướng mạo, thứ khiến cô ấy gật hái được nhiều nhân khí chính là hình tượng mà bản thân cô ấy đáp nặn. Có thể nói nguyên chủ như một minh tinh, vô cùng biết khắc chế mà thao túng về mặt, tâm tình của mình, thậm chí mỗi tiếng nói cử động.

Ở một mức độ nào đó, tuy rằng cô ấy là người hai mặt, nhưng mức độ hai mặt này không phải ai cũng làm được, mười mấy năm trôi qua chưa từng bị phát hiện, có lẽ ngay cả bản thân nguyên chủ cũng đã quên mình là người như thế nào.

Văn Anh lật lại ký ức của nguyên chủ, đáy lòng hơi cảm thán, nhưng vẫn cảm thấy đối phương quả thật đưa cho mình rắc rối không nhỏ.

Thời cơ mỗi lần cô bị đưa đến thế giới mới rất vi diệu, lần này, vừa xuyên đến đã gần tới giờ đi học. Cô trì hoãn thời gian tiến vào phòng học, khiến cho hành động của Phương Nhiễm bị tiếng chuông cất ngang, nhưng việc này cũng chỉ có thể duy trì hòa bình tạm thời, đối phương sẽ không cho cô nhiều thời gian làm chuẩn bị.

Mà sở dĩ cô muốn "giấy dựa" phí công, chỉ vì muốn không chế dư luận ở phạm vi nhỏ nhất.

Quả nhiên chuông tan học vừa reo, rất nhiều người đã quên sự việc ban đầu, nhón nháo đi ra ngoài.

Hạ Nghi chịu đựng hết một tiết, rốt cục không kiềm chế nổi, chủ động đi tìm Phương Nhiễm, "Lúc này không phải cậu nói có thể tra ip sao, tra thế nào? Tôi thật muốn xem thử, là ai ở sau lưng tôi giờ trò!"

"Nói vậy, mấy tấm ảnh kia thật sự là photoshop?" Phương Nhiễm cố hỏi.

Hạ Nghi liếc mắt nhìn Văn Anh, hơi ấp úng: "Cái này... Ảnh là thật, chẳng qua không như bọn họ nói, là gã kia cứ quấy rầy tôi, phiền chết đi được!"

Kỳ thực là Văn Anh thấy cô hai ngày nay không vui, cố ý mời cô đi quán bar thả lỏng, nhưng cô chần chừ không nói, luôn cảm thấy nếu nói ra sẽ không tốt cho Văn Anh.

"Ồ --" Phương Nhiễm kéo dài tiếng cảm thán, đẩy kính mắt, một lời hai ý nhắc nhở Hạ Nghi, "Lần sau kết bạn phải cẩn thận một chút, đi thôi, tìm một cái máy tính, tôi tra cho cậu."

*

Văn Anh không đi cùng họ, mà lấy cớ trở về ký túc xá. Đương nhiên cô không phải đang tiêu cực chống cự, mà là có ý định riêng.

Khi Hạ Nghi gọi điện đến, cô đang giặt quần áo ở ban công, vừa mới mở chế độ hands-free, liền nghe thấy Hạ cô nương lắp bắp chất vấn: "Anh Anh, Phương Nhiễm tra được rồi! Cậu ấy nói, nói là địa chỉ của cậu, đây không phải là sự thật đúng không? Sao cậu có thể đối xử với mình như vậy?!"

Văn Anh không nói lời nào, mặc cho không khí ngột ngạt lên men.

Sau đó cô nghe được Phương Nhiễm ở đầu kia khuyên Hạ Nghi: "A Nghi, cậu suy nghĩ kỹ đi, là ai dẫn cậu đi quán bar, là ai có thể vừa khéo chụp được tấm ảnh như thế, bây giờ chính cậu ta cũng không thanh minh, cậu còn chưa tin lời mình nói sao?"

"Thật sự là cậu?!" Trong tiếng nói của Hạ Nghi dẫn theo sự lên án khó có thể hoà giải.

"..."

Văn Anh ngừng một lúc lâu, sau đó cúp máy.

Làm một diễn viên, cô rất am hiểu vào lúc này nói càng ít, tương lai càng có thể tìm được lý do thích hợp để biện bạch.

Bởi vì cô không giải thích kịp thời, lại ngủ chung phòng với Hạ Nghi, cho nên phải chịu cảnh đối đãi lạnh lẽo như mùa đông của người bạn thân ngày xưa. May mà cô bé này cũng không định trả thù, chỉ bắt đầu ra vào có đôi với Phương Nhiễm.

Có điều, mặc dù bản thân cô không nói gì, nhưng khi việc này bị bại lộ, Văn Anh trọn vẹn cảm giác được nhân khí xuống dốc không phanh là thế nào. Tuy cô đã khờ dại, làm Phương Nhiễm không "tiết lộ" ngay trước mặt mọi người, cũng không thể khoe khoang kỹ năng máy tính của mình, nhưng một khi truyền ra, phần lớn ánh mắt nhìn về phía Văn Anh đều thay đổi.

Cũng nhờ vào trình độ được hoan nghênh lúc trước của cô, người biết cô còn thật không ít, đi trên đường, không khỏi bị chỉ trích.

"Nhìn không ra, cậu ta lại là người như thế?"

"Trước đây cảm thấy Hạ Nghi mắc bệnh công chúa ý trong nhà có tiền, bây giờ lại cảm thấy hơi tội cho cô nàng, thật đúng là không thận trọng khi kết bạn. Nghe nói Văn Anh dựa vào quan hệ của hai người, đòi Hạ Nghi không ít giày dép túi xách hàng hiệu!"

"Ngẫm lại mục đích cũng là vì tiền, không phải nghe đồn Văn Anh nhà nghèo sao. Mình nói cậu nghe, cậu ta không chỉ xin xỏ đồ của Hạ Nghi, còn nói bóng gió kêu người theo đuổi cậu ta mua quà cho mình, đàn ông mất bị mù hết rồi à, vừa ý thế loại lăng lơ này!"

Văn Anh cảm thấy, đừng nói thu thập tín ngưỡng lực, nếu như kiểm tra bản vẽ nguồn sáng, có lẽ cô sẽ phát hiện tín ngưỡng lực đã biến thành số âm.

Kỳ thực, kiểu tán dóc thế này còn đỡ, thậm chí có mấy người vốn dĩ hâm mộ nữ thần cuồng nhiệt, không thể chấp nhận nữ thần trong lòng mình trở thành kẻ hư hỏng như vậy, lúc Văn Anh đi học, giội một lọ vật thể không rõ lên mặt cô!

"Tôi nhìn lầm cô rồi!"

Văn Anh né được hơn phân nửa, vẫn bị bắn đến một ít, cũng may chỉ là nước tẩy trang thôi.

Cô vừa lấy khăn giấy ra lau, vừa hỏi hần: "Bạn là ai?"

Không thể không nói, trong con mắt của quần chúng vây xem, cho dù đáng về bây giờ của cô có chút nhếch nhác, nhưng nước tẩy trang từ trên mặt cô nhỏ xuống, làm ướt phần ngực của chiếc áo T-shirt mỏng, cộng với động tác không nhanh không chậm của cô, quả thực khiến người ta nghĩ ngợi miên man, có thể nói là thanh thuần quyến rũ.

Căn cứ vào đặc quyền của mỹ nhân, giọng nói của cậu bạn kia cũng dịu lại, "Cô không quen biết tôi, nhưng tôi --"

"Chúng ta không quen biết nhau, vậy sao tôi phải có nghĩa vụ biến thành người mà bạn tưởng tượng?" Văn Anh ngắt lời hần, khó hiểu mà hỏi. "Tôi là búp bê bom hơi của bạn à?"

Quần chúng vây xem không nhịn được cười ra tiếng, má ơi, nữ thần ngày xưa bây giờ lại nói chuyện 18+ như thế, tin hot nha! Mau chụp lại đăng lên diễn đàn!

Nam sinh kia tức giận đến sắc mặt đỏ lên!

Văn Anh không để ý đến hần nữa. Cô nhìn thấy một nhóm người đi ngang qua bên cạnh, mấy nam sinh choàng vai câu cổ nhau, thấy bộ dạng chật vật của cô, hưng phấn chỉ vào cô bàn tán. Mà người đang bị bọn họ vây ở chính giữa, hai tay bỏ vào túi quần, con mắt chỉ liếc sơ về phía bên này, liền không hứng thú chuyển mắt. Sườn mặt của hần tỉnh xảo góc cạnh, ăn mặc đơn giản thoải mái, trang phục nhìn có vẻ tùy ý, tạo hình lại khiến người ta không bắt bẻ được. Theo đó, chiếc bông tai màu bạc trên lỗ tai hần lóe lên, theo chủ nhân mà xa dần.

Văn Anh nhìn thật sâu.

Đây chính là Khương Thiên Diệp, điểm sáng nhất thế giới này.

Quả nhiên giống hệt mô tả trong tài liệu, tính cách của hần ngoài nóng trong lạnh, nhìn vào tưởng như hòa đồng cởi mở, nhưng thực chất tính cách kiêu ngạo, không phải ai cũng có thể dễ dàng tiếp cận. Nghe nói bối cảnh gia đình hần rất sâu rộng, cực kỳ có thế lực. Nếu cô muốn tiếp xúc hần một cách "tự nhiên", chỉ có thể dựa vào Hạ Nghi.

Nhưng cô không muốn lợi dụng cô bé ấy cho lắm, dù sao ngọc bạch ngọc lúc nào cũng dễ làm người ta có cảm giác tội lỗi.

Vì thế cô quyết định dùng đạo cụ mà cô vừa rút thưởng, sáng tạo lối đi riêng.

Cô nhớ được đạo cụ kia được giới thiệu là, có thể sử dụng thân phận của bất kỳ nhân vật 2D nào, bước vào thế giới 2D, nhập vai nhân vật đó và trải nghiệm cốt truyện; hoặc có thể lấy tướng mạo và năng lực của nhân vật 2D dùng trên người mình ở thế giới 3D.

Chẳng qua mỗi lần sử dụng, chỉ có thể duy trì ba ngày thôi.

*

Phòng ngủ của nam sinh thường đi đôi với cụm từ dơ bẩn lộn xộn, trong ký túc xá 602 cũng chướng khí mùi mịt như vậy, ba nam sinh vừa vào cửa liền mang cả giày mà ngã vào giường.

"A, hết giờ học, linh hồn của tôi được giải phóng rồi. Mọi người khoan hãy ngủ, lát nữa còn phải ra ngoài ăn cơm đấy!" Một nam sinh trong đó nhắc nhở.

Hai chân của Khương Thiên Diệp gác lên thành giường, nằm ngửa, cầm một cuốn truyện tranh, "Mình không đi đâu, các cậu mang cái gì về cho mình cũng được, mình muốn xem 《Tận Thế Thần Phong Đoàn》."

《Tận Thế Thần Phong Đoàn》 là một bộ truyện tranh mới nổi rất được chào đón, được vẽ bởi một họa sĩ bí ẩn không biết tên trong nước, câu chuyện kể về bốn người có siêu năng lực, trong bối cảnh tận thế zombie hoành hành, họ lập ra một một đoàn lính đánh thuê. Tuy rằng bản thân tác giả không có danh tiếng, nhưng cách vẽ của hần rất lợi hại, cốt truyện độc đáo, diễn biến mạch lạc, nhanh chóng được mọi người trong trường chú ý, bất luận nam hay nữ đều thích xem.

"Cậu còn chưa đọc à? Chương mới nhất mình đã xem đến ba lần rồi, he he, mới xuất hiện một cô em, danh hiệu Thanh Điều, vừa đẹp vừa hiền, đúng gu mình luôn!"

"Vi mình ghét nhân vật đó mới không chịu xem đấy." Khương Thiên Diệp nhún mày, không nhịn được nói, "Yếu xiu, ngoại trừ tướng mạo còn có thể làm gì?"

"Đừng nói vậy chứ, người ta dầu gì cũng là người có siêu năng lực, chẳng qua thật giống như tác giả vẽ ra để thu hút đọc giả nam á."

"Dù sao mình đã bị thu hút, ka ka ka."

Khurong Thiên Diệp nghe mà phiền, dứt khoát bảo bọn họ rút nhanh ra ngoài ăn cơm, để hấn một mình ở ký túc xá im lặng đọc truyện.

Ký túc xá yên tĩnh lại, động tác lật trang của hấn cũng nhanh hơn, đến khi nhìn thấy cô gái có biệt danh Thanh Điều chuyển khuôn mặt xinh đẹp về phía đọc giả, mỗi một sợi lông mày đều được vẽ tỉ mỉ, khi đã hoàn toàn nhìn ra ý đồ của tác giả, hấn phiền muộn mà vút truyện tranh lên giường, đi tắm rửa.

Lúc hấn khoác khăn trên cổ, đầu tóc ướt nhẹp bước ra, bỗng dưng phát hiện trên cuốn truyện lại phát sáng?

Hấn sải bước tới bên giường, chỉ thấy khung tranh có hình Thanh Điều kia càng ngày càng sáng, kỳ quái chính là, trong lúc hoảng hốt, hấn thậm chí nhìn thấy đối phương nháy mắt với hấn một cái..

Sau đó, chỉ nghe "âm" một tiếng, hết như làm ảo thuật vậy, trong giây lát trên giường hấn lại có thêm một người!

Một cô bé dơ dáy đất cát đầy người nằm nhoài ở nơi đó, như thể vừa té từ chỗ cao xuống, "Ai da" một tiếng.

Trong lòng như có một trăm con thảo nê mã lao nhanh mà qua, Khurong Thiên Diệp không tự chủ được lui về sau một bước.

Má ơi, hấn đang gặp ma sao!!!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (3)

Edit: Thiên Tình

Văn Anh lần đầu tiên sử dụng gấp phép, hơi chút thấp thỏm, dù sao kế hoạch của cô là, chọn một nhân vật nữ trong cuốn truyện tranh trên tay cô, tiến vào thế giới 2D, sau đó bò ra từ một cái "khung" khác. Nhưng nếu không có hiệu quả, vậy vẫn có cách khác, có thể thông qua vài cảnh tượng đặc biệt để tiến hành thao tác.

Nhưng may mắn là rất thành công, cũng không xuất hiện cảnh tượng hải hùng như màn ra sân của Sadako(*), tỷ như thò tay ra khỏi sách, lại chậm rãi bò ra chẳng hạn.

(*) Nhân vật chính trong truyện/phim kinh dị The Ring, bò ra từ màn hình TV.

Cô thở phào nhẹ nhõm, ngồi quỳ lên, vừa vận mắt đối mặt với Khurong Thiên Diệp.

Cô chớp chớp mắt.

Trong nháy mắt này, cánh tay Khurong Thiên Diệp gần như nổi da gà cả lên, hấn cố nén cảm xúc muốn bỏ chạy, mở miệng hỏi: "Cậu..."

"Nước!"

Không chờ hấn nói xong, chỉ thấy đôi mắt cô sáng ngời, nhìn chăm chăm đầu tóc ướt nhẹp của hấn, giọt nước trên đó lấp lánh như ánh sao.

Cô ngồi quỳ trên giường, hấn đứng trên mặt đất, vị trí trái lại không cao bằng cô, không kịp đề phòng, cô dùng ngón tay sờ lên cổ hấn, sau đó nghiêm túc liếm liếm ngón tay, nuốt hết giọt nước vốn đang chảy trên người hấn.

Khurong Thiên Diệp cảm thấy cả người đều sắp cứng lại.

Cô còn cảm thán: "Nước thật là sạch, còn chưa bị ô nhiễm, cậu lấy ở đâu ra vậy?"

Khurong Thiên Diệp: "..."

Tôi mới là người phải hỏi cô ở đâu ra!

Hấn bỗng dưng nhớ tới cuốn truyện tranh phát sáng, bộ dạng phong trần mệt mỏi của cô, giống hệt những người bôn ba cát bụi trong 《Tận Thế Thần Phong Đoàn》, chắc cũng chỉ có người ở tận thế, mới sẽ cảm thán nước mà hấn tắm là sạch sẽ.

"Cậu là... Thanh Điều?" Hấn chần chờ hỏi ra cái tên khó tin này.

"Đúng nha, cậu cũng nghe về tôi sao?" Cô như là có chút thẹn thùng, nhưng khuôn mặt lem luốc nhìn không ra được nhiều thông tin, "Tôi mới vừa nhập đoàn, không nghĩ tới lại có chút danh tiếng. A, nhắc mới nhớ, lúc này tôi rõ ràng đang băng bó vết thương cho Lục Ngô mà, tại sao... Ở, nơi này, là nơi nào?"

Cô ngán ra, con mắt dường như mới tỉnh ngủ, nhập nhèm hơi.

So sánh với câu hỏi đơn thuần của cô, trong lòng Khương Thiên Diệp lại chấn động hơn nhiều.

Nhân vật truyện tranh có thể xuyên đến thế giới thực tế sao? 2D và 3D kết nối với nhau? Thời không bị rạn nứt? Bức tường thứ nguyên tan vỡ!?

Mợ nó, chuyện này ảo diệu quá rồi đấy!

Thực ra hẳn đang mơ đúng không, đọc truyện tranh đến mê mẩn sau đó nằm mơ... Nhưng tại sao không phải là Tất Phương, nhân vật mà hẳn thích nhất chứ?!

Hắn hít sâu một hơi, ổn định tâm lý xong, tiếp đó, véo thật mạnh vào cánh tay mình. Cái véo này không nhẹ, nhưng khi hắn lại mở mắt ra, cô gái trước mắt không chỉ không biến mất, còn "xì" cười.

Âm thanh trong trẻo thuộc về phái nữ, khoan khoái vang vọng ký ức xưa.

Sự thực thắng hùng biện, Khương Thiên Diệp không thể không thừa nhận, ký ức xưa của hắn thật sự đến một vị khách không mời. Nếu như không phải cách đối phương xuất hiện quá mức mộng ảo, hẳn nhất định sẽ nhờ quản lý đuổi cô ra ngoài.

Nhưng hiện tại...

Hắn thờ dài, làm sao bây giờ?

"Thanh Điều."

"Hửm?"

"Cậu có nhớ bản thân xuất hiện ở đây bằng cách nào không?"

Cô lắc đầu, "Không nhớ rõ, giống như là chớp mắt một cái, liền đổi địa điểm. Cậu biết đây là đâu không?"

Cô không biết gì về thế giới này, cũng không biết cách trở về. Cho nên, hắn chỉ có thể tạm thời thu lưu cô?

Khương Thiên Diệp còn chưa hết kinh ngạc, đã thấy cô cọ vào ráp trải giường khiến nó trở nên đầy bụi.

Hắn nhú chặt lông mày, mặc dù không có bệnh thích sạch sẽ, nhưng hắn cũng không thích đồ của mình bị người khác chà đạp thành lộn xộn như thế.

"Cậu tắm rửa trước đi." Hắn nhìn đồng hồ đeo tay, còn một khoảng thời gian nữa thì bạn cùng phòng mới về, "Tôi từ từ sẽ nói cho cậu biết nơi này là nơi nào."

Tắm rửa, ở tận thế cũng không hẳn là chuyện không thể, nhưng bên người cần có một dị năng giả hệ thủy cực kỳ mạnh mẽ, mà Thần Phong đoàn uy phong lẫm liệt lại vừa khéo không có, cho nên Thanh Điều đã rất lâu chưa được đi tắm.

Truyện tranh được vẽ trắng đen, dùng nét vẽ chuyên biệt để miêu tả cát bụi, sẽ không che đi khuôn mặt của Thanh Điều, trái lại còn rất nổi bật ấn tượng.

Đương nhiên, khi từ 2D chuyển sang 3D, kiểu nổi bật này không còn nữa, vì thế Khương Thiên Diệp chỉ nhìn thấy một cô gái bụi bặm đang chiếm giường hắn, còn quét ráp trải giường đến đầy tro bụi.

Khương Thiên Diệp đi buồng tắm mở nước, Thanh Điều khi đã hưng phấn kích động xong, cũng dần khôi phục tâm tình.

Hắn đổ đầy nước rồi đẩy người vào buồng tắm, nhắc nhở cô: "Bên trái là nước nóng, bên phải là nước lạnh, trên giá có một tấm khăn, cậu có thể dùng. Tắm xong mặc vào T-shirt của tôi trước đi, tôi chỉ mới mặc qua một lần..."

Lúc đang nói chuyện, hắn chỉ nghe bên trong truyền ra tiếng "ùng ục", có vẻ không giống tiếng nước "rào rào" xối lên người lắm.

Hắn không yên tâm, hỏi một câu, chưa thấy đáp lại, liền vặn nắm cửa, "Tiếng..."

Dưới vòi phun, cô gái còn chưa cởi quần áo, chỉ đang ngẩng đầu, vui sướng hé miệng đón lấy dòng nước trào ra mà uống. Nghe được tiếng cửa mở, cô quay đầu lại nhìn hắn bằng ánh mắt khó hiểu.

Cả người cô đều bị thấm ướt, mặc quần ngắn và áo lót đơn giản, lộ ra đường cong là lướt hấp dẫn. Dù sao cũng là nhân vật được vẽ ra để thu hút độc giả nam, bất kể là tướng mạo hay vóc người đều khó có thể xoi mói. Bởi vì bụi đất trên người cô đã được cọ rửa, cặp đùi bóng loáng trắng như tuyết lấp ló trước mặt Khương Thiên Diệp,

Ướt! Sũng! Mê! Hoặc!

Bốn chữ này phảng phất dán ngay trên trán cô.

Quả thực còn chấn động lòng người hơn cả không mặc quần áo.

Khương Thiên Diệp khẽ hít một hơi, vừa định lùi lại, ngẩng lại thấy không đúng, xông tới tắt vòi nước.

Giọt nước nặng trĩu trên hàng mi của Thanh Điều, không thể mở to mắt, cô mơ hồ chớp chớp mắt, mới dùng âm thanh mềm mại hỏi hần: "Sao vậy?"

Trong thế giới 2D, cô đã là một người rất đẹp, đi tới 3D, nét đẹp này không hề giảm bớt một li, thậm chí còn tăng thêm một phần linh động hơn những bức tranh cứng nhắc kia. Sau khi được rửa sạch, khuôn mặt trắng nõn của cô không che không giấu xuất hiện trước mắt hần, cái mũi nhỏ xinh mà thẳng tắp, đôi môi hồng hào, cặp mắt mèo linh động đầy thần thái nháy mắt, lông mi dài đen lả, quả thực là phạm quy.

Vì thế, mặc dù bên cạnh Khương Thiên Diệp chưa bao giờ thiếu mỹ nhân, hần cũng hơi nín thở, giây lát sau, mới bắt đầu đi nói: "Nước này không sạch, cậu đừng uống..."

"Rất sạch nha." Cô liếm liếm giọt nước sắp nhỏ xuống ở mu bàn tay, tựa như chú mèo con.

Khương Thiên Diệp: "..."

Thật vất vả giữ cho cô tắm rửa sạch sẽ mà không uống nước, Khương Thiên Diệp chỉ cảm thấy mình mệt đến đầy người mồ hôi, có lẽ nuôi thú cưng cũng không mệt như vậy.

*

Từ trước tới nay, Khương Thiên Diệp chưa từng cảm thấy giao tiếp với con gái là một chuyện mệt nhọc, dù sao những người có thể lớn vòn quanh hần đều rất biết quan sát, không ai dám phiền hần. Nhưng người đến từ một thứ nguyên khác thì không giống, ở tình huống hần cố gắng không làm lộ cô chỉ là nhân vật trong truyện tranh, phải diễn tả rằng cô từ trong hư không xuyên đến ký túc xá của hần thế nào, mặc dù hần tự nhận là giải thích rất rõ ràng, nhưng vẫn bị mấy câu hỏi liên tiếp của cô làm hoa mắt chóng mặt, bực bội quá, không khỏi lạnh nhạt liếc cô một cái, "Cậu nói xong chưa?"

Vốn dĩ là nhân vật hần không thích nhất, cố tình hần lại gặp phải, nếu đổi thành hai người kia, đoán chừng đã sớm mừng như điên rồi.

Hần đau đầu ần huyệt thái dương.

Bằng không dứt khoát nói cho bọn họ biết, để bọn họ tự nghĩ là xong.

Cảm xúc của người này có thể lấy sang người khác, hần phiền muộn đương nhiên cũng bị cô nhìn ở trong mắt, Văn Anh trong vai Thanh Điều cũng dần dần không nói lời nào, chỉ mặc chiếc áo T-shirt rộng thùng thình của hần, trong ngực ôm một cái gối che lấp vị trí giữa hai chân, im lặng ngẩn người.

Bầu không khí chợt lạnh tanh, Khương Thiên Diệp lại cảm thấy không quá thoải mái, định nói gì, bỗng nghe được tiếng mở khóa.

Hần đột nhiên rùng mình, vô ý thức kéo kín màn giường.

"A Diệp, mau xuống đây phụ đi!" Cửa vừa mới mở, đã nghe bạn cùng phòng nôn nóng hô.

"Làm sao vậy?"

"Tên Ưông Thuấn Tinh da giòn này, lúc đi về thì bị xe đạp đụng trúng... Không đúng, cậu sợ máu, thôi quên đi, cậu đừng xuống đây."

"Chảy máu?" Khương Thiên Diệp cau mày, hần ra hiệu với Văn Anh, bảo cô ở đó đừng nhúc nhích, hần bò xuống giường, "Nếu nặng thì đi phòng y tế đi, một mình cậu công không nổi đâu."

Bởi vì biết mình sợ máu, cho nên hần đặc biệt không nhìn vết thương, nhưng kỳ quái là, khoảnh khắc lúc hần bước xuống giường, màu sắc trong tầm mắt đột nhiên giống như bị rút đi vậy, chỉ còn dư lại hai màu trắng đen. Hần nhìn thấy bạn cùng phòng Ưông Thuấn Tinh xấn ông quần lên, trên bắp chân đang chảy máu, nhưng dưới cái nhìn của hần lại giống... mực nước...

Hần có chút suy tư liếc nhìn cái giường bị khép kín kia.

Thanh Điều của Thần Phong đoàn, giỏi chữa bệnh cứu trị, xem như là bác sĩ tư nhân trong đoàn đội, nhưng kỹ năng của cô rất cùi bắp, đơn giản mà nói chính là không chế sắc thái, có thể tước đoạt và bổ sung thêm sắc thái cho người khác. Nghe có vẻ rất thú vị, nhưng đối với thời buổi tận thế zombie hoành hành, lại không có bất kỳ tính thực dụng nào.

Vì thế sự xuất hiện của nhân vật này rất không được hần hoan nghênh.

Nhưng bây giờ...

Lại nói, nhân vật 2D vẫn có thể sử dụng siêu năng lực ở thế giới 3D, vậy thì hơi bị nghịch thiên rồi. Hần đột nhiên cảm thấy vui mừng, may mà Tất Phuong, nhân vật hần thích nhất trong đoàn không tới đây, bằng không anh chàng hệ hòa này mà kích động lên sẽ đốt ký túc xá trong nháy mắt mất, như vậy không chừng sẽ triệt để phá hủy trật tự của thế giới này.

Ba người từ phòng y tế băng bó xong trở về, trong phòng vẫn yên lặng như cũ, hai người khác không cảm thấy gì, không có ăn trộm là tốt rồi.

Nhưng đối với một người biết rõ trong phòng có người như Khương Thiên Diệp, cái này giống như một tín hiệu, hẳn không khỏi suy nghĩ: Cô ấy đã trở về?

Bằng không, người bình thường sẽ yên tĩnh chờ hắn về như vậy sao?

Mà lúc hắn một lần nữa bò đến màn giường, một bàn tay đột nhiên xuất hiện giật góc áo hắn.

Hắn lại hít vào một hơi.

Ánh sáng trong phòng ngủ bị màn giường ngăn trở, độ sáng chỉ lơ mờ, cô ở bên dưới tia sáng mờ tối đó, ôm đầu gối, dùng một đôi mắt mèo to tròn vô cùng đáng thương mà nhìn hắn, làm khẩu hình: "Đói."

Tuy rằng ở tận thế thường ăn không đủ no, nhưng lúc hai người bạn cùng phòng kia tiến vào gian phòng, trong tay còn xách bánh mì về cho Khương Thiên Diệp ăn tối.

Mùi bánh mì mới ra lò kích thích sự thèm ăn của người khác.

Hai cậu bạn kia lãnh sèo quên đau, bắt đầu tán dóc về mấy sự kiện mới nhất trong trường, "Không nghĩ tới Phương Nhiễm của khoa tiếng Trung có ngoại hình cũng không tệ nhỉ? Vị học bá luôn thi được hạng nhất của khoa bọn họ thế mà lại tham gia câu lạc bộ cosplay, rất nhiều người đều phải há hốc mồm."

"A Diệp còn chưa nghe qua chuyện này phải không, càng đáng sợ chính là, bộ ảnh hoàn thiện kia vừa tung ra, liền kinh diễm một đám khán giả."

"Ồ, cos ai thế?" Khương Thiên Diệp thuận miệng phụ họa, duỗi tay ra, "Đói rồi, đưa bánh mì cho mình."

"Còn có thể là ai, chính là nhân vật đang hot hiện nay, Thanh Điều trong 《Tận Thế Thần Phong Đoàn》đấy."

"Hửm?" Văn Anh vô ý thức khẽ hừ, đó là phản ứng theo bản năng khi nghe được tên mình.

Ký túc xá lặng ngắt.

Một người bạn cùng phòng khác tên là Lý Thủ sắp đưa bánh mì tới tay Khương Thiên Diệp, nghe thấy tiếng hừ nhẹ tựa như của một cô gái này, đột nhiên rút tay về, cùng Ưông Thuần Tinh liếc mắt nhìn nhau.

"Ta nói A Diệp..."

Hắn cười khà khà, "Lúc này mình đã thấy lạ rồi, cậu vừa giật rập trái giường cách đây hai ngày, bây giờ lại phơi trên ban công, trời còn chưa tối liền kéo màn..." Trên giường cậu, không phải đang giấu con gái đấy chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (4)

Edit: Thiên Tinh

Việc Lý Thủ vén rèm quá bất ngờ, Khương Thiên Diệp chỉ kịp ấn đầu Văn Anh vào ngực mình.

Trên giường, trong tia sáng tối tăm, cô gái mặc T-shirt chỉ che đến bắp đùi, bởi vì động tác khá lớn, vì thế trượt xuống phần vai. Cô tựa hồ có hơi hiếu kỳ, đầu tóc mất trật tự muốn quay mặt lại, lộ ra một chút da thịt trắng như tuyết và lông mi khẽ run, ngay sau đó, lại bị bàn tay trần ngập tính cường chế và ham muốn chiếm hữu của Khương Thiên Diệp ấn về.

"Xem đủ chưa?"

Khương Thiên Diệp tức giận nheo mắt nhìn Lý Thủ, đẩy tay hắn ra, lại kéo màn xuống.

Má ơi!

Máu mũi của Lý Thủ sắp tuôn trào, lâm bầm cảm thán: "Da trắng mặt đẹp chân dài nha."

"Sao sao!?" Ưông Thuần Tinh kéo theo cái chân đau, cả người như muốn nhảy cẫng lên, "A Diệp thật sự dẫn con gái trở về phòng ngủ?"

"Chứ còn gì nữa? A a a, A Diệp cậu để mình nhìn lần nữa đi, bạn kia trông như thế nào!" Lý Thù dừng cảm quên mình quay lại, liều mạng muốn kéo mạnh, "Đừng nhỏ mọn vậy chứ, cho dù bọn mình không xem, lẽ nào bạn kia không muốn gặp các bạn tốt của cậu sao?"

Đáng tiếc Uông Thuần Tinh bị thương, chỉ có một mình hấn anh dừng chiến đấu, bằng không lần đầu tiên đã thành công rồi!

"Cô ấy không mang theo quần áo, không tiện."

Khương Thiên Diệp lạnh lùng ném ra câu này, cả người Lý Thù như bị đông lại.

Ôi trời ơi, hình ảnh đó, lại muốn phun máu mũi... Khoan đã! Vợ bạn không thể khinh, hấn chỉ chưa có bạn gái thôi, không phải kẻ háo sắc, bình tĩnh lại, nam mô a di đà Phật...

Trong rèm lại phát ra âm thanh, lần này là một giọng nữ ngọt ngào, tiếng nói êm tai như nước chảy thuộc về một cô gái.

"Thật ngại quá, làm phiền các cậu."

Má ơi!

Lý Thù nhớ tới hành động tùy tiện của mình lúc nãy, lập tức mặt mày đỏ rực, định nói gì đó, Uông Thuần Tinh đã từ trên giường lấy cánh tay kẹp lấy cổ họng hấn.

"Được rồi, tên này đã bị mình bắt giữ, các cậu cứ tiếp tục, xem như bọn mình không tồn tại là được..."

Trong rèm, mặt Văn Anh hơi hồng, ho nhẹ một cái, từ bên trong lặng lẽ nhìn Khương Thiên Diệp.

Không gian nhỏ hẹp, một nam một nữ, bầu không khí ám muội len lỏi như dòng nước nhẹ nhàng chảy qua khe, ngay cả Khương Thiên Diệp cũng có mấy phần bó tay bó chân. Hấn chỉ nói với cô: "Đừng để ý tới họ."

Văn Anh gật đầu, cái đầu vẫn hướng ra phía ngoài, có vẻ như dù là đối với phòng ngủ, hay bạn cùng phòng của hấn, cô đều có chút hiếu kỳ, chẳng qua vì cảm giác mà cô dành người đầu tiên gặp phải đó là -- tin tưởng, nên hiển nhiên nghe hấn sắp đặt.

Khương Thiên Diệp không định cấm cô tiếp xúc thế giới này, nhưng suy xét đến thân phận của cô, một nhân vật truyện tranh xuất hiện ở thế giới thực tế, dễ gây náo động, hấn tạm thời vẫn chưa yên tâm mà kể cho bạn cùng phòng nghe về sự tồn tại của cô.

Kiểu che giấu và thần bí của hấn càng làm các bạn hấn tò mò, hai người kia ở trong phòng dựng thẳng lỗ tai, luôn nghe ngóng của động tĩnh của bọn họ.

Không phụ sự mong đợi, bên trong truyền ra tiếng nói khẽ của một nam một nữ.

"Ngày mai tôi mua đồ cho cậu, cậu cần gì?"

"À, nếu có thể, muốn một bộ quần áo."

"Vật dụng hằng ngày chắc cũng cần, khăn mặt, bàn chải đánh răng... Quên đi, tôi sẽ mua giúp cậu."

"Ừm!"

"Thế hôm nay cậu ngủ tạm giường tôi, đồng ý chứ?"

"Đồng ý."

"Được rồi, vậy tôi đi xuống, có chuyện gì cứ gọi tôi."

Theo đó, ngọn lửa hóng hót của hai cậu bạn đã bị dập tắt toàn diện, còn tưởng rằng bọn họ sẽ ở nửa đêm làm chuyện gì đó chứ, không nghĩ tới Khương Thiên Diệp lại lịch thiệp như vậy, để con gái người ta ngủ một mình. Dù không làm gì hết, ôm ấp tý không được sao? Đó chính là một cô gái đấy!

Lý Thù bị buộc phải chen chung một giường với Khương Thiên Diệp, chọc chọc hấn, nhỏ giọng nói: "Trước đây chưa thấy qua, hay mình nhìn nhầm nhì, là giáo hoa(*) của trường chúng ta? Hay hệ hoa(*)? Hay cái người thô lỗ trắng trợn với cậu ở trường bên?"

(*) Nữ sinh đẹp nhất lớp gọi là ban hoa, đẹp nhất khoa ngành gọi là hệ hoa, đẹp nhất trường gọi là giáo hoa. Tương tự với nam sinh, theo thứ tự là: ban thảo, hệ thảo, giáo thảo.

Khương Thiên Diệp gối cánh tay ở sau gáy, nghĩ tới chuyện phát sinh hôm nay vẫn cứ cảm thấy khó mà tin nổi, bị đối phương quấy rầy, bèn quay lưng về phía Lý Thù.

"Đừng hỏi, có cơ hội sẽ nói cho các cậu biết."

Một đêm rất nhanh trôi qua.

Tuy bị hạ lệnh cấm, nhưng lòng hiếu kỳ của con người vô cùng mạnh mẽ, càng không cho biết, thì càng tò mò.

Một ngày sau, Lý Thủ đã trọn vẹn nhận thức được tính đặc thù của cô gái này, Khương Thiên Diệp đại thiếu gia bận rộn cả ngày, cơ hồ đều đang bận chuyện của cô gái, mua quần áo, giày mũ, đồ dùng hằng ngày, tuy rằng Khương Thiên Diệp đội mũ lưỡi trai, che khuất vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, nhưng loại việc nhỏ thế này, Lý Thủ có thấy hấn làm bao giờ?

Đến cuối cùng, lại còn cẩn thận chu đáo chuẩn bị vật phẩm dành cho nữ giới.

Lý Thủ căn kê tính toán, má ơi, cái này ít nhất phải ở lại đến một tháng!

Khương Thiên Diệp cầm tay vào túi, đang lạnh nhạt mà dõi theo mấy vật phẩm hình chữ nhật được xếp trên kệ, Lý Thủ ở bên cạnh nhìn cười mãi, bất thành hình, hấn nhìn thấy một cô gái quen thuộc, bèn vẫy tay gọi, "Hạ Nghi!"

Hạ Nghi từ kệ thực phẩm kẻ bên đi tới, chào hỏi hấn.

"Ồ, cách trang điểm hôm nay của cậu nhìn được đấy... rất thoải mái."

Lý Thủ vừa nhắc tới việc này, Hạ Nghi liền không vui, ánh mắt lơ đãng, ứng phó nói, "'Cũng tạm đi.'"

"Giúp một chuyện đi, bạn gái của A Diệp đến gặp cậu ấy, đồ đạc không mang đủ, khụ, các cậu đều là nữ sinh sẽ thuận tiện hơn..."

"Ồi chào, Khương Thiên Diệp có bạn gái?"

Tuy rằng hai nhà từ nhỏ từng có lui tới, nhưng Hạ Nghi và Khương Thiên Diệp nói chuyện còn không nhiều bằng Lý Thủ, bởi vì tính tình của cả hai đều thuộc kiểu đại thiếu gia đại tiểu thư, ở chung không khác gì sao Hỏa đụng sao Hỏa.

"Đừng nghe cậu ấy nói bậy." Khương Thiên Diệp phủ nhận.

Hạ Nghi gật đầu, "Nói cũng phải, với tính cách của cậu mà có thể tìm được bạn gái, tám chín phần mười là bị mả ngoài lừa gạt."

Khương Thiên Diệp xoay người đứng thẳng, từ trên xuống dưới đánh giá Hạ Nghi, "Ánh mắt của cậu trái lại tốt hơn rồi."

"Đương nhiên!"

Hấn cười nhạo, "Từ đầu đã nói người bạn kia của cậu tâm thuật bất chính, cách xa cô ta chút, cậu vẫn không nghe, bây giờ đột nhiên thay đổi, chịu thiệt rồi phải không?"

Câu châm ngôn này, khiến sắc mặt Hạ Nghi bỗng dưng tối sầm lại.

Thật vậy, đây là tạo hình mà Phương Nhiễm đề cử cho cô, so với các loại mỹ phẩm rực rỡ màu mè được Văn Anh giới thiệu, lựa chọn của Phương Nhiễm có vẻ như thích hợp với cô nhất, đã có vài người khen cô, thậm chí đi trên đường, còn có thể có nam sinh xin số điện thoại. Nhưng điều này lại khiến cô buồn bực.

Lúc này, Phương Nhiễm đã chọn đồ xong, đi tới bên người Hạ Nghi.

Hạ Nghi kéo lại tay Phương Nhiễm, "Phương Nhiễm, bạn tôi."

"Quao, học bá mỹ nhân, ngưỡng mộ đại danh đã lâu..." Lý Thủ khoa trương phát ra tiếng thán phục.

Bây giờ Phương Nhiễm đã tháo xuống mắt kính, không dám nói là đại mỹ nhân, nhưng bộ dạng thanh tú, lại thêm khí chất tao nhã, cũng rất hút mắt.

Nhưng khi hai người hàn huyên vài câu, Lý Thủ liền phát hiện mỹ nhân trước mắt đang mắt tập trung, luôn lơ đãng chú ý Khương Thiên Diệp. Hấn rất bí thống mà thờ dài.

Đến cuối cùng, Hạ Nghi không chịu hỗ trợ, rốt cuộc là Phương Nhiễm mua món đồ đó về.

Phương Nhiễm đưa món đồ qua, lúc Khương Thiên Diệp tiếp nhận, tầm mắt tự nhiên đặt trên người Hạ Nghi, nhớ tới nữ sinh này hình như là người cos Thanh Điều mà bọn Lý Thủ đề cập hồi tối hôm qua, hấn nhìn nhiều mấy lần, gật đầu nói cảm ơn.

Phương Nhiễm khẽ mỉm cười.

*

So với việc ngẫu nhiên gặp được đóa đào hoa có tên Phương Nhiễm, Lý Thủ dĩ nhiên càng hứng thú với "người bạn thân bĩ" mà Khương Thiên Diệp mang về phòng ngủ, thậm chí để người kia ngủ trên giường mình.

Hấn còn nhớ cảm giác khiếp sợ khi nghe Khương Thiên Diệp bảo người ta liên hệ môi giới bất động sản, cậu ấy còn định thuê phòng bên ngoài cho

người kia ờ, còn nhấn mạnh phải bố trí trang hoàng phù hợp với "phái nữ". Đây là muốn kim ốc tàng kiều nha!

Đến ngày thứ ba, Lý Thù tò mò đến giữa ngày, dứt khoát trốn một tiết học, lén lút chạy về phòng ngủ nhìn xem!

Theo suy đoán của hắn, người có thể làm Khương Thiên Diệp giấu giếm không cho xem, hoặc là đối phương rất xấu, sợ nếu để bọn họ nhìn thấy sẽ mất mặt, hoặc là rất đẹp, sợ bọn họ động phạm tâm. Căn cứ vào sùen mặt nhìn thoáng qua ngày hôm trước, khả năng thứ hai khá lớn, bởi vậy hắn không khỏi cảm phần, làm anh em, sẽ làm chuyện như vậy sao?!

Cho nên để hắn nhìn một cái cũng có sao!

Mang tâm tình thấp thòm không tên, Lý Thù mở cửa.

Phòng ngủ vào ban ngày, ánh sáng từ cửa kính ở ban công chiếu vào, cả phòng có vẻ sáng sủa cực kỳ.

Cô gái mà hắn nằng nặc muốn xem, nguyên bản đang giặt cái gì đó ở bồn rửa tay bên bệ cửa sổ, thỉnh thoảng nghe được tiếng cửa mở, vừa vặn xoay đầu lại.

Trong nháy mắt, Lý Thù chết máy.

"Cậu cậu cậu, tôi tôi tôi..."

Cô lui về sau một bước.

Hắn không khỏi khoát tay, bước một bước về phía trước, "Cái đó, tôi không có..."

"Lý Thù!"

Tiếng rống giận dữ của Khương Thiên Diệp áp sát, tay hắn đang vịn khung cửa, miệng thở hổn hển, hiển nhiên là gấp gáp chạy về. Sau đó, hắn đẩy Lý Thù ra, bước vội che trước mặt Văn Anh, Văn Anh cũng phối hợp mà trốn sau lưng hắn.

"Cậu nhìn thấy?" Mắt Khương Thiên Diệp lấp lóe.

Lý Thù còn chưa phản ứng lại, "Ồi chào?"

"Tôi hỏi cậu có nhìn thấy gì không?"

"Có lẽ là... thấy rồi?"

Dáng vẻ như không chắc chắn của đối phương, khiến Khương Thiên Diệp không dám thả lỏng, tiếp tục truy hỏi.

"Nhìn thấy cái gì!"

"Nhất kiến chung tình!" Lý Thù Buột miệng nói ra.

Ba người lập tức ngây ngẩn.

Lý Thù lúng túng "ha ha" cười, "Không có không có, ý mình là nhất kiến như cố, là nhất kiến như cố!"

Nói thì nói thế, tâm trí hắn lại không tự chủ được hồi tưởng hình ảnh lúc này.

Cô gái cảm ráp trái giường mà bản thân cô từng ngủ, trên tay xát ra bọt biển, nghe được tiếng đi vào của hắn, bèn quay đầu, chính là khoảnh khắc đó, hình ảnh ngừng lại. Bím tóc xinh xắn có hơi rối loạn của cô chuyển tới trước ngực, ráp trái giường màu lạnh càng làm tay cô thêm mềm mại, cộng với khuôn mặt đặc biệt mỹ lệ kia, mới tạo ra sự chấn động trong nháy mắt đó.

Khiến hắn không khỏi cảm khái, cái thằng Khương Thiên Diệp này thật tốt số!

Ngay lúc ba người còn đang trong trạng thái giằng co, đúng lúc quản lý ký túc xá ở lầu này tới kiểm tra mấy thiết bị điện công suất lớn, hiện tại đã mở cửa tiến vào phòng kế bên.

Khương Thiên Diệp nghe được âm thanh, quyết đoán hạ lệnh: "Lý Thù đóng cửa!"

Còn hắn thì kéo Văn Anh vào phòng vệ sinh, dặn cô nấp kỹ ở đây, nếu có gì thì thấp giọng giả vờ nam sinh đang tắm rửa. Nhưng không đợi hắn đi ra, bỗng dưng bị cô kéo tay.

"Sao vậy?"

"A Diệp?" Cô thử kêu hắn một tiếng, thấy hắn không phản cảm, mới nói tiếp, "Tôi cảm giác, tôi hình như sắp đi rồi."

Hắn ngẩn ra, "Cái gì?"

"Là chính tôi tự cảm nhận được, trong lòng giống như có một âm thanh đang nói sắp trở về... Nói chung, nếu quả thật sẽ trở về, tôi nghĩ nên nói trước với cậu một tiếng. Cảm ơn cậu đã chiếu cố tôi ba ngày nay." Cô nói cảm ơn, trong mắt toát ra vẻ chờ mong, "Tuy rằng không thể nhìn thấy thế giới trong thời đại hòa bình là như thế nào, khá là đáng tiếc, nhưng nhìn thấy cậu và các bạn cùng phòng của cậu, tôi cũng muốn trở về cùng cố gắng với các bằng hữu của tôi!"

"..."

Khương Thiên Diệp lặng im không nói.

Cô thoáng do dự, bỗng nhiên đưa tay ôm hắn, sau đó lui ra.

Hắn không phản ứng kịp, sau khi thoáng bình tĩnh lại, thở dài, "Quên đi, nếu còn có cơ hội, tôi dẫn cậu đi ra bên ngoài xem."

"Ừ."

Cô lộ ra nụ cười xán lạn, "Nhất định sẽ có cơ hội."

*

Sau khi an toàn qua ải quản lý, Khương Thiên Diệp xua Lý Thủ đi mua đồ.

Khi Lý Thủ nhắc theo bao lớn bao nhỏ đồ ăn vặt trở về, phát hiện đối tượng nịnh nọt đã không thấy, trong phòng chỉ có Khương Thiên Diệp, không khỏi hỏi: "Cô ấy đâu?"

Khương Thiên Diệp lật truyện tranh, qua loa trả lời: "Đi rồi."

"Đi?! Lúc nào?"

"Vừa nãy."

"Vậy khi nào trở lại?"

Khương Thiên Diệp không trả lời, bàn tay lật sách bỗng dừng lại.

Đây chính là trang giấy lúc cô xuất hiện, không khác gì trước kia, mắt hắn lại dừng ở đó bất động.

*

Văn Anh thoát khỏi nhân vật truyện tranh, khi thân thể tỉnh lại, phát hiện mình lại ở trong bệnh viện.

"Chuyện gì vậy?"

"Tôi phải hỏi cậu chuyện gì mới đúng! Hai ngày nay tôi không về phòng ngủ, liền nhìn thấy cậu nằm trên giường không nhúc nhích, nếu không phải còn thở, tôi thật sự cho rằng cậu đã chết." Hạ Nghi đại tiểu thư sai bước tới cạnh giường bệnh, "bộp" một cái ném ra một xấp biên lai, "Đây, tôi ứng trước hết rồi, nhớ trả cho tôi!"

"... Cảm ơn."

"Không cần." Hạ Nghi trợn mắt, "Kiểm tra một đóng lớn, kết quả chẩn đoán lại là ngủ thiếp đi, tôi thật là... coi như tôi xui xẻo mắn kiếp, kết bạn với cậu."

Văn Anh nghĩ đến việc làm của nguyên chủ, còn chân thành gật đầu, làm Hạ Nghi tức giận không chỗ phát tiết.

Đã được vài ngày, chắc hẳn Hạ Nghi đã qua trạng thái tức giận ban đầu, có lẽ bởi vì trong cuộc đời Hạ Nghi, tình bạn này quá trọng yếu, mà thường hay biện bạch giúp cô, cho nên mới lần nữa trở về phòng, cũng nhất thời mềm lòng mà tự mình thay cô thu xếp làm kiểm tra, cả thủ tục nằm viện nữa.

Văn Anh cảm thấy thời gian đã khá đủ, mở miệng nói: "Kỳ thực tôi làm như vậy, là có nguyên nhân..."

Ai ngờ cô còn chưa dứt lời, Hạ Nghi bỗng móc ra điện thoại di động, mở một đoạn clip bắt Văn Anh phải xem, "Cậu tự nhìn đi!"

Nội dung trong clip khiến Văn Anh cảm thấy rất thú vị, là vị ban thảo mà Hạ Nghi thích tỏ tình với Phương Nhiễm, khiến cho người ta cảm động chính là, Phương Nhiễm từ chối thẳng thừng, đồng thời tỏ rõ: Hạ Nghi thích hắn, cô sẽ không làm người yêu với người mà bằng hữu thích, như vậy sẽ làm tổn thương Hạ Nghi.

Hạ Nghi nói: "Phương Nhiễm mới thật sự tốt với tôi, cho nên rồi sẽ không nghe cậu lừa gạt nữa."

"Cái này là cậu ta chia sẻ cho cậu?"

"Không phải, là người khác vô tình quay được, mới chia sẻ cho tôi."

Văn Anh tạm dừng ba giây, một lần nữa thành khẩn nói: "... Qua một khoảng thời gian như vậy, cậu càng sống càng lú lẫn?"

"Gi?"

"Đã rút kinh nghiệm từ tôi rồi, cậu còn không chịu động não sao." Văn Anh tiện tay cầm lấy trái quýt ở đầu giường, lột ra từng múi, "Phương Nhiễm cậu ta không muốn làm người xấu, cho nên lấy cậu làm cái cớ, cậu không nhìn ra sao?"

Hạ Nghi không vui, "Chính cậu ở sau lưng hãm hại bạn bè, đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều giống cậu!"

"Vậy cậu cứ chờ xem, người mà cậu thích sớm muộn cũng sẽ vì lời từ chối của cậu ta mà trút giận sang cậu, đến lúc đó cậu sẽ biết."

Văn Anh tách ra một múi, thuận tay nhét vào cái miệng định cài lại của Hạ Nghi.

Hạ Nghi trừng mắt nhìn cô, vốn muốn phun ra, nhưng múi thịt đã xé rách, chất lỏng chảy vào miệng cũng khá là ngọt, Hạ Nghi bèn ăn hết.

Hừ, chờ thì chờ!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (5)

Edit: Thiên Tinh

Bối cảnh trong 《Tận Thế Thần Phong Đoàn》là một vị tiên sĩ chứa đầy những ý tưởng điên rồ về thí nghiệm khoa học, đã tạo ra một loại dịch thể đặc biệt thay đổi kiểu gen, nó có thể khiến người ta có năng lực vượt hẳn tự thân, trở thành dị năng giả. Dịch thể gen vừa ra đời, người hưởng ứng vô số, nhưng khi nó chân chính được dùng trên cơ thể người, lại xuất hiện biến dị. Ngoại trừ trở thành dị năng giả, có rất nhiều người bị biến thành thứ mà người ta gọi là zombie, ăn thịt người mà sống, mất ý thức của con người, không có lý trí. Mà người bị zombie cắn, rất có khả năng sẽ bị lây nhiễm trở thành zombie, cho nên quần thể zombie càng ngày càng lớn, đến mức không thể khống chế, toàn thế giới đều lâm vào khủng hoảng của ngày tận thế.

Đúng lúc này, đoàn thể lính đánh thuê do dị năng giả sáng lập liền xuất hiện.

Theo nội dung mới nhất, Thần Phong đoàn được thuê bởi một vị tiên sĩ đức cao vọng trọng khác, đi tới phòng thí nghiệm bí mật của tiên sĩ điên kia, tìm kiếm dữ liệu ban đầu của dịch thể gen. Nhiệm vụ này có độ khó cao, dọc đường nguy hiểm trùng trùng. Về phương diện chiến đấu, tuy rằng Thanh Điều không giúp được gì, nhưng cô sinh ra ở dòng dõi y học, được cha mẹ, các anh chị em và trường bồi dưỡng, đối với học y rất là nhiệt tình, đồng thời lại trưởng thành trong hoàn cảnh tốt đẹp. Cô có kiến thức y học phong phú, lại không bị gò bó với những thiết bị chuyên biệt thuộc công nghệ hiện đại, cho dù không có những công cụ tinh vi này, cô vẫn có thể tìm ra biện pháp.

Cô nhìn có vẻ lơ mơ, nhưng sức tập trung ở những lúc ngàn cân treo sợi tóc, không phải người thường có thể so sánh, vì thế được kết nạp vào Thần Phong đoàn.

Nhưng lần này, lúc cô đang gấp rút cứu chữa cho đồng đội Tất Phương, động vật biến dị mà đoàn đội đang vây công lại đột phá vòng vây, đánh úp tới sau lưng Tất Phương.

Lực công kích của Tất Phương rất mạnh, có thể nói hẳn là người không thể thiếu mỗi lần đoàn đội tiến công.

Ngay lúc nguy cấp này, Thanh Điều bỏ nhào đồng đội ngã xuống đất, lại bị móng vuốt của con báo biến dị cào trúng!

Hình ảnh sau cùng, chính là vết máu trên tấm lưng bị cào nát, cùng với biểu cảm nén đau của Thanh Điều, hình ảnh theo đó mà dừng lại trong khung truyện.

Khương Thiên Diệp ""bộp"" một tiếng khép cuốn truyện lại.

Nhắm mắt, trong đầu hiện lên cảnh tượng tương tự, chẳng qua mặt của nhân vật trong truyện tranh, đều biến thành bộ dạng của Thanh Điều lúc xuất hiện ở thế giới thực. Sự liên tưởng này một lần nữa làm hấn cau mày.

Bất thành linh, tiếng chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ, hấn tiếp nhận cuộc gọi.

"A Diệp, chương mới nhất xem xong chưa?"

"Ừ, mới vừa xem xong."

"Quá tốt rồi, mình học bài ở thư viện mà buồn ngủ muốn chết, cậu đưa truyện tranh lại đây nhé? Để mình phấn chấn một chút."

Khương Thiên Diệp đồng ý, cầm bóp tiền và chìa khóa liền ra cửa.

*

Khi Văn Anh lại trở về trong thân thể, cô không tiếp tục sử dụng gấp phép ngay. Từ lần tiếp xúc trước đó có thể nhìn ra, Khương Thiên Diệp rất là không thích nhân vật Thanh Điều, ở chung một thời gian ngắn có thể để lại ấn tượng ở trong lòng hần, cộng thêm tính đặc thù của thân phận 2D, đã đủ tạo ra sức ảnh hưởng. Nếu cô vẫn ở lại bên người hần, ngược lại sẽ bị hần kéo khoảng cách, không khác gì những cô bạn bình thường khác.

Cô đang tìm một cơ hội thích hợp, mà cơ hội này, đương nhiên phải căn cứ tình tiết trong truyện tranh mà quyết định.

Trong thời gian này, cô học tập và thư giãn như "mọi khi". Lần trước ngủ ba ngày, đương nhiên đã bỏ lỡ mấy tiết khóa, cô đang suy nghĩ có nên xin nghỉ trong những lúc phải dùng kỹ năng hay không.

Hôm nay cô ra khỏi thư viện, vừa vặn bắt gặp Hạ Nghi và Phương Nhiễm.

Bây giờ Phương Nhiễm đã danh tiếng vang xa. Học bá đột nhiên tham gia câu lạc bộ cosplay đã làm người ta há hốc mồm, huống chi cô ta sắm vai Thanh Điều ra dáng ra hình, từ bộ dạng đến khí chất đều có thể chấm năm sao, lập tức nhắc lên một trận sóng gió trong giới mê truyện « Thần Phong đoàn » ở trường này.

Tầm mắt của Văn Anh và Phương Nhiễm vừa giao nhau, liền tách ra.

Còn Hạ Nghi, cô gái này đang đi ra ngoài, không nhìn thấy Văn Anh. Hạ Nghi chỉ thấy ở ngoài cửa thư viện, một nam sinh đi tới bậc thang, lộ ra khuôn mặt, chính là ban thảo lớp bên mà mình thầm thương trộm nhớ.

Hạ Nghi hưng phấn chạy chậm tới trước bậc thang, "Trương Ninh, cậu cũng tới đọc sách à?"

Lúc này, Phương Nhiễm đã chạy tới bên cạnh Hạ Nghi.

"Ngại quá, tôi tới tìm Phương Nhiễm." Trương Ninh hào hoa phong nhã gật đầu với Hạ Nghi, lại đưa một ly trà sữa cho Phương Nhiễm, "Nhiễm Nhiễm, học hành có mệt không? Tôi đặc biệt đi mua cho cậu này."

Hạ Nghi sững sờ, vô ý thức nhìn Phương Nhiễm.

Chẳng biết vì sao, trong đầu Hạ Nghi không tự chủ toát ra lời nói của Văn Anh lúc ở bệnh viện, điều này làm cho Hạ Nghi có chút để ý lời Phương Nhiễm sẽ nói.

Chỉ thấy Phương Nhiễm rất bất đắc dĩ từ chối, "Trương Ninh, A Nghi cũng ở đây, cậu đừng làm khó tôi được không?"

Đôi mắt Trương Ninh buồn bã, "Lẽ nào cậu luôn phải suy xét tới cảm nhận của cậu ấy sao? Tôi chỉ muốn tốt với cậu, không phải muốn cậu lập tức chấp nhận tôi, ngay cả như vậy cũng không được à?"

"Chuyện đó sẽ làm tôi thấy phiền não..." Phương Nhiễm xin lỗi nhìn Hạ Nghi, giống như đang nói chính mình cũng không hi vọng xảy ra chuyện như vậy, không hi vọng người mà Hạ Nghi thích sẽ thích mình.

Trương Ninh chú ý tới, lập tức truy hỏi: "Cũng bởi vì cậu ấy thích tôi, cho nên tôi không thể thích cậu? Chuyện này thật không công bằng với tôi!"

"Xin lỗi, A Nghi cậu ấy..."

Trương Ninh tự nhận mình đã ép dằn cầu toàn, nhưng vẫn cứ bị từ chối, cái tên "Hạ Nghi" lại xuất hiện, khiến cảm xúc mà hần áp lực nhiều lần bỗng chốc bùng nổ.

Hần chợt kéo cánh tay Hạ Nghi, giọng điệu cứng rắn, "Hạ Nghi, nếu cậu thích tôi, vậy giúp tôi một chuyện có được không?"

Các sinh viên đang ra vào thư viện, đều không hẹn mà cùng đi chậm lại, nhìn vào bọn họ mà châu đầu ghé tai.

Hạ Nghi bị đau bèn cau mày, "Mọi người đang nhìn kìa, Trương Ninh cậu bình tĩnh chút đi, cậu buông ra trước..."

"Cậu bảo tôi bình tĩnh thế nào đây? Lần nào cũng vậy, mặc kệ tôi làm gì đều không được đáp lại, chính vì cậu thích tôi đấy! Tôi chịu đủ lắm rồi, Hạ Nghi, tôi thật sự không thích cậu, cậu giúp tôi nói cho Phương Nhiễm được không, nói cho cậu ấy biết cậu đã không thích tôi, được không? Coi như tôi van cậu!"

Lời nói của hần khiến Hạ Nghi cực kỳ xấu hổ, trong chốc lát đã giận đến run người, cô cố sức tránh thoát hần, lại dùng móng tay dài của mình bắt lấy hần, "Sao cậu có thể nói ra những lời này, cậu van tôi? Vậy sao cậu không quỳ xuống van xin đi... A --" Trương Ninh bị móng tay túm đau, bèn buông

lông tay ra, Hạ Nghi không phòng bị, mắt thấy sắp té xuống bậc thang!

Văn Anh này giờ vẫn đứng sau lưng mà nhìn bọn họ, mãi đến khi phát hiện Trương Ninh kéo Hạ Nghi, chỗ đứng của bọn họ có hơi nguy hiểm, cô mới đến gần hơn.

Trong nháy mắt Hạ Nghi sắp té xuống, cô cả kinh, bất chấp lưỡng lự, từ bên phía hông vươn người nhào tới tiếp được Hạ Nghi!

Hai người cùng nhau té xuống bậc thang!

Các sinh viên xung quanh đều kinh ngạc thốt lên!

*

Khi Khương Thiên Diệp đến ngoài cửa thư viện, gọi điện thoại cho Lý Thủ xong, liền đứng ở ngoài chờ. Hắn nhìn thấy ba người đang tranh cãi, tuy rằng trong đó có một người quen, nhưng từ nhỏ đến lớn Hạ Nghi gây chuyện nhiều vô số kể, hắn chỉ như mọi người, coi tình hình bất chợt này như một vở kịch vui, nhìn để giết thời gian.

Nhưng bất đồng là, hắn chú ý tới Văn Anh ở sau lưng bọn họ.

Bởi vì từng gặp vài lần khi Văn Anh đi chung với Hạ Nghi, cho nên hắn có ấn tượng với cô nữ sinh này, có thể nhìn ra đó là một người tràn ngập tham vọng, Hạ Nghi ngờ nghệch mà ở cạnh Văn Anh, sẽ chỉ bị đùa bỡn xoay quanh. Hắn nhắc nhở Hạ Nghi vài lần, đối phương vẫn mắt điếc tai ngơ, hắn cũng không xen vào nữa.

Lần này lại gặp cô, hắn chỉ coi như cô đang nhìn trò hề của Hạ Nghi, trong lòng nhiều thêm mấy phần ác cảm.

Nhưng mà sự việc nằm ngoài dự liệu của hắn, mắt thấy Hạ Nghi sắp té xuống bậc thang, tim hắn "lộp bộp" một cái bèn chạy tới, đã thấy nữ sinh kia bỗng nghiêng người vọt ra, lót dưới người Hạ Nghi!

Trong nháy mắt đó, hắn có ảo giác như mình đang nhìn thấy Thanh Điều.

"A Nghi! A Nghi cậu có sao không?"

Phương Nhiễm vội vàng chạy xuống, Trương Ninh thấy tình thế không ổn, trong lúc luống cuống vậy mà chạy mất biệt.

Hạ Nghi ngã lên người Văn Anh, cho nên không quá nghiêm trọng, nhanh chóng được Phương Nhiễm đỡ lên. Hạ Nghi nhìn đáng vẻ đau đớn của Văn Anh, đầu óc vẫn còn ngơ ngác, vô ý thức đưa tay kéo Văn Anh, "Cậu, cậu sao rồi..."

Hạ Nghi không biết Văn Anh tiếp được mình bằng cách nào, nhưng lúc đó người cách mình gần nhất là Phương Nhiễm, có lẽ nếu cô ấy kéo mình, mình sẽ không té xuống. Nhưng Phương Nhiễm không làm vậy.

Điều này khiến cho Hạ Nghi không tự chủ cách xa Phương Nhiễm một chút.

Môi Văn Anh hơi trắng bệch, lại cười với Hạ Nghi, "Không có gì, chỉ trầy da..."

"Đừng lộn xộn!"

Giọng của Khương Thiên Diệp đột ngột vang lên, hắn ngồi xổm xuống, nhíu mày nói với Hạ Nghi: "Vừa nãy cả người cậu đều đề lên người cậu ấy, nếu không cẩn thận sẽ tổn thương đến xương cốt." Tâm mắt của hắn chuyển tới vết thương của Văn Anh, bởi vì cọ vào bậc thang, phần da trên đùi cô bị trầy xước một mảng lớn, đang chảy máu, Khương Thiên Diệp chỉ cảm thấy đầu óc "coong" một cái, cảm giác choáng váng toát ra đến nỗi trở tay không kịp.

Nhưng trước mắt bỗng tối sầm, có một đôi tay che mắt hắn lại.

Mà ngay thời khắc da thịt của hai người tiếp xúc, Khương Thiên Diệp chợt sinh ra một cảm giác quen thuộc với chủ nhân của đôi tay này.

Văn Anh nhanh chóng rút tay về.

Không chờ hắn suy nghĩ rõ ràng, bên cạnh đã truyền đến tiếng ồn ào của Hạ Nghi, "A đúng rồi, Khương Thiên Diệp cậu sợ máu mà, cậu tránh xa ra, đừng tới làm phiền!" Hạ Nghi lập tức cầm điện thoại muốn gọi cấp cứu.

"Trong khi cậu chờ cấp cứu tới, còn không bằng lập tức đưa đi phòng y tế, trước hết để giáo viên y tế nhìn xem. Còn máu... tôi không nhìn là được rồi." Nói xong, hắn đưa mắt chuyển sang nơi khác, hắn chỉ đột nhiên có ý muốn trợ giúp Văn Anh thôi.

Mà khi hắn chuyển mắt, ánh mắt lại chạm vào mắt của Văn Anh.

Kỳ lạ là, lần này, hắn không còn cảm giác căm ghét khi nhìn vào mắt cô nữa.

*

Cuối cùng vẫn là Khương Thiên Diệp ôm Văn Anh vào phòng y tế làm kiểm tra trước, may mắn là xương cũng không bị thương, chỉ là mắt cá chân bong gân, cẳng chân và phần đùi xuất hiện trầy da ở trình độ nhất định, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏe lại.

Khương Thiên Diệp cảm thuốc trở lại phòng y tế, lại nghe được hai cô gái đang ở bên trong giao lưu tâm sự.

Hạ Nghi cảm thấy rất rối rắm, qua mấy đợt chuyển biến nhấp nhô, cô nàng đã không biết nên bắt đầu nói từ đâu, chỉ phải làm bầm thỏa hiệp, "Coi như cậu đoán đúng, không nghĩ tới Trương Ninh thật sự nổi điên với tôi..."

"Đừng nghĩ nhiều quá, cậu chỉ là ánh mắt không tốt thôi." Văn Anh an ủi.

Hạ Nghi nổi giận đùng đùng trừng Văn Anh, lại nhớ tới hành động lúc nãy của cô, không khỏi mềm xuống, "Vậy còn cậu, tại sao cậu giúp tôi?"

"Kỳ thực tôi cũng cảm thấy kỳ quái..." Văn Anh thấp giọng, "Cậu nhớ lần trước tôi muốn giải thích với cậu lý do tôi hãm hại cậu không? Kỳ thực lý do chính là, tôi đồ kị cậu."

"Cái gì?!"

Hạ Nghi cho rằng mình nghe lầm.

Văn Anh lại nói tiếp: "Hạ Nghi, cậu biết tại sao từ nhỏ đến lớn, bên người cậu đều không có bạn bè để chơi cùng không? Không phải vì nhà cậu lắm tiền, cũng không phải cậu quá đẹp hay là quá xấu tính, mà là vì, cậu sống quá hạnh phúc. Loại hạnh phúc này thậm chí không đơn giản do bối cảnh gia đình cậu mang đến, mà là cậu được nuôi nấng đến mức ngây thơ đơn thuần, cho dù bị bắt nạt thậm chí đến đâu, vẫn ngốc nghếch tin tưởng thế giới này là tốt đẹp, nhân tính là lương thiện." Cô nói xong, bất giác cười khẽ, "Mọi người luôn có chuyện không như ý thế này thế kia, chỉ có cậu không như vậy, cậu nói xem kiểu người như cậu có đáng bị bắt nạt không..."

"Cho nên cậu cũng... đồ kị tôi?"

"Đúng vậy, tôi cũng giống bọn họ, đều muốn bắt nạt cậu, khiến cậu không vui vẻ, khiến cậu không như ý. Chỉ có điều..."

"Chỉ có điều lúc cậu nhìn thấy tôi bị thương, vẫn sẽ không không chế được tới cứu tôi." Mũi Hạ Nghi đau xót, suýt nữa rơi nước mắt, "Cậu thật lạ lùng, hãm hại xong lại cứu người, tôi không biết nên nói gì với cậu luôn. Tôi cũng tò mò, rõ ràng cậu ở sau lưng vu khống tôi, hãm hại tôi, nhưng tôi không giận cậu chút nào..."

Văn Anh nhún vai, "Vậy mới nói cậu ngây thơ dễ lừa."

"Cậu thật phiền!" Hạ Nghi tức giận nhìn cô, bỗng nhớ tới cái gì, "Chờ đã, nói vậy cậu bảo tôi trang điểm thế kia, cũng là vì đồ kị dung mạo của tôi đẹp hơn cậu, mới cố ý đơm tôi?"

"Ai nói cậu đẹp hơn tôi? Tôi cảm thấy cậu trang điểm như vậy rất ưa nhìn mà, như bây giờ mới xấu, thẩm mỹ mỗi người không giống nhau là chuyện rất bình thường."

Hạ Nghi nghi ngờ nhìn cô, "Lời của cậu rốt cuộc là thật hay xạo đấy?"

Văn Anh không trả lời, chỉ chớp chớp mắt nhìn Hạ Nghi.

*

Trong thời đại ai ai cũng sở hữu một chiếc điện thoại, không thiếu kẻ tò mò quay lại chuyện xảy ra trước cửa thư viện, khi clip Văn Anh nhào qua cứu người được đăng lên diễn đàn, lời đồn đãi liên quan tới việc cô hãm hại bạn bè liên tục động sụp đổ. Mọi người có thể rõ ràng nhìn ra ban đầu cô chỉ đứng xa xa, mãi đến khi Hạ Nghi bị Trương Ninh quấy rầy, mới có vẻ như không yên tâm mà đi lên phía trước, sau đó ở thời khắc nguy cấp cứu được Hạ Nghi.

Chỗ Văn Anh đứng không xem như gần, nhưng bộc phát trong nháy mắt đó, đủ để nhìn ra ý muốn cứu người vượt trên sự an nguy của bản thân.

Điều này làm cho những người vốn dĩ chỉ trích cô, không khỏi dồn dập cảm miệng ngừng chiến, khiến mọi người đổi mới cái nhìn và ấn tượng về cô. Dù sao tuy rằng trước kia Văn Anh đối xử thân thiện với người khác, nhưng tuyệt đối không "'anh dũng"' như vậy. Sau chuyện này, hình tượng của cô không còn phiến diện nữa, trái lại ngày càng nhiều người có hảo cảm với cô.

Một tuần lại trôi qua, ngày kỉ niệm thành lập trường sắp đến, bất kể là sinh viên các khoa ngành hay câu lạc bộ, đều tích cực chuẩn bị chương trình biểu diễn.

Câu lạc bộ tennis mà Khương Thiên Diệp gia nhập vốn là một câu lạc bộ ít được chú ý, tiết mục trong ngày kỉ niệm cũng không phải chuyện của bọn họ, nhưng lần này câu lạc bộ cosplay nổi danh trong trường bắt "'tráng đinh"' bên câu lạc bộ tennis. Bọn họ thành ý tràn đầy, sửa tiết mục thành sản phẩm của hai câu lạc bộ, bộ trưởng câu lạc bộ tennis đồng ý giúp đỡ, liền cử Khương Thiên Diệp qua, tham gia dàn dựng và luyện tập tiết mục.

Khương đại thiếu gia cũng không quá hứng thú với kiểu hoạt động từ trên trời rơi xuống này, vừa đi qua liền tự giác ngồi xuống băng ghế, đọc chương mới nhất của 《Thần Phong Đoàn》.

Ở đằng xa, Phương Nhiễm mặc trang phục của Thanh Điều, nhìn thấy hắn.

Phương Nhiễm lượn qua đám người ồn ào, đi tới bên cạnh hắn. Khương Thiên Diệp ngẩng đầu nhìn cô một cái, chỉ nghe cô tò mò hỏi: "Cậu cũng thích xem 《Thần Phong Đoàn》 sao? Ngày kỉ niệm lần này bọn mình chuẩn bị diễn nó đây, cậu thích nhân vật nào?"

"Tất Phương đi."

Khương Thiên Diệp trả lời, so với trạng thái không chút do dự ngày trước, lại có thêm một tia chần chừ, sau đó, hắn mới phát giác cách ăn mặc của người trước mắt.

Bởi vì thân ở tận thế, để tiện chiến đấu, Thanh Điều thường hay mặc một cái áo T-shirt lộ ra một đoạn eo thon và một cái quần đùi, thân là dị năng giả, thân thể cô đã được cường hóa thích ứng khá tốt với khí hậu, nếu thời tiết không quá khắc nghiệt, cô sẽ không sợ giá lạnh. Phong cách như vậy không thể nghĩ ngờ cũng làm cho độc giả nam được rửa mắt.

Vũ khí của Thanh Điều là một thanh đường đao. Bởi vì siêu năng lực không can hệ tới chiến đấu, cho nên sau khi cô gia nhập đoàn đội, Tất Phương đã đưa nó cho cô, hắn cũng là người dạy cô cách sử dụng.

Trước mắt, Phương Nhiễm đồng dạng ăn mặc mát mẻ, đạo cụ đường đao được cầm vắt ngang dán sát cặp đùi tuyết trắng, hai bên kết hợp, đặc biệt quyến rũ. Cô uốn gồi cúi người nhìn hắn: "Tôi cũng rất thích Tất Phương, cậu ta tính cách kiệt ngạo, nhìn như lạnh lùng, nhưng đối xử với mọi người vô cùng chu đáo. Miệng cậu ta lúc nào cũng xoi mói Thanh Điều, nhưng một khi gặp nguy hiểm, người ngay lập tức bảo vệ Thanh Điều cũng là cậu ta." Phương Nhiễm cười nói, "Luôn cảm thấy tính cách của cậu ta khá giống cậu."

Hai người vốn dĩ cách rất gần, câu nói này vừa thốt ra, bầu không khí trở nên có chút ám muội.

Khương Thiên Diệp dựa về phía sau, thẳng thắn nói: "Thật ngại quá, tôi không quen có người kẻ gần."

Phương Nhiễm tựa như hào phóng uốn thẳng lưng, lại không tự chủ vén tóc ra sau tai, có vẻ hơi bối rối. Vào lúc này, phía sân khấu truyền đến tiếng la, "'Phương Nhiễm, Thanh Điều lại đây vào vị trí nhanh lên --'"

Phương Nhiễm thờ phào, thầm nghĩ mình quá nóng ruột rồi, tươi cười tự nhiên tạm biệt Khương Thiên Diệp, trở về sân khấu.

Đây là lần đầu tiên mọi người diễn tập chung, bao gồm năm thành viên trong đoàn, còn có những vai phụ có cá tính nổi trội, biểu hiện đặc sắc xuất hiện ở trong truyện, thậm chí còn có người đóng vai zombie. Sau đoạn múa tập thể, toàn bộ lùi về hai bên cánh gà, chỉ để lại người cần biểu diễn, bắt đầu diễn phân cảnh nổi bật trong truyện tranh, nhằm tiết lộ thiết lập của nhân vật.

Lúc này, ánh đèn tối đi, chỉ có ánh sáng đuổi theo chiếu lên người diễn viên, làm lực chú ý của khán giả tập trung hơn.

Không ai chú ý tới, bên góc sân khấu, có một quyển sách đột nhiên phát ánh sáng trắng.

Khương Thiên Diệp nhìn chằm chằm vào ánh sáng này mà sửng sốt. Cả người hắn cứng ngắc, mép trang truyện đều bị nắm đến nhăn nheo, thầm nghĩ không thể nào, từng có một lần kỳ ngộ cũng đã rất hy hữu rồi, không thể còn có lần thứ hai. Nhưng một giây sau, không khí móp méo, theo đó là một tiếng "'Àm'".

Giống như tiếng pháo hoa bùng vang trong anime về thiếu nữ xinh đẹp mà khi hắn còn nhỏ, từng thấy cô bé lảng giềng hay xem.

Trên đùi hắn bỗng xuất hiện thêm một người.

Thiếu nữ ngồi nghiêng trên đùi hắn, bởi vì đột nhiên xuất hiện, thân thể mát thẳng băng, bất ngờ ôm lấy cổ hắn. Truyện tranh còn bị cô ngồi lên trên.

Đôi mắt cô nhấp nhem như vừa tỉnh ngủ, có chút mơ màng nhìn bốn phía, đến khi nhìn đến hắn, con mắt mới sáng lên.

"A, là cậu! Đã lâu không gặp!"

"... Đã lâu không gặp?"

Hắn ngẩn ngơ, vô ý thức theo cô phun ra bốn chữ này.

Tự nhiên thấy lượng vote tăng đột biến, cảm ơn mọi người nhiều nhiều, mình lại có thêm động lực rồi ("ω·")9

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (6)

Edit: Thiên Tình

Hai người chào hỏi xong, đối diện nhìn nhau, tạm ngừng trong chốc lát.

Khi ánh sáng từ cuốn truyện đã tàn đi, góc hẻo lánh này lại tối xuống.

"Thật là tối..." Văn Anh đánh giá bốn phía, sau đó nhìn về phía sân khấu, "Nơi đây lại là nơi nào?"

Lúc này Khương Thiên Diệp sợ cô ngã xuống, vô ý thức vịn lấy eo cô, bây giờ cô chuyển động vòng eo, áo T-shirt hơi vén lên, càng rõ ràng cảm nhận được phần eo mềm dẻo kia. Dường như có rất nhiều cảm xúc khó tả đang âm thầm nảy sinh, ngay cả chính hắn cũng khó hiểu, khoảnh khắc cô xuất hiện, trong đầu hắn lại lóe lên niềm vui sướng?

"Đây là sân tập của một câu lạc bộ, trên kia đang diễn..."

Hắn bình thân nói đến một nửa, bỗng nhiên ngẩn người.

"Hửm? Diễn cái gì?" Cô đứng lên, nhón chân nhìn qua bên kia, lại quay sang nhìn hắn, giọng nói có chút hưng phấn, "Tôi chưa xem chương trình giải trí nhiều năm lắm rồi! À, cậu không biết, chỗ bọn tôi vừa trải qua một trận... họa kiếp lớn nhất của nhân loại, có thể nói là, nó đang diễn ra, tất cả mọi người đang liều mạng để sinh tồn, cho nên ngay cả cười cũng rất ít."

"... Tôi biết."

"Hửm?" Cô thoáng chần chờ, dường như nhớ tới cái gì, "Đúng rồi, lần đầu tiên tôi xuất hiện, cậu đã gọi tôi là "Thanh Điều", nhưng tôi thấy thế giới này rất hòa bình, không giống tận thế, sao cậu biết tôi chứ?"

Trong bóng đêm, biểu cảm của Khương Thiên Diệp phút chốc cứng lại.

Kỳ thực chuyện này vốn không liên quan gì đến hắn, cho dù hai lần cô xuất hiện đều bị hắn phát hiện, nhưng cũng không thể ép hắn phải gánh trách nhiệm bảo vệ cô. Dù cô nhận ra mình chỉ là một nhân vật tồn tại trong truyện tranh thì đã làm sao, việc này sẽ không tạo bất kỳ ảnh hưởng gì tới thế giới này.

Chỉ có một mình cô sẽ sụp đổ mà thôi.

Hắn dừng một lát, đáp: "Tôi đương nhiên biết, kỳ thực thế giới cậu đang sống, là quá khứ của bọn tôi."

Cô kinh ngạc nhìn hắn.

Chỉ thấy cậu nam sinh này từ tốn mà nghiêm túc nói: "Nơi này là tương lai, nhân loại đã thoát khỏi thời kỳ khó khăn nhất. Thời điểm mà cậu đang sống có thể là địa ngục, nhưng không phải là tận thế, các cậu chỉ cần kiên trì, nhất định có thể đi tới tương lai."

Văn Anh im lặng hồi lâu, mới nhẹ nhàng nói: "... Thì ra là vậy."

Cho nên, trên sân khấu không phải đang sắm vai nhân vật trong truyện, mà là đang tưởng niệm đến các anh hùng trong quá khứ sao?

Cô không nghĩ tới, đối phương ở mặt ngoài nhìn có vẻ thiếu kiên nhẫn, bên trong sẽ ẩn nấp sự dịu dàng như vậy.

Mà trước khi Khương Thiên Diệp nói ra câu đó, đã đá cuốn truyện đến dưới ghế dựa.

Lúc này, ánh đèn khắp nơi sáng choang, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, đại biểu cho lần đầu tiên mọi người diễn tập chung vô cùng thuận lợi. Sau đó, bắt đầu chỉnh sửa theo từng phân đoạn, mọi người chiếu theo thứ tự ra sân mà biểu diễn, tập luyện trên sân khấu.

Văn Anh nhìn đại khái, gò má cô vì hưng phấn mà lộ ra một tia ửng đỏ, "Vậy ra tôi không nhìn lầm, mấy người ở trên kia đúng thật đang diễn bọn tôi sao? Không nghĩ tới Thần Phong đoàn cũng có ngày được đưa lên sân khấu."

Khương Thiên Diệp đứng lên, nghe vậy cũng chỉ hai tay cắm vào túi, ""xì"" một tiếng, chuẩn bị xin phép rồi dẫn cô rời đi.

Bỗng, cánh tay hắn bị cô kéo lại, kiên quyết kéo về phía sân khấu.

"Đi, chúng ta cũng đi xem xem!"

"Này, tôi còn chưa đồng ý..."

Miệng hắn tuy kháng nghị, nhưng cũng không xem nhẹ mong muốn của cô mà mang cô đi, thế là một anh chàng cao một mét tám bị một cô gái một mét sáu kéo nhanh tới bên dưới khán đài.

Dù sao cũng là phòng diễn tập, tuy nói là sân khấu, nhưng cũng không cao, còn cái được gọi là màn che, chỉ được vẽ ra phạm vi đại khái ở hai bên, để mọi người tiện nhớ vị trí. Vì vậy có thể thấy rất rõ cảnh tượng trên sân khấu.

Vị trí gần phía trước sân khấu, đúng lúc đang diễn một màn kinh điển trong truyện tranh, là một lần phối hợp giữa Thanh Điều và Tất Phưong.

Sau khi kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên, Khương Thiên Diệp thấy Văn Anh xem rất chăm chú, không khỏi hỏi: "Thế nào?"

"Không tốt lắm." Văn Anh lắc đầu.

Tiếng nói của cô không lớn, nhưng vừa vắn thốt ra lúc tiếng vỗ tay chấm dứt, lập tức rõ mồn một.

Bầu không khí bên trong trở nên đè nén và căng thẳng.

Giáo viên phụ trách biên đạo múa và giám sát thả tay xuống, lãnh đạm chất vấn: "Chỗ nào không tốt?"

"Động tác quá mềm." Văn Anh rất thẳng thắn nói, "Trên sân khấu đúng là không thể thực hiện cảnh đánh nhau kịch liệt, nhưng đoạn cuối nhất định phải biểu hiện ra cảm giác cấp bách khẩn trương, thì đoạn phối hợp sau cùng mới tỏ vẻ ăn ý tự nhiên được."

Quả thật, cảnh này diễn lại tình cảnh Thanh Điều và Tất Phưong bị zombie bao quanh, sau đó đột phá vòng vây.

Trong hai người, cánh tay của Tất Phưong bị thương, hấn phụ trách dùng siêu năng lực hệ lửa đánh viễn trình, một khi có kẻ tới gần, Thanh Điều sẽ dùng thanh đường đao phòng hộ. Dưới sự phối hợp của hai người họ, rốt cục phá ra một lỗ hổng, bọn họ bắt đầu lao nhanh về hướng đó.

Nhưng tố chất thân thể của dị năng giả tỉ lệ thuận với cường độ siêu năng lực, mắt thấy Thanh Điều rút lại phía sau, sắp bị zombie lần nữa vây kín, Tất Phưong hướng về cô quát lớn một tiếng, lật tay chỉ vào lưng mình.

Chỉ trong nháy mắt, Thanh Điều đã ngầm hiểu, mượn thế của toà nhà bên cạnh, một chân đạp đi, phóng người nhảy lên lưng hấn.

Tất Phưong đưa tay ra sau mà nâng lên, vững vàng cõng cô, chạy gấp mà đi.

Về sau, hai người bắt đầu hình thành một kiểu ăn ý tuyệt vời, lúc rút lui chỉ cần trao đổi ánh mắt, Thanh Điều sẽ lại một lần nữa nằm sấp lên lưng hấn, thường bị trêu chọc là "Sự kết hợp giữa chân tịt và chân dài", "Anh chính là chân của em", cũng vì thế đưa tới một lượng lớn fan cp.

Đương nhiên, hiện thực khác với truyện tranh, đầu tiên Phưong Nhiễm không thể đạp vách tường mượn lực được, coser Tất Phưong nhất định phải ngồi xổm, Phưong Nhiễm mới có thể nhảy lên lưng hấn, động tác hiển nhiên thiếu đi sức dân.

"Giờ chứ, nếu làm ra được cảnh tượng trong truyện tranh thì không phải là cos nữa, mà thành kỹ xảo điện ảnh rồi! Sao cô không ra rạp xem phim đi!"

"Cô gọi thì lên làm, tôi cảm thấy như vậy đã rất tốt, đừng dă kích thích tích cực của coser được không --"

Ở đây không phải coser thì chính là hậu cần, đương nhiên không hi vọng công sức của mình bị dễ dàng phủ định, ngay lúc tất cả ồn ào bất mãn đều nhắm về phía Văn Anh, giây phút tầm mắt của bọn họ đặt lên người cô, bầu không khí chợt yên ắng đến lạ thường.

Vóc người với tỷ lệ hoàn mỹ, cao một mét sáu, cặp đùi thẳng tắp trắng như tuyết, còn có cái áo T-shirt lộ eo kia, bím tóc rủ xuống trước ngực kia, cùng với...

Mặc dù người 2D đi tới thế giới 3D ít nhiều sẽ xuất hiện biến hóa, nhưng thời khắc này, cơ hồ những ai nhìn thấy cô đều có chung một ý nghĩ: Thanh Điều??? Không đúng, mọi nó, đây là coser nhà ai, tới cửa đá quán à?!

Cố tình Văn Anh còn không nhận ra không khí lạ kỳ này, mở miệng giải thích, sợ người khác không hiểu ý mình, còn tự làm mẫu, "Sân khấu đúng là có rất nhiều hạn chế, cả tố chất thân thể nữa... Nhưng khi đó, nếu cử động cơ thể và biểu cảm của diễn viên có thể mang cho mọi người một cảm giác khẩn trương, cũng có thể dẫn người nhập diễn, mọi người xem nhé --"

Cô lùi về sau một cự ly, trước khi chạy thì làm tư thế súc lực, đường nét trên cơ thể tạo nên một vẻ đẹp khỏe khoắn, phảng phất tràn đầy lực bộc phát. Chạy nhanh được một đoạn, cô nhảy vọt lên lưng Khương Thiên Diệp, không dè dặt như Phưong Nhiễm, hai chân cô ở giây phút nguy hiểm hiển nhiên kẹp chặt phần eo của đối phương, lộ rõ một loại mỹ cảm dã tính mà kích thích.

Đồng thời, nét mặt cô vừa khẩn trương lại hưng phấn, là cảm xúc mà đột phá vòng vây mang đến.

Trong nháy mắt đó, những người có mặt đều ngẩn ngơ mà nhìn cảnh tượng trong truyện được tái hiện.

Nhưng Khương Thiên Diệp không được báo trước, trên lưng bỗng dung ập xuống một người, suýt nữa bị cô đè xuống đất.

Dù không bị ngã, hấn vẫn phải lung lay vài bước mới đứng vững, rất bất mãn mà nhìn cô hô to: "Này, cậu --"

Văn Anh "hì hi" cười, ôm vai hấn, thân thiết cười, "A Diệp khỏe thật! Tôi suýt nữa quên mất cậu không phải Tất Phưong, còn sợ cậu đứng không được..." Lúc nói chuyện, đầu cô khẽ nghiêng, cái bím tóc xinh xắn kia cũng trượt tới phía trước, suột đến cổ hấn, mang đến chút tê dại.

Lúc này cô thả lỏng cơ thể, khiến hấn không tự chủ suy nghĩ, thì ra cô và Tất Phuong ngầm ở chung là như vậy.

Trên sân khấu, lúc Phuong Nhiễm nhìn thấy cô, trong lòng liền dâng lên cảm giác nguy hiểm, kể đó nhìn thấy phản thể hiện của cô, cùng với cách chung đụng với Khương Thiên Diệp, đồng tử không khỏi co rụt.

Phuong Nhiễm không nghĩ tới, lúc mình còn chưa hay biết gì, lại có người trước tiên tiếp cận Khương Thiên Diệp...

"Quả thật không tệ..."

Phuong Nhiễm nghe thấy người sắm vai Tất Phuong nói chuyện, hấn chính là bộ trưởng câu lạc bộ, "Nếu là coser ở ngoài trường, có thể mời tới làm ngoại viện, ngay cả tướng mạo cũng rất giống Thanh Điều, thật không thể xoi mói."

"Bộ trưởng!"

"Yên tâm, đùa cậu thôi, Thanh Điều của Nhiễm Nhiễm cũng không tệ." Bộ trưởng cười động viên, sau đó lại nhìn dưới đài.

Biểu cảm của Phuong Nhiễm lại trầm trọng lên, nhìn dáng vẻ của đối phương liền biết, vừa nãy tuyệt đối không chỉ là nói đùa, chẳng qua vẫn chưa thể xác nhận thân phận và ý nguyện của người kia, cho nên bộ trưởng mới tạm thời bình ổn mình thôi.

Thanh Điều sao?

Phuong Nhiễm nhìn bóng dáng rời đi của Văn Anh và Khương Thiên Diệp, không biết đang nghĩ gì.

Khi Khương Thiên Diệp mang Văn Anh ra khỏi phòng tập luyện, cũng không đưa cô về phòng ngủ. Vì lúc vừa tiếp xúc với hoàn cảnh bên ngoài, Thanh Điều đã bị rung động bởi trời xanh mây trắng cây cối xanh mát ở khuôn viên trường, tò mò nhìn khắp nơi, cực kỳ có hứng thú với mọi thứ.

Hắn nhớ tới cuộc chia tay lần trước, cô nói đáng tiếc không thể xem dáng vẻ của thế giới hòa bình, vì thế lần này hấn liền tùy ý cô.

Hướng hồ gặp nhiều người như vậy, không có ai lại liên hệ cô với Thanh Điều trong truyện tranh, hấn cảm thấy dường như không cần phải bảo vệ cô quá mức nữa. Chẳng qua lúc cô chợt nảy ý tưởng muốn lấy hết nước khoáng trong siêu thị, hấn mới dắt cô, "Vết thương trên lưng đã lành?"

"Sao cậu biết trước khi tôi xuyên qua đây vẫn luôn dưỡng thương?"

"Đoán thôi." Hấn thuận miệng nói bừa, "Nhân vật nổi tiếng lịch sử mà, tôi biết hết chỗ nào trên người cậu từng bị thương."

"Nghe như vậy, có vẻ quái quái..."

Cô nhìn hấn như đang nhìn mấy ông chú biến thái.

Khương Thiên Diệp bình tĩnh chuyển mắt, nói sang chuyện khác, "Đói bụng không, mời cậu ăn buffet."

Sức hút của mỹ thực quá lớn, Văn Anh triệt để mất phương hướng, bị hấn lừa gạt qua chuyện.

Chờ đến buổi tối cơm nước no nê, tinh thần hưng phấn cả ngày nay của cô mới xem như rút đi, chậm rãi tản bộ tiêu thực ven bờ sông với hấn.

Khương Thiên Diệp nhớ tới biểu hiện ở trong phòng ăn của cô, tuy rằng trong thời gian dài không được ăn quá nhiều mỹ thực nóng hổi tươi ngon, nhưng thái độ của cô rất thông dong, có thể nói những bồi dưỡng tốt đẹp năm xưa không bị cô lãng quên, cô cũng không hi vọng chính mình quên mất những thứ này, thoái hóa hoàn toàn thành người nguyên thủy.

Hấn nhớ tới thiết lập của cô trong truyện tranh, quả thật gia thế hiển hách. Mà mãi đến khi chân thật tiếp xúc cô, hấn mới chợt phát hiện tác giả đã chế tạo ra một nơi mâu thuẫn khó hiểu trên người cô.

Cô có thiết lập hoàn thiện, tính cách nhân vật cũng rất vượt trội, thậm chí sau mỗi cuộc chiến, mặc dù không nói công lao rất lớn, nhưng cũng có những hành động khiến mắt người ta sáng lên. Sau khi bốn người lộ diện, đã có một lượng fan khổng lồ rồi. Mà một nhân vật như vậy, tác giả lại từ đầu đến cuối không nói rõ những việc cô từng trải qua.

Như thành viên khác trong Thần Phong đoàn, đa số đều sẽ thông qua những cảnh đối thoại để khai báo nguyên nhân hình thành nên tính cách, nhằm làm giàu thiết lập của bọn họ, khiến cho hình tượng nhân vật được đáp nặn đầy đủ hơn.

Chỉ có Văn Anh, cô như một bí ẩn, sau khi tận thế, cô đã gặp chuyện gì, mới cuối cùng gia nhập Thần Phong đoàn, tất cả những thứ này đều không được nói rõ.

Lúc trước hấn cho rằng đây là một nhân vật mà tác giả dùng để thu hút và lấy lòng độc giả nam, nhưng khi chung đụng với cô, hấn lại bỏ đi cách nghĩ này, hoặc nên nói... Hấn không hi vọng sự tồn tại của cô, chỉ là thủ đoạn nhằm thu hút độc giả nam.

"Ồ, nhà sách!" Bên cạnh bỗng truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của cô, "A Diệp, chúng ta đi nhà sách xem tí đi!"

Khương Thiên Diệp có dự cảm không ổn, đến nỗi không kịp lưu ý tới cô gọi mình bằng nickname kia ngày càng quen miệng.

"Tại sao phải đi nhà sách?"

"Không phải cậu nói tôi là nhân vật trong lịch sử sao?" Long mi của cô khẽ nhấp nháy, hoạt bát nói, "Tôi muốn tìm một quyển sách lịch sử nhìn xem."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (7)

Edit: Thiên Tinh

"Không được."

Khương Thiên Diệp kiên quyết từ chối, "Sách lịch sử vừa khô khan vừa tẻ nhạt, có gì đáng xem?"

"Nhưng có thể nhìn thấy chính mình trong sách lịch sử, nghe thôi đã rất thú vị." Cô nói, "Ghi vào sử sách, lưu danh thiên sử! Ngắm lại cũng thấy mình rất ghê gớm."

Mắt thấy cô hào hứng bước về bên kia, hần đi nhanh vài bước, chợt dắt tay cô. Đốt ngón tay của cô thon dài, nắm vào mới thấy cốt nhục cân xứng, như cầm phải bông vải, mềm mại đến khó mà tin nổi. Khương Thiên Diệp hồi lâu không phản ứng lại.

Chính lúc này, một chiếc ô tô nổ vang tiếng động cơ bỗng nhiên lao qua, hai người đang đi trên vạch qua đường. Chiếc xe suýt soát mà lướt qua Khương Thiên Diệp, Văn Anh phản ứng cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt liền kéo người đến bên cạnh mình, bày tư thế bảo vệ, khiến Khương Thiên Diệp dở khóc dở cười.

Cô thấy chiếc xe kia chạy một mạch đến khi gặp đèn đỏ mới dừng lại, tầm mắt liền không hề động dấy mà nhìn chăm chăm chiếc xe.

Khương Thiên Diệp vừa định hỏi "Làm sao vậy", bỗng thấy đèn giao thông rõ ràng vẫn đang biểu thị đèn đỏ, chiếc xe lại "vèo" một tiếng vọt ra ngoài như mũi tên rời cung.

"..."

"Cho gã một bài học nho nhỏ." Cô cười hi hi nói, lắc lắc cái tay đang bị hấn dất, "Tôi làm gã nhìn màu đỏ chuyển thành màu xanh, suýt nữa đụng vào người khác mà không xin lỗi, chỉ làm hấn vượt đèn đỏ đã lời cho hấn rồi."

Khương Thiên Diệp bị cô lắc lư cánh tay, bất đắc dĩ kéo cô trở về bên lề đường, "Vậy cậu có nghĩ tới, nếu có người khác hoặc xe khác đi ngang qua, hấn vượt đèn đỏ sẽ gây nguy hiểm cho người ta không?"

"Ồ... Cậu vừa nói thế, hình như cũng đúng." Văn Anh vừa suy nghĩ vừa gật đầu, thẹn thùng nói, "Xin lỗi, quen sống không có trật tự bên kia rồi, chưa thích ứng với quy tắc ở đây lắm." Ở tận thế, cho dù trò đùa dai khiến người khác tử vong, rất nhiều người đều mắt không nháy một cái, bởi vì ngay cả tương lai của chính họ còn không biết ở nơi nào, tử vong đã trở thành một loại đờ ỉa.

"A Diệp chúng ta, thật tích cực..." Cô dùng ánh mắt lóe sáng nhìn hấn, tựa như sùng bái.

Khương Thiên Diệp ở trên cao nhìn xuống, liếc cô, "Đó là thường thức."

"... Ồ."

Chờ Văn Anh lại cất bước muốn đi, Khương Thiên Diệp nhận thấy phương hướng của cô không giống hướng nhà sách, hơi ngăn ra, "Không xem sách lịch sử?"

"Nếu A Diệp đã mãnh liệt yêu cầu như thế, vậy trước tiên không xem. Ai bảo cậu là "người giám hộ" của tôi ở đây chứ."

Cô quay lại nghịch ngợm cười.

*

Buổi tối cô qua đêm ở căn phòng mà Khương Thiên Diệp đã thuê cho cô lúc cô lần đầu xuất hiện, ký túc xá nam dù sao cũng không tiện. Lúc đó căn phòng cho thuê ba tháng, chưa đến kỳ hạn, chìa khóa còn trong tay hấn.

Hai phòng, một sảnh, một vệ sinh, một bếp, diện tích một trăm mét vuông, chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ, chủ cũ cũng là phụ nữ, cho nên trang hoàng và bày trí đều có cảm giác ấm áp mà các cô gái ưa thích.

Văn Anh vừa đến, lập tức lẫn lộn trên sô pha.

"Thật thoải mái!"

"Lưng ghế sô pha này có thể hạ xuống." Hấn khom lưng điều chỉnh lưng ghế, cái bóng trải rộng trên đầu cô, cô lấy tay che mắt lại. Chỉ nghe cơ quan trong sô pha phát ra tiếng vang, hấn đã hạ lưng ghế xuống, vì duy trì cân bằng, một tay chống lên tấm đệm, lại kéo gần lại khoảng cách với cô.

Khương Thiên Diệp bỗng dừng ý thức được cái gì, đứng dậy lui về sau hai bước, "Hồi trước tôi có để một cái ipad ở đây, muốn xem phim không?"

"Ai-pát?" Đầu cô bay lên một dấu chấm hỏi. "Đây là cái gì?"

"Cậu không biết nó?"

Khương Thiên Diệp vừa hỏi xong, mới nhớ ra, hai người bọn họ thuộc bất đồng thời không, bối cảnh trong tận thế là một thời đại công nghệ điện tử cũng chưa phát triển, ước chừng tác giả muốn tránh vẽ những công cụ giao tiếp lưu hành đương thời như Weibo, WeChat..., tránh cho Internet bùng nổ gây hỗn loạn, tập trung vào việc sáng tạo những tình tiết thực tế.

Nghĩ tới đây, hấn ung dung giải thích, "Tôi nhớ ra rồi, thời đại của cậu khá tụt hậu, cho nên còn chưa xuất hiện nó."

Lời nói dối lúc nào cũng càng lấn càng lớn, tương tự, cũng càng nói càng thuận miệng.

Văn Anh phát hiện vẻ nghiêm túc nói dối của hấn đặc biệt đáng yêu, trong lòng không nhịn được cười, ở mặt ngoài vẫn ra vẻ tỉnh ngộ. Kỹ năng diễn xuất của cô thuộc top đầu, lại đọc kỹ càng 《Tận Thế Thần Phong Đoàn》, qua sự hiểu biết của mình, cô còn bổ sung thêm vài chi tiết, cho nên có thể diễn nhân vật Thanh Điều rất sống động, hiện tại Văn Anh biểu hiện ra đáng về hồ đồ vô tri của Thanh Điều, cũng lắm cực kỳ xuất sắc.

Hấn mở Weibo, dùng hộp thư của mình đăng ký cho cô một cái tài khoản, "Lại đây."

Văn Anh chuyển qua ngồi song song với hấn, hấn đưa ipad vào tay cô, bảo cô dựa theo sở thích mà chơi.

Bất luận người nào đều khó có thể chống cự vô vàn lạc thú ở thời đại bùng phát Internet này, cho dù Văn Anh không thật sự mới tiếp xúc nó, nhưng cũng là lần đầu tiên chú ý tới tin tức trên mạng ngoại trừ diễn đàn trường, lập tức bị những nhân vật nổi tiếng và tiết mục hài thu hút.

Nhưng cô thao tác "không thành thạo", thường xuyên phải hỏi hấn nên thao tác thế nào.

Lúc hấn mới đưa ipad cho cô, cánh tay phải dang ra, tùy ý đặt trên tay vịn, bây giờ muốn dạy cô, ngón tay vừa điểm vào màn hình, liền phát hiện mình gần như là ôm cô vào ngực.

Cổ tình cô còn thêm dầu vào lửa, có lẽ cảm thấy cánh tay ở sau lưng cộm quá, dứt khoát tựa vào người hấn, cả người vùi trong lồng ngực hấn, thuận tiện còn tìm tư thế thoải mái, hai chân co lên, đặt màn hình lên cặp đùi bóng loáng đang đong đưa của mình.

"A, thì ra như vậy là có thể chuyển tài khoản."

Khương Thiên Diệp nhớ tới động tác làm mẫu lúc chiều, đột nhiên hỏi: "Bình thường, cậu... và Tất Phương cũng tùy ý như thế?"

Cô không nhắc đầu, "Không chỉ là Tất Phương, tôi cũng thoải mái với những người khác. Chẳng qua Tất Phương quả thật khác biệt, bất kể là chiến đấu hay trong sinh hoạt, đều là người ăn ý với tôi nhất."

Hấn lặng im một lát, không lên tiếng.

"Thành công! Cậu xem --" Cô nâng chiến lợi phẩm trên màn hình lên cho người phía sau nhìn, ngửa đầu lên, càng thêm thân mật ngã vào ngực hấn. Lúc này hấn mới phát hiện, cô đã từ trang chuyển tài khoản lựa chọn một tài khoản khác, cũng chính là tài khoản mà bản thân hấn đang sử dụng, cô dùng tài khoản của mình theo dõi hấn, lại dùng tài khoản của hấn theo dõi cô.

Bốn chữ "quan tâm lẫn nhau" đập vào mi mắt, Khương Thiên Diệp vừa cảm thấy tâm tình có chút khác thường, liền nghe cô nói: "Đáng tiếc người tới đây không phải Tất Phương, cậu ấy thích ôm cái di động tá to của mình chơi game, mỗi lần tìm cục sạc cho cậu ấy đều mệt kinh."

Ngay cả oán trách cũng lộ vẻ thân mật, hấn chỉ cảm thấy trong lòng phiền não, lại không biết phiền cái gì, bèn đẩy cô ra, nói một tiếng "Đi ngủ sớm một chút", lại không phát hiện Văn Anh ở phía sau đang chống cằm, lặng lẽ nhìn hấn.

Ở chung với nhau vài lần, cô nhận ra anh chàng Khương Thiên Diệp này rất có tính công kích đối với những người mình không thích hoặc một số cá nhân đặc biệt, nhìn có vẻ hướng ngoại, nhưng trên thực tế rất là trầm tính, giả như cô không lần nữa kích thích hấn, hấn sẽ rất dễ quên đi cảm giác trong lòng, coi nó như một ảo giác, hoặc là chuyện không tồn tại.

Có điều kỳ thực cô không nắm chắc lắm, dù sao cũng là lần đầu sắm vai một nhân vật truyện tranh, đối với một người lúc nào cũng có thể biến mất, muốn làm cho đối phương toàn diện chú ý cũng rất khó khăn rồi.

Cô đau đầu mà xoa xoa thái dương, giai đoạn đầu tăng nhanh, giai đoạn sau tăng chậm, ưu khuyết điểm của kỹ năng này đều hết sức rõ ràng.

*

Vì Văn Anh chưa hiểu rõ thế giới này, cho nên Khương Thiên Diệp không yên tâm để cô ở ngoài một mình, thế là gọi điện thoại báo bình an cho bọn Lý Thủ xong, hần liền ngủ ở ngoài.

Ngày hôm sau hần đi học, cũng mang Văn Anh theo.

Lý Thủ vừa nhìn thấy, đầu tiên ngờ ngạc một hồi, như là lại chìm đắm trước sắc đẹp của Văn Anh, một lát sau, hần khẽ đẩy Khương Thiên Diệp, "Không phải cậu nói cậu ghét nhân vật Thanh Điều à, sao lại tìm một người giống cô ấy um..m.um.."

Còn chưa dứt lời, hần đã bị Khương Thiên Diệp lấy sách vỗ vào miệng, lấp kín câu nói.

Khương Thiên Diệp quan sát vẻ mặt của Văn Anh, thấy cô lúc thì ngó phòng học lúc thì ngó các sinh viên, tò mò đánh giá bốn phía, như là không nghe rõ câu nói vừa nãy của Lý Thủ, trong lòng hần mới thở phào nhẹ nhõm. Hần không hi vọng cô nghe được những câu này.

Văn Anh nhìn về phía bọn họ, "Lúc nãy hình như tôi nghe thấy chữ "Thanh Điều"..."

Lý Thủ giờ tay lên, háo hức như phi tần chờ đợi được lật thẻ bài, dưới ánh mắt nghi vấn của Văn Anh, Khương Thiên Diệp đành buông lỏng tay ra.

"Không sai, là tôi nói, Thanh Điều là người mà tôi cực kỳ thích... Dung mạo của cậu rất giống Thanh Điều, đều đẹp như nhau." Hần ca ngợi từ tận đáy lòng.

"Cám ơn."

"Chắc cậu cũng có xem bộ..." truyện tranh đó.

Lời của hần còn chưa ra khỏi miệng, liền thấy Khương Thiên Diệp bồng che lỗ tai Văn Anh, trong lúc hai người họ chưa kịp hiểu gì, Khương Thiên Diệp bình tĩnh nói, "Tập âm ô nhiễm, bớt nghe."

Mợ nó!

Lý Thủ lập tức giậm chân kháng nghị.

Bầu không khí trong giảng đường đại học rất thoải mái, trước khi vào học, mọi người không khỏi xì xào, trao đổi tám chuyện linh tinh.

Bọn họ cũng bị động tĩnh của ba người hấp dẫn, đầu tiên là tập trung bàn tán rôm rả về người có vẻ như là bạn gái Khương Thiên Diệp, ánh mắt nhiều lần nhìn Văn Anh, sau đó thấy người nọ không phản ứng gì, lại chuyển đề tài, thảo luận tin tức mới nhất. Nói về một cô nữ sinh trong trường truyền ra biệt hiệu "Người đẹp say ngủ".

Lý Thủ nghe vậy, cười khà khà với Khương Thiên Diệp, "Cậu đoán xem người đẹp say ngủ này là ai, nói ra chỉ sợ cậu nhảy dựng! Cậu cũng biết người này đấy." Tuy lời là nói với Khương Thiên Diệp, nhưng tầm mắt lại nhìn về phía Văn Anh, giống như đang cố bôi nhọ mối quan hệ giữa Khương Thiên Diệp và nữ sinh khác vậy.

Khương Thiên Diệp dựa về sau, triệt để chặn lại tầm mắt của hần, thuận miệng hỏi: "Ai?"

"Hệ hoa Văn Anh của Hệ tiếng Trung đó! Cô bạn tốt của Hạ Nghi, tin tức tai nghe mất thấy, mình liên hệ với Hạ Nghi rồi, thật đúng là không phụ sự nổi danh kia. Nghe nói đây đã là lần thứ hai, cô bạn của Hạ Nghi đại khái mắc phải bệnh gì lạ lắm, luôn bất tỉnh linh ngũ thiếp đi, mỗi lần ngủ tầm mấy ngày, nhưng các chức năng trong cơ thể không bị tiêu hao, ngay cả đường glu-cô cũng không cần truyền, thật lợi hại."

Khương Thiên Diệp nghe xong hơi ngẩn ra, là cậu ấy.

Đến nay, hình ảnh đối phương nhào tới cứu người vẫn dừng lại trong ký ức hần, thậm chí lúc tiếp xúc với người kia, giữa hai người đột nhiên xuất hiện dòng điện, cảm giác quen thuộc kỳ lạ đó.

"Không biết là ai đồn nữa, rất nhiều người đi tới nghiệm chứng, đều thất bại mà về. Có Hạ đại tiểu thư ở đó, chắc hần sẽ không để ai tiếp cận bạn của cậu ấy, chỉ có điều vì chuyện này, bên ngoài đồn đại càng sôi nổi hơn, mình đoán trong vòng một ngày thôi, đã đủ để truyền khắp trường rồi." Lý Thủ bồng hào hứng, "Này, cậu quen biết Hạ Nghi, hay là mang mình đi gặp dung nhan tuyệt thế của người đẹp say ngủ đương đại này một phen đi?"

Edit hơi lâu, sorry mọi người, không biết mình bị sao nữa ($\pi-\pi$)

Quên nữa, thấy có tám hình khá giống Thanh Điều nên up lên luôn, tuy không thất bím, nhưng được cái sexy ($\geq \pi \leq *$)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (8)

Edit: Thiên Tình

Hạ Nghi nghe thấy tiếng gõ cửa, đi xem là ai, đến khi nhìn thấy Khương Thiên Diệp và Lý Thủ qua ô vuông trên cánh cửa, mới mở cửa ra, nhưng một tay vẫn giăng ngang mép cửa, ngăn không cho bọn họ đi vào. Đại tiểu thư liếc xéo một cái, "Các cậu cũng tới chiêm ngưỡng di thể của "Người đẹp say ngủ"?"

Lý Thủ lớn tiếng ho khan, quả nhiên bị Khương Thiên Diệp vút tới một ánh mắt chế nhạo.

Ban ngày khi đi học, hắn đã bị đối phương chế giễu qua, nói rằng dù gì người đang nằm kia cũng là bạn của bạn, hắn lại hòa theo người ngoài trường, thật không đạo đức. Nhưng hắn không nhìn được lòng hiểu kỳ, hơn nữa cô bé có ngoại hình giống nữ thần của hắn cũng nói muốn xem, Khương đại thiếu gia đành dẫn bọn họ đến.

Hai ngày nay Hạ Nghi đã đuổi đi mấy đợt tò mò, xum xoe các kiểu.

Những người khác thì thôi, chung quy cô chưa đến nổi biến Văn Anh thành vật phẩm quý hiếm triển lãm trong viện bảo tàng, cho nên tất cả đều không cho vào, lúc nào đi học thì giao cho người của phòng y tế coi sóc, phòng ngừa người khác tới "tham quan".

Nhưng còn Khương Thiên Diệp à --

"Vào đi." Hạ Nghi mở cửa.

Khương Thiên Diệp đi vào, Lý Thủ cũng vào, cô định đóng cửa, kết quả một cô gái ở phía sau cũng đi theo.

Hạ Nghi kinh ngạc, "Chờ đã, sao có bạn nữ nào nữa?"

Văn Anh vừa định chào hỏi, tay còn chưa gior lên, đã bị Khương Thiên Diệp dắt đi tới. Bởi vì dất tay nên hắn hơi nghiêng người, hỏi Hạ Nghi, "Không được à?"

"... Cũng chưa nói là không được."

Bởi vì cả hai lần bệnh viện đều chẩn đoán là đang trong trạng thái ngủ say, Hạ Nghi dứt khoát dời người đến phòng y tế trường cho dễ bề chiếu cố, hiện tại, thân thể của Văn Anh nằm trên giường bệnh màu trắng, cơ thể hơi nhấp nhô, hô hấp đều đặn, hai má thậm chí còn hồng hào khỏe mạnh.

Lúc Văn Anh nhìn thấy một "chính mình" khác, lập tức cảm thấy thế giới này vô cùng kỳ diệu.

Chuyện này giống như trò chơi thực tế ảo vậy, cô có thể hoàn hảo không chút tổn hại, khiến tinh thần lực tiến vào một thế giới khác. Chỉ có điều thần kỳ hơn cả trò chơi thực tế ảo chính là, cô có thể lấy thân phận của một nhân vật truyện tranh xuất hiện trong thế giới 3D, tuy rằng thời gian duy trì chỉ có ba ngày, nhưng đã rất đáng gờm.

Những người khác mặc dù không biết chân tướng như cô, nhưng cũng đều cảm thấy thần kỳ.

Cho dù không ăn không uống, vẫn có thể bình yên vô sự nằm ở kia, về ngoài lại mỹ lệ tinh khôi, chẳng trách người bên ngoài sẽ đồn là "Người đẹp say ngủ".

Hạ Nghi còn đang nhìn chằm chằm cái dất tay sáng chói kia, suy nghĩ một lát, sau đó mất đi hứng thú nói: "Giờ đây, tôi còn tưởng cậu thích Văn Anh chứ."

Ba người đều chấn động trước lời nói của Hạ Nghi!

Sau đó, "Thanh Diệu" làm bộ không hiểu chuyện gì, nhìn chính mình trên giường bệnh, lại nhìn Khương Thiên Diệp, cảm thán: "Thì ra đây chính là cô gái mà A Diệp à."

"Đừng hòa theo cậu ấy." Khương Thiên Diệp mặt không thay đổi hỏi Hạ Nghi, "Ta nói, ảo giác của cậu từ đâu mà ra thế?"

"Tôi cũng không nói mò nha, là tôi nhận thấy được từ cái lần Anh Anh té ngã ấy. Nói là con người cậu lấy giúp người làm niềm vui thì tôi thực sự nhìn không ra, nhưng cậu nhìn cậu đi, về mặt sót ruột lần đó thật không bình thường. Rõ ràng cậu ấy là bạn tôi, cậu còn cau có với tôi nữa, nhất quyết đòi ôm cậu ấy đi phòng y tế làm kiểm tra trước, nếu không phải thăm mền người ta, tôi thật nghĩ không ra còn có lý do gì để giải thích." Hạ Nghi nhún vai, tựa hồ không cảm thấy ý nghĩ của mình hoang đường chút nào.

Khương Thiên Diệp vô ý thức liếc nhìn Văn Anh, thấy cô có vẻ thích thú nghe ngóng, bỗng dưng khó chịu.

Hắn bình tĩnh phản kích: "Chẳng qua là nể mặt cậu thôi. Nếu đầu óc cậu không nghĩ ngợi mấy chuyện vớ vẩn thế này, cũng sẽ không ngốc như vậy."

Tầm mắt của Hạ Nghi quét qua hai người họ, ""xi"" một tiếng. ""Được rồi, niệm tình bạn gái cậu, tôi không vạch trần vậy."

"Tôi không phải bạn gái cậu ấy." Văn Anh nở nụ cười trong veo, động tác tự nhiên kéo Hạ Nghi, "So với A Diệp, tôi cảm thấy cậu đáng yêu hơn đó."

Diện mạo thanh xuân tịnh lệ của Thanh Điều quả thực nam nữ thông sát, Hạ Nghi lập tức cảm giác mình không thể hít thở.

*

"Tham quan" người đẹp say ngủ xong, Lý Thủ nhanh chóng rời đi, chỉ còn ba người bọn họ.

Hạ Nghi biết Khương Thiên Diệp có cách mời được bác sĩ hàng đầu nổi danh trong nước, ban đầu mở cửa cho hắn chính vì ô nhiễm đích này, thế là nhân cơ hội, gọi hắn ra ngoài nói chuyện. Khương Thiên Diệp quả nhiên nể mặt, đồng thời cũng có vài phần để ý tới hành động đột nhiên che mắt hắn của Văn Anh và cảm giác quen thuộc mà cô mang lại cho mình lúc đó. Kế tiếp, hai người đi ra phòng y tế tìm nơi yên tĩnh nói chuyện, tạm thời để "Thanh Điều" ở trong phòng trông coi, tránh cho "người tham quan" xông tới.

Hai người ra ngoài không chú ý tới, Phương Nhiễm từ một hướng khác đi vào phòng y tế.

Phòng y tế của đại học A đi thẳng một đường, hai bên đều là phòng, bên tay phải là đại sảnh, truyền dịch, chích thuốc đều ở nơi này, bên tay trái là phòng khám của bác sĩ, đi vào trong lại có ba, bốn phòng nhỏ, để cho người ta nghỉ tạm.

Phương Nhiễm đi qua đại sảnh tiến vào bên trong, rất nhanh liền xuyên qua ô cửa kính trên cửa mà xác nhận phòng Văn Anh đang ở.

Kỳ lạ là, Phương Nhiễm nhận ra người đang ngồi cạnh giường không phải Hạ Nghi, mà là cô nữ sinh để lại cho mình ấn tượng sâu sắc lúc diễn tập, người có quan hệ mập mờ với Khương Thiên Diệp.

Lúc cô chuẩn bị gõ cửa, cô thấy đối phương bỗng đưa tay chạm vào tay của Văn Anh, khoảnh khắc làn da của hai bên tiếp xúc nhau, phát ra ánh sáng trắng kỳ dị, sau đó tay của nữ sinh kia tan rã trên mu bàn tay của Văn Anh như tuyết tan vậy.

Tiếp theo, cô gái kia như là đã xác nhận cái gì, rút tay về, thời gian của toàn bộ quá trình bất quá chỉ ba giây.

Phương Nhiễm lại hít vào một ngụm khí lạnh.

Cô cũng không phải người bình thường, đương nhiên sẽ không vì cảnh tượng trước mắt quá mức thần kỳ mà kinh ngạc, cảnh này chỉ mang đến cho cô một tin tức -- Thì ra ở thế giới này, mình còn có đối thủ.

Vì sợ rút dây động rừng, cô lặng lẽ lui ra phòng y tế, nhưng trong đầu vẫn không ngừng lặp lại hình ảnh vừa nãy.

Nếu cô không đoán sai, nữ sinh này và Văn Anh là cùng một người, tuy rằng cô không biết đối phương làm được bằng cách nào, nhưng cô biết rõ nếu thể hiện xuất sắc, sẽ đạt được rất nhiều thứ trong không gian. Đáng tiếc từ trước tới nay, điểm của cô rất thấp, cô không thể làm lại từ đầu hết thế giới đến thế giới khác, mà mỗi thế giới đều có được kết cục tốt. Thường thường chưa kịp hoàn thành nhiệm vụ, cô cũng đã bị một nhân vật nào đó nhìn thấu mà sát hại.

Cho nên cô muốn ở lại thế giới hòa bình, thế giới có bối cảnh khá là thuần túy này.

Không nghĩ tới đối thủ xuất hiện nhanh như vậy, hơn nữa có thể nhìn ra, đối phương thuộc nhóm người xuất sắc.

Cô nghiên cứu về Khương Thiên Diệp rất lâu rồi, tính cách ngoài nóng trong lạnh, nhìn như gặp ai cũng có thể nói vài ba câu, nhưng thật sự muốn thâm giao, hẳn nhất định sẽ lui về sau một bước, sau đó rũ bỏ nụ cười bao bọc bên ngoài. Nhưng tương tự, cô biết hẳn có sở thích đọc truyện tranh, mà người thích đọc truyện tranh, thế giới nội tâm thường sẽ khá phong phú, sẽ chờ mong một số chuyện thần kỳ phát sinh, cho nên cô mới muốn đi lên con đường học bá biến thân thiếu nữ xinh đẹp, làm bước khởi đầu, gây sự chú ý.

Chỉ tiếc bây giờ bước đi này của cô tựa hồ lại không thể thành công.

Nhưng muốn cô chịu thua Văn Anh lúc này, cô tuyệt không cam lòng!

Thân phận thần bí của đối phương không dễ tra, nhưng nếu hai người là một, vậy chỉ cần có thể đá kích một trong hai thân phận của Văn Anh, cô sẽ có cơ hội xoay người!

*

Văn Anh không biết rằng mình nhất thời đùa giỡn sẽ làm đối thủ phát giác. Lần xuất hiện này còn dư một ngày, cô chỉ cần nhắc làm sao để không lãng phí thời gian.

Thế là, cô lôi Khương Thiên Diệp đi tới cô nhi viện.

Đại khái ngay từ đầu đã gắn mác "phiên phức" lên người cô, đối với kiểu mè nheo của Văn Anh, năng lực thích ứng của Khương Thiên Diệp đã nhanh hơn bình thường. Từ trước tới nay luôn là kẻ dẫn đầu, lúc ở cùng cô, hẳn lại là người bị động đi theo.

Hắn cầm một tay vào túi quần, hỏi cô tại sao muốn đi cô nhi viện, Văn Anh vừa lấy hai tay kéo một cái tay khác của hắn, vừa bước thụt lùi, cười tủm tỉm trả lời: "Muốn đi xem những chồi non tương lai của tổ quốc nha... Lúc tận thế, mọi người đều biết nhân khẩu giảm mạnh, có lẽ sớm muộn sẽ có một ngày diệt tuyệt, nhưng tự lo bản thân còn chưa xong."

Khương Thiên Diệp chẳng nói đúng sai, "Cho dù là thời bình, những trường hợp như vậy cũng không hiếm thấy, gia cảnh khó khăn, hoặc bởi vì vấn đề bẩm sinh của đứa bé mà lựa chọn vứt bỏ."

"Gia đình có ảnh hưởng sâu sắc nhất đến mỗi một người." Cô dường như nhớ tới dĩ vãng của bản thân, đột nhiên cảm thán, "Nếu như một người không lớn lên trong một gia đình kiện toàn, tính cách của người đó có phải sẽ làm cho người ta chán ghét? Phần lớn trẻ em trong xã hội sinh ra trong gia đình kiện toàn, vậy sẽ kia những đứa trẻ kia trở nên tách biệt."

Khương Thiên Diệp nhớ tới bối cảnh thân thế của Thanh Điều, hiển nhiên cô xuất thân từ một gia đình kiện toàn vợ chồng thăm thiết, sao đột nhiên lại cảm khái như vậy?

Bọn họ tới không đúng dịp, lúc đến nơi, liền gặp mấy đứa trẻ đang kết bè bắt nạt một bé trai.

Trong tay bé trai nắm chặt tờ giấy vẽ, nâng lên cao cao, ánh mắt bừng bình cực kỳ, "Là các cậu nhìn nhầm! Mình không sai, mắt mình không có bị hư!"

"Mắt cậu rõ ràng bị hư!"

"Vẽ thật xấu, xé nó nhanh đi!"

Hai người vội vã đi đến can ngăn.

Văn Anh đến gần nhìn, trên mặt đất còn vút vài tờ giấy vẽ, bút sáp màu nguyệt ngọc tô vẽ trời xanh mây trắng bãi cỏ xanh rì, còn có ông mặt trời râu dài, rất có phong cách ngây thơ của con nít.

Chỉ có tờ giấy của bé trai bị bắt nạt, Văn Anh ôm đem cậu bé vào lòng che chở, mới nhìn vào giấy vẽ.

Bầu trời màu đen còn có thể hiểu là mây đen khi trời sắp mưa, nhưng mặt trời là màu xanh lá đậm, bãi cỏ là màu xám trắng, mà dòng sông nhỏ uốn lượn là một mảng đỏ tươi. Màu sắc rối loạn, tạo nên một cảm giác đè nén.

Nhưng từ thái độ của cậu bé có thể nhận ra, cậu không phải cố ý muốn vẽ như vậy, mà là không thể khống chế... Có lẽ cậu bé cũng biết là vấn đề của mình, nhưng không muốn trở thành kẻ khác người, chỉ có thể ra sức cãi lại rằng mình đúng, mình giống với họ.

Là bệnh mù màu sao? Văn Anh suy đoán.

Khương Thiên Diệp đang dùng một tay ngăn lại hai đứa trẻ nghịch ngợm, chỉ thấy cô bỗng nhiên cười rộ lên, hỏi các bé: "Các em cảm thấy cậu ấy vẽ không đẹp phải không?"

Mọi người gật đầu.

"Quá đáng sợ!"

"Không thích, xấu quá!"

Bọn trẻ trắng trợn mà nghiêm khắc phê bình, khiến bé trai khổ sở cúi thấp đầu.

Văn Anh sờ đầu cậu bé, thần bí nói: "Kỳ thực đây là một phép thuật nha, các em xem."

Cô chỉ tay vào tờ giấy, hình vẽ vốn đã có màu sắc đột nhiên đập dòn giống như sóng nước, sau đó từ đáy nước bắt đầu gợn sóng lăn tăn, màu sắc mới thay thế cho màu sắc ban đầu. Cuối cùng, bức tranh của bé trai có màu sắc đáng yêu trong sáng như bao đứa trẻ khác, thậm chí còn đổi màu từ từ, lập tức trở nên nổi bật.

Bọn nhỏ nhìn không chớp mắt, cả tập thể phát ra tiếng "Quao" thán phục, sau đó, lập tức đi tìm bức tranh của mình, đưa giấy tới trước mặt Văn Anh.

"Chị làm phép đi! Làm phép đi!"

Văn Anh giả vờ khó xử, "Nhưng phép thuật này không phải là chị làm, bức tranh là do cậu ấy vẽ đúng không? Xuất hiện phép thuật cũng phép thuật của cậu ấy, chị chỉ nhìn ra được thôi."

"Thật sao?"

"Thì ra Mọc Mọc lợi hại như vậy!"

"Muốn xem phép thuật, Mọc Mọc vẽ một bức nữa đi!"

Văn Anh thấy bé trai tên Mộc Mộc nhìn chăm chăm bức tranh trong tay mà ngây người, không khỏi lay cậu bé một cái, khiến cậu chú ý tới những bạn nhỏ nhiệt tình kia.

Khương Thiên Diệp ngắm nhìn sườn mặt của cô mà thần thờ.

Hắn biết tại sao cô không trực tiếp thay đổi sắc thái thị giác của Mộc Mộc, như lần đó giúp hắn đối phó với chứng sợ máu. Bởi vì khi cô đi rồi, "phép thuật" này sẽ biến mất không còn tăm hơi. Đây chính là chỗ thông minh lại dịu dàng của cô.

Tiếng ồn ào của bọn nhỏ khiến giáo viên chú ý, đối với phép thuật trong miệng mấy đứa bé, giáo viên cũng sẽ không tin là thật, chỉ cho rằng bọn họ có kỹ xảo nào đó đồ con nít thôi.

Bọn họ chỉ nói là tham gia hoạt động ở xã khu, có nghĩa vụ chơi đùa với bọn trẻ một ngày, các giáo viên đương nhiên cũng vô cùng hoan nghênh.

Ngày đó trôi qua rất nhanh, Văn Anh cảm giác thời gian sắp đến, bèn cùng hắn trở về nhà trọ.

Lúc sắp đi, cô kéo lại tay của Khương Thiên Diệp, "Tôi vẫn không yên lòng Mộc Mộc, không biết có còn cơ hội quay lại hay không, cậu trông nom cậu bé giúp tôi nhé..."

"Ừ."

"Quên nói, lần này nghỉ phép, tôi cũng chơi rất vui vẻ." Cô nháy mắt mấy cái, "Cám ơn Khương tiên sinh đã đi cùng tôi."

Thái độ của cô thoải mái như vậy, cũng làm hắn nở nụ cười, dừng một lát, mới gọi cô một tiếng: "Thanh Điều..."

"Hửm?" Cô vừa phát ra một âm tiết, ánh mắt còn đang khó hiểu, thân thể lại dần dần nhạt đi, biến mất không thấy.

Khi cô đã đi được hồi lâu, hắn mới chợt nhận ra thời gian của cả hai lần, đều là ba ngày.

*

Đồng dạng, "Người đẹp say ngủ" mê man ba ngày từ trên giường tỉnh lại.

Lần này chờ cô không phải Hạ Nghi, đối phương đại khái là bận việc. Cho nên Văn Anh vừa tỉnh, đã có máy quay nhắm ngay cô, đồng thời có người bật thốt: "Tỉnh rồi tỉnh rồi."

Cô không thích ứng mà nháy mắt.

"Xin chào, chúng tôi là ký giả của tòa soạn xx, bởi vì bệnh của ngài rất kỳ lạ, tôi xin hỏi ngài có thời gian tiếp phỏng vấn của chúng tôi không?"

Văn Anh không nghĩ tới nhân viên y tế trong trường lại không cần được người, không khỏi cau mày, "Thật ngại quá, tôi từ chối."

"Không sao không sao, ngài vừa tỉnh lại, việc này có thể lý giải, vậy cha mẹ ngài ở đâu? Xin hỏi họ có thể tiếp phỏng vấn của chúng tôi không?"

"Thật ngại quá, tôi không có cha mẹ."

Cô mặt mày lạnh lùng, định xuống giường gọi người, đại khái là "ngủ" quá lâu, đầu óc bỗng chốc choáng váng, nghiêng người ngã về một bên.

Nhưng một giây sau, đã được một người đỡ lấy.

Ta cổ ta cổ ta ráng ta ráng... _(:3|_)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (9)

Edit: Thiên Tình

"Cám ơn." Văn Anh trước tiên nói cảm ơn, cô vô cùng quen thuộc khí tức của người này, dù là từ bóng dáng mà cảm giác ra độ cao, hay là lực đỡ, đều giống hệt Khương Thiên Diệp. Nhưng bây giờ ở thân phận này, cô chắc chắn phải khác với Thanh Điều. Mỗi quan hệ mới lạ, làm cô không thể không tạo khoảng cách nhất định.

Thế là khi đã đứng vững, cô liền lui khỏi ngực đối phương.

Cô thấy quần áo mặc trên người mình vẫn là của ba ngày trước, định quay về phòng ngủ đối đồ.

Phòng viên bên kia còn chưa đi, rất là nhiều chuyện hỏi: "Xin hỏi cậu bạn này là?"

Khương Thiên Diệp thấy động tác xa cách của cô, cũng không nói gì, chỉ thuận miệng ứng phó phóng viên: "Bạn cùng lớp với cậu ấy."

Lúc này hần đứng ở cửa, khi nghe thấy cô nói ra bốn chữ "không có cha mẹ", trong phút chốc đó trong lòng thật sự hơi khác thường. Có lẽ bởi vì trước đây không lâu đi theo Thanh Điều đến cô nhi viện, gần gũi tiếp xúc những đứa bé không cha không mẹ, khiến hần có chút xúc động.

Không nghĩ tới cô cũng là cô nhi.

Khương Thiên Diệp thay Hạ Nghi đến trông giữ, vừa nghe Văn Anh muốn đi, bèn bảo cô tạm thời ở trong phòng, hần thì đi mời bác sĩ đến xem.

Lúc hần trở lại, phát hiện trong phòng bỗng xuất hiện thêm ba nam sinh, nhìn có vẻ khí thế hùng hổ, đang quấy rầy Văn Anh.

"Nhìn thấy bọn tôi tới liền muốn đi, hình như không hay lắm nhỉ?"

Một kẻ khác gật đầu, "Đúng đấy, nếu không phải có người báo, bọn tôi còn không biết nàng hệ hoa thanh thuần lại một chân đạp nhiều thuyền như vậy."

"Bọn tôi rất là đau lòng đó, cậu không nghĩ nên bồi thường thế nào sao?"

Bọn họ kết bè cùng nhau chặn cô lại, có người túm cổ tay, có người ôm vai, còn có người bắt đầu vuốt ve mái tóc dài của cô, động tác rất sỗ sàng, cô nhũn nhũn, tránh thoát được trong chốc lát, lại nhanh chóng bị bắt lấy, giằng co không dứt.

Còn gã phóng viên tòa soạn, lại không có ý định ngăn cản, mà như khai quật được tin sốt dẻo nào đó, hưng phấn đến nỗi con ngươi phóng đại, chụp hình liên tục.

Khương Thiên Diệp lập tức nổi giận, đầu tiên là kéo cửa lại, nói tiếng "ngại quá", liền gọn gàng lưu loát mà nhốt bác sĩ vừa gọi tới ở ngoài cửa.

Hần sải bước đi tới cạnh phóng viên, đột nhiên đoạt máy ảnh của đối phương, quăng xuống đất.

Máy ảnh và nền nhà kiên cố va chạm, phát ra tiếng vang lớn, khiến ánh mắt mọi người đặt lên người hần.

"Đây là muốn quay AV trong phòng bệnh sao?" Hần cười gằn, "Nếu không phải, làm phiền các anh có thể buông người ra trước được không?"

Phóng viên vốn muốn tức giận, nghe hần nói xong, bỗng hơi chột dạ, nhất thời không mở miệng.

Phóng viên chỉ là ngầm nghĩ nhiệm vụ hôm nay chưa hoàn thành, không thể báo cáo kết quả, không nghĩ tới trước khi đi còn có thu hoạch như vậy, mới định tranh thủ chụp lại. Cô gái hóm hỉnh được phong danh hiệu "Người đẹp say ngủ", ngủ mãi không thức là do mắc bệnh hay là quá mệt mỏi? Đầu đề như vậy chắc chắn hút người xem! Chỉ tiếc máy ảnh bị đập vỡ...

Lúc này, Khương Thiên Diệp đã kéo Văn Anh đến bên cạnh mình, hần đánh giá ba người kia từ trên xuống dưới, cười nhạo cô: "Gu của cậu đấy à?"

"Lốp xe dự phòng thôi." Cô thấy có người làm chỗ dựa, điềm tĩnh vạch trần sự thật, "Không biết mặt mũi ở đâu mà dám nói là thuyền của tôi."

Cái gì???

Nhóm lốp xe dự phòng giận điên lên, bắt đầu mồm năm miệng mười tiết lộ "sự tích huy hoàng" của cô cho phóng viên, kể cả mấy món đồ tặng cô có giá trị bao nhiêu.

Văn Anh nghe đến đó, cùng với Khương Thiên Diệp đồng loạt nhũn nhũn.

Suy nghĩ của hai người đương nhiên không giống nhau. Văn Anh đã nhận ra không bình thường, những người này có lẽ nhớ được từng đưa cho cô cái gì thì không nói, nhưng có đàn ông nào có thể nhớ được tên túi xách thuộc bản giới hạn nào, có kiểu dáng nào, nhãn hiệu nào, mùa quý nào, còn chính xác báo ra giá tiền của nó? Vừa nhìn liền biết có chuẩn bị.

Xem ra là có người xúi giục bọn họ, mục đích của người kia cũng rất rõ ràng, biết cả hôm nay ký giả sẽ xuất hiện, muốn mượn tin tức và Internet khiến cô thân bại danh liệt.

Trong lúc cô đang suy xét nên vượt ải thế nào, chỉ thấy Khương Thiên Diệp khoanh tay cười gằn với cả bọn: "Không có tiền cũng đừng bắt chước người ta theo đuổi con gái, quà đã tặng đi lại còn so đo, có biết mặt mũi không vậy?"

"..."

Vốn là chỉ trích Văn Anh, nhưng bị một nam sinh khác nói như thế, ba người đột nhiên cảm giác mặt mũi có chút không nhịn được.

"Ai nói chúng tôi so đo vài món quà kia! Rõ ràng là cậu ta lãng nhãng, chúng tôi cảm thấy quà đưa đi không đáng!"

"Đúng vậy!"

Văn Anh thật ra muốn nói trả đồ lại cho bọn họ, nhưng mà nguyên chủ đã sớm bán mấy thứ đáng giá lấy tiền hết rồi, cô muốn trả cũng không trả được.

Đây đều là khoản nợ cũ của nguyên chủ, tuy chưa thể gọi là bạn trai cũ, nhưng cũng xấp xỉ kiểu lớp xe dự phòng, nếu nhớ thì trâu đùa tỹ, không nhớ thì ném vào góc xó mặc kệ. Đương nhiên, những người này không hề ý thức được chính mình là hàng dự phòng, nhà bọn họ chỉ ít có chút tiền tài, đối với yêu cầu của nguyên chủ đều muốn gì được nấy, mua hoa mua túi xách mua trang sức, chỉ cần nguyên chủ thoáng ám chỉ, bọn họ liền hai tay dâng tặng.

Lại nói, ở phương diện này, nguyên chủ quả thật không dễ thương chút nào, nhưng đằng sau đó xác thực có nguyên nhân riêng.

Khương Thiên Diệp không nhịn được nói, "Các cậu liệt kê danh sách ra, tặng cái gì, tốn bao nhiêu, báo hết cho tôi, tôi sẽ bồi thường gấp đôi giá gốc. Xem như là chi phí bồi thường tuổi thanh xuân cho các cậu."

"..."

Khi họ, chi phí bồi thường tuổi thanh xuân là cái mẹ gì??!

Văn Anh thực sự không nín nổi, ""xì"" cười ra tiếng.

Bị hấn làm rối lên như thế, không hiểu sao ngay cả cô cũng cảm thấy không phải nguyên chủ không tốt, mà là mấy anh chàng kia bụng dạ hẹp hòi.

Đến cuối cùng, chuyện này toàn quyền giao cho Khương Thiên Diệp xử lý, đám nam sinh gây chuyện kia coi như xong, mấu chốt nhất còn là gã phóng viên, cũng may trong nhà Khương Thiên Diệp có người quen biết tổng biên tập của tòa soạn này, phía trên có người thì dễ làm việc rồi, mở miệng nói một câu liền xong xuôi.

Tuy rằng giải quyết dễ dàng, nhưng Văn Anh biết nếu hôm nay Khương Thiên Diệp không ở đây, mà là mình tự xử lý, khó tránh khỏi sẽ được cái này mất cái kia. Sự việc một khi bị truyền lên mạng, sẽ tạo thành xu thế không thể khống chế dư luận, tiến độ hoàn thành nhiệm vụ của cô sẽ gặp ảnh hưởng nghiêm trọng.

Cho nên...

"Cám ơn, rảnh rồi mời ngài ăn cơm." Cô lễ phép nói cảm ơn lần nữa.

Hắn nhìn cô hồi lâu, dù không bàn tới tướng mạo, cô có khí chất văn tĩnh, nho nhã lễ độ, chênh lệch rất lớn với một Thanh Điều tính tình nhẹ nhàng hoạt bát.

Nhưng kỳ quái là, mỗi lần hắn chạm đến da thịt cô, phảng phất đụng vào một dòng điện quen thuộc. Đôi khi cử chỉ của cô vụt qua trước mặt hắn, giống như trên người cô toát ra hình bóng của Thanh Điều vậy.

"Ăn cơm thì không cần." Hắn hơi dừng, "Tôi muốn biết, cậu ngủ ba ngày, có nằm mơ gì không?"

Văn Anh mím môi, "Sao lại hỏi cái này?"

Hắn lắc đầu, "Quên đi." Vừa hỏi ra thì hắn đã hối hận, kỳ thực chính hắn cũng không biết tại sao, chẳng qua điều ma xui quỷ khiến mà thôi. "Chỉ bằng cậu nói xem, tại sao lại cùng một lúc "treo" ba người bọn họ, còn nhận quà cáp?"

Lời nói của hắn vừa thẳng thừng vừa cay độc, cũng không giữ sĩ diện cho cô, nhưng hắn quả thật có một xúc động muốn hiểu rõ hơn về cô.

"Ngại quá." Văn Anh ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, khẽ rũ mi mắt nói, "Tuy cậu giúp tôi giải vây, tôi rất cảm kích, nhưng không có nghĩa là cậu có tư cách can thiệp chuyện của tôi."

Khương Thiên Diệp nhú mày.

Hắn đột nhiên cảm thấy mình nhất định mất mụ, mới cho rằng cô giống Thanh Điều.

*

Mọi khi, chương mới nhất của 《Tận Thế Thần Phong Đoàn》 đều là Lý Thù trước hết không nhịn được bỏ tiền mua, tạo phúc cho toàn bộ phòng ngủ, lần này cả bọn ngoài ý muốn phát hiện, trong lúc bọn họ không biết, trong tay Khương Thiên Diệp đã cầm một quyển.

Lý Thù lập tức mặt dạn mày dày sắp đến bày tỏ: "Xem chung nhé."

Khương Thiên Diệp nhìn hắn một cái, không từ chối.

"Đúng rồi, bạn gái cậu đâu? Lại chừng mấy ngày không gặp cậu ấy nữa à." Lý Thù choàng tay lên vai hắn, chốc lát như là nghĩ tới cái gì, nói: "Mình mới

phát hiện, lâu như vậy rồi, mình lại vẫn không biết bạn gái nhà cậu họ gì tên gì, học ở đâu, bao nhiêu tuổi... Cậu bảo họ có phải hơi quá không? Mình thừa nhận mình từng có một chút xiu tơ tưởng cậu ấy, nhưng chủ yếu là vì cậu ấy thực sự rất giống Thanh Điều mà mình thích, cho nên mình mới không nhận được... Mợ nó! Sao cậu đánh tôi?"

"Im lặng, đọc sách."

Khương Thiên Diệp dựa vào cái ghế gần với giường nhất, mắt nhìn trên trang giấy trắng đen, Lý Thù kéo ghế đến gần, để sát vào xem chung.

Trong khi bọn họ đang đọc truyện, Văn Anh đã tắt đèn trong phòng, chui vào trong chăn. Sau đó, lúc Hạ Nghi không chú ý, cô lên vào truyện tranh.

Đây là lần đầu tiên cô ở lâu trong cuốn truyện, bình thường cô đều đi thẳng đến mục đích, sẽ không nhìn nhiều, lần này lại khác biệt.

Dưới nền đất tối tăm không ánh mặt trời, có một lối đi gần như thẳng tắp khê chênh trên đỉnh đầu bọn hắn.

Nó là một mật đạo mà Thần Phong đoàn phát hiện trong lúc truy lùng tung tích vị tiền sĩ điên nọ, chỉ để lại một đoàn viên ở phía trên tiếp ứng, bốn người còn lại đều tiến vào chỗ sâu trong lòng đất. Trước đó, trong phòng thí nghiệm của đối phương, họ chỉ phát hiện một tổ số liệu không hoàn chỉnh, có thể thấy được đối phương đã sớm có phòng bị, cho nên họ chính đồn sập xếp lại, mới một mạch tìm tới nơi này.

Trong lòng đất ẩm ướt, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt.

Phản ứng đầu tiên khi Văn Anh đi xuống chính là, lạnh.

Bình thường, thân thể của dị năng giả đã được cải thiện, sẽ không chịu ảnh hưởng của nhiệt độ bên ngoài, nhưng nhiệt độ nơi này lại bất đồng, có thể ảnh hưởng đến bọn họ. Nếu đem ra so sánh, tổ chất thân thể của Văn Anh là kém nhất, bị ảnh hưởng lớn nhất.

Tất Phương xòe tay ra, lập tức có một đám lửa nhảy vọt lên, chiếu sáng hoàn cảnh chung quanh.

Hắn thấy Văn Anh ôm cánh tay run rẩy, bèn ngoắc ngoắc ngón tay: "Còn không mau lại đây."

Tất Phương giống hệt như trong truyện tranh mà cô xem, chỉ là mái tóc đỏ kia đặc biệt lóa mắt, dưới ánh lửa, ngũ quan của hắn có vẻ rất anh tuấn góc cạnh. Đại khái là bị siêu năng lực ảnh hưởng, hắn làm việc không kiêng dè, nhiều khi đến cả đoàn trưởng Bạch Trạch cũng bó tay với hắn. Nhưng nếu là Thanh Điều, lấy nhu thắng cương, trái lại có thể trị được hắn.

Văn Anh vui vẻ chạy tới, lấy ngọn lửa trên bàn tay hắn mà sưởi ấm.

Những người khác: "..."

Tất Phương "phụt" một cái bật cười, "Cậu bị ngốc sao? Tôi kêu cậu lấy tay bỏ vào đây này." Hắn chỉ chỉ túi áo khoác của mình.

Lại nói, có lẽ tận thế đã đánh mất những ràng buộc về quy tắc đạo đức, hai người họ quả thật cử chỉ thân mật, nhưng sau đó lại đều không bận tâm, sẽ không để trong lòng. Mọi người cũng tập mãi thành quen.

Văn Anh dứt khoát bỏ cái tay lạnh buốt vào y phục, cách một tầng áo mà kề sát phần eo của hắn.

Chỉ tiếc Tất Phương hoàn toàn không nhận ra dụng ý xấu của cô, chút hàn khí nhỏ nhoi của cô còn chưa đủ làm hắn cảm thấy lạnh. Trong khi bọn họ chờ Lục Ngộ đi dò đường, hắn lấy điện thoại bắt đầu chơi trò răn sẵn mồi.

Văn Anh nhón chân lên, nghiêng người đến gần nhìn màn ảnh, "Trò này chơi không vui, tôi từng chơi trò chơi vui hơn cái này nhiều."

Đờ Văn Anh còn có thể là ai, thế giới này có mỗi một anh nam à, ít dễ sợ! (ノ`□')ノ へー

À không, còn Tất Phương nà (≥ 艸 ≤ *)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (10)

Edit: Thiên Tinh

Tất Phương làm cho răn sẵn mồi đảo quanh cơ thể chính nó, mới nhắc mắt nhìn cô, "Thật hiếm thấy, cậu thích chơi trò chơi từ bao giờ thế?"

"Ồ thì..." Văn Anh hơi chớp mắt, "Lúc nằm mơ á."

Hắn tiếp tục cúi đầu điều khiển phím bấm, thuận miệng hỏi: "Ác mộng?"

"Không phải mà!" Cô kháng nghị, "Tôi cũng không ghét kiểu trò chơi như vậy, thực ra là..."

Văn Anh chỉ thốt ra chữ "là" được một nửa, trong bóng tối bất thành linh xẹt qua một đường sắc nhọn, đâm thẳng về phía bọn họ.

Trong chớp mắt, cô bị Tất Phương ấn vào lồng ngực, "Cầm miệng." Hắn quát khế, sợ âm thanh của cô quấy nhiễu đến thánh giác. Vật thể sắc nhọn như kim châm kia lập tức ỏ quệt ra một vết máu trên mu bàn tay hắn, hắn không hề chớp mắt mà nhìn nơi bắt nguồn, lấy tay giờ lên trước mắt cô.

Văn Anh thu lại vẻ mặt thoải mái hoạt bát, lập tức ấn ý quan sát vết thương, giây lát đưa kết luận: "Không có độc."

"Ừ."

Vừa nói xong, thân thể hắn nhanh chóng dịch chuyển, ôm người trong ngực tránh thoát một đợt công kích kế tiếp.

"Cẩn thận, là loài dơi cánh kim biến dị." Lục Ngô đi dò đường từ lối đi đen kịt vội vàng chạy tới, chủ lực của hắn là sức mạnh, cơ thể cứng rắn mạnh mẽ, như tường đồng vách sắt, bây giờ lại chịu những vết thương không lớn không nhỏ. Chẳng qua khi nhìn thấy Tất Phương, mặt hắn rõ ràng thả lỏng xuống.

Dơi cánh kim biến dị tấn công kín kẽ, như hình với bóng, khó lòng phòng bị, nhưng chỉ cần dùng hỏa công là có thể giải quyết nhanh chóng.

Tất Phương ngẫm hiểu, giao Văn Anh cho Bạch Trạch, để Bạch Trạch phụ trách bảo vệ cô, còn mình và Lục Ngô thì liên thủ phong tỏa thể công phía trước.

Chiến cuộc sắp tới kết thúc, bọn họ chưa kịp thở ra một hơi, chỉ nghe phía sau truyền đến một tiếng thét kinh hãi của Văn Anh.

Trong mắt Tất Phương lóe lên ánh lửa, hỏa diễm cao ngất tràn đầy cả lối đi, cơ hồ trong chớp mắt đã đốt trụi bầy dơi biến dị.

Một giây sau, hắn như cơn gió mạnh vọt đến bên cạnh cô, "Bị thương à?"

"Chết rồi."

"Cái gì?"

"Con rấn chết rồi." Cô cầm chiếc điện thoại mà lúc trước hắn ném cho mình, tia sáng của màn hình chiếu lên mặt cô, cũng soi rõ đáng vẻ đáng tiếc của cô, "Chắc do quá tham ăn."

Những người khác: "..."

Tất Phương vò đầu cô, oán trách Bạch Trạch: "Đoàn trưởng, có phải anh bảo vệ cậu ấy quá tốt rồi không?" Trong khi bọn họ đang chiến đấu, cô lại còn có tâm tình chơi game.

Đoàn trưởng Bạch Trạch đẩy chiếc mắt kính gọng vàng lên, cười khê: "Là cậu bảo vệ cô ấy quá tốt đó chứ."

"Đúng nha." Văn Anh chớp chớp đôi mắt to, cực kỳ chân thành, "Vì tôi tin tưởng Tất Phương, cho nên mới chơi tập trung đến thế đó."

"Thôi đi."

Hắn khẽ cười chế nhạo, không chút lưu tình mà vò cho tóc cô rối loạn hơn.

Còn Bạch Trạch và Lục Ngô thì nhìn nhau nở nụ cười, hình ảnh ảm áp của cả đoàn khi chiến đấu kết thúc bị đóng khung lại, trở thành ô cuối cùng của trang truyện.

Lý Thủ hồi tưởng cảnh tượng chiến đấu một phen, lại nhìn mấy khung tranh cuối cùng, chắc lưỡi cảm thán: "Mấy câu thoại mà tác giả viết càng ngày càng rõ ràng, đây là quyết tâm muốn gộp Tất Phương và Thanh Điều thành một đôi á? Ôi, sao cậu..."

Chỉ thấy ánh mắt Khương Thiên Diệp vẫn luôn dừng ở khung tranh cuối cùng không nhúc nhích.

"Sao cậu không lật tiếp?" Lý Thủ khó hiểu hỏi.

Đây rõ ràng còn không phải trang cuối.

Khương Thiên Diệp nhủ mảy, chỉ vào bàn tay mà Tất Phương đang đặt trên đầu Thanh Điều, nghiêm túc hỏi: "Cậu không cảm thấy, nhìn rất chường mắt sao?"

"Hả?" Lý Thủ ngơ ngác, giọng điệu chần chờ, "Không phải cậu vẫn luôn rất thích Tất Phương...?"

"Bây giờ mình không thích cậu ta nữa." Khương Thiên Diệp ho nhẹ một tiếng, "Chỉ cảm thấy tác giả sắp đặt như vậy không ổn lắm, những người thích đọc truyện này còn có học sinh nhỏ tuổi, nếu lúc nào cũng về một số động tác khá thân mật thế này, sẽ dạy hư bọn nhóc."

"...""Lý Thủ tròn mắt, "Làm ơn đi, bớt ảo tưởng, thực tế một chút được không? Hay là cậu thích Thanh Điều rồi??"

Lý Thủ chỉ đang giữ vững nguyên tắc lôi kéo thêm tin đồn về "phe Thanh Điều", nên thuận miệng nói thôi, ai ngờ Khương Thiên Diệp phản ứng lại đặc biệt dữ dội. Khương Thiên Diệp hơi ngẩn ra, sau đó chợt "bùm" một tiếng khép cuốn truyện lại!

Phản ứng của hắn cứ như là trong đó có một con dã thú hung mãnh, hắn phải vội vã đóng lồng sắt, nếu không nó sẽ trốn thoát!

Làm Lý Thủ giật mình.

"Không thể nào, sao mình có thể thích một nhân vật trong truyện tranh được." Hắn thề thốt phủ nhận.

"Có gì không thể, lúc trước không phải cậu thích Tất Phương sao..." Lý Thủ làm bầm.

Nếu Lý Thủ nhìn kỹ phản ứng của Khương Thiên Diệp, sẽ nhận ra sắc mặt của hắn không giống bình thường.

Khương Thiên Diệp tuy phản bác Lý Thủ, trái tim lại đập rất nhanh, tựa như phát hiện một bí mật kinh thiên động địa, hoàn toàn không thể bình tĩnh.

Thanh Điều chỉ là một nhân vật trong truyện, thời gian chung đụng chân chính giữa bọn họ có thể đếm số là ra. Huống chi, chỉ khi nào cô đi tới thế giới thực tế, mới có trí nhớ liên quan tới bọn họ, hiện tại, sợ là sớm quên hắn rồi.

*

Tối hôm đó, Khương Thiên Diệp nằm mơ.

Trong mộng, hắn và Thanh Điều là một đôi người yêu, quen biết khi đang học đại học. Bọn họ cũng như bao cặp tình nhân khác, hẹn hò, dắt tay, ôm ấp, ở chung vô cùng ngọt ngào. Ngay lúc hắn dề dặt muốn hôn môi cô, trong phút chốc, người trước mắt biến mất.

Người mà mình hôn môi là một người có thể biến mất bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu.

Sự ám chỉ này, khiến hắn chợt tỉnh giấc vào lúc sáng sớm.

Bạn cùng phòng còn đang nằm ngang nằm dọc mà ngủ say, bầu trời phía ngoài hừng sáng, hắn thay quần áo thể thao, đến thao trường tập thể dục buổi sáng. Trên đường đi gặp phải Phương Nhiễm, đối phương như muốn nói gì đó, muốn nói lại thôi, hắn gạt đầu tỏ ý, liếc sát vai chạy đi.

Mặc dù trong mắt của bọn Lý Thủ, học bá sân trường hóa thân thành nữ nhân cosplay làm người ta kinh diễm, nhưng bất kể là tướng mạo, khí chất, hay cử chỉ của cô gái này đều không làm hắn xúc động mấy may.

Lúc ý nghĩ này lóe qua đầu, hắn bỗng phát hiện, tựa hồ trong bất tri bất giác, chính mình đã bắt đầu dùng hình mẫu của Thanh Điều đi đánh giá mỗi một nữ sinh mà mình quen biết, kết quả đều là không đạt tiêu chuẩn.

Hắn hít sâu một hơi, không khí tươi mới sáng sớm khiến đầu óc có thể bình tĩnh trở lại, hắn về phòng tắm rửa lại thay quần áo khác, chuẩn bị đi cô nhi viện một chuyến.

Dù sao đã hứa hẹn, cô biến mất, hắn lại không thể coi như không nhớ.

Giáo viên giới thiệu tình huống cho bọn họ lần trước còn nhận ra hắn, thấy hắn mang theo rất nhiều quà bánh, bèn mỉm cười cảm ơn hắn có lòng, nói: "Thật đúng lúc, hôm nay còn có người khác đến xem bọn nhỏ, các cậu cũng có thể giao lưu với nhau."

"Xin lỗi, tôi đến mà không báo trước, không biết làm vậy có ổn không..."

"Không sao đâu, đứa bé kia trước đây là từ chỗ chúng tôi mà ra, bản thân con bé có chí cầu tiến, thi đậu đại học A, còn không quên quay về giúp đỡ." Vị giáo viên này đã có tuổi, dễ dàng nhìn ra được bà ấy rất cảm thán, "Rất nhiều đứa trẻ khi lớn lên đều không muốn trở về, còn ước gì không có đoạn quá khứ này. Tôi cũng hiểu, dù sao vừa nghe qua "từng sống trong cô nhi viện" thì chính là bị người ta vứt bỏ, bất luận người đó có ưu tú hay không, khẳng định không muốn bị người khác coi thường."

Giáo viên mở cửa, người bạn học đại học A kia đưa lưng về phía bọn họ, đang vẽ vờ vờ bọn nhỏ.

Cô mặc áo trắng quần Jean, đơn giản sạch sẽ, tóc buộc cao cao, so với dáng vẻ ngày thường ở trường, nhìn chín chắn và sức sống hơn rất nhiều.

Mặc dù là quay lưng, nhưng chỉ bằng bóng lưng, hắn vẫn nhìn ra, người có xuất thân từ cô nhi viện, thi đậu đại học A trong miệng vị giáo viên này, chính là Văn Anh!

Hắn hơi kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hình ảnh cô và những người bạn nhỏ chung đụng, vô cùng khác biệt với cô lúc bình thường. Lần đầu tiên gặp mặt, trên mặt cô mang nụ cười dối trá, đôi mắt phù đầy tham vọng, như một vòng xoáy, có thể hút những thứ mà cô muốn đi vào. Sau đó gặp lại, cô trở nên không đáng ghét như vậy nữa, nhưng đáng về bình thân mỉm cười, vẫn khiến hấn cảm thấy không thoải mái.

Cho tới hôm nay, mọi cử động của cô đều có vẻ chân thành mà nhẹ nhàng, phảng phất ở trước mặt những người bạn nhỏ, cô mới có thể tháo xuống gông xiềng nặng trĩu mà xã hội đeo lên mình.

Cô khen ngợi đứa bé vẽ đẹp, lại vờ như không biết vẽ tranh, nhờ đứa bé đang ủ rũ dạy mình, đẩy lên sự nhiệt tình trong chúng.

Giáo viên cô lẽ rất thích cô, không nhịn được nói vài câu với hấn, ""Bây giờ cô nhi viện cũng ngày càng khó khăn, đứa nhỏ này có lòng, chắc là có lần nghe thấy chúng tôi than thở, mới thường xuyên đưa tiền cho viện. Thành thật mà nói, ở độ tuổi của con bé, còn chưa có việc làm, tôi vẫn không yên tâm..""

Ước chừng ý thức được hấn chỉ là người mới gặp một lần, vì thế bà không nói tiếp.

Nhưng Khương Thiên Diệp lại biết rõ lời mà giáo viên chưa nói hết, bà áy sọ cô không đi đường ngay. Hấn nhớ lúc ba người kia tố cáo, báo ra giá cả vật phẩm, sau chuyện đó, bọn họ vì tự ái nên cũng không thật sự tìm hấn đòi tiền, nhưng chỉ nhìn thái độ của cô cũng đã quá rõ, bọn họ nói thật, sự việc cũng là thật. Trong nháy mắt hấn đã hiểu tiền của cô rốt cuộc từ đâu mà có.

Theo mức độ nào đó, giáo viên vườn trẻ lo lắng không sai.

Khi hấn đang trầm tư, bên trong bỗng vang lên một tiếng gọi trong trẻo: ""Đại ca ca!""

Bé trai tên Mộc Mộc từng gặp lúc trước, đôi mắt sáng lên, vui vẻ vẫy tay với hấn.

Lúc này Văn Anh mới ý thức được sau lưng có người, quay đầu lại.

Tầm mắt hai người chạm nhau.

*

Bọn họ đi trên đường, bầu không khí hài hòa yên tĩnh.

Văn Anh phá vỡ sự yên tĩnh này, ""Cậu không có lời gì muốn hỏi tôi sao?""

""Cho dù tôi giúp cậu, cũng không có tư cách hỏi chuyện của cậu, tôi hiểu mà."" Hấn đáp.

Cô không nhịn được cười ra tiếng, ""Cậu là đàn ông con trai mà hẹp hòi thế, thù dai đến giờ.""

""Cô giáo nói hết với tôi rồi, chắc là cậu bán mấy món xa xỉ kia, xoay sở cho cô nhi viện phải không."" Hai tay hấn cắm vào túi, chậm rãi bước đi, tự nhiên có một loại lạnh nhạt lãnh khốc, ""Tuy tôi không ủng hộ thủ đoạn của cậu, nhưng khởi điểm và mục đích là tốt, tôi quả thật không nghĩ tới.""

Cô cười, ""Tuy không nghĩ tới, nhưng vẫn là không thể tán đồng, đúng không?""

Hấn ngậm thừa nhận.

""Kỳ thực tôi không cảm thấy mình làm có gì không đúng."" Cô xoay người bước thật lùi, nhìn hấn, nhíp bước nhẹ nhàng mà kiên định, ""Chiêu trò của kẻ có tiền mà thôi, bọn họ cần một món đồ chơi để giết thời gian, bồi ăn bồi tán gẫu bồi cười đều được cả, vì thế tôi liền xuất hiện. Chờ đến khi bọn họ phát hiện trò vui khác thú vị hơn, tôi cũng sẽ bị đuổi đi, chỉ là một khoản tiền thôi, bọn họ có nghèo đến mấy vẫn dư dả.""

Lời của cô, nghe qua giống như đang nói về đề tài này, nhưng Khương Thiên Diệp nhạy bén nhận ra bất đồng.

Chỉ nghe cô nói tiếp: "... Tôi từng có cơ hội không làm cô nhi, đã có người nhận nuôi tôi."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (11)

Edit: Thiên Tình

Tuy rằng Khương Thiên Diệp không biết tại sao Văn Anh trở thành cô nhi, nhưng nhìn bộ dạng bây giờ của cô, có thể tưởng tượng được hồi nhỏ chắc hấn cô cũng thuộc loại hình đáng yêu được người ta yêu thích, có người nhận nuôi cũng không ngạc nhiên. Nhưng đã nói là "từng", nói vậy cuối cùng

không thành công.

"Cậu từ chối?" Hấn nghĩ tới khả năng này.

"Tôi đồng ý."

Cô từng bước đi lùi về sau, tầm mắt dừng ở hàng lông mày đang nhướng lên của hấn, mi mắt cong cong, "Tôi đương nhiên đồng ý rồi. Cậu bị ngốc à, con người đều như vậy, càng thiếu cái gì càng muốn cái đó, cô nhi sẽ không khát vọng một gia đình hoàn chỉnh sao? Lúc tôi lần đầu tiên gọi "ba" "mẹ", kỳ thực cảm thấy khó mà tin nổi, thì ra tôi cũng có thể có ba mẹ?"

Cô vừa hồi ức vừa nói, "Trong căn nhà đó từng có những đoạn hồi ức cũng xem như tốt đẹp, họ đều rất tốt với tôi, không khác gì con gái ruột... Nhưng chỉ là "không khác gì" mà thôi. Là vì họ không thể sinh con mới nhận nuôi tôi, nhưng sau khi tôi đến nhà đó chưa được mấy tháng, mẹ bị khám ra có thai, cái thai này khó lắm mới có được, mẹ đợi rất nhiều năm, họ không muốn có bất kỳ ngoài ý muốn nào, cũng không cần tôi nữa, vì thế tiễn tôi về cô nhi viện. Tôi cũng thông cảm."

Hấn lặng im không mở miệng.

Hấn không biết được cảm xúc năm đó của cô, nhưng nếu ở thời thơ ấu, có ai đó cho hấn kỳ vọng và ảo tưởng, chốc lát lại đâm thủng, hấn nhất định sẽ khóc rống.

"Không có người nào từ lúc bắt đầu liền được người ta thích." Cô chuyển tầm mắt, nhìn xuống đất, nhẹ giọng nói: "Trước đây, tính cách của tôi có chút hướng nội, không thích tiếp xúc với người khác... Nhưng dần dần, tôi phát hiện nếu như mình không tranh thủ, thì không thể lấy được thứ mình muốn."

Lời này, hấn không thể phản bác.

Lúc bọn họ đang nói chuyện, sắc trời tối dần, mây đen tụ tập, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, "Sắp mưa rồi, có mang dù không?"

Cuộc nói chuyện kết thúc, hấn không khỏi liếc mắt nhìn khí trời, nói: "Phía trước không xa có siêu thị, tôi đi mua dù, cậu tìm nơi tránh mưa đi."

Vừa nói xong, hạt mưa nhỏ li ti lộp độp rơi xuống, trong chốc lát, đã thấm ướt mặt đất.

Khuong Thiên Diệp mua hai cái dù, trả tiền xong đi ra siêu thị, đôi mắt quét qua bên trái thì thấy Văn Anh đang ở con đường đối diện, ngồi xổm xuống đất, tựa hồ đang chơi với cái gì. Đến gần nhìn lại, hấn mới phát hiện đó là một chú mèo con sọc vằn, cực kỳ đáng yêu, chỉ là trên người nó bẩn thỉu, nếu không phải mèo hoang, thì là bị chủ nhân vứt bỏ.

Cô ôm túi xách vào ngực, lấy một cái bánh mì từ bên trong, xé thành miếng nhỏ cỡ hạt gạo, đút cho nó ăn.

Chú mèo này rất gần gũi với người, chốc lát đã ghé sát vào lòng bàn tay cô mà ăn.

Bóng của hấn phủ xuống, Văn Anh nhanh chóng nhận ra, quay đầu lại, "Tối rồi à, cậu xem nó thật đáng yêu!"

"Bị người ta vứt?"

Cô gật đầu, chỉ vào thùng giấy bên lề đường, "Ôm ra từ chỗ đó, phía trên viết tờ giấy nói cầu người hảo tâm nhận nuôi. Không biết là ai để đây..." Cô vuốt vuốt chùm lông trên đầu nó, nó lập tức liếm lông bàn tay cô, làm cô cười rộ lên.

Khuong Thiên Diệp nhìn cả hai chơi đùa hồi lâu, chẳng biết vì sao, chờ đợi như vậy cũng không khiến hấn cảm thấy sốt ruột.

Sau đó Văn Anh lại đi siêu thị mua cho nó một túi thức ăn cho mèo, mới bảo hấn rời đi.

Đi chưa được hai bước, mèo con hồn hển chạy theo, quán quanh chân cô.

"Cậu không muốn nuôi sao?" Hấn cũng dừng lại, "Tôi thấy cậu cũng rất thích mà." Tuy rằng trong phòng ngủ có quy định không thể nuôi thú cưng, nhưng hấn quả thật thường hay nhìn thấy mấy nữ sinh tình cảm tràn trề sẽ mua đủ loại động vật lên nuôi.

"Không muốn."

"Tại sao?"

Cô liếc nhìn hấn, khẽ cười, "Ba lần, tôi được nhận nuôi lại bị chuyển về cô nhi viện, tổng cộng đã ba lần. Lần trở về cuối cùng, tôi không còn nghĩ tới chuyện rời khỏi cô nhi viện nữa. Tôi nghĩ, ở thế giới bên ngoài, những gia đình được gọi là kiện toàn kia chưa chắc đã ấm áp được bao nhiêu."

Có lẽ trong nụ cười của cô chứa quá nhiều hàm nghĩa, khiến cho hấn ngơ ngẩn.

Hấn nhớ tới lời nói của Thanh Điều, gia đình ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển của một người, cô lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, mặc dù hấn không ủng hộ hành vi của cô, cũng không thể can thiệp gì.

"Cho nên ——" Văn Anh ôm lấy mèo con, nhẩn tâm bỏ vào trong thùng giấy, lại ấn cái đầu đang cố thò ra của nó xuống. Cô nói: "Tôi không xác định

mình có thời gian và tinh lực để chăm sóc nó hay không. Nếu như không thể nuôi nó cả đời, vậy thì lúc đầu đừng nuôi."

Cô lấy dù che thùng giấy, che khuất chú mèo nhỏ, trong ánh mắt mềm mại của cô, có thêm một chút cảm xúc nào đó.

Bất kể là ánh mắt lúc này của cô, hay dáng vẻ chơi đùa với bọn nhỏ ở vườn trẻ, đều giống hệt Thanh Điều, trong nháy mắt đó, hình ảnh của hai người chồng chéo lên nhau, dường như các cô chính là một người, chẳng qua tâm trạng bất đồng, một bên là sáng, một bên là tối.

Khương Thiên Diệp vì ý tưởng hoang đường của mình mà bật cười. Nhưng khi hiểu được tính cách và hành động của cô từ đầu mà ra, trong lòng hẳn bỗng dung mềm nhũn.

"Đi thôi." Cô đứng lên nói.

Hắn nhìn cô, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ ngồi xổm xuống chụp hình chú mèo và chiếc thùng, soạn chữ đăng lên Weibo, thuận tiện cho những ai muốn nhận nuôi.

Cô đứng ở bên cạnh mà nhìn, kinh ngạc qua đi, mới cười trừ ghẹo, "Nam sinh dịu dàng sẽ rất được hoan nghênh nha."

"Không sao cả." Hắn hơi dừng, "Nếu làm như thế, cậu có thể dễ chịu hơn."

*

Sau chuyện này, Văn Anh và Khương Thiên Diệp bắt đầu có liên hệ, ban đầu là vì con mèo kia có người nhận nuôi mà trò chuyện, dần dà, hai người cũng có sự đồng cảm ở những chủ đề khác. Khi Hạ Nghi phát hiện, còn trách móc Khương Thiên Diệp vô liêm sỉ cướp người, làm cho Khương Thiên Diệp đau cả đầu.

Vì thế lúc Văn Anh lại bất tỉnh một lần nữa, hai người đều vô cùng chú ý, đưa cô đến bệnh viện, còn liên lạc với chuyên gia nổi danh trong tới làm kiểm tra.

Lúc Khương Thiên Diệp rửa mặt ở phòng vệ sinh, trên đường đi liền nghe thấy có người nói, trong phòng bệnh mà Văn Anh đang nằm lại có thêm một bệnh nhân, nghe nói là bỗng dung xuất hiện, lúc bị phát hiện, khắp người máu me té xỉu dưới đất.

Hắn nghĩ tới cuốn truyện đặt trong cặp, trái tim chợt đập mạnh, miễn cưỡng đè nén ý định vội chạy trên hành lang bệnh viện, bước nhanh đi tới phòng bệnh.

Màn bị kéo ra, khuôn mặt của Thanh Điều ánh vào mắt, cô ngoan ngoãn nằm ở chỗ ấy, trông không đáng sợ như hắn tưởng tượng, y tá đang xử lý một ít vết thương nhỏ trên người cô.

Nhìn thấy hắn đến, mắt cô sáng ngời, "A Diệp!"

"Sao cậu... tới đây?"

"Cậu biết đó, tôi không kiểm soát nó được. Tôi vừa đến đã bị bọn họ ấn lên giường." Cô tỏ vẻ bó tay, sau đó dùng khuôn mặt xinh đẹp của mình làm nũng với hắn, "Tôi không sao, không cần nằm viện."

Hắn nhìn thật kỹ, rất nhiều máu bị rửa đi, nhưng quả thật không thấy trên người cô có thương tích lớn.

Cô nín lấy quần áo hắn, lặng lẽ nói: "Đều là máu của người khác."

Khương Thiên Diệp phản ứng lại, đại khái là vừa đánh một trận, cho nên mới chật vật như vậy. Hắn thuận thể bắt được tay cô, đáy lòng thở phào.

Bệnh viện xác nhận cô đã không đáng ngại, cũng không để cô bỗng dung chiếm một cái giường được, thế là tùy ý cô.

Sắc trời tối dần, ánh chiều tà le lói, hắn dẫn cô đến quán cơm nhỏ gần đó ăn cơm.

"Lần này tôi cần phải về thật nhanh." Cô phình quai hàm mà nhai đồ ăn, sốt ruột hơn bất kỳ lần nào, vẻ thông dong không còn nữa, trên mặt lo âu, "Bọn tôi đã tìm tới căn cứ của kẻ kia, bây giờ mọi người đang chiến đấu, tôi hy vọng có thể mau chóng trở về hỗ trợ."

Khương Thiên Diệp đã đọc nội dung này, Thần Phong đoàn chỉ là đội ngũ dò đường đi trước, sau khi xác định được vị trí, hiển nhiên sẽ có những dị năng giả khác tiến đến giúp đỡ. Căn cứ của tiến sĩ nằm ngay dưới đất, hẳn rất đáng gờm, xây dựng một pháo đài khổng lồ trong lòng đất, thậm chí dùng loại khí đặc thù làm thay đổi khí hậu, tiện cho việc bồi dưỡng quái vật, lại có tác dụng phụ rất lớn đối với nhân loại, có thể nói dễ thủ khó công.

Vì thế các căn cứ lớn đều lần lượt liên hợp lại, cử tất cả dị năng giả có thể cử đến đó. Đây là một trận chiến cực kì trọng yếu, chỉ cần lấy được một phần số liệu khác, thì có thể tìm ra mấu chốt giải mã gen biến dị.

"Ăn chậm một chút." Tâm tình của hắn cũng căng thẳng theo cô, sau đó như là nghĩ đến cái gì, buồn cười nói, "Vậy cậu nói xem, cậu trở về bằng cách nào?"

"... Ôi chao?"

Hắn múc canh vào chén cho cô, "Thời gian cậu xuất hiện không thể xác định, nhưng mỗi lần cậu trở về đều là ba ngày, cho nên, nếu như không tìm được biện pháp, trước tiên ở nơi này chờ ba ngày đi."

"... Nói cũng đúng." Động tác của cô chậm lại, do dự một hồi, hỏi hắn: "Vậy A Diệp có biết, kết quả của cuộc chiến này không?"

Khương Thiên Diệp: "..."

Đây là lần thứ hai hắn rơi vào cái hố do chính mình đào, truyện tranh căn bản còn chưa vẽ tới kết cục.

Hắn không biến sắc mà trả lời: "Tôi chỉ biết kết quả cuối cùng là thành công, nhưng không biết mấy chiến dịch to to nhỏ nhỏ xảy ra bên trong."

"Nhưng đây là cuộc chiến rất quan trọng."

"Đối với lịch sử, mỗi một cuộc chiến đều rất quan trọng."

"..."

Nghe có vẻ rất có lý, cô yên lặng ngâm miệng.

Khương Thiên Diệp không biết kết cục của truyện tranh, nhưng cô biết, cho nên lần này là lần cuối cùng cô lấy thân phận của Thanh Điều xuất hiện trước mặt hắn.

*

Tuy rằng Khương Thiên Diệp không biết đây là lần cuối cô xuất hiện, nhưng việc cứ đến ngày thứ ba là cô sẽ biến mất vẫn khiến hắn bận tâm. Chính hắn cũng biết thích một nhân vật truyện tranh là một chuyện rất khó có thể tưởng tượng, thế nhưng dù rằng đã quyết định dần lại cảm xúc và sự quan tâm quá nhiều, khi cô đến, hắn vẫn hy vọng có thể tiếp đón tận tình, khiến cô vui vẻ.

Con gái thích gì chỉ có con gái mới biết, hắn đành phải đi hỏi Hạ Nghi, Hạ Nghi nắm lấy cơ hội mà cười nhạo hắn một phen, mới nói: "Mỹ phẩm, túi xách, dạo phố, chụp tự sướng... đại loại thế." Cuối cùng, Hạ Nghi lại nói: "Bạn gái cậu đến à? Vậy cậu tạm thời đừng để tâm tới chuyện của Anh Anh, bây giờ còn chưa thấy có vấn đề gì, về sau có cần gì thì tôi sẽ liên lạc cậu."

Khương Thiên Diệp đồng ý.

Sau đó, Văn Anh bị hắn kéo đi dạo phố.

Văn Anh nghe được lý do hắn muốn dạo phố, không nhịn được cười rộ lên, "Bất kể là mỹ phẩm hay là túi xách, tôi đều không mang đi được, ừm, tuy rằng là xài tiền của A Diệp..."

"Thế đi dạo hay không?"

"Đương nhiên là đi rồi!" Cô cười xán lạn, kéo lấy cánh tay hắn, "Dù gì cũng là thông tin mà A Diệp vất vả lắm mới hỏi ra, không thể phụ lòng."

Thế lực của phụ nữ khi đi dạo phố vẫn luôn thâm sâu khó lường, Văn Anh chỉ đi dạo chứ không mua, Khương Thiên Diệp vẫn bị cô kéo đi rất nhiều vòng ở trung tâm mua sắm, cuối cùng một môi ngồi ghé tạm thời nghỉ ngơi.

"Tôi qua bên kia nhìn một lát, đúng lúc hình như nhìn thấy thứ muốn xem."

Hắn lấy bóp da ra, "Tiền cho cậu..."

Cô quay đầu cười, "Không cần tiền." Chớp mắt đã chạy mất.

Trong trung tâm mua sắm dòng người nhốn nháo, rất nhanh đã không thấy hình bóng cô đâu.

Khương Thiên Diệp đột nhiên nhận ra có gì đó không đúng, hắn hỏi tường lại những nơi vừa đi qua, phần lớn là cửa hàng mỹ phẩm và túi xách hàng hiệu, mà phương hướng cô chạy tới, còn có một nhà sách.

Nhà sách!

Mí mắt hắn bỗng dưng giật một cái.

Lúc Khương Thiên Diệp chạy tới, Văn Anh đã đứng trước kệ sách được một lúc, trong tay cô cầm cuốn truyện tranh 《Tận Thế Thần Phong Đoàn》, không nhúc nhích.

Hắn xoay bờ vai cô lại, trông thấy đáng vẻ có chút mờ mịt của cô.

"Thanh Điều?" Hắn khẽ gọi.

Qua rất lâu, cô mới từ từ thở ra một hơi, "Thì ra đây chính là lý do A Diệp luôn gạt tôi sao?"

"Xin lỗi..."

Hắn không phải xin lỗi vì mình đã gạt cô, hắn chỉ khó chịu vì cuối cùng mình vẫn không thể bảo vệ cô thật tốt.

"Nếu như đây không phải lịch sử, vậy cuối cùng bọn tôi sẽ thắng sao?" Cô hỏi.

Hắn hơi ngần ra, không nghĩ tới cô sẽ hỏi vấn đề như vậy, bởi vì đối với hắn, truyện tranh là một thế giới không chân thực, cho nên nhân loại ở đó có kết quả ra sao, hắn cũng không quá để ý. Chiều theo hướng đi nhất quán của tác giả, câu chuyện hắn sẽ HE, nhưng chẳng biết vì sao, hắn cảm thấy nếu nói ra ý nghĩ này, sẽ tàn nhẫn với cô hơn.

Thế là hắn nói: "Tôi không biết."

"Không sao." Cô ngừng một giây, bỗng nhiên cẩn thận duỗi tay ra, sờ soạng đầu hắn, khi phát hiện có thể chạm đến mái tóc mềm mại của hắn, cô tò mò nhìn vào tay mình. "Kỳ thực không hề gì... Tôi có thể cảm giác được sự tồn tại của nhóm Tất Phưong, cũng có thể cảm giác được sự tồn tại của A Diệp, đối với tôi, tất cả đều chân thực."

"Humm?" Hắn kinh ngạc trước cách nghĩ của cô.

"Hơn nữa..." Cô nháy mắt, như mọi khi, đáng vẻ có chút tình nghịch, "Ai biết được thế giới mà A Diệp đang sống, biết đâu cũng là thế giới trong một cuốn sách thì sao, nói không chừng ngày nào đó A Diệp sẽ xuyên thủng cuốn sách đi ra ngoài, cũng thú vị đó chứ?"

Ý tưởng của cô làm hắn dở khóc dở cười, nhưng đồng thời, trong lòng hắn phảng phất sụp xuống một khối.

Có lẽ đây chính là lý do tại sao hắn thích cô.

*

Lần này, Thanh Điều biến mất không rõ nguyên nhân, cô không nói lời từ biệt với hắn, chỉ để lại một tờ giấy, Khương Thiên Diệp bỏ tờ giấy vào trong bóp da.

Vì quá muốn biết tình hình của cô, lần này hắn vẫn giành trước mua quyển tạp chí mới nhất.

"Nghe nói là chương cuối cùng." Lý Thủ vừa ăn khoai tây chiên vừa ném ra một quả bom.

"Cậu đọc rồi?" Hắn hỏi.

"Chưa, nhưng nghe người khác nói... Quên đi, mình không tiết lộ nội dung nữa, cậu tự đọc đi."

Khương Thiên Diệp nhìn hắn một lát, tim hơi loạn nhịp, khẽ hít một hơi, mới lật trang giấy.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (12)

Edit: Thiên Tình

Trang truyện trắng đen được chàng trai từng từ từ lật qua, mỗi một nhân vật dường như muốn bật lên trang giấy, sống động mà lập thể.

Tựa đề của chương này là "Cuộc chiến cuối cùng", tựa hồ có một sắc thái bi tráng khó tả từ trong xuyên thấu ra, hoặc như một kết thúc, một bậc thang bước tới khởi đầu hoàn toàn mới.

Cốt truyện đã diễn biến đến đoạn gay cấn, các đoàn lính đánh thuê to to nhỏ nhỏ, các dị năng giả ở những căn cứ hàng đầu đều tụ tập ở bên ngoài căn cứ thí nghiệm của vị tiến sĩ điên kia, trong số bọn họ, rất nhiều người từng tiếp xúc với Thần Phong đoàn, có người từng trò chuyện vui vẻ, kể vai chiến đấu, có kẻ từng vì tài nguyên mà dẫn đến tranh đoạt sống chết, bị xem là vai ác, nhưng vào thời khắc này, bọn họ đều có chung một ý chí—— Vì tương lai của nhân loại mà chiến.

Nhưng mà những dị năng giả có thể nhắc lên sóng to gió lớn ở thế giới hòa bình trong quá khứ này, khi đứng ở căn cứ thí nghiệm của tiến sĩ điên, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống chọi!

Tiến sĩ điên không phải người mạnh nhất thế giới, bản về thể lực, bất cứ dị năng giả nào cũng có thể dễ dàng đánh bại hắn. Nhưng hắn có bộ óc mạnh nhất, có thể chế tạo ra dịch thể biến đổi gen người, cũng có thể chế tạo ra loại thuốc càng mạnh hơn, bởi vậy quái vật bên trong căn cứ thí nghiệm, còn khó đối phó hơn cả loại zombie cao cấp bên ngoài.

Bị vũ lực uy hiếp, tiến sĩ điên có ý định dụ dỗ dị năng giả, rằng hắn làm mọi thứ cũng chỉ vì tuân theo nguyên tắc "cạnh tranh sinh tồn", là suy nghĩ cho hoàn cảnh sinh tồn của dị năng giả, thay bọn họ giết chết bọn người bình thường vô dụng, bảo tồn đa số tài nguyên trên thế giới thôi.

Thể lực của dị năng giả lần đó bị tán loạn, nhưng nhờ sự cứu vãn của dị năng giả hệ tinh thần, mới miễn cưỡng nhìn thấu lời bịa đặt của đối phương.

Sau đó, dị năng giả thuộc hệ công kích như hệ hỏa, hệ băng, hệ lôi... dùng năng lực mạnh nhất tấn công vào căn cứ. Dị năng giả của các hệ như hệ phi hành, hệ không gian, hệ thời gian... thì từ bên cạnh phụ trợ, bọn họ chưa bao giờ phối hợp với nhau, nhưng dưới sự kiểm soát của vương giả hệ tinh thần Bạch Trạch, trở nên ăn ý cô cùng. Hàng ngàn hàng vạn dị năng giả tiến công, sóng xung kích như đạn hạt nhân, bên ngoài căn cứ như bể cảnh khô, vô số ánh lửa ngút trời nổ tung!

Tiến sĩ điên ở bên trong phòng điều khiển, vẻ mặt như điên như dại, gọi ra con át chủ bài hùng mạnh của hắn.

Đó là một sinh vật còn dữ hơn khủng bố hơn tất cả vật thí nghiệm lúc trước, con mắt giống như rắn hổ mang tỏa ra tia sáng khiếp người, cả người chỉ chút vây cá, cái đuôi giống như thần lân từ phía sau mọc ra... Nhưng chỉ khi nhìn vào đường nét, mới lộ mồn nhận ra nguyên hình là nhân loại. Hắn cao đến mười tầng lầu, cánh tay hùng vĩ vung ra, lập tức đập xuống dị năng giả đang bay trên không trung, sóng khí dâng lên đủ để làm dưới nền đất rung động.

Ngay lúc mọi người như gặp đại địch, có một nhân viên nghiên cứu đã từng là cộng sự của tiến sĩ điên kinh ngạc thốt ra một cái tên.

Con mắt của quái vật có thân hình khổng lồ này lóe ra ánh sáng lạnh trắng rỗng, nhìn về phía hắn.

Nhân viên nghiên cứu hít vào một ngụm khí lạnh, run rẩy nói cho mọi người: "Đấy là con trai của tiến sĩ!"

Tất cả dị năng giả đều không thể tin nổi, tiến sĩ điên lại thông qua bàn điều khiển lan truyền tiếng cười điên dại vào tai mỗi người.

Thì ra hắn đã từng chỉ là một nhân viên nghiên cứu bình thường, bởi vì cùng nhau nghiên cứu thực nghiệm, có phần từ bất hợp pháp bắt giữ hành tung của vợ con hắn, bắt cóc bọn họ để uy hiếp hắn, nhưng khi hắn nói ra mấu chốt của thực nghiệm, lại tàn nhẫn sát hại họ.

Tinh thần của hắn tan vỡ, sau đó thông qua nghiên cứu sinh vật, mưu toan phục sinh người vợ và đưa con trai nhỏ tuổi, cuối cùng vợ chết, con trai lại thành công sống lại, trở thành quái vật đang đứng trước mắt.

Tâm nguyện của hắn, chính là hủy diệt thế giới.

Chiến đấu, hết sức căng thẳng.

*

Khương Thiên Diệp khiếp sợ nhìn quái vật trong hình, chiến đấu kịch liệt càng làm cho mắt không kịp xem.

Trong khi các dị năng giả liên tục bại lui, không có sức chống cự, Thanh Điều dựa vào sức quan sát, không chút do dự vạch trần sự thật mà tiến sĩ điên biết rõ từ lâu —— Con trai hắn đã chết, cũng không muốn trở thành một con quái vật không thể tự điều khiển mình!

Cuối cùng trong tiếng than khóc của tiến sĩ điên, hắn lựa chọn tự bạo!

Nhưng hàng trăm hàng ngàn dị năng giả ở căn cứ, kể cả tiến sĩ điên đều tử vong trong sự kiện tự bạo của hắn, căn cứ biến thành một vùng phế tích, thi thể rách nát, máu uốn lượn như suối, cảnh tượng vô cùng thảm thiết.

Trong Thần Phong đoàn, Lục Ngô và Phi Liêm chết trận, Bạch Trạch mất siêu năng lực, chỉ có Thanh Điều và Tất Phuong là may mắn tránh được một kiếp.

Nhìn như chiến đấu đã chấm dứt, nhưng xa xa còn chưa kết thúc.

Trên đường về, bọn họ nhìn thấy cảnh tượng phảng phất nhân gian luyện ngục. Các dị năng giả đứng đầu đều đã bị tiêu diệt, hàng vạn hàng ngàn zombie tập kích căn cứ, lòng tin của những dị năng giả trấn giữ sụp đổ, ban đầu chống cự qua đi, họ cơ hồ mặc cho zombie tàn sát.

Thanh Điều muốn cứu chữa người bị tập kích, đáy mắt của đối phương lại là mồn mồn một mảnh, phảng phất sinh tử đã không còn can hệ đến mình.

Tình hình như vậy, khiến cô ngại ngần cả người.

"Cẩn thận!" Tất Phuong từ bên cạnh nhào qua, mang cô đến nơi an toàn. Vị trí của cô lúc này, có một con zombie đưa tay ra.

Mà người vừa từ bỏ hy vọng kia, cứ thế bị zombie gặm nhấm.

Cô níu chặt vật áo của hắn, lầm bầm: "Tất Phuong, chúng ta không thể cứ tiếp tục như vậy..."

Đôi mắt với nơi nơi đều phẳng phát nhân gian luyện ngục ở trước mắt, Tất Phuong cũng toát lên cảm giác thể lương khó có thể hình dung. Thế giới đã thành ra thế này, còn có thể cứu sao?

"Không được!" Cô tựa hồ nhận ra suy nghĩ của Tất Phuong, bỗng lay tỉnh hẳn, con mắt ngấn lệ không hề chớp mắt nhìn hẳn, "Có người từng nói với tôi, thời không mà chúng ta đang sống có thể là địa ngục, nhưng không phải tận thế, chỉ cần kiên trì, nhất định có thể đi tới tương lai."

Khung thoai nền trắng, câu văn quen thuộc như thể từng chữ từng chữ hiện ra trước mắt Khương Thiên Diệp.

Trái tim hẳn như bị một đôi tay đột nhiên bóp chặt, hô hấp trở nên nặng trĩu, chợt, lại đập thật nhanh.

Đây là lời hẳn từng nói, cô lại nhớ được lời hẳn từng nói...

Thanh Điều, là chân thật tồn tại sao?

Không có giờ phút nào lại muốn biết kết cục của cô như lúc này, hẳn bức thiết mà khát vọng lật xem.

Trang giấy mỏng manh báo hiệu câu chuyện sắp đi vào kết thúc, hình ảnh thay đổi, biến thành một căn phòng chứa máy móc công nghệ cao.

Thì ra bọn họ về đến một căn cứ lớn, nơi đó còn chưa bị zombie công phá, nhưng đã tràn ngập nguy cơ. Trong căn cứ có một vị tiến sĩ từng có danh vọng ngang hàng với tiến sĩ điên cuồng, tức là người trước kia nhờ bọn họ đi tìm dữ liệu ban đầu, dữ liệu ban đầu đã được bọn họ thành công mang về, còn dư lại là thời gian nghiên cứu, đáng tiếc không ai có thể nói rõ cần nghiên cứu bao lâu. Nếu như không có người ngăn chặn zombie, căn cứ một khi bị công phá, thành quả nghiên cứu tất nhiên sẽ bị hủy trong phút chốc.

Nhưng mọi người như đã đánh mất mọi hi vọng với thế giới này, không ai cảm thấy mình còn có tương lai, mặc dù sống qua một ngày, hai ngày, ba ngày... Rất nhanh, ngày bọn họ từ vọng sẽ đến, đó là ngày thế giới chân chính diệt vong.

Trong căn phòng công nghệ cao đặt một cái máy trông giống vỏ trứng, bề ngoài hình bầu dục, từ trong vết nứt mở ra một cái nắp.

Thanh Điều nằm vào.

Tay phải của cô vẫn bị Tất Phuong nắm chặt, thật lâu không chịu buông ra.

"Kỳ thực tôi rất vui." Cô nhìn hẳn nói, "Tôi không phải người cản trở trong đoàn."

Hắn một lần nữa xoa xoa tóc cô, "Cậu đương nhiên không phải." Hẳn và cô nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng hẳn vẫn cúi đầu, khẽ hôn lên trán cô, "Ngủ ngon, người đẹp say ngủ của tôi."

Nàng nhẹ nhàng cười rộ lên.

Trách nhiệm nặng nề như vậy đặt trên người cô, ngay cả cô cũng cảm thấy nặng trĩu, nhưng lời nói của hẳn đã hòa tan sự sợ hãi trong cô.

Tất Phuong lùi lại, tiến sĩ thao tác bàn điều khiển máy móc, cái máy chậm rãi khép lại.

"Siêu năng lực của cô ấy không phải chi phối màu sắc, hoặc nên nói không chỉ chi phối màu sắc." Tiến sĩ nói, "Ban đầu Bạch Trạch lấy cho cô ấy danh hiệu Thanh Điều, chắc hẳn đã phát hiện chuyện này. Cái máy này có thể giúp siêu năng lực của cô ấy phát huy trọn vẹn."

Tất Phuong nhìn máy móc dần dần toả sáng, không nhúc nhích, giây lát sau, mới cười cười, "Siêu năng lực của cậu ấy hẳn là cười ngây ngô rồi."

Tiến sĩ lại gật đầu: "Không sai, siêu năng lực của cô ấy nói chuẩn xác nhất hẳn là nương nhờ sức mạnh của sắc thái, "đánh thức" sự tốt đẹp trong đáy lòng mỗi người."

Thanh Điều ở bên trong cái máy nên không nghe thấy lời của bọn họ, trước mắt cô là một màu trắng trống rỗng, sau khi máy móc khởi động, siêu năng lực của cô như bị kích phát ra, màu trắng đơn điệu đột nhiên quay vòng, vô số sắc thái chen lẫn xuất hiện, lại liều mạng tràn vào lốc xoáy trên đỉnh.

Hình ảnh đã biến mất rất lâu trong ký ức cô đột nhiên hiện ra ở trước mắt.

Zombie xuất hiện, tứ tán thoát đi gia tộc, ba mẹ liều mình bảo vệ, mẹ bị zombie găm nhăm, đôi mắt tuyệt vọng của ba... Khoảnh khắc ý chí của ba chống cự cứu chữa, cô cố nén bi thương, kích phát ra siêu năng lực.

Mà thời khắc này, hồi ức lần nữa trở về, cô sẽ không quên khoảnh khắc mà cô gieo xuống niềm tin đó.

Tất cả chấp nhất và niềm tin bị kích phát, máy móc hình bầu dục phát sáng rực rỡ!

Cô dùng phương thức thiêu đốt sinh mệnh để tiêu hao siêu năng lực, mà thời điểm sức mạnh tiêu hao hết, cô lâm vào ngủ say.

Nét vẽ bình thân mà ngay ngắn đóng khung khuôn mặt ngủ say của cô, nhắm mắt lại, yên tĩnh mà điềm mỹ.

Khương Thiên Diệp bỗng dung nhéo nhăn trang giấy, như là không thể tin được mọi thứ mà nội dung đang diễn tả...

Thanh Điều chết?

Không! Hấn không tin cô sẽ chết!

Hấn vội vàng lật tới trang cuối. Giấy phút hình ảnh đập vào mi mắt, đột nhiên khiến hấn nín thở.

"Sao vậy sao vậy?" Lý Thù phát hiện hấn cả buổi vẫn không cử động, không khỏi ghé đầu qua, ngay lúc ánh mắt chạm đến hình ảnh, hấn cũng phát ra tiếng thán phục.

Quyển sách này luôn vẽ cảnh tận thế tàn khốc, sắc điệu trắng đen càng nổi bật sự lãnh khốc và nặng nề của nó.

Nhưng ở trang cuối cùng, sắc thái xán lạn miêu tả trên trang giấy cứng, cứ như một tờ áp phích tuyên truyền: Một bầu trời như được gột rửa, bãi cỏ xanh nhỏ xuống giọt sương, dòng sông trong vắt uốn lượn chảy xuôi, gió nhẹ khẽ phất, đám người đồ dẫn đang thán phục mà nhìn cảnh tượng trước mắt, đây là cảnh tượng đã không còn nhìn thấy từ lúc gặp tận thế, trong lòng bọn họ phảng phất có một mầm xanh lặng lẽ đâm chồi.

Một trang màu quá sức bình thường, lại khiến người ta cảm nhận được sức sống sục sôi, và niềm sung sướng khó diễn tả thành lời.

Lý Thù vui vẻ vỗ vai hấn, "Xem ra là một kết thúc rất tốt ha."

Khương Thiên Diệp thả nhẹ hô hấp, khẽ gạt đầu một cái.

*

Trong phòng học trống trải.

Các sinh viên đã tan học đi nhà ăn ăn cơm, chỉ có Khương Thiên Diệp còn ở lại, chống cằm không biết đang suy nghĩ gì, tiện tay viết vài nét lên cuốn vở.

Ở cửa đột nhiên xuất hiện một người, do dự một lát, kêu tên hấn: "Khương Thiên Diệp."

Hấn không khỏi ngẩng đầu, nhìn thấy người kia, ngẫm nghĩ chốc lát mới không xác định hỏi: "Phương Nhiễm?"

Phương Nhiễm gạt đầu, đi tới bên cạnh hấn, lấy hết dũng khí nói, "Tôi có việc muốn nói với cậu, chúng ta có thể đổi địa điểm không?"

"Chuyện gì?" Hấn vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, thấy Phương Nhiễm có vẻ xấu hổ, không khỏi đứng lên, "Nếu như không nói, vậy tôi đi trước."

"Chờ đã ——"

Phương Nhiễm lên tiếng ngăn cản, sau đó như là hạ quyết định gì, nói cực nhanh: "Tôi không biết cậu có phát hiện không, nữ sinh ở bên cạnh cậu lúc trước có vấn đề đấy! Lần trước tôi ở phòng y tế nhìn thấy tay của cô ấy chạm vào Văn Anh, lại hòa thành một thể với Văn Anh." Nói xong, Phương Nhiễm run rẩy một cái, "Thật đáng sợ, giống như cô gái đó là linh hồn rời khỏi thể xác của Văn Anh vậy... Cậu không cảm thấy cậu ấy rất lạ thường sao, trong trường làm sao có thể giữ người như vậy? Bằng không, chúng ta báo cảnh sát đi?"

Khương Thiên Diệp nghe lời nói hoang đường của Phương Nhiễm, lại như đang nghe kể chuyện.

Hấn cười nhạo, "Cậu đang đùa à?"

"Lẽ nào cậu không cảm thấy kỳ quái sao, tại sao Văn Anh sẽ mê man không rõ lí do? Lúc cậu ấy mê man, nữ sinh kia xuất hiện, đến khi cô gái đó biến mất, Văn Anh liền tỉnh lại!"

Khương Thiên Diệp hơi ngây người.

Chính lúc này, điện thoại của hấn reo vang, hấn tiếp nhận cuộc gọi, "A lô?"

"Khương Thiên Diệp, Anh Anh tỉnh lại rồi!" Âm thanh của Hạ Nghi trở nên thoải mái mà vui mừng được truyền ra từ một đầu khác, "Vị thầy thuốc mà cậu mời tới cũng nói không có chuyện gì, về sau hấn là sẽ không như vậy nữa. Bây giờ cậu ấy sức sống lắm, nhất định đòi xuất viện, nói muốn ăn cơm ở căn tin trường, cậu nói cậu ấy có phải bị thần kinh không! A lô, cậu có nghe không đấy --"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Cô gái xinh đẹp bước ra từ truyện tranh (13)

Edit: Thiên Tinh

Âm thanh của Hạ Nghi không nhỏ, truyền đến tai Phương Nhiễm, cũng có thể bắt được vài chữ: Văn Anh, tỉnh rồi, xuất viện...

Phương Nhiễm giật mình, lập tức nói: "Cậu xem tôi nói có đúng không, lúc trước tôi còn tình cờ gặp cậu và nữ sinh kia ở trung tâm mua sắm, bây giờ có phải cô ấy lại biến mất nữa rồi không? Cô ấy vừa biến mất, Văn Anh liền tỉnh! Tôi biết nói như thế nghe có vẻ rất mơ hồ, cứ như tình tiết trong tiểu thuyết hay truyện tranh vậy, nhưng, nhưng mà -- Cậu thật sự không cảm thấy kỳ quái chút nào sao?" Đến phút cuối, Phương Nhiễm cắn răng nói.

Khi xưa cô đã từng như vậy, bỗng dưng bị chọn thành thần sử gì đó, nói trắng ra là, phải đi công lược nhân vật mục tiêu khác nhau ở mỗi thế giới, ban đầu cô cảm thấy chơi khá vui, bởi vì cô cũng thích xem tiểu thuyết, cũng từng ảo tưởng mấy kiểu xuyên qua thế này, đưa mình nhập vai vào những nữ chính kia cực kỳ đã nghiền, cho nên cô đồng ý rất nhanh.

Nhưng ban đầu cô lấy thái độ "thật mới mẻ" "thật thú vị" đi làm nhiệm vụ, nhưng hiện thực đã giáng một đòn cảnh cáo vào cô.

Thế giới thứ nhất của cô là ở cổ đại, tiểu thư danh giá, thân phận vượt trội, cuộc sống rất thoải mái, nhưng bởi vì cô xem thường, lấy thái độ của người tương lai đối đãi bọn họ, như một người ngoài cuộc, đến nỗi hành vi của cô hoàn toàn xuất phát từ tính cách của mình, khác xa nguyên chủ, bị nha hoàn của cô báo đến trước mặt cha mẹ, cha mẹ run sợ, lập tức mời đạo trưởng đến trừ tà. Khi không "khu trục" được cô ra ngoài, họ bèn giam cô trong nhà cả đời.

Do thời gian dài không đạt được gì, không gian phán định cô thất bại, mới "cứu" cô đi ra.

Nhưng cho dù cô điều chỉnh thái độ, cô cũng phát hiện mình căn bản không thể làm nổi một nhiệm vụ một cách thành thạo được, vĩnh viễn đều sức cùng lực kiệt mới có thể qua ải, thậm chí chỉ có thể chấp nhận thất bại.

Cho nên sau thất bại trong việc mượn phóng viên và Internet chèn ép Văn Anh, cô chợt nghĩ, có lẽ có thể dùng những chuyện mình từng trải qua, đã kích Văn Anh.

Cô chưa bao giờ nôn nóng muốn cho một người tin tưởng trên thế giới này tồn tại dị đoan đến như vậy, cô từng liều mạng che giấu, vẫn cứ bị phát hiện, mà giờ đây...

"Đừng nói giỡn". Khương Thiên Diệp không để ý đến tiếng gào to của Hạ Nghi, cúp điện thoại. Hắn nhìn Phương Nhiễm, mặt mày toát ra mấy phần sương lạnh, lạnh lùng vô cùng, "Đừng truyền bá tin vịt ra ngoài như vậy, cô ấy là cô ấy, Văn Anh là Văn Anh, cậu thích thêu dệt mấy câu chuyện thần quái cũng được thôi, nhưng đừng kéo bạn học của mình vào."

Phương Nhiễm thấy hắn thu dọn tập vở trên bàn, sai bước muốn đi, lập tức sốt ruột, "Tôi không tin cậu thật sự không hoài nghi xiu xiu nào, dù hai người họ không phải là một người, nhưng hành vi của cô ấy khác hẳn người thường, giữ kè như vậy ở bên cạnh, cậu không sợ sao --"

"Sợ gì?"

"Sợ họ hại cậu."

Khương Thiên Diệp dừng lại, quay đầu nhìn Phương Nhiễm một lần cuối cùng. Có lẽ hắn đang nghĩ tới ai, ánh mắt lạnh nhạt hơi dịu lại, lúc nhìn Phương Nhiễm, khóe môi vẫn còn một tia cười nhạt, "Cho dù suy ngược lại, nếu thật sự như cậu nói, trên người họ có chỗ quái lạ, là cô hồn dã quỷ ở đâu đó. Nhưng tôi không hại họ, sao họ sẽ hại tôi? Họ vốn dĩ không phải như cậu nói... Quên đi, có nói nữa cậu cũng không hiểu."

Vừa dứt lời, hắn lại lười tốn nước miếng, mặc kệ Phương Nhiễm rốt cuộc phản ứng thế nào, nhấc chân bước đi.

Phương Nhiễm đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng rời đi của hắn mà ngẩn ra.

Tại sao?

Năm đó, cô cũng không hề có ý định làm hại cha mẹ, nhưng vẫn bị đối xử như vậy. Người trong không gian từng nói cho cô biết, những nhân vật mà các cô xuyên vào đều có ý nghĩ muốn bỏ mặc mạng sống của mình, hi vọng có ai đó có thể thay thế họ đi hết cuộc đời, vì thế dù cô hại ai, cũng sẽ không hại cha mẹ nguyên chủ.

Những người hoài nghi cô, nếu có thể kiên định giống như hắn, thì tốt biết bao.

Cô bỗng ngồi xổm xuống, trong căn phòng trống trải không người, gào khóc lên.

*

Rời khỏi phòng học, Khương Thiên Diệp đi thẳng tới thư viện.

Đúng lúc Lý Thủ cũng ở đây, hắn lập tức làm ra một biểu cảm khoa trương, thốt ra "Nhìn không ra đại thiếu gia lại chăm chỉ đọc sách nha".

"Sao cậu lại tới đây?"

"Đến giục đại thiếu gia cậu đi ăn cơm đấy, gọi n cuộc đều không nghe máy, hôn cậu bay đi đâu rồi?"

"Gặp chút chuyện."

Hắn không muốn nhiều lời, Lý Thù cũng không hỏi nhiều.

Trên thực tế sau khi 《Tận Thế Thần Phong Đoàn》 kết thúc, rốt cuộc không biết Thanh Điều là tử vong hay rơi vào trạng thái ngủ say, khiến sinh viên (đặc biệt là nam) trong trường kêu khóc thảm thiết, ai ai cũng trở nên kỳ lạ. Lúc trước Lý Thù còn nói ""kết thúc tốt"", khi chính thức xem xong, suýt nữa khóc ngất. Hiếm thấy là, Lý Thù lại mạnh dạn đưa ra ước muốn thâm kín của mình, muốn Khương Thiên Diệp mang bạn gái của hắn đến, để mình giải tương tư -- cũng tự lừa mình rằng Thanh Điều còn sống.

Mà phản ứng của Khương Thiên Diệp hoàn toàn bất đồng, cả người hắn giống như yên tĩnh lại, trước đây hắn cũng thường lười chuyển động, thuộc loại có thể dành cả buổi trưa ở trong phòng ngủ, nhưng khi đó hắn còn biết đọc truyện tranh, chơi trò chơi, chung quy không đến nỗi nhàn hạ, hiện tại ở đâu cũng ngăn người được, biểu cảm có chút mờ mịt, có vẻ như đang sa vào thế giới của chính mình.

Trong thư viện, có một bộ bút màu bày ở trên bàn, không biết ai bỏ quên, Khương Thiên Diệp thần thờ nhớ tới trang màu kia, ngồi xuống cạnh Lý Thù.

Lời nói của Phương Nhiễm không phải không đi vào lòng hắn.

Phương Nhiễm cho rằng hắn không tin chuyện thần quái, nhưng trên thực tế, Thanh Điều là một nhân vật truyện tranh, bản thân việc nhân vật truyện tranh xuất hiện ở hiện thực vốn đã là một hiện tượng thần quái rồi, hắn là người tận mắt nhìn thấy nhiều lần, đã sớm chấp nhận mấy chuyện kỳ bí này. Phương Nhiễm nói tới ""dung hòa"", có thể là vì sự khác thường trên người Thanh Điều. Cái hắn phải lo lắng, là cần tìm người trông chừng Phương Nhiễm, đừng để cô nàg đồn đại khắp nơi.

Dù rằng Thanh Điều có lẽ sẽ không về được...

Mà trong lời nói của Phương Nhiễm, nội dung thật sự khiến máu hắn chảy ngược, tim đập nhanh hơn, chính là suy đoán dường như vô căn cứ của Phương Nhiễm: Thanh Điều và Văn Anh là cùng một người!

Đây là suy đoán đã lướt qua đầu hắn vô số lần, nhưng lần đầu tiên có người ở trước mặt hắn nhắc đến.

Thì ra ngoại trừ hắn, cũng có người nhận ra. Điều này như đang nói cho hắn, ý tưởng của hắn cũng không hẳn là bất hợp lý, nó có thể là thật!

Nhưng mà --

Khương Thiên Diệp vẫn mắt mờ mờ, nhưng mà, làm sao có thể chứ?

Cũng như mọi lần, khi hắn dâng lên suy đoán thế này, hắn lại tự nói với mình, Thanh Điều chỉ là một nhân vật truyện tranh, còn Văn Anh là người bằng xương bằng thịt, đây chính là sự khác biệt về bản chất.

Lúc hắn đang suy tư, cuốn sổ bắt tri bắt giác đã bị hắn phác họa ra đường nét đơn giản.

Hình dáng của Thanh Điều hiện lên trang giấy, nhưng lại có chút khác biệt.

Lúc cô hào hứng phấn khởi, thích buộc tóc đuôi ngựa cao cao, khi muốn trầm tĩnh lại, thì tết thành bím tóc thả xuống trước ngực. Nhưng người trong bức vẽ, tóc dài tán mạn tùy ý, rũ thẳng xuống eo nhỏ, ôn nhu lại mỹ lệ.

Cô từng nói, muốn thử cảm giác xoa tóc xuống.

Còn quần áo được vẽ, rất xứng với mái tóc dài kia, là món đồ mà cô vừa ý lúc đi dạo phố, nhưng không mua. Cô luôn mặc áo T-shirt quần ngắn, không phải vì cô thích, là do hoàn cảnh, mặc như vậy thích hợp chiến đấu nhất, nhưng con gái ai cũng thích chưng diện, cô cũng thích váy dài.

Khương Thiên Diệp không phải là tay vẽ chuyên nghiệp, biết vẽ cũng chỉ vì đọc nhiều truyện tranh, cố ý bắt chước vẽ vài lần. Nhưng lần này hắn vẽ đặc biệt trôi chảy, phảng phất trong đầu nghĩ gì, cây bút sẽ tự nhiên di chuyển.

Vẽ xong, hắn liếc mắt nhìn bức vẽ, chưa nói gì, bên cạnh đã truyền đến tiếng thán phục.

Cái gã Lý Thù này không biết đến gần từ lúc nào, tấm tắc khen ngợi: "Lợi hại nha, không nghĩ tới cậu còn có bản lĩnh này, đây là Thanh Điều phải không, vẽ thật đẹp!" Không đợi Khương Thiên Diệp phản ứng lại, Lý Thù lại cười thọc hắn, "Hây, cậu có còn nhớ trước đây cậu từng nói gì không? "Ngoại trừ tướng mạo còn có thể làm gì"? Bây giờ nhìn lại, người ta chỉ bằng tướng mạo đã làm cậu chết mê chết mệt rồi..."

Khương Thiên Diệp không lên tiếng.

Lý Thù không được đáp lại, nghiêm túc nhìn hắn cả buổi, đột nhiên thờ dài, "Nói thật, hai ngày nay mình thấy cậu cứ mất tập trung sao ấy, không ở thư viện thì ở phòng học, cơm cũng không ăn, rốt cuộc bị sao vậy, thất tình?"

Khương Thiên Diệp lắc đầu.

"Không lẽ cũng giống như mình, vì Thanh Điều à?" Lý Thù kinh ngạc.

"Không có gì đáng nói." Khương Thiên Diệp né tránh, nói: "Mình đi ăn cơm, cậu ngồi ở đây đi, giữ đồ giữ mình."

"..."

Được, thế này mà còn không phải thất tình, hẳn cất cổ cho Khương Thiên Diệp xem. Trời đất bao la thất tình lớn nhất, Lý Thù thấy Khương Thiên Diệp như vậy cũng không nói nữa, đành phải phất tay tỏ vẻ xua đuổi, "Đi đi."

Cơm trong căn tin không hẳn là ngon, vào giờ này đã rất ít người đến, Khương Thiên Diệp đi vào, vừa vận Văn Anh đi ra, hai bên gặp thoáng qua, hẳn dường như nhận ra cái gì, quay đầu lại, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của ai nữa.

Bởi vì chuyện của Thanh Điều, hẳn hoảng hốt như vậy đã không phải lần đầu.

Hắn xoa trán, cũng chẳng có khẩu vị, đi đến cửa sổ qua loa kêu một tô mì, cũng chỉ ăn được hai, ba ngụm. Chẳng qua ăn trưa xong, máu cung cấp đến dạ dày, vẫn khiến người ta sinh ra mấy phần mệt mỏi.

Nhưng khi trở về thư viện, nhìn thấy màu sắc được tô trên cuốn sổ, những mệt mỏi kia liền bị quét sạch.

Cả người hắn phảng phất đông cứng lại, mãi đến khi Lý Thù thấy lạ, hỏi "làm sao vậy?", hắn mới hơi phản ứng lại.

"Ai tô màu!" Hắn cầm cuốn sổ, âm thanh bất giác khẽ run, có chút không dám tin tưởng, "Ai?"

Làm sao có người có thể tô màu cho bức tranh này được như thế, ngoại trừ Thanh Điều, không ai biết được cô ấy muốn dây cột tóc có màu gì, thích chiếc váy có kiểu dáng gì, giày có hoa văn gì...

Ngoại trừ Thanh Điều!

Lý Thù giật thót, tưởng Khương Thiên Diệp đang nói đến việc mình không giữ đồ, làm cho người khác đụng vào: "A Diệp xin lỗi nha, tại mình thấy..."

"Đừng nói nhảm! Nói, là ai!"

Không biết vì tức giận hay do cảm xúc bùng nổ, mà vành mắt hắn đỏ cả lên, khí thế lập tức áp đảo Lý Thù, Lý Thù vô ý thức trả lời "Là Văn Anh..."

Văn Anh.

Không phải Thanh Điều, hi vọng của hắn như là đột nhiên tan biến.

Nhưng giây tiếp theo, mỗi một hình ảnh lướt qua đầu, lại như toát ra một ngụ ý.

Văn Anh, Văn Anh, Văn Anh...

Hắn lui một bước, sau đó như là bị ấn công tắc, phút chốc xoay người, trong tiếng sột ruột hô của Lý Thù ở phía sau, hắn chạy ra ngoài như một cơn gió.

Bóng dáng của cô nữ sinh chỉ vừa đi xuống bậc thang, khoảng cách không xa.

Hình như nhận ra sau lưng có người đuổi theo, hoặc phảng phất tâm ý tương thông, lúc hắn cách còn mấy bước, cô xoay người.

Trên người cô mặc áo sơ mi trắng, phía dưới là chiếc váy dài màu lam sậm, tóc dài buông xõa, trong ngực ôm vài cuốn sách. Gió nhẹ phất qua, thổi bay mái tóc của cô, cũng như phất vào lòng hắn.

Trang phục cơ hồ giống hệt trong bức vẽ, khiến tim Khương Thiên Diệp đập như nổi trống, bất giác lại đến gần một bước.

Hai người dường như đối diện nhìn nhau thật lâu.

Sau đó, cô lên tiếng chào hỏi: "A Diệp?"

"Thật sự... là cậu?" Hô hấp của hắn nhẹ như không, đáy lòng vẫn có ngàn vạn âm thanh đang kêu gào, hắn khẳng định đã nhìn nhầm! Hắn nhất định sẽ thất vọng!

Nhưng cô như là phản ứng lại, cơ hồ trong nháy mắt, cô đã hiểu lời mà hắn thật sự muốn biểu đạt.

Thế là, vẻ mặt của cô cũng bắt đầu biến hóa, ý cười nhẹ nhàng lộ ra, có một chút thông minh và nghịch ngợm độc nhất của Thanh Điều.

"Là tôi nha." Ánh mắt cô và hắn đan vào nhau, "Tôi luôn chờ cậu... Nhưng phản ứng của cậu thật chậm chạp."

"Tôi..."

Hắn rung động không ngớt, vẫn cảm thấy khó mà tin nổi, nói không nên lời.

Cô bèn hỏi: "Cậu đã quên tờ giấy mà tôi đưa cho cậu sao?"

Hắn đương nhiên nhớ tờ giấy đó, nó luôn được đặt trong bóp da của hắn, cất giữ như báu vật.

Trên đó viết lời từ biệt cuối cùng của Thanh Điều ——

"Chờ mong gặp cậu lần nữa."

Gần như cùng lúc, miệng cô thốt ra câu nói y hệt, sau đó, cô nhẹ nhàng nhắm mắt với hắn.

Phuong Nhiễm yếu quá, không hợp làm thần sử, chà bù với Mị Hề (; — 川

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Big bang! Scandal bùng nổ (1)

Edit: Yến Từ, Thiên Tinh

Beta: Thiên Tinh

Khương Thiên Diệp và Văn Anh ở bên nhau.

Tin tức vừa truyền ra, như cục đá ném vào mặt hồ, nhấc lên sóng lớn, thành đề tài cho các sinh viên bàn tán. Nói là khó mà tin nổi cũng không hẳn, Văn Anh ít ra cũng xinh đẹp, hai người đứng chung khá xứng đôi, nhưng nếu theo lý thì dĩ nhiên còn kém một chút, bởi vì giai cấp bất đồng, thường ngày không thấy bọn họ có giao thiệp, cũng không nghe được đồn đại liên quan tới bọn họ. Đột nhiên tin tức nổ ra, quả thật làm người ta giật nảy mình.

Nhưng ngẫm lại, Văn Anh có mối quan hệ thân thiết với Hạ Nghi, mà Hạ Nghi không phải thuộc nhóm Khương Thiên Diệp sao, xem ra bọn họ đã sớm bí mật qua lại.

Nào ngờ, trong rất nhiều người, Hạ Nghi mới là người giật mình nhất!

Cô nàng đột nhiên vỗ bàn, đứng lên quát to: "Tôi không đồng ý!"

Âm thanh cao vút lập tức khiến phân nửa người trong thư viện quay đầu nhìn lại.

Khương Thiên Diệp khoác tay lên trên ghế dựa của Văn Anh, lười biếng ngẩng đầu, chỉ tặng cho Hạ Nghi một chữ: "Hừm?" Sau đó hắn đã bị bạn gái vút qua một ánh mắt "câm miệng".

Quả nhiên một giây sau, Hạ Nghi liền xù lông lên.

"Loại đàn ông này có gì tốt?" Hạ Nghi chất vấn, thấy Văn Anh dùng tay ra hiệu mới miễn cưỡng hạ giọng, nhưng vẫn căm giận nói, "Chỉ biết ra vẻ ta đây, yêu bản thân mình, thích mà mai người khác, không nề mặt ai, tính tình đại thiếu gia... Cậu phải tin mình, mình với cậu ta lớn lên cùng nhau, mình còn không biết cậu ta có khuyết điểm gì sao?!"

Mất thấy bạn trai sắp chịu hết nổi muốn chế giễu lại, Văn Anh nghiêng người hôn lên mặt hắn một cái, thành công ngăn cản cử động của hắn.

Hạ Nghi tròn mắt ngoác mồm, ngay cả Khương Thiên Diệp cũng ngây ngẩn.

"Mình chỉ thích sắc đẹp của cậu ấy thôi." Cô ngồi ngay lại, cắn ống hút, nở nụ cười với Hạ Nghi, "Cho nên cậu đừng lo lắng, trừ phi cậu ấy tuổi già sắc phai, hoặc là ngày nào đó bị hủy dung, mình sẽ cân nhắc chuyện "đá" cậu ấy."

Khương Thiên Diệp vô ý thức giơ tay sờ mặt, không biết là đang cảm nhận nụ hôn vừa rồi, hay đang tưởng tượng dáng vẻ tuổi già hủy dung của mình.

Hạ Nghi không lên tiếng hồi lâu, sau đó về mặt tức giận, căm thù nhìn Khương Thiên Diệp.

Văn Anh ở trước mặt Khương Thiên Diệp, tươi cười động viên Hạ Nghi: "Dù sao, bằng hữu là suốt đời, đàn ông thì khó nói, cậu sợ cái gì?"

"Có đạo lý!" Mắt Hạ Nghi sáng ngời, lập tức lấy điện thoại ra, "Bên mình còn nhiều trai chất lượng cao lắm, đều là người quen biết, mình không tiện xuống tay, bây giờ giới thiệu cho cậu ngay."

"Này --"

Khương Thiên Diệp ôm Văn Anh lại đây, động tác bá đạo lộ ra ham muốn chiếm hữu, ghé vào tai cô mà nói, "Cái cô nàng dở hơi đó vừa nghe thế đã hòa theo, cậu nói mấy cái này cho cậu ấy làm gì?"

Cô quay đầu, lặng lẽ cười: "Ngốc, cậu không cho cậu ấy chút việc để làm, định chờ cậu ấy nghĩ cách đến phá chúng ta sao?"

Chúng ta.

Hai chữ này đánh thẳng vào tim hần, và cả động tác thân mật, mùi hương trên người cô nữa, khiến hần trong phút chốc quên sạch oán giận.

Kỳ thực Khương Thiên Diệp cũng không biết tại sao, mình lại chấp nhận mấy chuyện thần quái thế này nhanh như vậy.

Có lẽ bởi vì, bất kể Thanh Điều hay Văn Anh, trong khoảnh khắc họ trở thành một người, khiến hần chợt nhận ra, cảm giác rung động mà họ mang lại là giống nhau.

Hần còn nhớ lúc giải thích những thắc mắc cho hần, cô từng nói.

Ban đầu hần còn chưa quá thói quen, mãi đến khi nhìn thấy cô quen cửa quen nẻo loanh quanh trong căn phòng thuê mà hần đưa cho Thanh Điều, từ trong ngăn kéo lấy ra ipad, ngã vào ghế sofa chơi trò ""Temple Run", hình ảnh trong đầu hần mới dần trùng khớp lại.

Sau đó cô nói với hần về ""kỳ ngộ"" của cô.

"Tôi vẫn tưởng bản thân xuyên vào truyện tranh..." Cô ăn một miếng quýt, vừa hồi ức vừa nói, ""Ở nơi đó được một thời gian, đột nhiên có một ngày lại trở về hiện đại, thoát đầu tôi tưởng là trở về, nhưng hoàn cảnh chung quanh rất kỳ lạ, ngay cả bản thân tôi cũng rất kỳ lạ..."

Điểm này rất giống với Thanh Điều, miệng không thích ngồi không, có cơ hội liền muốn ăn ăn.

Khương Thiên Diệp thật tự nhiên đưa tay đón lấy mấy hạt mà cô nhỏ ra, sau đó cả hai đều sùng sốt, xoay mặt sang chỗ khác.

"Kỳ lạ thế nào?" Hần hỏi.

Cô ngẫm nghĩ, nói: ""Cảm giác không thể điều khiển chính mình, giống như trong mộng bị bóng đè vậy, tỉnh mà không tỉnh, chỉ có thể dùng ký ức và thân phận của Thanh Điều đi nói chuyện, làm việc. Nhưng mà ký ức là của Thanh Điều trong truyện, tính cách và tác phong lại giống tôi, rất kỳ lạ..."

Khương Thiên Diệp đắm chiêu.

Đây cũng là nghi vấn từ trước tới nay của hần, nếu cô chính là Thanh Điều, vậy tại sao không thể nói thật với hần? Lúc hần chung đụng với Thanh Điều, biểu hiện của cô đúng là Thanh Điều thực sự trong truyện, cũng không phải giả.

"... Rất phức tạp." Hần nghe xong lời giải thích của cô, đưa ra nhận xét.

Cô cắn miếng quýt, lặng lẽ nhìn hần một cái, "Vậy cậu tin không?"

"Ừm..." Hần trầm tư, từ trên xuống dưới từ trái sang phải đánh giá cô một lượt, lúc cô không nhìn được muốn đi, mới cười ngăn lại, chặn cô ở trên sofa, thấp giọng nói, ""Nếu không thì, tôi tạm thời tin tưởng cậu đi, chờ ngày nào đó tôi bắt được sơ hở, lại tính sổ với cậu?""

Cô bị hần dồn lui đến trong góc, vẫn muốn cưỡng điệu, ""Tôi chính là tôi, cậu đừng hòng bắt thóp được tôi!""

Khác với một Thanh Điều thẳng thắn hoạt bát hay một Văn Anh dịu dàng bình tĩnh, dáng vẻ lết lút của cô đặc biệt đáng yêu, lòng hần hơi động, ma xui quỷ khiến thay cô lau đi nước quýt trên khóe môi.

Thực ra hần đã nghĩ kỹ rồi, đối với Thanh Điều, bản thân hần vốn có một sự rung động đơn thuần nhất. Dù cô có phải Thanh Điều hay không, hần vẫn cảm nhận được sự rung động giống như vậy từ trên người cô, mà cô sẽ không biến mất bất chợt như Thanh Điều.

Vậy là đủ rồi.

*

Phương Nhiễm nhìn tin tức trên diễn đàn trường, sụp sụp mà cào loạn đầu tóc.

Lúc cô đang không khống chế được cảm xúc, màn hình máy tính bỗng dừng tối sầm. Cô gõ mạnh mấy lần, vẫn tối đen như cũ, ba giây sau, màn hình phát sinh biến hóa, cứ như game chơi bài tây vậy, từ phía trên ào ào rút xuống rất nhiều tấm hình, rồi từ dưới này bật lên, này lên xong lại rơi xuống.

Những tấm hình này đều được chụp lúc cô làm công ở quán Karaoke. Sở dĩ chủ nhân của thân thể này liều mạng học tập lấy học bổng, là vì gia cảnh quá kém, đi học xong còn phải khắp nơi làm công để nuôi sống chính mình.

Bởi vì góc độ chụp, photoshop, cắt nối vân vân, tấm hình trước mắt nhìn rất không ổn, rất giống ảnh nóng.

Cô dù sao cũng còn nhớ mình am hiểu kỹ thuật vi tính, lập tức triển khai một trận chém giết với đối phương, nhưng làm cô càng thêm thất bại chính là, cho dù là việc mà cô giỏi nhất, vẫn bại bởi người khác.

Phuong Nhiễm bị dồn ép đến mức muốn khóc, trơ mắt nhìn những tấm hình khó coi đó đầy khắp màn hình, đầu óc rối bời, đoán không ra đối phương muốn đối phó cô thế nào. Nhưng đúng vào lúc này, phía dưới màn hình bỗng bốc lên một đám lửa, thiêu đốt tấm hình không còn một mống, dường như biểu đạt lập trường của người kia.

Sau đó mặt trên chiếu ra bốn chữ ngắn gọn: Người thua rời sân.

Cô ngây ngốc tại chỗ, phút chốc, trong đầu lóe qua khuôn mặt của một người. Cô đột nhiên hiểu người kia là ai, cũng hiểu đối phương nói tới "'người thua"' là đang ám chỉ điều gì.

Nếu ngay cả sở trường của mình cũng thua, vậy cô còn gì đáng để so đấu?

Cô nhận thua.

Cùng lúc đó, Văn Anh nằm nhoài trên lưng Khương Thiên Diệp, nhìn hần nhân nhả thoát khỏi máy tính của Phuong Nhiễm.

"A Diệp thật lợi hại." Cô không chút keo kiệt mà tán thưởng.

""Không có gì, nhìn không ra, trình độ của cậu ấy không tệ.""

Cô chọc vào quai hàm của hắn, ""Sau đó thì sao? Cậu liền có hứng thú với cậu ấy à?"

""Đừng nghịch."" Hắn nhướn mày, ""Chẳng lẽ tôi không phải đang báo thù cho cậu?""" Hắn luôn lo lắng chuyện của Phuong Nhiễm, sợ Phuong Nhiễm sẽ tấn tin đồn ra khắp nơi, làm Văn Anh bị ảnh hưởng, vì thế thảo luận với cô có cần cảnh cáo đối phương trước hay không. Không nghĩ tới cô lại nghĩ ra chiêu này.

Tuy rằng lấy mấy chuyện vô căn cứ này uy hiếp người khác, hắn cảm thấy không ổn lắm, nhưng Văn Anh lại nói: ""Cậu yên tâm, nhìn đến sau cùng, cậu ấy sẽ hiểu.""

Mục đích của cô căn bản không phải uy hiếp, mà là trực tiếp đả kích.

Cô không có ý tưởng đặc biệt nào với Phuong Nhiễm, ở tình huống bình thường, vì phòng ngừa sinh thêm rắc rối, khi nào cô đảm bảo được thần sử sa đọa sẽ không thể tạo bất kỳ uy hiếp gì thì mới rời khỏi. Nhưng đối với Phuong Nhiễm, đối phương rất không có sức chiến đấu, làm cô cũng không hăng hái nói.

Cô đã quan sát Phuong Nhiễm, cô gái này có vẻ là người chịu đựng thất bại quanh năm suốt tháng, mà đối phó kiểu người như vậy, đánh tâm lý là đủ rồi.

Không nghĩ tới chuyện của Phuong Nhiễm vừa giải quyết thuận lợi, Khương Thiên Diệp lại đột nhiên chuyển mặt qua.

""Tôi phát hiện cậu rất thích nằm trên lưng tôi.""

Cô chớp mắt, ""Cho nên? Cậu không muốn?""

""Không lẽ bởi vì cộng tác với cái người tên Tất Phuong gì đó, cho nên thói quen..." Mất hắn híp lại.

Cô cắn môi, vẫn không nhận được cười, ""Cái gì mà Tất Phuong gì đó, nếu tôi nhớ không lầm, cậu ấy là nhân vật truyện tranh mà cậu thích nhất đấy?!"

Bị Khương Thiên Diệp cù lét, Văn Anh cười ra tiếng. Cô không khỏi suy nghĩ, dùng nhân vật truyện tranh đi công lược hắn tuy rằng đơn giản, nhưng trong truyện có vai nam chính quá được hoan nghênh, di chứng cũng thật nghiêm trọng.

*

Văn Anh vừa trở lại không gian, một bóng đen chợt chạy tới, làm cô sợ đến mức lùi lại.

Khi bóng đen đứng ở trước mặt, cô mới phát hiện đó là một bé trai xinh đẹp, chưa kịp tìm hiểu vì sao trong không gian lại tồn tại người thứ hai, cô liền nghe cậu bé này tỏ vẻ mất hứng thú mà thờ dài: "Quá yếu."

Rõ ràng hắn chỉ cao đến vai cô.

"?" Văn Anh nhìn Z942121, "Tình huống này là sao?"

Bé trai kia cũng lười biếng mà ngẩng đầu nhìn qua, "Tôi đói bụng, có gì ăn không?"

Ánh sáng lạnh trong đôi mắt Z942121 chột lóe, thể mà lại trả lời vấn đề của hắn trước, "Không có."

Bé trai giờ ngón tay điểm lên người Văn Anh, lại có thể đẩy cô liên tiếp lùi về sau, "Vậy có thể ăn cô này không?"

Văn Anh: "..."

Lúc Z942121 chưa nói hết câu "Không thể", Văn Anh đã bùng nổ: "21 anh giải thích rõ ràng cho tôi! Thằng nhóc con này là ai?! Tại sao cậu ta có thể tiến vào không gian, không phải anh nói không gian chỉ cho phép tồn tại một người sao?"

Z942121 lúc này mới đặt tầm mắt lên người cô, "Nó chính là phần thưởng mà cô rút trúng khi hoàn thành nhiệm vụ thứ hai."

"... Con gấu trúc kia?"

Cô nhìn kỹ, mới phát hiện bộ dạng nhu nhược của bé trai này rất giống con gấu trúc béo kia, chân hắn hình như vẫn chưa biến hóa hoàn toàn, bộ vuốt màu đen lộ ra khỏi ống quần, thứ vị nhất chính là dưới mắt hắn có một quảng thâm, như bị thiếu ngủ vậy.

"Nó đến từ một thế giới thú nhân, nguyên hình là gấu trúc, nhưng có thể biến hóa thành hình dạng con người. Mặc dù dựa theo hình dáng trưởng thành để phân chia, nhưng ở thế giới của bọn họ, nó cũng là một nhân vật cường hãn."

"... Cho dù cậu ta là Transformers cũng chẳng giúp gì được cho nhiệm vụ của tôi."

Mạnh thì đã sao? Chẳng lẽ bảo thằng nhóc đánh ngất hết mọi đối tượng, rồi cô đi "hấp diêm" từng người á?

Hay là hóa thành thú cưng dễ thương vô đối, trước cô một bước, khiến đối tượng mê đắm đuối?!

"Trước hết nghe tôi nói, đối với thần sử, thưởng một thể sống chính là có thêm một trợ thủ, hắn có thể cùng thần sử tiến vào tiểu thế giới, bám vào một nhân vật trong đó. Khác với thần sử chính là, họ không thể tự khôi phục ý thức, thần sử phải tìm ra họ, mới có thể làm họ thức tỉnh."

Văn Anh suy tư.

"Nếu người mà hắn bám vào là mục tiêu nhiệm vụ thì sao?"

"Thời điểm hắn thức tỉnh, đồng nghĩa với nhiệm vụ hoàn thành."

Như vậy ngược lại cũng có lợi, cô giờ tay chọc mặt bé trai, thấy rất mềm, rất thoải mái liền chọc thêm vài cái, "Nhưng nếu tôi ngại tên này phiền phức, không muốn làm cậu ta thức tỉnh cũng được phải không?"

"Tùy cô quyết định."

"Được được được, vậy... lúc muốn tìm cậu ta, làm sao để tìm được?"

"Giữa hai người sẽ có cảm ứng, cảm ứng của hắn có thể sẽ mãnh liệt hơn, nếu ở trạng thái chưa thức tỉnh, có khả năng hắn sẽ gây ảnh hưởng cho cô, cô phải chuẩn bị tâm lý."

Văn Anh còn chưa kịp ngẫm nghĩ, bởi vì bị cô chọc quá mức, nhóc gấu trúc bèn tỏ vẻ kháng nghị, "gừ" một tiếng ngâm lấy ngón tay cô.

*

Phòng khách sạn, ánh mặt trời xuyên qua khe hở của bức màn, chiếu rọi những hạt bụi chìm nổi trong không khí.

Văn Anh vừa mở mắt, chỉ cảm thấy cả người choáng váng nặng nề, thân thể theo phản xạ mà duỗi eo, còn chưa tỉnh táo đã nghe thấy bên gối vang lên tiếng chuông. Cô bắt đầu tiêu hóa tin tức về thế giới này, đồng thời tiếp điện thoại: "A lô?"

"Chị, chị đang ở đâu? Hôm qua em tìm chị cả đêm, gọi điện thoại chị cũng không nghe, gấp chết em rồi!" Giọng nữ thanh thúy từ đầu bên kia truyền ra.

Văn Anh vừa mở miệng, đột nhiên, một cánh tay cường tráng từ trong chăn đưa ra, vắt ngang chặn ôm lấy cô, đồng thời đoạt đi điện thoại bên tai cô.

Âm thanh của người đàn ông này khàn khàn, có vẻ mơ hồ, "Mới sáng sớm, ờn cái gì..."

"Chị --" Đầu bên kia điện thoại lập tức hét lên, "Sao bên chị lại có giọng đàn ông! Bây giờ là lúc nào rồi!"

Tiếng thét chói tai đánh thức thần trí, hiệu quả nhanh chóng, người đàn ông đó đột nhiên mở mắt, cùng Văn Anh nhìn nhau.

"Mợ nó!" Hắn tuyệt vọng mà cúi mặt xuống.

Văn Anh không quản hành vi trở mặt không nhận người của hắn, mặc cho hắn bò dậy, thay quần áo của mình, cô nhân cơ hội sắp xếp lại tin tức nhiệm vụ.

Trước khi tới đây, 21 đã nói với cô, nhiệm vụ ở thế giới này là nhiệm vụ đặc biệt, nơi này không có thần sứ sa đọa, nhưng so ra lại càng phiền phức hơn.

Bởi vì đây là nhiệm vụ thất bại của một thần sứ khác, nói ngắn gọn, cô tới đây chính là giúp đối phương thu dọn cục diện.

Bối cảnh của thế giới này cũng là giới giải trí, khác với thế giới đầu tiên, ở đây thân phận của cô là một người đại diện. Lúc trước, thần sứ tiền nhiệm bị cấp trên bắt phải nhường một nam minh tinh nổi tiếng do một tay cô ấy nâng đỡ cho người khác, hơn nữa bị "lưu đây" đến công ty quản lý nghệ sĩ dưới trướng tổng công ty, trong cơn tức giận, cô ấy lập tức nộp đơn từ chức.

Tính ra, năng lực của đối phương xác thật không kém, dùng tám năm nâng đỡ nam minh tinh Dương Sâm đến vị trí ảnh đế, bắt được giải Kim Giác danh giá.

Chỉ tiếc cô gái này quá chú trọng sự nghiệp mà chênh lệch nhiệm vụ, lại còn yêu Dương Sâm. Tình yêu của cô ấy không giống với tình yêu mà Văn Anh biểu hiện ra lúc cô nhập tâm sấm vai, Văn Anh là lấy nhân vật mình đang hóa thân đi yêu đối phương, còn cô ấy là tự mình thích mục tiêu nhiệm vụ của thế giới này, khiến toàn bộ nhiệm vụ tuyến khác đều đình trệ.

Nếu cô ấy chuyên tâm công lực một người thì cũng được thôi, cùng lắm thu được tín ngưỡng lực ít một chút, sẽ không chịu trừng phạt.

Nhưng vì cô ấy xem nhẹ sự tồn tại của các nhân vật khác, khiến Dương Sâm cũng bị người đại diện bên đối địch cướp mất. Mà bản thân Dương Sâm đối với chuyện này cũng không quá phản kháng, thậm chí còn cho rằng cô ấy quản lý quá mức nghiêm khắc, làm hắn cảm thấy mỗi một không chịu nổi, đưa quan điểm "Trước tiên tách ra một thời gian, thử xem những người khác cũng tốt". Cô ấy tuyệt vọng, mới bị không gian triệu hồi.

Sau đó Văn Anh đã bị đá lại đây.

Còn người đàn ông ở trên giường...

Văn Anh quay đầu qua, đây là một người đàn ông khá là hấp dẫn, ngũ quan anh tuấn, cơ bắp rõ ràng, tỉ lệ đáng người hoàn mỹ. Bây giờ hắn đang để trần nửa người trên, cúi đầu mà đeo dây thắt lưng, nhận thấy được tầm mắt của Văn Anh, hắn thoáng nghiêng đầu, môi mỏng nhếch lên, tà khí vô hạn, "Không sờ đủ?" Cả người phát ra hormone khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Thật đúng là lỗ vốn mà!

Cô ngay cả sờ cũng chưa sờ qua, như thế nào lại tính là sờ đủ chứ?

Cô ngáp một cái, thật sự vờn tay mà sờ soạng hần một phen, dưới ánh mắt kinh ngạc của đối phương, cô nói, "Đúng vậy, không sờ đủ." Cũng không thêm quân hần, cô bắt đầu đi nhặt quần áo của mình.

Ký ức về nhân vật này xuất hiện, là một trong số đối tượng nhiệm vụ, Giang Khác, bạn tốt của Dương Sâm, nhưng hai người lại ở hai công ty cạnh tranh nhau. Dương Sâm ở Ngôi Sao Giải Trí, hắn ở Hoàn Đế Ảnh Nghiệp, khác với Dương Sâm là hắn khởi nghiệp còn sớm hơn cả Dương Sâm, nhưng vẫn chỉ phát triển ở màn ảnh nhỏ, khiêu chiến ở mảng điện ảnh đều thất bại.

Văn Anh trầm nghĩ, với khuôn mặt và khí chất thế này, chẳng trách phần lớn fan đều là mấy cô nữ sinh thích ha hét.

Văn Anh xử sự hào phóng như vậy, về mặt hắn lại trở nên rối rắm, "Chuyện tối hôm qua..."

"One night stand, tôi hiểu mà."

Lại nói, đây quả thật là một vụ tình một đêm "thuần túy", cả hai đều ở quán bar uống say, ngày thường từng gặp mặt, nhưng hai bên chướng mắt nhau, hễ thấy mặt là phải cãi cọ vài câu, thế mà mơ mơ màng màng lại lăn chung một giường.

Không biết tại sao, nhà gái sòng phẳng như thế, làm Giang Khác bỗng dưng cảm thấy... bực bội.

Nhưng nếu đã nói rõ, với trình độ quen biết của bọn họ cũng không có gì để nói, hai người mặc quần áo xong, liền tách ra mà đi.

Ngay khi Văn Anh bước ra khỏi khách sạn, đèn flash "răng rắc răng rắc" vang lên không dứt, cô bị chặn ở cửa.

*

"Tai tiếng của người đại diện vàng Văn Anh bị lộ ra ánh sáng, Văn Anh một đêm ngự tám nam, tin tức sốt dẻo!"

"Danh sách 'săn' người đẹp của nữ vương sưu tập tem giới giải trí: Dương Sâm, Giang Khác, Hứa Hòa Quân..... Nhìn thử xem, hôm nay lão công của các bạn bị đã ngủ chưa?"

"Văn Anh hot trong một đêm, nhân khí sánh ngang một tiểu hoa đán nổi tiếng!"

Trong khi các nhà truyền thông tranh nhau đưa tin, trên mạng lại kêu khóc không ngừng, fan của các tiểu thị tui vốn đang cấu véo nhau, giờ khắc này đột nhiên đoàn kết, cùng nhau ngăn chặn việc Văn Anh nhúng chàm idol của họ!

Mọi người mừng cô "đạo đức suy đồi", đồng thời, cũng có rất nhiều người lên tiếng trêu chọc hâm mộ.

"Bây giờ đây là con đường tốt nhất để tiếp cận nam thần sao?"

"Mợ nó, tui cũng muốn làm người đại diện, tui cũng muốn ngủ nam thần!"

Trong văn phòng, tiểu trợ lý Vân Âu ném báo chí đến trước mặt Văn Anh, thật muốn dùng sức lay tỉnh cô gái trước mắt này, "Chị, chuyện lớn rồi, chị mau nghĩ cách đi!"

"Nói không sai mà, đều là nói thật." Văn Anh nhìn tiêu đề to tướng trên báo, đồng thời cũng chú ý tới ảnh chụp khi cô lộ diện ở khách sạn đi kèm.

Dáng người của thân thể này xấp xỉ với người mẫu, nói đơn giản chính là gầy, ngực phẳng, là một giá treo quần áo điển hình, mặc quần áo nhẵn nhúm lên người, cũng có thể bày ra bảy phần khí chất. Cúc áo sơ mi gài không chút câu thả, lộ ra hơi thở cấm dục, hơn nữa đôi mắt kia bình tĩnh mà lạnh nhạt, có vẻ lãnh đạm vô cùng.

Ai có thể nghĩ đến dạng người như vậy, ở trong tối lại sa đọa thành như thế.

Nói đến Văn Anh lại thấy đau đầu, thân sự tiền nhiệm thích Dương Sâm, lại ép buộc mình phải làm tròn bốn phận mà hoàn thành nhiệm vụ, thế là cô ấy dùng thân phận người đại diện đi "quy tắc ngầm" -- Đây cũng là nguyên nhân làm cô ấy không dám thổ lộ với Dương Sâm.

Làm tròn bốn phận cái con khi!

Cô vốn đang nghĩ nên xử lý quả mìn này thế nào, không nghĩ tới cô chưa kịp xuống tay, nó đã nổ trong hôm đó.

Cũng may ngày đó cô không bị chụp chung một khung hình với Giang Khác, những thứ trên mạng phanh phui đều là những cử chỉ ám muội giữa cô và một ít người mới không mấy tiếng tăm. Chẳng qua phàm là sao nam từng có tiếp xúc với cô đều bị đưa lên "bảng sán", Giang Khác cũng không thể chạy thoát.

Vân Âu đương nhiên biết tính tình của cô, hòa khí chột hạ xuống phân nửa, vẫn nhìn không được mà bĩu môi, "Dù đây là nói thật, cũng không thể nói như vậy. Việc này chắc chắn là Liễu Y làm! Cô ta đã chứng mất chị từ lâu, lần trước đoạt Dương Sâm, lần này bóc mẽ chị, lần sau không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa."

Ban đầu Ngôi Sao Giải Trí có ý giữ lại Văn Anh, nhưng việc này vừa lộ ra, đường lui lập tức bị chặn đứt.

Văn Anh dẫn đo suy nghĩ một hồi, nói với Vân Âu: "Em đi giúp chị liên hệ với người bên Hoàn Đế, xem thử thái độ của họ."

"Ồi chào, Hoàn Đế?"

Lúc chị của cô làm ở Ngôi Sao, vì đoạt tài nguyên cho Dương Sâm, đã đắc tội hết những người ở Hoàn Đế, đột nhiên muốn đổi chủ, đối phương có thể rộng lượng mà kết nạp sao?

Văn Anh lại có suy tính của mình, "Có thể đối kháng với Ngôi Sao cũng chỉ có nó, hơn nữa..."

Nơi đó có ít nhất hai đối tượng nhiệm vụ.

*

Một bên khác, Liễu Y trong miệng Vân Âu, người từng là đối thủ của Văn Anh trong công ty, cũng truyền tin tức cho Dương Sâm.

"Không nghĩ tới Văn Anh lại âm thầm làm chuyện như vậy... Từng là đồng nghiệp, cô ấy có khó khăn gì tôi còn có thể hy vọng giúp được, hiện tại cao tăng trong công ty đối với cô ấy không mấy hài lòng, nhưng tôi có biện pháp thuyết phục họ, hay cậu nói với cô ấy một tiếng xem sao?"

Liễu Y gửi tin, một lát sau, mới thu được hồi âm của Dương Sâm.

Chỉ có hai chữ ngắn gọn, "Không cần."

Cô cong môi cười, lại tiếp tục đánh chữ: "Việc cô ấy từ chức là do quá xúc động, có thể vì cậu bị phân đến chỗ tôi nên mới giận dỗi. Nếu tôi đi nói, có lẽ cô ấy sẽ tức giận hơn, tình nghĩa của hai người dù sao cũng không cạn, không bằng cậu khuyên nhủ cô ấy, có thể sẽ cô ấy sẽ nghe."

Lần này chờ thật lâu cũng không nhận được hồi âm, thẳng đến khi điện thoại vang lên, tiếng nói trầm thấp không cho phải bác truyền ra: "Dùng nhiều chuyện, cô quản lý tốt công việc của tôi là được."

"Được, tôi nghe cậu." Âm thanh của Liễu Y rất nhẹ, ôn nhu cực kỳ, "Tôi chọn cho cậu một bộ phim thương mại, kịch bản đã gửi đến hộp thư, cậu xem có thích hay không?"

Thái độ của cô hoà nhã, không vội vàng không bức bách, không giống Văn Anh như cái đồng hồ được lên dây cót, mỗi thời mỗi khắc đều nhìn chăm chăm, một chút cũng không thể thư giãn.

Thần kinh của Dương Sâm bởi vì công tác mà căng chặt hồi lâu, dần thả lỏng lại, giọng điệu cũng hòa hoãn không ít, "Được, lát nữa tôi sẽ xem."

Hoang nghênh đồng bọn mới của tui, Yến Từ! (づ ³)づ

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Big bang! Scandal bùng nổ (2)

Edit: Yến Từ

Beta: Thiên Tình

Hoàn Đế Ảnh Nghiệp cũng rất do dự khi tung ra cảnh ôliu cho Văn Anh, tuy rằng trên mạng không thiếu người cắn hạt dưa hóng chuyện, nhưng tiềm quy tắc bị bộc lộ, vẫn ảnh hưởng tới danh tiếng trong ngành của cô.

Không còn kiêu ưỡn nói khép nép khi muốn lôi kéo, lúc này thái độ của bọn họ đặc biệt cao ngạo, Văn Âu thay mặt Văn Anh đi vào đàm phán mà cảm tức không thôi, trở về liền dán hình nộm của đối phương lên tường ném phi tiêu.

Văn Anh truy hỏi, Văn Âu mới không tình nguyện mà thuật lại đối thoại: "Vừa mở miệng chính là xoi mói, nói là ngoại trừ Dương Sâm, chị cũng không thể lấy ranghệ sĩ nào nhìn được, còn không phải hào quang của Dương Sâm quá rực rỡ, con đường ngôi sao quá sáng chói mới áp hết người khác sao? Chẳng lẽ còn trông cậy có người thứ hai? Bọn họ rốt cuộc có hiểu thành công của một người không thể tùy tiện bắt chước hay không đây!"

Văn Anh cười, cô nâng ly nước lên uống một ngụm, nói: "Chê bai đúng mức là dễ để bàn chuyện giá cả, em không cần nghe những lời phù phiếm từ họ."

Huống chi thực ra lời của đối phương cũng có lý, người tiền nhiệm luôn cho Dương Sâm tài nguyên tốt nhất, đãi ngộ của những người khác hoặc nhiều hoặc ít sẽ kém chút. Có thể nói cô ấy và Dương Sâm là thành tựu cho nhau, không có Dương Sâm sẽ không có người đại diện vàng này, không có cô ấy cũng không có ảnh đế Dương Sâm.

"Tại em giận quá, trước kia bọn họ cúi đầu khom lưng với chị, chẳng tên nào dám bước ra đôi co! Hiện tại thừa dịp chị sa cơ liền bỏ đá xuống giếng, thấy mà phát bực." Văn Âu lại oán giận vài câu, rốt cuộc nhớ tới chính sự, từ trong túi lấy ra tư liệu, chuẩn bị nói kết quả cho Văn Anh.

Văn Âu tuy rằng tính tình trẻ con nhưng năng lực làm việc rất mạnh, vẫn luôn được Văn Anh tin cậy.

Hoàn Đế Ảnh Nghiệp ngay từ đầu đưa ra đãi ngộ của người đại diện cấp B, tức là có mức lương cơ bản của công ty, còn tiền hoa hồng của mình tính trước tiên phải nộp lên công ty sau đó mới căn cứ theo tỉ lệ nhất định mà phân chia. Đề nghị nhìn qua có vẻ hợp lý, trên thực tế cái gọi là "tỉ lệ nhất định" là mức rất thấp, không khác gì mức lương cố định của một nhân viên văn phòng bình thường. Với lý lịch của Văn Anh mà chỉ được hưởng đãi ngộ cấp B thì quả là bất nạt trắng trợn.

"Đãi ngộ cấp A là chắc chắn rồi, tiền hoa hồng của diễn viên thì trực tiếp chiết khấu, cụ thể sẽ căn cứ vào hợp đồng của diễn viên mà định đoạt, mấy chuyện này em đã bàn xong. Chẳng qua về chuyện diễn viên, bọn họ đưa ra một nan đề, nói là muốn xem thử bản lĩnh của chị..."

"Hừm?"

Văn Âu mở tư liệu ra cho cô xem, "Ninh Kiều, khởi nghiệp là một ngôi sao nhí, từng hợp tác với rất nhiều diễn viên nổi tiếng, bởi vì cảm xúc phong phú, giỏi diễn khóc, rất cảm nhiễm người xem, là diễn viên trong hoài ức của rất nhiều người. Khó được chính là, hồi nhỏ hấn lạnh lợi đáng yêu, khi trưởng thành vẫn sở hữu nhan sắc đỉnh cao, là ngôi sao nhí hiếm hoi dậy thì thành công, được truyền thông coi trọng."

Nếu mọi thứ tốt hết, cũng không tới phiên cô tiếp nhận, Văn Anh hiểu rõ điều đó.

Hoàn Đế đã nhượng bộ về mặt đãi ngộ, vậy ở phương diện diễn viên, đương nhiên sẽ không thoải mái như thế.

"Tuy nhiên?" Cô hỏi.

"Dù những thứ như diện mạo, tài nguyên, nhân duyên với khán giả đều được đảm bảo, nhưng cậu ta vẫn không nổi tiếng, một trong những nguyên nhân, đó là tính tình của cậu ta rất dễ đắc tội người khác..."

*

Trong một phòng tiếp khách tầng hai của Hoàn Đế ảnh nghiệp, sau khi được người đại diện cũ giới thiệu, Văn Anh và Ninh Kiều chào hỏi nhau.

Người đại diện này dùng khuôn mặt tươi cười mà nghênh đón, không biết có phải vì ném được củ khoai lang bóng tay này ra ngoài, cho nên tâm tình rất

tốt hay không. Đầu tiên hắn giới thiệu cho Ninh Kiều lý lịch sáng chói của Văn Anh, sau đó lại nói với Văn Anh: "Kiều Kiều của chúng ta chỗ nào cũng tốt, nhường cậu ấy ra tôi cũng tiếc lắm, nhưng mà nghệ sĩ quá nhiều, chiếu cổ không tới. Chúng tôi vẫn thường nghe danh của ngài, giao cậu ấy cho ngài, tôi cũng yên tâm."

Vân Âu suốt nửa trọn trắng mắt, đã thấy Văn Anh thăm hỏi Ninh Kiều.

Ngũ quan của Ninh Kiều cực kỳ xinh đẹp, giống như mỹ thiếu niên bước ra từ truyện tranh, khi cười lên còn lộ răng nanh nhòn nhòn, không cần nhiều lời, chỉ nhìn một lần là có thể mê đảo người khác.

Hắn thoạt nhìn không giống kẻ xấu tính, đôi mắt lấp lóe ánh sáng, như là có chút tò mò mà nói với Văn Anh: "Về sau còn thỉnh chiếu cổ nhiều hơn."

Cũng khá đáng yêu, Vân Âu hoài nghi, chẳng lẽ tin tức sai rồi? Nhưng không lý nào nha, Hoàn Đế làm sao tốt bụng như vậy được.

"Cũng vậy."

Văn Anh nói khách sáo xong, hắn lại hớn hờ nói: "Tôi ấy à, hiện tại cũng không có mấy ai nhận ra, không giống như chị, một đêm thành danh, khán giả cả nước đều là fan của chị, top đầu bảng hot search trên Weibo... Hay đứng top 1 nhỉ?" Hắn quay đầu lại hỏi người đại diện cũ, nụ cười trên mặt đối phương lập tức cứng đờ.

Cái gì gọi là một đêm thành danh, cái gì gọi là top 1 hot search, Văn Anh tại sao bị như thế, mọi người đều biết, ở đây có ai không biết sao?

Sắc mặt của Vân Âu chợt thay đổi.

Ninh Kiều thấy thế, tươi cười bên khóe miệng càng mở rộng, giờ lên một độ cong xinh đẹp mà khiêu khích, "Là tôi nói sai rồi sao? Tôi không giỏi ăn nói, có chỗ nào đặc tội chị, chị cũng đừng chấp nhặt nhé."

"Không đâu." Ở đây chỉ có biểu tình của Văn Anh là mây may không đổi.

"Vậy là tốt rồi." Hắn lại được nước làm tới, ác liệt cười, "Nghe nói nghệ sĩ dưới tay chị đều phải bồi chị ngủ, không biết nếu tôi ngủ với chị, có được chỗ tốt nào không?"

Câu nói trắng ra như thế làm không khí trong nháy mắt ngưng trệ, người đại diện cũ vừa bất an lại lúng túng nhìn Văn Anh, nhưng Vân Âu có thể nhìn ra đối phương căn bản không định ngăn trở.

Vân Âu âm thầm cảm tức, trên mặt lại khí thế vô cùng, liếc Ninh Kiều một cái, "Bây giờ tôi đã biết vì sao cậu không nổi tiếng rồi."

Ninh Kiều "bùm" một cái liền biến sắc.

"Tiểu Âu." Văn Anh chặn lại lời nói tiếp theo của Vân Âu, lại không như mong muốn của Ninh Kiều mà trách cứ Vân Âu.

Cô hướng về phía Ninh Kiều, giờ tay lên, khiến đồng tử hắn theo bản năng co rút lại, sau đó bàn tay cô rơi xuống chiếc điện thoại mà hắn vừa lấy ra. Cô nhìn thoáng qua người đại diện cũ kia, tươi cười: "Anh ta không quản được cậu, là anh ta không có bản lĩnh, tôi sẽ không dễ nói chuyện giống anh ta đâu."

Thấy trong mắt hắn lộ vẻ khinh thường, cô vẫn thong thả nói hết lời, "Còn cậu ấy à, tốt nhất vẫn nên ngoan ngoãn một chút, như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người, có đúng không?"

"Đúng con khi!" Một câu vừa mới thốt ra, di động của hắn đột nhiên bị cướp đi, "Này, cô --"

"Mật khẩu tài khoản Weibo của cậu là gì?"

"Hừ, ai sẽ nói cho cô chứ?"

"Tự động đăng nhập, thói quen tốt." Cô khen ngợi hắn, ngay trong biểu cảm "gặp quý" của hắn, cô nâng tay lên, chụp một bức ảnh chung cho hai người.

Khi thấy cô muốn đăng bức ảnh này lên Weibo, Ninh Kiều bỗng dùng tay che khuất màn hình, "Cô điên rồi à?!" Cô gái này không phải là người đại diện của hắn sao? Dưới tình huống cô bị dư luận quần thân như vậy, lại đăng ảnh chụp chung của hai người họ, là ngại hắn quá nổi tiếng sao?!

"Không phải cậu muốn biết bồi tôi ngủ sẽ được gì sao?" Văn Anh thản nhiên nói, "Chỗ tốt chính là, khán giả khắp Trung Quốc sẽ trở thành fan của cậu."

Ninh Kiều: "..."

*

Tuy rằng lần đầu gặp mặt đã làm đối phương kinh sợ, nhưng Ninh Kiều là điển hình của kiểu người ngang bướng lì đòn, hơi lơ là tý, hắn đã ở phim trường náo loạn.

Đây là bộ phim đầu tiên mà Văn Anh nhận giúp hắn sau khi nhậm chức, là một bộ phim tình cảm cổ trang liên quan đến quyền mưu, hắn đóng vai nam

phụ số ba, tuy rằng là nam ba, nhưng Văn Anh đã xem qua kịch bản, cảm thấy nhân vật này rất thích hợp hần, mới đồng ý nhận.

Theo lý, thân là ngôi sao nhí, Ninh Kiều lẽ ra phải có nhiều nhân khí và tài nguyên hơn. Lúc đầu hần xác thực cũng có loại ưu thế này. Sau khi tốt nghiệp học viện điện ảnh, Ninh Kiều từng nhận được sự chú ý từ khắp nơi, dựa vào nhan sắc và tướng mạo vượt trội, hần nhận được vai nam một của một bộ phim thần tượng. Nhưng ngoài dự kiến của mọi người, rating của bộ phim đó rất ảm đạm, suýt nữa phải ngừng chiếu giữa chừng. Xuất sư bất lợi, quả nhiên làm giảm sự chờ mong của khán giả đến mức thấp nhất.

Sau đó, những nhân vật hần nhận diễn cũng không tạo được chút bọ sóng nào, tuy không đến nỗi bị chê thậm tệ, nhưng cũng không nhận được khen ngợi như lúc nhỏ.

Dần dần, từ nam một đến nam hai, lại đến nam ba, tình cảnh của hần có thể nói là ngày càng sa sút.

Lúc Văn Anh quyết định đáp ứng yêu cầu của Hoàn Đế mà tiếp nhận hần, kỳ thật trong lòng cũng từng giằng dụa, bởi vì theo quỹ tích vốn có của thế giới này, Ninh Kiều cuối cùng sẽ rơi vào cảnh không người hỏi thăm, bị dán nhãn "Ngôi sao nhí chuyển mình thất bại", dần phai nhạt khỏi tầm mắt mọi người.

Cho nên nếu tiếp nhận, chẳng khác nào cô không có đường tắt để đi, mà còn phải dùng hết sức để xoay chuyển cục diện của hần. Một khi thất bại, cô cũng sẽ bị gán mác "thất bại", cũng đồng nghĩa với việc nói với người khác rằng, Dương Sâm có thể phát triển như hôm nay cũng không phải nhờ sự trợ giúp của cô, mà bởi vì bản thân hần đủ xuất sắc.

Nhiệm vụ gian khổ, nhưng Văn Anh lại cảm thấy rất thú vị.

Ít nhất ánh sáng của Ninh Kiều trên bản vẽ cũng không thua người khác, chứng tỏ tiềm lực của hần là vô hạn, đáng để cô liều một lần.

Lúc Văn Anh chạy tới xử lý chuyện của hần, nghe thấy không ít đồng nghiệp trong công ty đang nói mát, ngang nhiên tỏ vẻ xem kịch vui.

Lần này Ninh Kiều quay ở studio trong nhà, vừa tới nơi cô đã thấy, bởi vì quay chụp liên tục gặp trở ngại, lãng phí không ít thời gian cùng cảnh quay, bầu không khí trong đoàn phim đang trở nên khàn trương. Ninh Kiều đứng ở giữa, trên người mặc trang phục cổ trang, quả thật là thiếu niên anh tuấn tư thế oai hùng, chẳng qua trên mặt hần lộ vẻ không kiên nhẫn, như thể người gây sự không phải là mình vậy.

Nhìn thấy Văn Anh, nhân viên công tác đều châu đầu ghé tai -- Hiển nhiên họ đều nghe qua tin đồn về cô -- Sau đó mới gọi Ninh Kiều, làm hần quay đầu lại đây.

"Cô tới làm gì?" Hần bực bội mà nói với cô, "Bây giờ vấn đề cũng không phải ở tôi, cô đừng tính lên người tôi." Vì có một khuôn mặt xinh đẹp, cho dù hần phát giận, cũng làm người ta thấy vui mắt.

Đầu tiên, Văn Anh chào hỏi đạo diễn đang ngồi trước máy theo dõi, đạo diễn thấy dù sao cũng không quay tiếp được nữa, nói với nữ diễn viên kia: "Cô điều chỉnh lại cảm xúc một chút, lát nữa tiếp tục." Rồi hần cũng mặc kệ.

Một tiếng này vừa ra, người trong đoàn phim lập tức ai muốn nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, muốn bận rộn thì bận rộn, trường quay ồn ào huyền não, chỉ là tầm mắt như có như không hướng tới bên này.

Văn Anh lúc này mới dầm giày cao gót đi đến bên người hần, "Cậu tốt nhất đừng nói với tôi, cậu cảm thấy vai nam ba này không xứng với mình, cho nên mới ở chỗ này nào loạn. Nếu đầu óc cậu còn tỉnh táo, thì phải hiểu được, bây giờ đã không còn là thời đại mà cậu thống trị phim trường, trừ phi cậu có thể lão hóa ngược, hoặc là trọng sinh về thời thơ ấu, nếu không liền ngoan ngoãn diễn kịch bản mà tôi chọn đi."

Cô đã xem qua những bộ phim trước kia của hần, không biết là công ty hay người đại diện dung túng hần làm vậy, nhận kịch bản nếu không phải sắm vai tổng tài bá đạo thì chính là phúc hắc, không có lấy một nhân vật phù hợp với hần, cho nên mới làm hần trượt dốc đến nhường này.

Giọng nói của cô lãnh đạm, trong lời nói có vô số gai nhọn, làm Ninh Kiều lập tức nghẹn lại.

Văn Anh liếc mắt một cái liền nhìn ra, "Xem ra tôi đoán không sai, thì ra cậu muốn mượn thời cơ thoát khỏi nhân vật này, nói xem, nội tình là thế nào?"

"Cái gì?" Nhịp điệu của cô thay đổi liên tục, hần theo không kịp, nhất thời không hiểu được ý của cô.

"Tình tình của cậu đúng kém thật, nhưng ít ra sẽ không vô duyên vô cớ phát giận, nguyên nhân là gì?"

"Hừ." Vẻ mặt của hần lập tức trở nên khó chịu, tuy rằng hoài nghi là bản lĩnh của đối phương, nhưng không nghĩ tới cô có thể nói ra được lời này, "Là do cô gái diễn chung với tôi, kể tiếp chúng tôi có một cảnh hôn, cô ta lại nói đây là nụ hôn đầu của mình, không muốn cứ như vậy mà giao ra, thật là... Ngay từ đầu kịch bản đã viết có cảnh hôn, có giới thì đừng nhận vai, đến khi muốn quay lại ra về gì chứ?"

"OK, tôi hiểu rồi."

Văn Anh nghe rõ đầu đuôi sự việc liền đi tìm nữ diễn viên kia. Cô ấy thoát nhìn rất giống một cô bé mới tốt nghiệp đại học, mặt đầy collagen, thanh xuân lại xinh đẹp. Chẳng qua bây giờ cô nàng đang khóc đến nỗi mắt ửng đỏ, tiểu trợ lý ở bên hình như đang an ủi cô gái.

"Cô chính là Kiều Khả?"

"Đúng vậy." Cô gái gạt đầu, chần chờ mà nhìn Văn Anh, "Chị là?"

"Xin chào, tôi là Văn Anh, người đại diện của Ninh Kiều."

"Xin chào." Cô gái hơi ngượng ngùng mà rũ đầu xuống, "Thật xin lỗi, đều tại tôi, làm chậm trễ thời gian của cậu ấy, nhưng mà tôi..."

"Cô không muốn trao nụ hôn đầu của mình cho cậu ta, đúng không?"

Sắc mặt cô gái thoáng đỏ lên, "Dù sao cũng là, là lần đầu tiên của tôi..."

"Được rồi, tôi hiểu."

Kiều Khả vừa định hỏi đôi phương hiểu cái gì, cảm đột nhiên bị nâng lên, sau đó, mùi nước hoa thanh nhã của người trước mặt tới gần, có thứ gì đó mềm mại rơi xuống môi mình.

"Oanh" một cái, mặt Kiều Khả đã đỏ rần, nói lắp đến kỳ cục. "Chị chị chị chị..."

Mãi đến khi Văn Anh rời đi, Kiều Khả vẫn chưa từ chuyện "bị con gái hôn" tỉnh táo lại.

Không chỉ Ninh Kiều, người trong phim trường đều ngây ra như phỗng.

"Như vậy sẽ không tính đem nụ hôn đầu cho cậu ta." Văn Anh nói xong thì ngồi dậy, thấy biểu tình của cô bé này cứ như trời long đất lở, suy tư một lát lại nói, "Hoặc là cô coi như tôi đắp cho cô một màng bảo vệ, lúc cậu ta hôn cô liền không tính, vẫn có thể để lại nụ hôn đầu cho người mình thích."

"Cám, cảm ơn?"

Kiều Khả theo bản năng mà nói, sau đó "ô" một tiếng bưng kín mặt.

Má ơi, mình vừa nói gì đó!!

Đạo diễn trở về, phát hiện tuy không khí có chút kỳ lạ, nhưng nam nữ diễn viên tựa hồ đã điều chỉnh tốt trạng thái. Vì thế hần vung tay lên, bắt đầu quay chụp.

Ninh Kiều cũng không hiểu tại sao, đến đoạn hôn Kiều Khả, lại nhìn không được nghĩ đến cảnh tượng kia.

Ngón tay thon dài của cô gái nâng cằm thiếu nữ lên, đôi môi căng mọng, cùng với làn da trắng đến quá phận của cô tạo nên sự đối lập, sau đó một nụ hôn tùy ý rơi xuống, phảng phất chỉ vì hoàn thành biện pháp vừa nảy lên bất chợt thôi.

Có người nào lại dùng cách này để giải quyết vấn đề?!

Vậy nếu hần hôn xuống, chẳng khác nào hôn gián tiếp với người phụ nữ kia, Ninh Kiều tức giận đến gò má đỏ bừng.

Cô đó tuyệt đối bị biến thái cmn rồi!!

Trong máy theo dõi, chàng trai hai má ửng đỏ, hoàn toàn suy diễn ra thần thái ngây ngô của một thiếu niên khi sắp hôn người yêu.

"Good!"

Đạo diễn dẫn đầu vỗ tay.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Big bang! Scandal bùng nổ (3)

Edit: Yến Từ, Thiên Tinh

Beta: Thiên Tinh

Sau khi Ninh Kiều quay xong, khó được mà đi đến máy theo dõi xem phần diễn của mình. Đạo diễn khen hần rất nhiều, nhưng chính hần lại hờn dỗi, vừa đi ra liền phàn nàn với Văn Anh: "Mẫu của trang phục này có quá trầm không, nhìn trong màn ảnh có vẻ già dặn quá."

Tuy rằng tính tình vẫn không tốt lắm, nhưng hần chịu tìm Văn Anh oán giận, hiển nhiên là bị kinh sợ trước thủ đoạn của Văn Anh, bất giác đã tiếp nhận thân phận của cô.

Trước mắt, Văn Anh chỉ quản lý một mình hấn, đương nhiên thời gian rất dư dả, giải quyết cảnh hôn kia xong liền đứng ở ngoài khu quay chụp chờ hấn. Thấy hấn vừa mở miệng đã tỏ vẻ khó chịu, cô biết là do hấn bị truyền thông chiều hư từ nhỏ. Cô từ trên xuống dưới đánh giá hấn một lượt, khẽ cười nói: "Ai bảo khuôn mặt của Kiều Kiều chúng ta quá non chứ, nếu không ăn mặc chừng chạc một chút, ngộ nhờ có người tưởng là trẻ vị thành niên yêu đương thì sao?"

Ninh Kiều sững sốt ba giây mới phản ứng lại, trợn trừng mắt, biết ngay từ miệng cô sẽ không nghe được lời hay mà. Hấn không tình nguyện mà nói tiếp: "... Còn có, người quay phim kia quay cũng không tốt, ống kính chỉ toàn quay từ phía tôi đến Kiều Khả, đều ngay mặt cô ta hết. Không được, tôi muốn tìm người của tổ quay phim nói chuyện..."

"Cậu đừng xem thường Kiều Khả, tuy khán giả của cô ấy không nhiều bằng cậu, nhưng người ta lúc trước từng diễn ra một vai phụ xuất sắc được nhiều người khen ngợi." Văn Anh cũng không nhúc nhích, đứng thẳng người lên, khoanh tay nhìn hấn, "Đừng vì vài phân cảnh nhỏ nhoi mà đi quấy rầy người quay phim, đàn ông phải rộng lượng."

Hấn chỉ phải không cam lòng dừng lại bước chân.

Văn Anh đã sớm bắt được điểm yếu của hấn. Ninh Kiều là một người kiêu ngạo, hấn muốn thoát khỏi cái mũ ngôi sao nhí mà truyền thông đội cho mình, vì thế mới nhận những vai diễn tương phản với hình tượng của bản thân, nhằm thể hiện mình là một người đàn ông chín chắn. Cho nên một khi cô nhắc đến vấn đề này, hấn không muốn cũng chỉ có thể cúi đầu.

Đánh một gậy, đương nhiên phải cho một quả táo, giọng nói của cô dịu lại: "Cậu yên tâm, những chuyện này đều là việc của người đại diện, cậu cứ an tâm diễn, còn lại cứ để tôi lo..." Cô nói được một nửa, chợt thấy người trước mắt đang phân tâm nhìn về phía trước, bèn khó hiểu quay đầu lại.

Người tới không ngờ lại là Dương Sâm.

Hấn có vóc dáng tiêu chuẩn, thân hình tam giác ngược, chân dài nên bước tràn ngập sức dẫn, cánh tay rắn rỏi mạnh mẽ. Lúc này hấn mặc quần áo bình thường, đeo khẩu trang và mắt kính, che đầy kín mít, nhưng Văn Anh liếc mắt một cái đã nhận ra.

"Dương ảnh đế?"

Ninh Kiều tựa hồ rất tò mò về đối phương, có chút hào hứng.

Văn Anh thấy thế, không khỏi hỏi: "Cậu thích anh ta?"

"Coi như vậy đi, tôi đã xem phim của anh ta, đáp nặn nhân vật cực kỳ tuyệt vời, nói như thế nào đây, mỗi một nhân vật đều được thể hiện vô cùng chân thực, giống như đó chính là tính cách của anh ta vậy, hoàn toàn hòa nhập vào vai diễn. Trạng thái làm việc của anh ta thật đáng khâm phục."

Vừa thấy dáng vẻ này của hấn, chính là rất yêu thích người ta, Văn Anh không khỏi cười rộ lên. "Vậy cậu có muốn chữ ký của anh ta không?"

"Nếu có được đương nhiên rất tốt --" Hấn phản ứng lại, nháy mắt một cái, sau đó lộ ra mấy phần tinh nghịch, "Đem bán cho người mê phim cũng có thể kiếm lời không ít."

Văn Anh lắc đầu cười.

Phía sau Dương Sâm còn có Liễu Y, đối phương thấy cô cũng tỏ vẻ hết sức kinh ngạc.

"Không nghĩ tới sẽ gặp được Anh tỳ ở đây. Thật trùng hợp, A Sâm đóng phim ở kế bên, cho nên tôi mới tới đây, còn Anh tỳ chắc cũng đi theo nghệ sĩ rồi." Liễu Y cười chào hỏi, "Nghe nói chị chuyển sang Hoàn Đế, đây là người mà chị dẫn dắt à?"

"Không sai." Giọng điệu Văn Anh ngắn gọn trước sau như một.

Ninh Kiều lúc này mới vỗ đầu nhớ ra, người đại diện đương nhiệm của hấn là tiền nhiệm của ảnh đế! Mà khoan đã, cách gọi tiền nhiệm này sao nghe quái quái...

Ánh mắt của Liễu Y dạo một vòng trên người Ninh Kiều, thờ dài nói: "Thật là đáng tiếc, không lẽ là vì cấp trên chuyển A Sâm tới chỗ tôi? Kỳ thật đây là một tính toán chiến lược, nếu chị vẫn ở Ngôi Sao, có lẽ còn có cơ hội làm cộng sự lần nữa." Giọng điệu của cô ta giống như bố thí.

Ninh Kiều chỉ cảm thấy cả người không thoải mái.

Thấy Văn Anh cười không nói lời nào, cô ta lại nói: "Anh tỳ dù sao cũng từ Ngôi Sao đi ra, nếu Hoàn Đế bắt nạt chị, cứ nói cho tôi biết."

"Vậy tôi cảm ơn trước."

"Khách sáo như vậy làm gì." Ý cười của Liễu Y càng sâu, "Tôi còn phải cảm ơn chị đấy, A Sâm có thể đoạt được cúp ảnh đế ít nhiều cũng nhờ chị, mà cũng ngại thật đó, tôi chẳng làm gì cả mà giờ lại làm người đại diện của ảnh đế, đi ra ngoài người khác cũng nể nang vài phần, đây đều là công lao của Anh tỳ."

Văn Anh không đôi co với cô ta, là vì biết rõ đối phương đang chiếm thế thượng phong, dù cô có nói gì cũng chỉ như tên hề nhảy nhót mà thôi.

Nhưng thấy cô ta được tiện nghi còn khoe mẽ, trong người vẫn không dễ chịu cho lắm.

Cô dứt khoát chuyển mắt, nhìn Dương Sâm, "Sắp vào thu rồi, mỗi lần chuyển mùa anh rất dễ ho, nếu đọc lời thoại lâu, phải nhớ uống nước."

Dương Sâm ngẩn ra, từ xoang mũi phát ra một tiếng đáp lại trầm thấp.

"Ừ."

Cô quay đầu đi, "Liễu Y nếu có năng lực, vậy kêu người hâm canh tuyết lê bồi mẩu cho anh ta đi, nửa khối đường phèn là đủ, anh ta không thích quá ngọt."

Lời dặn dò này quá tự nhiên, như thể Liễu Y là trợ lý của cô vậy, nụ cười trên mặt Liễu Y cứng lại, muốn trả đũa lại không thể ở trước mặt Dương Sâm biểu hiện quá đáng, đành phải gượng gạo đồng ý, trong lòng vì thế mà sinh ra cảnh giác.

Liễu Y suýt nữa đã quên mất, trước mình, đối phương từng ở chung với A Sâm đến tám năm, một khi bị Văn Anh bắt được cơ hội sẽ dễ dàng xoay chuyển tình thế, chính mình nhất định phải cẩn thận!

Xuyên qua cặp kính râm, ánh mắt của Dương Sâm có vẻ mờ tối không rõ, đợi đến khi Liễu Y hàn huyên xong, lúc họ sắp rời đi, hần bỗng nói khẽ với Văn Anh: "Nếu gặp khó khăn, có thể tới tìm tôi hỗ trợ."

Mặc dù ngữ khí của hần thành khẩn, khác hần Liễu Y, nhưng ở trong tình huống như vậy, vẫn khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Nhưng một câu nói của cô làm hần dừng bước, "Bây giờ có chuyện muốn tìm anh hỗ trợ đây."

"?"

"Cho xin chữ ký đi." Cô xoa nhẹ đầu Ninh Kiều, "Cậu nhóc này thích phim anh đóng."

"..."

Chờ họ đi rồi, Ninh Kiều nhìn chữ ký trong tay, lại liếc nhìn cô, một người luôn kiêu ngạo như hần, lại sinh ra cảm giác thất bại.

Tuy hần không muốn thừa nhận, nhưng một bên là ánh đế, một bên là ngôi sao nhí hết thời, xem bộ dạng ngạo mạn của người phụ nữ bên cạnh Dương Sâm liền biết, sự tồn tại của hần căn bản không lọt nổi vào mắt họ.

"Có phải, tôi làm cô mất mặt không?"

"Không ngờ cậu còn biết tự giác như vậy."

"Này!" Chưa từng thấy người đại diện nào như vậy!

"Cậu còn trẻ." Văn Anh nhìn dáng vẻ xù lông của hần, cười cười, "Cố lên đi."

*

Weibo của ngôi sao luôn có chuyên gia xử lý, đương nhiên, cũng có rất nhiều ngôi sao thích tự mình đăng Weibo, tăng tương tác với fan, Ninh Kiều chính là một trong số đó.

Nhưng khi Văn Anh trở thành người đại diện của hần, đã thu mất khẩu về tay. Cô thay mất khẩu, cảm hần đăng tin bừa bãi, hần kháng nghị thế nào cũng vô dụng. Người đại diện cũ có lẽ đã từ bỏ chuyện bồi dưỡng hần, vì vậy Weibo của hần đều là tự hần đăng, tràn ngập các tin tức về siêu xe và đồng hồ hàng hiệu, người ngoài chỉ nghĩ hần đang khoe giàu, Văn Anh lại biết hần đang cố xây dựng hình tượng nam tính.

Chuyện này làm cô dở khóc dở cười.

Ninh Kiều vốn thuộc hình mẫu cậu em đáng yêu, đi theo hướng này không thể thích hợp hơn. Vì thế sau khi cô tiếp nhận, phong cách trên Weibo bắt đầu biến đổi, đăng ảnh đời thường, kết hợp với từ ngữ cu-te. Đương nhiên, vì không dễ người khác cảm thấy quá khác biệt, cô vẫn sẽ đăng một vài dòng trạng thái và ảnh chụp tỏ vẻ già dặn, thế nhưng, cô sẽ chia sẻ những bình luận thú vị của fan, cùng với dòng chữ như là "Không cho cười! Về nam tính của tui không dung người khác xen vào", cứ thế fan lại bị hần ngạo kiêu đến cười nghiêng ngả.

Trên thực tế, đây chính là hình tượng mà Văn Anh tham khảo khí chất của Ninh Kiều mà đáp nặn nên.

Fan khá là thích thú với phong cách này, đến khi các bài đăng được hoan nghênh, lượng fan cũng tăng lên không ít.

Cùng lúc đó, không biết từ nơi nào tuồn ra ảnh chụp Văn Anh ở đoàn phim hôn môi Kiều Khả, không biết là ai nhanh tay, loan truyền hình ảnh trong khoảnh khắc ấy. Quần chúng cần hạt dưa hóng chuyện thì nhiều, hơn nữa chuyện này cũng coi như là phần tiếp theo của vụ tai tiếng lần trước, Văn Anh lại vọt lên hot search.

Từ khóa # đừng quan tâm của lão công của các bạn nữa, lão bà của các bạn cũng không giữ được rồi! # lên top, danh sách bảng "sân" của Văn Anh lại tăng thêm hai con số, hể là sao nữ có diện mạo đáng yêu khí chất dịu dàng đều được gọi tên, so với màn huyết tanh mưa máu lần trước, bầu không khí lần này có thể nói khá là tung bùng.

"Bách hợp tối thượng! Về ngưỡng ngưỡng của Kiều Khả đáng yêu chết quá đi, chẳng trách Văn Anh không kiềm lòng nổi!"

"Anh đại tổng công, trên trời dưới đất, uy vũ khí phách!"

"Vậy ra không có ai chú ý tới sao?? Nghe nói Văn Anh đang làm ở Hoàn Đế, là người đại diện của Ninh Kiều. Chắc mọi người biết Ninh Kiều chứ nhỉ? Chính là cậu bé đáng yêu mà khi còn nhỏ tham gia rất nhiều tác phẩm nổi tiếng đấy, dù diễn khóc cũng có thể đánh gục vô số người đấy! Hiện tại bé đáng yêu đó đang quay một bộ phim tên là《 Mưu Kế Giang Sơn 》， nữ diễn viên diễn chung với cậu ấy là Kiều Khả đó!"

"Trời, gom luôn cả CP tình nhân vào túi, cổ cổ cổ, cổ không phải là người (ta giận)"

"Thật xin lỗi, cảnh tượng quá đẹp tui không dám nhìn..."

"Cô ta mà dám động đến một sợi lông tơ của Kiều Kiều, xem fan chị gái chúng ta có xé cô ta ra không!!!"

Nhờ Văn Anh ban tặng, khi biết được động thái của cô, Ninh Kiều nhận được sự quan tâm xưa nay chưa từng có, các loại fan của hần đều nổi giận bước ra che chở hần, ngay cả lượt tìm kiếm《 Mưu Kế Giang Sơn 》cũng tăng vọt!

"Chị, trang đầu đã bị chị chiếm lĩnh hết rồi, chị nói xem chị đã tốn bao nhiêu tiền mua thủy quân(*) để đẩy lên vậy?" Vân Âu lướt Weibo mà cảm khái, quay đầu thấy trên bàn của Văn Anh có một thỏi son, Vân Âu chưa thấy mẫu son này bao giờ, không khỏi hỏi, "Chị mua khi nào vậy?"

(*) Nhóm người được thuê viết lách trên Internet, thường bình luận trên trang web thương mại, diễn đàn, Weibo..., họ ngụy trang thành dân mạng bình thường hoặc người tiêu thụ để đăng tin tức với nội dung được chỉ định, nhằm dẫn dắt dư luận.

"Hửm?" Văn Anh theo tầm mắt của Vân Âu nhìn sang, khẽ cười, "Mới mua không lâu."

Đó là phần thưởng của nhiệm vụ lần trước, nghe nói sau khi thoả nó lên rồi hôn môi người khác, nhẹ thì có thể làm đối phương sinh ra phản ứng tim đập nhanh, nặng thì thương nhớ đêm ngày, có thể duy trì trong vài ngày. Thừa dịp cô đang cần giải quyết vấn đề, thế là lấy Kiều Khả làm thí nghiệm, chỉ cần nhìn ánh mắt của đối phương luôn lơ đãng hướng về phía cô mấy ngày nay, liền biết cái này dùng rất tốt.

Bắt quả chì là một món đạo cụ hỗ trợ nho nhỏ thôi.

"Tạm thời đừng để ý cái đó." Văn Anh ngồi trước bàn làm việc, nghiêng người, tầm mắt nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, "Em tới xem này, nghĩ cách đào người này lại đây."

Vân Âu tò mò người nào có thể khiến Văn Anh hứng thú, vừa thấy liền hoảng sợ, người trên ảnh chụp không phải soái ca hay mỹ nam cũng thôi đi, tự nhiên lại là một gã mập!

"Khoan đã..... Hình như em có ấn tượng với người này." Vân Âu nhớ lại rồi nói, "Tên là Chu Châu phải không? Đóng vai trò là khách mời gây hài trong một gameshow, rất chơi đùa, ăn cả ớt cay, hành tây, có mấy lần em còn không nở xem, hần vì hiệu ứng tiết mục quả thực liều mạng vô cùng. Nhưng dù nói thế nào..."

Có phải chênh lệch với Dương Sâm quá lớn rồi không?!

Một Ninh Kiều đã đủ rồi, danh tiếng không lớn, mà tính tình không nhỏ, người trong nghề đều đang nhìn chằm chằm vào năng lực của chị, kỳ thực chính cô cũng toát mồ hôi một phen. Trong giờ phút quan trọng này, còn ký hợp đồng với một diễn viên hài, không phải để người ta cười chê sao?

Vân Âu đương nhiên không biết, nhưng Văn Anh lại biết rõ tương lai.

Chu Châu, một diễn viên thiên tài đích thực, lúc trước bị một công ty nhỏ mai một, vẫn luôn đi theo hướng diễn hài, về sau được Ngôi Sao chiêu mộ, nhưng cũng chìm ngấm rất nhiều năm, rồi mới từ trong tay một người đại diện không có tiếng tăm mà tỏa sáng, nhưng cũng không phải do người kia có mắt nhìn, mà do Chu Châu gặp may, ngoài ý muốn được một vị đạo diễn nổi tiếng nhìn trúng. Người đại diện kia làm việc dưới trướng Liễu Y, cuối cùng Chu Châu bị chuyển tới tay Liễu Y.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, thể chất của hần rất dễ béo, hơn nữa hình như không có ý định giảm xuống, lúc nổi tiếng cũng đã gần ba mươi, thế nên chỉ có thể đắp nặn ra một vài nhân vật phụ khiến người ta bàn tán say sưa mà thôi.

Lúc này không đoạt người, còn chờ đến khi nào?

"Tóm lại, em giúp chị tìm anh ta để bàn bạc trước, chờ đến khi ký hợp đồng được rồi, em sẽ biết tại sao."

Văn Anh giải quyết dứt khoát.

*

Diễn viên thiên tài trong tương lai không thể bỏ qua, ngôi sao nhí có quá khứ huy hoàng cũng phải nắm trong tay. Không biết là do Văn Anh lựa chọn kịch bản quá chính xác, hay vận khí của Ninh Kiều tốt, sau khi bộ phim《Muru Kế Giang Sơn》phát sóng, lượng ratings khả quan đến bất ngờ, trong đó người được chú ý nhất chính là người đóng vai nam số ba, Ninh Kiều.

Nhân vật này cực kỳ phù hợp với khí chất và hình tượng của hần, cộng với kiểu "áp bức bóc lột" của Văn Anh, khiến hần không dám có tý lười biếng, cuối cùng nhận được khen ngợi.

Phân cảnh của nhân vật này không nhiều nhưng hợp lý, thúc đẩy cốt truyện chính phát triển, là một nhân vật không thể thiếu, hơn nữa nhân vật này có tính cách đơn thuần, dễ làm người khác yêu mến, rất có duyên với khán giả, cơ hồ chỉ trong một đêm, Ninh Kiều lại trở thành cái tên được treo bên miệng mọi người.

Trong buổi họp báo, trừ nam nữ diễn viên chính, hần được người dẫn chương trình đặt câu hỏi rất nhiều, tỷ lệ còn vượt qua cả nam hai.

Cũng may có Văn Anh dẫn dò, hần đã biết tiết chế lại, đem đề tài dẫn về phía nam hai. Đối phương sinh ra hào cảm, ngược lại trêu ghẹo gọi hần là "Ninh lão sư", nói rằng "Tôi chính là xem phim của Ninh lão sư mà lớn lên đây", khiến không khí hòa hợp không ít.

Bởi vì độ hoan nghênh tăng lên, khi buổi họp báo kết thúc, hần còn được phỏng vấn riêng.

Micro của phóng viên gần như muốn đưa vào miệng Ninh Kiều, đây là trường hợp mà hần chưa từng gặp phải kể từ sau thời kỳ huy hoàng của dĩ vãng.

Cảnh tượng quen thuộc trở về, cảm xúc xao động lại nhiều thêm, dáng vẻ đường hoàng kiều ngạo của hần càng làm người ta không thể rời mắt. Thẳng đến giờ khắc này, Văn Anh không thể không thừa nhận, Ninh Kiều là một người không hợp với sự thất bại, một khi rơi xuống vực sâu, hần sẽ rất khó bò lên, bởi vì hần sẽ nhớ mãi đỉnh cao trong quá khứ. Nhưng không thể nghĩ ngờ chính là, hần có thể khổng chế đỉnh cao ấy, tình hình như vậy, đừng nói người thường, có rất nhiều minh tinh đối với chuyện này cũng sẽ cảm thấy chán ngán khó chịu, hần lại có thể hưởng thụ hết thấy, biểu hiện ra trạng thái tốt nhất.

Có thể nói hần trời sinh nên đứng trên đài cao, nhận được sự chú ý của mọi người.

Nhưng phóng viên cũng không phải dạng vừa, vì trang báo, vì lượt xem, bọn họ phải hỏi một số vấn đề sắc bén.

"Có thể diễn tốt nhân vật này, khoảng thời gian đóng phim khi nhỏ có phải đã trợ giúp cậu rất nhiều không?"

"Lúc trước cậu vẫn không có thành tựu, lần này XX trong《Muru kế giang sơn》tuy tạo tiếng vang, nhưng lại giống hình tượng của XX mà cậu đóng khi còn nhỏ. Có phải cậu chỉ có thể diễn xuất kiểu nhân vật đầu óc đơn thuần như vậy không?"

"Cậu cảm thấy có thể thoát khỏi cái bóng ngôi sao nhí của mình không?"

Vấn đề cuối cùng được hỏi ra, Ninh Kiều không khỏi nhũn mảy, không khí tại hiện trường chợt lạnh tanh.

Điều mà hần không thể chịu đựng được nhất, chính là khi hần không thể đưa ra kết quả tốt, mọi người sẽ thờ dài nhắc tới tuổi thơ của hần, nhắc tới những vai diễn được tán dương trong quá khứ. Dần dà, trong lòng hần bịt kín một cái bóng, hần cơ hồ hình thành nên một sự căm ghét từ bản năng.

Hần cho rằng khi xuất hiện với một vai diễn được tung hô khác, mọi người sẽ quên việc so sánh hần với quá khứ, không ngờ hần vẫn không thể thoát khỏi cái bóng này!

Thấy hần mở miệng muốn nói, Văn Anh luôn ở bên nhìn chăm chăm, bỗng tiến về phía trước một bước, ngăn hần lại.

"Tại sao lại nói đây là cái bóng?" Thần thái của cô bình tĩnh, tốc độ nói chuyện đều đều, khí thế khó mà xem nhẹ khiến cho phóng viên không thể xen ngang. Cô lấy thân phận là người đại diện, thông dong trả lời các vấn đề của phóng viên, "Các tác phẩm trong quá khứ đều là những ưu thế trong lý lịch của cậu ấy, đặt trong giới diễn viên hiện nay, với thành tích này cũng sẽ được mọi người ưu ái hơn. Tôi tin rằng những gì cậu ấy đạt được trong quá khứ là một thành tựu, nhưng đó chắc chắn không phải là một thành tựu duy nhất. Ninh Kiều có thể sắm vai những loại hình nhân vật khác hay không, tương lai sẽ cho mọi người một đáp án tốt nhất."

Khi cô trả lời, ánh đèn flash vẫn lóe lên liên tiếp.

Dưới ánh sáng lóa mắt, Ninh Kiều nhìn về phía cô, biểu tình rõ ràng là bị chấn động.

Thật sự là bận quá mọi người à... có lẽ, sắp tới sẽ như vậy dài dài _(3J∠)_

Không liên quan nhưng bài "Tay trái chỉ trắng" của Tát Đình Đình hay quá xá, sao tới giờ tui mới biết bài này vậy nè! (Ő卍Ő)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Cái Thế Giới Tôi Một Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

